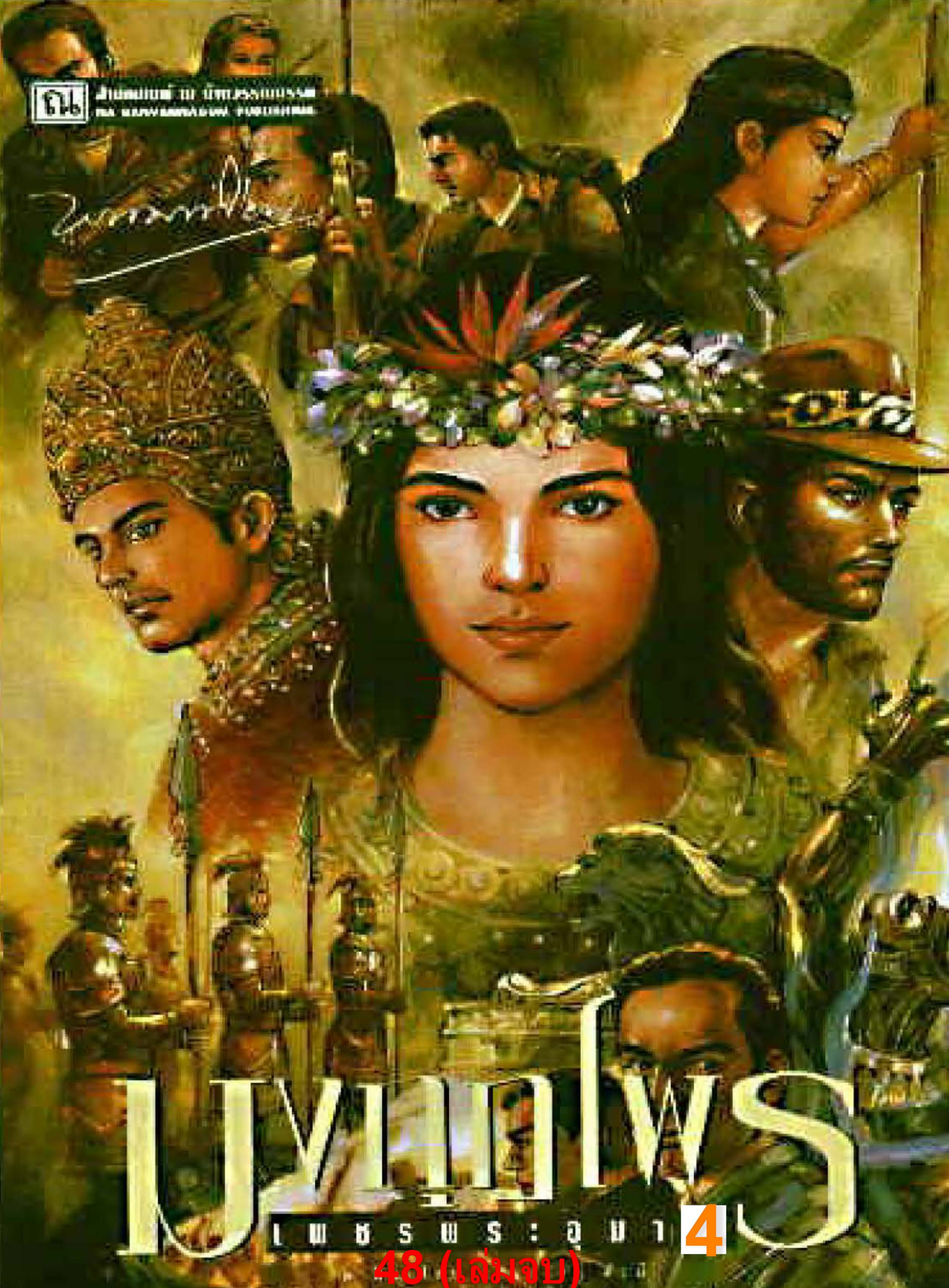
LUMOS
4
48 (เล่มจบ)

ทั้งคู่ ตื่นจากภวังค์ ขึ้นมาสู่เหตุการณ์ปัจจุบัน อีกวาระหนึ่ง เมื่อแวดล้อมรอบกายใกล้ชิด อยู่ในขณะนี้ เป็นเสียงแหกปากโห่ร้อง และกระโดดโลดเต้นของพรานคู่ใจทั้งสี่คนของเขา เจ้าลิงสี่ตัวนั่น โผล่เข้ามา ณ ที่นี้ได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่ คนทั้งคู่ไม่ทราบเลย

เสียงที่ดังแหลมแสบแก้วหูที่สุด เป็นเสียงของบุญคำ “ไชโย้! นายรพินทร์ กับนายหญิงดาริน แต่งงานกันแล้วโว้ย! ไอ้คำดีใจเหลือเกิน ต่อไปนี้ นายรพินทร์คงไม่ต้องร่อนเร่พเนจรอยู่ตามป่าดงให้ทุเรศอีกแล้ว ฮะฮ้า! ฯลฯ”

ลูกศิษย์ทั้งสี่คนของเขา ลิงโลดเหมือนเต้นโขน อยู่รอบ ๆ กาย และเป็นกลุ่มที่ดูเหมือนจะได้รับอนุญาตเป็นพิเศษจาก

พระเจ้ากรุงมรกตนคร ให้ล่วงล้ำเข้ามาใกล้ชิดคนทั้งคู่ได้ และการณ์ก็ได้เป็นที่ปรากฏชัดภายหลังว่า ทั้งบุญคำ จัน เกิดและเส่ย ถกโองการลับสั่งนางกำนัลให้ลอบเข้าไปปลกกลางดึกนั่นเอง โดยมีขุนพลผู้เฒ่าอรชุนรอคอยอยู่ และให้เร่งเดินทางด่วนอย่างเงียบกริบมายังปราสาทท้ายอุทยานอันเป็นที่พำนักของฝ่ายเจ้านายเก่านี้ เพื่อให้ได้มาพบเห็นและร่วมเหตุการณ์ด้วย

โดยฝ่ายนายจ้างอเมริกัน และลูกหาบอื่นๆ ทุกคนพากันหลับสนิททั้งหมด ไม่มีใครระแคะระคายของการแอบลุกขึ้นและบ่ายหน้ามาที่นี่ของเจ้าสี่คนที่ถูกแอบปลุกขึ้นมาเหล่านี้เลย

ทั้งสี่คน โผล่เข้ามาภายในห้องโถงนี้ พร้อมผู้เฒ่าอรชุนในขณะที่รพินทร์กำลังวางมงกุฎไพรลงไปประดับอยู่เหนือศีรษะของดารินอย่างพอดี เป็นการมาถึงอย่างทันเวลาที่สุด และดูเหมือนจะได้รับคำบอกเล่าให้เข้าใจล่วงหน้ามาจากอรชุนก่อนแล้ว ครั้งเมื่อมาถึง ก็ลืมตัวด้วยความดีใจ พากันพรูเข้ามาห้อมล้อมเจ้านายทั้งค่ไว้ ส่งเสียงเอะอะเจี๊ยวจ๊าวลั่นไปหมดโดยไม่มีใครขัดขวางสกัดกั้นไว้ เพราะทุกคน ณ ที่นั้น ต่างก็รู้ใจเพื่อนคู่ชีพร่วมตายทั้งสี่คนของรพินทร์ดีอยู่แล้ว

รพินทร์ ยังยืนงงมึนๆ อยู่ในสภาพอันวุ่นวายของบรรดาลูกศิษย์จอมทโมนของเขา ส่วนดารินหัวเราะเสียงใส ตบศีรษะเกิด เส่ย อย่างรักใคร่เอ็นดู ส่วนจันและบุญคำซึ่งอาวุโสมากแล้ว หล่อนจับไหล่คนทั้งคู่เขย่า

“ฟังให้ดีนะ ทั้งสี่คนนี้แหละ ต่อไปนี้หนองน้ำแห้งไม่ได้

มี ‘นายรพินทร์’ คนเดียวแล้ว แต่จะมี ‘นายหญิงดาริน’ อยู่ร่วมกับทุกคนที่นั่นด้วยอีกคนหนึ่ง”

“ไชโย้...โย้ ๆ ๆ ๆ”

เจ้าพวกนั้นโห่กันเกรียวต้อนรับ กระโดดโลดเต้นไปพลางท่ามกลางรอยยิ้มของทุกคนที่จับมองอยู่ แม้แต่องค์จักราชและราชินีเมยานี

หนานอิน ปล่อยให้เจ้าสี่คนกระโดดโลดเต้นรอบ ๆ ตัวรพินทร์ และดาริน อย่างไม่รู้จักกาลเทศะอยู่อึดใจใหญ่ จากนั้นจึงเข้ามาไล่ต้อนให้ถอยห่างออกไปรวมกับพรรคพวกของตน ซึ่งทั้งสี่ก็เริ่มรู้สึกตัว ทำหน้าแหย ๆ เมื่อเหลือบมาเห็น ‘แงซาย’ และราชินีเมยานียืนอยู่เคียงคู่กัน บุญคำขยับปากจะร้องทักแงซาย แต่แล้วก็รีบตะครุบปากตัวเองเสีย เพราะหนานอินตบฉาดเป็นเชิงเตือนมาที่ต้นคอ ทำให้เฉลียวคิดขึ้นมาได้ รีบเดินตัวลีบเข้าไปรวมกลุ่มกับพวกลูกหาบทั้งหลายโดยดี

บุคคลสุดท้าย ที่เข้ามากล่าวเพียงสั้น ๆ เพื่อแสดงความยินดี คือขุนพลเฒ่าอรชุน

“ขอให้พรานรพินทร์และนายหญิงดาริน จงครองสุขในชีวิตวิวาห์อย่างราบรื่นสันติสุขไปตราบชีวิตจะสิ้น”

“ขอขอบคณต่อท่านผู้เฒ่าอรชนเป็นอย่างยิ่ง เราทั้งสองขอรับพรนี้ไว้ด้วยความปรีดี”

ดารินตอบแทนให้แก่รพินทร์ ผู้ตลอดเวลาได้แต่ยืนนิ่งเหมือนคนที่ทำอะไรไม่ถูก

แล้วทั้งคู่ ก็จับมือกัน เดินตรงเข้าไปยังสมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนคร และราชินีเมยานี ที่ประทับยืนยิ้มพรายอยู่เคียงคู่กัน เมื่อมาหยุดอยู่เบื้องเฉพาะพระพักตร์ จักราชซึ่งยังอยู่ในคราบของแงซาย ก็ชิงกล่าวขึ้นก่อนด้วยเสียงแผ่วเบาปานกระซิบได้ยินเฉพาะ รพินทร์ และดารินว่า

"โดยอิสริยยศเดิมของกษัตริย์อัคนีรุทร์และมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ ใต้ฝ่าพระบาททั้งสองพระองค์ไม่จำเป็นที่จะต้องแสดงความเคารพใดๆ ต่อจักราชและเมยานี ผู้เปรียบเสมือนอนชา และขนิษฐาเลย"

จะอย่างไรก็ตาม รพินทร์ก้มศีรษะลงถวายคำนับ ขณะที่ดารินย่อกายถอนสายบัว

"ข้าพระองค์ทั้งสอง ขอบพระทัยในทั้งสองพระองค์อย่างสุดที่จะกล่าวได้...ขอบพระทัยในทุกสิ่งทุกอย่าง..."

จักราชขยิบพระเนตรให้รพินทร์นิดหนึ่ง ส่วนราชินีเมยานีสรวลเบาใส รับสั่งกับดารินว่า

"มงกุฎไพรวงนั้น สวยสง่าน่ารักยิ่งกว่ามงกุฎประดับเพชรของมหาราชินีองค์ใดในโลกนี้ทั้งสิ้น พี่หญิง!"

"หม่อมฉันต้องการมงกุฎไพร ที่สวมโดยมือของรพินทร์พรานป่าคนนี้เพคะ ไม่ต้องการมงกุฎเพชรจากท้าวพญามหา-กษัตริย์องค์ใดทั้งสิ้น"

ดารินตอบ

"เมยานี และทุกคนในมรกตนคร ก็คิดเช่นนั้นค่ะพี่หญิง"

นางพญาแห่งมรกตนครสนองตอบ

"ผู้กอง และนายหญิง คงจะไม่ว่ากระไรนะ ถ้าหากพิธี

ในคืนนี้ ไม่ได้มีอาคันตุกะอีกชุดหนึ่งเข้ามาร่วมด้วย เพราะพิจารณาเห็นว่าพวกเขาเหล่านั้นยังไม่สมควรที่จะได้มารู้เห็นอะไรในคืนนี้ เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยประกาศให้พวกเขารู้ก็ได้ เราอาจมีพิธีเฉลิมฉลองเป็นทางการกันอีกครั้ง”

จักราชรับสั่งขึ้นกับรพินทร์

“พระองค์ทรงกระทำได้ถูกต้องที่สุดแล้ว ที่มิได้ให้เขาพวกนั้นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยภายในคืนนี้ แต่ขอติงสักนิด พระองค์ทรงดำเนินการทุกอย่าง ด้วยเล่ห์เหลี่ยมลึกลับตามเคยไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย”

รพินทร์ทูลขึ้นเบา ๆ แต่เค้าหน้าอิ่มเอิบไปด้วยความปีติสุขผิดไปจากสภาพที่เคยทุกครั้ง จักราชสรวลเบา ๆ ก้มเศียรลงนิดหนึ่ง

“เล่ห์เหลี่ยม ที่ทำให้เกิดเป็นความดีงาม เล่ห์เหลี่ยมที่กอปรขึ้นด้วยจิตบริสุทธิ์ประสงค์ดี ย่อมไม่เป็นอันตรายต่อผู้ใดมิใช่หรือ ผู้กองผู้ไม่น่ารัก เอ๊ย! โทษที เดี๋ยวนี้ต้องเรียกว่า ‘ผู้กองที่น่ารัก’ ไปเสียแล้ว ขอถอนคำพูดเดิมตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

จอมพรานจำนนต่อถ้อยดำรัสอันฉลาดล้ำนั้น

“ขอพระราชทานอะไรสักอย่างหนึ่งได้หรือไมพระเจ้าข้า?”

“เว้นแต่ดาวกับเดือน ที่สุดจะเอื้อมมาให้ได้เท่านั้น ผู้กองที่รัก!”

“ขอให้พิธีวิวาห์ระหว่างข้าพระองค์ กับคุณหญิงดาริน ณ มรกตนครแห่งนี้ สิ้นสุดลงเพียงแค่คืนนี้ อย่าได้จัดพิธีอื่นใดให้เป็นที่เอิกเกริกอีกต่อไปเลย เพียงแค่นี้ก็เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าแก่ข้าพระองค์ทั้งสองแล้ว”

“เช่นนั้นรึ? จงไปปรึกษาหารือกันเองระหว่างเจ้าภาพของฝ่ายเจ้าสาวเถิด เห็นสมควรอย่างไร เราจัดการให้ได้ตามประสงค์ทั้งสิ้น จะให้สิ้นสุดยุติรู้กันเองเพียงแค่นี้ก็สุดแล้วแต่ หรือจะให้จัดเป็นงานสยุมพรยิ่งใหญ่ขนาดไหนทางเราก็พร้อมและยินดี แต่ถ้าจะว่าอันที่จริง เพียงแค่คืนนี้ก็ครบสิ้นตามประเพณีสมบูรณ์แบบที่สุดแล้ว ในเมื่อผู้ใหญ่ของฝ่ายหญิงท่านยอมอนุญาต และรับทราบพร้อมทั้งอวยชัยให้พรแล้ว”

เมื่อได้เวลาอันสมควร ราชินีเมยานี ผู้เฒ่าอรชุนและเหล่าขบวนสาวสรรค์กำนัลใน ที่อัญเชิญมงกุฎดอกไม้ป่าเข้ามาก็พากันขอตัว ปลีกกลับออกไปหมดทั้งขบวนอย่างมีเจตนาที่จะให้พระเจ้ากรุงมรกตนคร ประทับร่วมอยู่กับคณะของเชษฐาตามลำพัง โดยเหลือทิ้งไว้เฉพาะส่างปาตามเดิม

ส่วนพรานคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่คน อันประกอบด้วยบุญคำ จัน เกิดและเส่ย เลยถือโอกาสอยู่ภายในห้องโถงแห่งนั้นด้วย ไม่มีใครคิดที่จะกลับไปยังที่พักของตนก่อน และก็ไม่ถูกใครไล่ต้อนให้กลับไป

ครั้นชุดที่เชิญมงกุฎไพร ลับกายออกไปหมดสิ้นแล้ว รวมทั้งอรชุน ภายในห้องโถงใหญ่แห่งนั้นของปราสาทท้ายอุทยานอันเป็นที่พักของคณะเชษฐา ก็เหลืออยู่แต่บุคคลคณะเดิมตามลำพัง จะมีเพิ่มขึ้นมา ก็เพียงบุญคำ จัน เกิดและเส่ยเท่านั้น

จักราช ผินพระพักตร์กลับมายังทุกคนอีกครั้ง

“เอาละครับ เหตุการณ์ที่ดีที่สุด ที่ผมปรารถนาไว้ก็ได้

ผ่านพ้นไปด้วยดีแล้ว เดี๋ยวนี้ ผมขออนุญาตกลับมาเป็น ‘แงซาย’ ตามเดิมอีกสักครั้ง เพื่อจะได้สนทนา และเล่าความจริงทั้งหมด ที่นายใหญ่ได้สอบซักถามเอาไว้ แต่ผมยังไม่ได้ตอบให้กระจ่างชัด ออกไป เพื่อให้ทุกคนได้ทราบ...แต่เดี๋ยว! ขอเวลาให้ ‘แงซาย’ เข้าไปทักทายกับเพื่อนเก่าสี่คนครู่เถอะ”

กล่าวดังนั้นแล้ว แงซายก็เดินตรงเข้าไปยังกลุ่มของบุญคำ ซึ่งพากันยืนจ้องมองดูด้วยความประหลาดใจในชุดเครื่องแต่งกาย ของกษัตริย์จักราชในขณะนี้ พร้อมกับร้องทักในสำเนียงสุ้มเสียง อากัปกิริยาของแงซายว่า

“ไง ลุงคำ น้าจัน แล้วก็เจ้าเกิด เจ้าเส่ย ตอนนี้ข้าคือ ‘แงซาย’ ของพวกเจ้าทั้งหลายแล้ว ใครนึกอยากจะเขกกบาล หรือเตะก้นข้าก็เชิญ”

ทั้งสี่คน ยิ้มแหย ๆ จ้องสำรวจไปตลอดทั้งร่างนั้นแล้วพา กันนิ่งเงียบกริบอยู่

“ใครจะกล้าเขกกบาลหรือเตะก้นเอ็งเหมือนตะก่อนนี้วะ หัวจะได้ขาดปะไร”

บุญคำพูดอู้อี้อยู่ในลำคอ แทบฟังไม่รู้เรื่อง ส่วนจัน เกิด และเส่ย ไม่กล้าขยับปากพูดอะไรทั้งสิ้น ได้แต่จ้องดูอย่างชื่นชม แล้วยิ้มด้วยสีหน้าพิกลอยู่ บุญคำนั้น หันไปเขกหัวส่างปา ผู้นั่ง อยู่ใกล้ ๆ แก้เก้อแทน

“ไอ้ส่างปา เอ็งยังอุตส่าห์เก็บชุดขี้ลิงของเอ็งนี่เอาไว้อยู่ อีกรึ ข้าว่าเอ็งแต่งตัวเหมือนเดิมอย่างงี้ สวยกว่าชุดขุนน้ำขุนนาง ของเอ็งซะอีก”

ส่างปาไม่ตอบว่ากระไร นอกจากคลำหัวป้อย แล้วทำปากหมุบหมิบเหมือนจะด่า แงซายหัวเราะ

“อ้าว! แล้วฉันล่ะ มีอะไรผิดไปจากแงซายคนเดิมของลุงหรือเปล่า”

“เฮ้ย! อย่ามาทำกะล่อนก๊ะข้าเหมือนเดิมอีกเลย แงซาย ข้าอยากเห็นเอ็งเป็นพระเจ้าแผ่นดิน มากกว่าที่จะเห็นเอ็งเป็นไอ้กะเหรี่ยงดอยเจ้าเล่ห์ เดินทางมาคราวนี้ ขาดเอ็งไปคน นายรพินทร์เกือบตายไปหลายครั้ง เพราะไม่มีคู่คิดคู่กวนโทโส”

“แต่พรานใหญ่ก็มีตาเฒ่าจอมสัปโดกอย่างลุงมาด้วย พรานใหญ่ก็คงไม่ถึงเข้าตาจนนักหรอก จริงไหม น้าจัน เกิดแล้วก็เส่ย” แงซายสวนมาโดยเร็ว

“จริงพ่ะย่ะค่ะ!!”

ทั้งสามคน พองคอตอบขึ้นมาพร้อมกันราวกับนัดกันไว้ แงซายหัวร่อก๊าก ตาคำแยกเขี้ยว หันไปถลึงตาชี้หน้าเจ้าสามคน ขยับจะด่าอะไรออกมา แต่แล้วก็ต้องหุบปากไว้

เสวนาปราศรัย หัวเราะเย้าหยอกกันเป็นที่ครื้นเครงกับเหล่าพรานพื้นเมืองของรพินทร์ อันเป็นสหายร่วมตายเก่าอย่างไม่ถือตัวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วแงซาย ก็เดินกลับมายังคณะของเจ้านายเก่าสูดลมหายใจลึก หย่อนกายลงนั่งขัดตะหมาดตามเดิมและทำหน้าแปลกใจ มีอาการล้อเลียนนิดๆ เมื่อเห็นรพินทร์นั่งอยู่ทางหนึ่ง และดารินไปนั่งอยู่อีกทางหนึ่งในกลุ่มพี่ๆ เหมือนเดิม เพียงแต่มงกุฎไพรยังประดับอยู่บนศีรษะของหล่อนเหมือนเดิม ทำให้แลดูเก๋ และสวยงามแปลกตาเป็นอย่างมาก

“ตอนนี้ หวังว่าทุกท่านคงอารมณ์ดีกันทั้งหมดแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้กองของผม”

แงซายเริ่มขึ้นหน้าตาเฉย

“ใช่! ตลอดชีวิตของฉัน ที่กำเนิดเกิดกายขึ้นมา ไม่เคยมีครั้งไหนที่ฉันจะมีความสุขและมีอารมณ์ที่ดีที่สุดเหมือนคืนนี้ ที่นี่และเดี๋ยวนี้เลย”

พรานใหญ่บอกมาด้วยสีหน้าที่ผ่องใส

“แน่ใจรึ?”

“แน่ใจที่สด”

“ถ้างั้นผมกลับก่อนนะครับ พรุ่งนี้ค่อยพบกัน”

“ถ้าแกลุกขึ้นก่อนที่จะเล่าอะไรให้เราฟัง แกถูกเตะ!”

“อ้าว! ไหนว่าอารมณ์ดีแล้วยังไง”

“ก็แกอย่ามาแหย่ให้ฉันพื้นเสียซิ...เล่าไป แงซาย เรื่องราวมันไปยังไงมายังไง ไอ้เครื่องบินทิ้งระเบิดยักษ์นั่นมันถึงมาหล่นอยู่ที่นี่ และแกได้ดำเนินการอย่างไรบ้างนับตั้งแต่เครื่องมาตก”

รพินทร์พูดปนยิ้ม ซึ่งน้อยครั้งนักที่ใครจะเห็นเขาพูดในลักษณะเช่นนี้...

ด้วยลักษณะท่าทีอากัปกิริยา และสำนวนถ้อยคำของเจ้าอดีตคนใช้ของคณะเดินทางคนเดิม แงซายได้เริ่มต้นขึ้นท่าม-กลางการเปิดโสตพร้อมเตรียมสดับตรับฟังอย่างชนิดไม่ยอมให้ข้อความใดตกหล่นของฝ่ายนายจ้างเก่าว่า

“เช้าวันหนึ่ง ของเวลาประมาณ 4 เดือนเศษที่ผ่านมานี้

ผมและเมยานี กับทหารใกล้ชิดที่ติดตามไปด้วยประมาณ3หมวด ได้ออกไปนมัสการพระแม่เจ้าอุมาเทวียังมหาวิหารแห่งนั้น ตามรอบวาระอันเคยปฏิบัติ...เมื่อเราปฏิบัติศาสนกิจเสร็จสิ้น ก็ได้ออกมาจากเทวาลัย เตรียมพร้อมที่จะกลับเข้าเขตเมือง ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้เที่ยงวัน ดวงตะวันลอยอยู่เกือบตรงศีรษะ แผ่รัศมีเป็นวงกลมทรงกลด และแสงแห่งทิวากาลอันกระจ่างแจ้งอยู่ตามปกติอันควรเป็นไปนั้น ก็สลัวหม่นมัวลงอย่างประหลาด อากาศรอบด้านเป็นสีเทาเงิน คลุมเครือดูวิปริตไปกว่าทุกครั้ง พร้อมกับแผ่นดินโดยรอบของสถานอันเป็นที่ตั้งของมหาเทวาลัย ก็มีอาการสั่นสะเทือนเบาๆ เหมือนเกิดแผ่นดินไหวฉะนั้น...

...เราพากันยืนม้าพิจารณาดูภาวะอันวิปริตผิดอาเพศนั้นด้วยอาการใคร่ครวญหนัก ต่อมาชั่วไม่นานเราได้เห็นเงาสีเทาปนดำของยานอากาศขนาดใหญ่โฉบผ่านสันเขาด้านตะวันตกมาในระยะที่ต่ำเตี้ยมาก ไม่มีเสียงของเครื่องยนต์ปรากฏให้ได้ยินเลย เหมือนกับว่าเครื่องจักรกลทกชนิดของมันถกอำนาจบางสิ่งบางอย่าง ดับสนิทลงหมดสิ้น เมยานี ท่านผู้เฒ่าอรชุน และทหารทุกคนพากันอุทานขึ้นแล้วชี้ให้ผมดูในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างประหลาดนั้น เมื่อเหลือบแลขึ้นไปพบครั้งแรก ผมก็รู้ในทันทีว่า มันคือเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดใหญ่ของมนุษย์โลกภายนอก ที่ถูกอำนาจของเทพเจ้า หรือหลักการซ้อนเหลื่อมของกาลเวลา หรือจะโดยอาถรรพณ์ใดๆ ก็ตาม นำมันให้หลงพลัดเข้ามาในดินแดนมรกตนครของเรา...

...ระหว่างที่พวกเรากำลังตะลึงแหงนมองอยู่นั้น มันได้ร่อนอย่างเงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงลำตัวและปีกขนาดใหญ่ที่ตัด

แหวกอากาศไปอย่างช้าๆ เหมือนพายุ ผ่านศีรษะของพวกเรา ทุกคนไป มีส่วนหัวเครื่องที่เบนจิกลงต่ำในมุมประมาณ35องศา เหมือนจะลงรันเวย์เพื่อลงฉุกเฉิน แต่ผมรู้ว่านั่นเป็นการเสียการทรงตัวมากกว่าที่นักบินเจตนาจะเอาเครื่องลง มันได้เฉียดผ่านยอดเทวาลัยไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เกือบชน และเมื่อเลยผ่านก็เอาส่วนหัวและท้องเครื่องส่วนหน้า กระแทกลงกับลานกว้างหลังเทวาลัย ปรากฏเสียงสนั่นจนแผ่นดินสะเทือนไปหมด เครื่องหักออกเป็นสองท่อนทันที ปีกหักออกไปข้างหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏเสียงระเบิด ไม่ปรากฏเปลวไฟที่ควรจะลุกไหม้ตามมา มีแต่กลุ่มควันที่ลอยโขมงขึ้นมาเท่านั้น พวกเราเห็นชัดกันตั้งแต่มันร่อนผ่านสันเขาด้านตะวันตกมา จนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ที่มันกระแทกลงกับพื้นโดยฐานล้อไม่ได้กางออก และหักเป็นสองท่อนคาตาทุกคนอยู่ตรงตำแหน่งนั้น ระยะมันห่างจากที่พวกเรายืนม้าอยู่ออกไปประมาณเกือบ 2 กิโลเมตร”

ขณะที่แงซายพูดช้าๆ ชัดเจนมาตามลาดบนน ทุกคนเบิกตา จ้องหน้าเขาเขม็ง และฟังอยู่อย่างแทบจะไม่หายใจ

“ก็แปลว่านายเห็นชัดกับตาเลย เห็นกันหลัดๆ ขณะที่เครื่องมาตกอยู่ตรงหน้า?”

รพินทร์ถามเร็วปรื๋อ

อดีตชาวดงพเนจร คนใช้เก่าแก่ของคณะ ก้มศีรษะ

“ครับ เห็นกับตาทั้งสองข้างของผม และอีกหลายๆ ข้างของผู้ที่ติดตามผมไปด้วย ในเช้าวันนั้น”

“ไม่มีอาการระเบิดซ้ำ ไม่มีเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นเลย?”

ไชยยันต์ซักต่อมาอีกคนหนึ่งอย่างพิศวง

“ไม่มี ความจริงมันควรจะระเบิด หรือมิฉะนั้นก็ไฟลุกท่วม ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นลูกไฟคงกระจายมาถึงมหาเทวาลัยแน่นอน ทว่าปรากฏการณ์ที่พวกเราเห็นมันหล่นลงมาเฉยๆ เหมือนวัตถุธรรมดา มีแต่แรงกระทบกระแทกกับพื้นอย่างรุนแรงจนทำให้ตัวเครื่องหักเป็นสองท่อนเท่านั้น ผมไม่ทราบว่าเครื่องยนต์มันไม่ทำงานมาจากตำแหน่งไหน หรือมันบ่ายหน้ามาจากทิศทางใดก่อน และก็น่าประหลาดที่ทั้งๆ เครื่องยนต์ไอพ่นทั้ง 8 เครื่องไม่ได้ทำงานเลยในขณะนั้น เหตุใดมันจึงร่อนมาได้เหมือนเครื่องร่อนแบบนั้น เหมือนๆ กับว่าเป็นเทวบัญชาของพระมหาเทพให้มันหมดสมรรถภาพในทุกทางของมัน และกำหนดให้มันมาตกอับปางอยู่ยังลานกว้างหลังสถานเทวาลัยแห่งนั้น ผมตระหนักดีว่า โดยปกติแล้วมันบินอยู่ในห้วงอากาศของโลกภูมิศาสตร์ภายนอก เพื่อจะบ่ายหน้าไปที่ใดที่หนึ่ง แต่แล้วโดยอำนาจเหนือกว่าปวงมนุษย์โลกภายนอกจะศึกษาค้นพบ ได้ชักนำหรือบีบบังคับให้มันต้องพลัดหลงเข้ามายังดินแดนแห่งนี้ และจะต้องอยู่ในสภาพสูญหายออกไปจากโลกของภูมิศาสตร์ชั่วนิรันดร์กาล ตามปกติแล้ว จะไม่มีมนุษย์โลกคนไหนได้พบเห็นมันอีกแล้ว แต่ก็ยังมีมนุษย์ ที่มีความสามารถเหนือมนุษย์ อุตส่าห์ติดตามมาจนกระทั่งสามารถพบเห็นมันเข้าจนได้”

ประโยคหลัง แงซายหัวเราะเบาๆ และมองไปทางรพินทร์ซึ่งขณะนี้กำลังสดับตรับฟังเรื่องราวอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

“เล่าต่อไปซิ แงซาย ภายหลังจากเครื่องตกลงมา ต่อหน้าต่อตา มองเห็นชัดอยู่เช่นนั้นแล้ว แกทำอย่างไรต่อไป”

เขาเตือนให้แงซายพูดต่อ

“กลุ่มควัน และผงธุลีที่กระจายฟุ้งขึ้นมามีไม่มากนัก ผมสั่งให้ทุกคนที่มาด้วยขณะนั้นยืนม้าอยู่ที่เก่า และมีผมเพียงคนเดียวที่ควบม้าตรงเข้าไปที่เครื่องตกลำนั้น ผมไม่มีความรู้ในเรื่องเครื่องบินมากนัก สัญลักษณ์ที่เห็นหลายๆ อย่าง ทำให้รู้เพียงว่ามันเป็นเครื่องแบบทิ้งระเบิดขนาดยักษ์ของอเมริกัน และก็แน่ใจด้วยว่าในเครื่อง จะต้องมีอาวุธร้ายแรงประเภทหัวรบนิว-เคลียร์ของจรวด หรือตัวระเบิดติดมาพร้อมด้วยอย่างแน่นอน แต่ผมไม่สนใจอะไรเกี่ยวกับภัยจากอาวุธเคมีเหล่านั้น เพราะตระหนักดีอยู่แล้วว่า ภายในดินแดนมรกตนครแห่งนี้ มันจะไม่สามารถมีฤทธิ์เดชอะไรขึ้นมาได้ทั้งสิ้น”

“เท่าที่ฉันพอจะรู้จากอเมริกันพวกนั้น อย่างน้อยก็มีระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันทีเดียวนะ! ที่บรรทุกอยู่”

รพินทร์ร้องออกมาเบาๆ

แงซายยิ้ม

“ผมคิดว่าอาจมีมากกว่านั้นซ้ำไป เพียงแต่พวกเขาไม่ได้บอกความจริงแก่ผู้กองทั้งหมดเท่านั้น เฉพาะระเบิดนิวเคลียร์ก็เข้าไปตั้ง 4 ลูกแล้ว และยังจรวดหัวรบนิวเคลียร์อีกล่ะ แต่โปรดอย่าได้ห่วง ในดินแดนแห่งนี้ มันจะเป็นได้ก็แต่เพียงวัตถุธรรมดาแบบก้อนหินก้อนดินเท่านั้น ผมรู้ว่าทุกท่านในขณะนี้ เป็นห่วงอยู่ในเรื่องอาการแตกเปลือก หรือการระเหยรั่วของกัมมันตภาพรังสี แต่ขอให้ทุกท่านได้โปรดมั่นใจเถิดว่า เมื่อมันหลุดเข้ามายังดินแดนนี้ ก็แปลว่ามันหมดฤทธิ์ลงแล้วด้วยประการทั้งปวง อย่าได้กังวลใจใดๆ อีกเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ต่อไป แงซาย...เรากำลังอยากทราบเรื่องโดยละเอียดที่สุด”

เชษฐา และอนชา ร้องเตือนมาพร้อมกัน

“เมื่อเข้าไปถึงซากที่ตกลงมาสงบนิ่งอยู่ สิ่งแรกที่ผมจะทำก็คือ พยายามปีนเข้าไปในซากเครื่องทิ้งระเบิดยักษ์นั่น เพื่อค้นหาว่ายังจะมีใครรอดชีวิตอยู่หรือไม่ ผมต้องการช่วยพวกเขาเท่าที่จะช่วยได้...แต่...น่าเสียใจเหลือเกิน นักบินสองคน และลูกเรือทั้งหมด รวมทั้งผู้ที่ร่วมอยู่ในขณะนั้นรวม 24 คน เสียชีวิตทั้งหมด ไม่เหลืออยู่เลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาถึงแก่ชีวิตด้วยแรงกระแทก ขณะที่เครื่องหล่นลงมากระทบพื้น ไม่มีแม้แต่คนบาดเจ็บ เพื่อรอรับการช่วยเหลือ มีแต่คนที่ตายแล้ว! ตายทันทีจากเครื่องตก หรือตายมาก่อนจากอะไรอย่างไร ก็สุดที่จะเดาได้ ผมไม่อาจหยั่งทราบได้ว่า พวกเขาเหล่านั้น รวมทั้งเครื่องที่ติดอาวุธเต็มอัตราศึก มาจากไหน กำลังจะไปไหน มีปฏิบัติการพิเศษอย่างไร และก็ไม่ใช่สิ่งที่ผมสนใจจะต้องแสวงหาข้อเท็จจริงออกไปด้วย รู้แต่เพียงอย่างเดียวว่าการซ้อนเหลื่อมของกาลเวลาแห่งจักรวาล ทำให้เครื่องลำนี้พลัดหลงเข้ามา ซึ่งนั่นหมายถึงว่า ได้สูญหายไปจากโลกภูมิศาสตร์แล้ว”

“แล้วนายทำยังไงต่อไป แงซาย?”

ไชยยันต์ซึ่งนั่งฟังตาไม่กะพริบมาตลอด เอ่ยถามมาเป็นประโยคแรก

“เพราะเหตุว่ามันเป็นเครื่องของสหรัฐ ผมรู้ในทันทีนั้นเองว่า ไม่ช้าก็เร็ว ผู้กองรพินทร์จะต้องมีหน้าที่นำทางออกติดตามแน่นอน เพราะพวกเขาจะค้นหากันเองไม่พบ และความผูกพัน

ระหว่างรัฐบาลสหรัฐและรัฐบาลไทยมีต่อกันอยู่ก่อนแล้วอย่างลึกซึ้ง จะอย่างไรเสีย ผู้กองก็จะต้องหลีกเลี่ยงหน้าที่นี้ไม่พ้น... นี่คือสิ่งที่สัมผัสเข้ามาในฌานของผม...ผมขี่ม้ากลับมายังเมยานีและอรชุน กับพวกทหารที่รอคอยอยู่ก่อน และออกคำสั่งให้ทหารไปทำหน้าที่ป่าวประกาศไม่ให้ชาวมรกตนครคนใดล่วงล้ำเข้าไปใกล้ หรือเข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับซากนกเหล็กเครื่องนั้น มันตกพังสลายอยู่ในสภาพอย่างใด ก็ทิ้งให้มันคงอยู่ในสภาพนั้น มาโดยตลอด คงมีแต่ผมเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่เข้าไปสำรวจดูในครั้งแรกอย่างที่บอกไว้แล้ว หลังจากกลับเข้ามาถึงราชฐานแล้วผมก็ตัดสินใจเด็ดขาด ที่จะต้องกระทำอะไรสักอย่างหนึ่ง..."

แงซายได้เล่าให้คณะทั้งหมด ซึ่งล้อมวงฟังอยู่ในขณะนี้ได้ทราบอย่างกระจ่างชัดต่อไปว่า ได้ประกาศแต่งตั้งเมยานีเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินในทันที เพื่อให้ปกครองดแลทกข์สุขของแผ่นดิน และไม่มีการแจ้งให้ประชาชนได้ทราบเลยว่ากษัตริย์จักราชมีภารกิจที่จะต้องไปกระทำอะไรอยู่ที่ไหน ตัวเขาเองได้เข้าประกอบพิธีกรรม ถือศีลเคร่ง เร้นตัวเองหลบออกจากภารกิจบริหารราชการแผ่นดินชั่วคราวนับแต่วันรุ่งขึ้น นุ่งขาวห่มขาวเข้าไปบำเพ็ญศีลภาวนาอยู่ในมหาเทวาลัยอย่างเป็นความลับ

คงมีแต่ราชินีเมยานี อรชน และข้าทหารใกล้ชิดแท้จริงเท่านั้นที่ทราบได้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับแต่วันที่เครื่อง-บินมาตกอยู่ในมรกตนคร เพื่อเข้าฌานส่งกระแสจิตเพ่งไปยังพฤติการณ์ต่างๆ ยังโลกภายนอก โดยเฉพาะพุ่งดิ่งตรงไปที่

รพินทร์ไพรวัลย์ และบางขณะก็แยกส่งพลังจิตไปทางด้านดารินวราฤทธิ์ เพื่อหาทางช่วยเหลือน้อมนำและดลใจในทุกรูปแบบสุดแต่โอกาสจะทำได้ ชักนำให้การเดินทางของทั้งสองฝ่าย มีจุดหมายตรงกัน คือบ่ายหน้ามุ่งตรงมายังมรกตนครแห่งนี้ โดยอาศัยบารมีของมหาฤาษีโกฑัญญะ เป็นสื่อนำ ถ่ายทอดพลังกระแสจิตให้อีกโสดหนึ่ง ในทุกรอบ 3 วัน

เมยานีและอรชุนจะลอบเข้ามาเยี่ยม โดยจัดหาผลาหารผลหมากรากไม้โดยปราศจากเนื้อสัตว์ ให้เพียงแค่ประทังชีพในระหว่างบำเพ็ญศีล และจะมากราบทูลให้ทรงทราบถึงเหตุการณ์เป็นไปทั่วๆ ไป

ตัวเขาเองไม่ได้ผละออกจากมหาเทวาลัยที่เข้ามาบำเพ็ญศีลภาวนาไปยังที่ใดอีกทั้งสิ้น นับแต่นั้นเป็นต้นมา ประพฤติตนเยี่ยงนักพรตผู้ทรงศีลมาโดยตลอดอย่างสม่ำเสมอภายในสถานที่อันเป็นแหล่งจำศีลนั้น คงมีแต่คำสั่งเท่านั้น ที่จะให้เมยานีและอรชุน ปฏิบัติการเช่นไร เมื่อทั้งสองฝ่ายเคลื่อนใกล้ถนนพระศิวะเข้ามาคนละด้าน เพื่อเป็นการเตรียมต้อนรับ

จวบกระทั่ง เมื่อใกล้เที่ยงของวันที่ผ่านมานี้เอง ซึ่งคณะทุกคนทั้งสองฝ่ายถูกเมยานีนำเข้าไปพบเห็นกับตาภายในมหา-เทวาลัย แงซายจึงได้ละจากฌาน ลืมตาขึ้นและกล่าวต้อนรับทักทายทุกคน ดังที่ได้ประจักษ์กันมากับตาทุกคนแล้ว

“เมื่อคณะของนายหญิงไต่ขึ้นกลางถนนของพระศิวะ และบ่ายหน้ามาจนถึงราชฐานมรกตนคร ก่อนหน้าฝ่ายของ

ผู้กองรพินทร์ ผมก็ยังไม่อาจละออกจากฌานสมาธิได้ เพราะจะต้องส่งกระแสจิตคอยควบคุมการเดินทางขึ้นมาทางด้านหัวถนนพระศิวะของคณะของผู้กองรพินทร์ต่อไปก่อน...”

แงซายกล่าวพร้อมกับหัวเราะน้อย ๆ ในตอนท้าย

“และนั่นก็กลายเป็นสาเหตุทำให้ฝ่ายของนายหญิงเกิดความสงสัยว่ามาจนถึงใจกลางพระนครแล้ว เหตุใดจึงยังไม่เห็นแงซาย หรือจักราช ส่วนเมยานีก็ดี หรือผู้เฒ่าอรชุนก็ดี ผมได้สั่งกำชับห้ามเอาไว้แล้ว ไม่ให้บอกสิ่งใดแก่ฝ่ายใดทั้งสิ้น ถ้าหากว่าจะมีการสอบซักมาถึงผม จนกว่าจะถึงเวลา โดยนำให้ได้มาพบเห็นกับตาตัวเองว่าผมทำอะไรอยู่ที่ไหน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะถูกเปิดเผยออกไปเอง แต่จะไม่บอกให้รู้ก่อนหน้านั้น”

ทุกคนที่ฟังอยู่ในขณะนี้ อยู่ในภาวะตื่นตะลึง

“แงซาย เธอมีบุญคุณยิ่งใหญ่ต่อพวกเราทุกคน ทุกฝ่ายจนบอกไม่ถูก ถ้าปราศจากการคอยชี้นำช่วยเหลือจากเธออย่างลึกลับชนิดนี้ เราทั้งสองฝ่ายคงจะเดินทางมาไม่ถึงที่นี่แน่นอนและคงประสบเคราะห์กรรมพินาศกันไปหมดแล้ว”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างซาบซึ้งประทับใจเหลือที่จะกล่าวได้ เอื้อมมือมาจับมือของแงซายบีบแน่น ไชยยันต์บอกมาอย่างตื่นเต้นว่า

“ตบะฌาน และบารมีของนายยิ่งใหญ่เหลือเกินแงซาย ระดับเดียวกับโยคีทีเดียว ไม่เสียแรงที่เป็นลูกศิษย์ของมหาฤาษีโกฑัญญะ พวกเราคนอื่น ๆ ไม่อาจรับรู้ หรือสัมผัสได้กับพลังจิตของนายที่ส่งเข้ามาติดต่ออยู่ตลอดเวลา แต่ทั้งทางด้านรพินทร์และน้อย ได้รับชัดเจนเหลือเกิน จนบางขณะ พวกเรา

คิดว่าน้อยบ้าเพ้อไปเองเสียอีก เพิ่งจะมารู้ความจริงเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ผมเสี่ยงสัตย์อธิษฐาน และขอบารมีเทพเจ้าผู้คุ้มครองแผ่นดินนี้มาเป็นเครื่องช่วยด้วยครับ ผมต้องการพบเห็นผู้กองรพินทร์ นายหญิง และพวกท่านทุกคนอีกครั้ง จึงขอบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันทรงอิทธิฤทธิ์ทั้งหมดในมรกตนคร รวมทั้งมหาฤาษีโกฑัญญะด้วย โดยใช้ทศพิธราชธรรมที่ปกครองแผ่นดินนี้กับความซื่อสัตย์กตัญญูของผมเป็นที่ตั้ง อธิษฐานกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเหล่านั้นว่า ถ้าแม้ว่าผมจะมีบารมีปกครองแผ่นดินนี้ให้บังเกิดสันติสุขตลอดไป และมีวาสนาที่จะได้สนองตอบผู้ที่มีอุปการะคุณของผม ก็ขอให้ศีลภาวนาสมาธิของผมจงเกิดเป็นพลังงานอันยิ่งใหญ่มหาศาล เพื่อดลและบันดาลให้ทุกท่านหวนกลับมาที่นี่ให้ได้อีกวาระหนึ่ง แล้วมันก็สัมฤทธิผลจริงขึ้นมา เมื่อผมเพียรบำเพ็ญทุกข์กิริยาชำระล้างดวงจิตให้สะอาดหมดจด ผมมองเห็นการเคลื่อนไหวของผู้กองรพินทร์ และนายหญิงอยู่แทบทุกขณะเท่าที่ต้องการจะเห็น แต่ก็ต้องใช้ความบากบั่นมานะพยายาม จนกระทั่งบางขณะแทบจะหมดสิ้นลมปราณทีเดียว โดยเฉพาะผู้กองรพินทร์ เป็นผู้ที่ผมติดต่อได้ยากลำบากมาก เนื่องจากเป็นผู้มีอาคมและสิ่งที่คุ้มตัวเองสูงมาก ซ้ำยังเป็นคนมี สภาพจิตแข็ง สติมั่นคง ยากที่จะส่งกระแสจิตเข้าครอบงำได้ ยกเว้นเวลาเจ็บป่วย หรือยามเคลิ้มหลับเท่านั้น และก็เป็นความเหน็ดเหนื่อยแสนสาหัสของผม ในการที่จะ ‘วิ่งรอก’ เพื่อพุ่งจุดไปทางผู้กองครั้งหนึ่งแล้วก็หวนกลับไปเพ่งที่นายหญิงอีกครั้งหนึ่ง สลับกันอยู่เช่นนี้ เพราะจะทอดทิ้งฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ไม่ได้

ล้วนตกอยู่ในภาวะอันตราย ล่อแหลมด้วยกันทั้งคู่ เกือบจะตลอดเวลาด้วย ผมยอมรับว่าเหนื่อยกว่าครั้งที่เป็นลูกหาบใช้กำลังหาบหามสัมภาระมาให้พวกเจ้านายทั้งหลายในครั้งนั้นเสียอีก”

กล่าวจบแงซายก็ระบายลมหายใจยาวเฮือกออกมา แต่ก็ยังยิ้มอย่างเปรมปลื้มสมหวัง ในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปแล้ว

รพินทร์มีความรู้สึกตื้นตันจนไม่อาจพูดอะไรออกในขณะนี้ เขาได้แต่มองหน้าแงซายนิ่งเฉยอยู่เช่นนั้น ประกายตาแทนความหมายเกินกว่าถ้อยคำที่จะเอ่ยออกมาได้

“แงซายเธอไม่ได้งดงามเฉพาะรูปโฉมเรือนกายและศักดิ์-สกุลชาติกำเนิดเท่านั้น แต่ยังงามพร้อมทั้งจิตใจด้วย และบุคคลประเภทนี้ จะไม่มีอยู่ในโลกสกปรกของภูมิศาสตร์หรอก แต่จะมีอยู่ในโลกของแดนสนธยาอย่างที่เธออยู่ในขณะนี้แหละ”

ดารินกล่าวขึ้นแผ่วเบาดวงตาทั้งคู่คลอไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความโสมนัสปลาบปลื้ม

“เมื่อพวกท่านทั้งหลายอันล้วนเป็นเจ้านายเก่าของแงซาย ต่างก็เป็นผู้ที่มีพื้นฐานของจิตใจที่สูงส่งดีงาม เหนือกว่าปุถุชนทั่วไปอย่ก่อนแล้วเช่นนี้ เหล่าท่านก็ย่อมจะต้องได้รับกศลแห่งความดีงามนั้นสนองตอบ อันเป็นหลักของสัทธรรมหรือตรรก-ศาสตร์ที่เที่ยงแท้ ว่าแต่มีท่านผู้ใดมีปัญหาคลางแคลงใจ ที่จะซักถามแงซายอีกไหมครับ แงซายยินดีที่จะตอบให้ทราบใน

ทุกประเด็น ทุกปัญหาทีเดียว นอกเหนือจากสิ่งที่ได้เล่ามาให้ทราบแล้ว”

“แงซาย...”

ระหว่างที่ทุกคนยังพากันนิ่งเงียบอยู่ด้วยความรู้สึกนึกคิดต่างๆ นั้น รพินทร์กล่าวขึ้นแผ่วเบา แต่ชัดเจน

“...ถึงแม้ตัวฉันเอง จะมีความเชื่อมั่น และแน่ใจอย่างยิ่ง ว่าระเบิดหรือจรวดนิวเคลียร์ชนิดใดก็ตาม ที่มันล่วงล้ำเข้ามาสู่ดินแดนนี้ จะมีสภาพเหลือไว้แต่เพียงวัตถุอันไร้ค่าเหมือนก้อนหินก้อนดิน ด้วยความศักดิ์สิทธิ์แห่งแผ่นดินมหัศจรรย์นี้ก็ตาม แต่ฉันก็อดที่จะคิดระแวงเป็นห่วงไม่ได้ ถ้ามันเป็นอย่างที่ทั้งฉันและแกเชื่อมั่นเช่นนั้น มันก็ดีไป แต่ถ้าหากว่ามันไม่เป็นไปตามที่เราหวังไว้ แกรู้ใช่ไหมว่า แผ่นดินมรกตนครทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นสรรพชีวิต หรือพืชพันธุ์และสิ่งแวดล้อมทุกสิ่งทุกอย่าง จะตกอยู่ในภาวะเช่นไร”

แงซายก้มศีรษะเนิบลง

“โดยทฤษฎี และโดยหลักเกณฑ์ของเคมีฟิสิกส์ มันก็ควรจะเป็นเช่นที่ผู้กองหวาดระแวงนั่นแหละครับ และถึงแม้คณะของอเมริกันทั้งหมด เขาก็ได้ปรารภในสิ่งนี้กับผม เมื่อเราสนทนากันตอนหัวค่ำนี้ในงานอุทยานสโมสร แต่ผู้กองและทุกท่านที่นั่งประชุมกันอยู่ ณ ที่นี้ ขอได้โปรดไว้วางใจอย่างสนิท และเลิกกังวลอย่างเด็ดขาดออกไปเสียทีในเรื่องนี้ ถ้าพวกท่านเชื่อว่ามรกตนครมีอยู่จริง เหมือนดังเช่นที่ท่านได้มานั่งสนทนาอยู่กับแงซายหรือจักราชในขณะนี้ ก็ขอให้เชื่อได้ว่า...สิ่งจากโลกภายนอก จะเข้ามาสำแดงฤทธิ์เดชใดๆ ในแผ่นดินมหัศจรรย์ของ

พวกท่านแห่งนี้ไม่ได้...เครื่องมาตกอยู่ที่นี่พร้อมอาวุธมหาประลัยของมนุษย์โลกภายนอก มันเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่จะเตือนให้ผมทราบว่า ผมจะมีโอกาสได้พบผู้กองอีกครั้งหนึ่งเท่านั้น เพียงแต่ว่า ผมจะต้องใช้ความพยายามอย่างขีดสุด เท่าที่เรียนให้ทราบแล้ว แต่ผมไม่ได้สะดุ้งสะเทือนว่ามันได้หอบเอาพิษภัยใดๆ เข้ามาเป็นอันตรายต่อแผ่นดินของเทพเจ้าแห่งนี้ จึงขอให้สบายใจได้”

พรานใหญ่เม้มริมฝีปากแน่นแล้วผ่อนลมหายใจยาวเยือกเอ่ยออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ปกป้องคุ้มครองแผ่นดินนี้ จงสกัดฤทธิ์ร้ายของอาวุธนิวเคลียร์ที่ติดอยู่ในเครื่องบินลำนั้นไว้ด้วยเถิด ขออย่าให้มันเกิดผลร้ายใดๆ ขึ้นแม้แต่น้อยนิด นี่คือสิ่งที่ฉันภาวนามาตลอด ตั้งแต่บังเกิดความแน่ใจว่า เครื่องมันจะต้องมาตกที่มรกตนครนี่อย่างแน่นอน และได้บ่ายหน้ามาที่นี่อีกครั้งเพื่อขอให้เห็นแน่ชัดกับตาเป็นการพิสูจน์”

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ อเมริกันพวกนั้นได้พูดอะไรกับเธอบ้าง ระหว่างที่สนทนากันเมื่อตอนงานอุทยานสโมสร ฉันได้ยินได้ฟังไม่ถนัดนัก เพราะไม่ได้ร่วมอยู่ด้วยตลอดเวลาที่พวกนั้นเข้าไปห้อมล้อมสนทนาซักถามอยู่กับเธอ”

เชษฐาเอ่ยขึ้นแช่มช้า

“พวกเขาไม่ได้ถามรายละเอียดอะไรกับผมมากนัก นอกจากแสดงความวิตกกังวลในเรื่องกัมมันตภาพรังสีที่อาจรั่วไหล

ออกมาได้ และขออนุญาตจากผมไว้ ที่จะขอเข้าไปสำรวจอย่างละเอียดในวันพรุ่งนี้ ซึ่งผมก็อนุญาตให้ทุกอย่าง และก็ได้บอกกับเขาไปแล้วว่า อย่าได้ห่วงกังวลในเรื่องนี้ เขาจะตรวจสอบอย่างไรก็เชิญได้ตามสบาย และถ้ามีความสามารถที่จะเคลื่อนย้ายมันกลับไปได้ ไม่ว่าจะโดยวิธีใด ผมก็ไม่ขัดข้อง...”

แงซายเว้นระยะ หัวเราะเบาๆ อย่างเยือกเย็น

“...แล้วเราจะได้เห็นกันว่า พวกเขาจะมีสติปัญญาจัดการกับซากเครื่องตก และระเบิดพวกนั้นอย่างไร”

“ของมันแน่ชัดอยู่แล้วว่า พวกนั้นจะไม่มีปัญญาทำอะไรกับซากตก และระเบิดพวกนั้นได้เลย นอกจากจะเข้าไปสำรวจดูเฉยๆ เท่านั้น และถ้าพวกเขาไม่อาจจะเคลื่อนย้ายมันไปได้ นายจะทำยังไงต่อไป”

ไชยยันต์ถาม

“ผมก็ยินดีที่จะ ‘รับฝาก’ ของที่ระลึกของพวกเขาไว้ที่นี่ในสภาพเช่นที่มันมาอับปางตกอยู่ยังตำแหน่งนั้นชั่วนิรันดร์กาล ไม่บีบบังคับให้พวกเขาจะต้องเคลื่อนย้ายมันออกไปด้วย ถ้าพวกเขาไม่สามารถ ผมได้บอกกับพวกเขาทั้งหมดไปแล้วเช่นนั้น ทางด้านฝ่ายประชาชาวมรกตนครของผมทั้งหลายก็เช่นกัน จะไม่มีใครสนใจเข้าไปยุ่มย่ามใกล้ชิดกับมันเลย ทุกคนจะถือเสมือนสะเก็ดดาวชิ้นหนึ่ง ที่ร่วงลงมาจากฟากฟ้าเท่านั้น ไม่มีใครอยากรู้ อยากเห็น อยากเอาใจใส่ ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินตระหนักทราบตนเองดีว่า...พวกเขาทั้งหลายมีสภาพแตกต่างออกไปจากมนุษย์โลกภายนอกทั้งหลาย และไม่ประสงค์จะยุ่งเกี่ยวด้วยในทุกกรณี...เอาไว้พรุ่งนี้ ภายหลังพักผ่อนหลับนอน

กันให้เต็มตื่นเสียก่อน แล้วเรามาคอยดูกันว่า อเมริกันชุดนี้เขาจะเริ่มปฏิบัติการเกี่ยวกับซากเครื่องตกนั้นเช่นไรบ้าง ซึ่งผมเปิดโอกาสให้แก่เขาอย่างเต็มที่...เท่าที่เขาบอกกับผม รู้สึกว่าระหว่างที่พวกเขาขอเข้าไปสำรวจยังซากเครื่องนั้น จะไม่ยอมให้ใครเข้าไปใกล้ชิดซากเครื่องเลย จะขอเข้าไปเพียงแค่ 4 คนของพวกเขาเท่านั้น ผู้กองเอง หรือนายทหารไทยที่ติดตามมาด้วยหนึ่งคนนั่น ก็จะถูกขอร้องให้รอคอย อยู่ในรัศมีห่าง 1 ไมล์ สิ่งที่พวกเขาอ้างก็คือ ไม่ต้องการให้ผู้ใดเข้าไปเสี่ยงร่วมกับพวกเขา ซึ่งพวกเขามีอปกรณ์และเครื่องมือพร้อม ผมก็บอกกับเขาว่า เรื่องนั้นวางใจได้ คงไม่มีใครเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเขาระหว่างงานสำรวจหรอก...หรือว่าผู้กองอยากจะเข้าไปรู้ไปเห็นด้วย?”

ประโยคหลัง แงซายหันมาถามหางเสียงสัพยอกทางพรานใหญ่

“เข้าไปให้โง่น่ะซิ เข้าไปทำไม ถึงเชิดวุธนั่นก็เหมือนกัน ฉันจะห้ามเขาไว้เองไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรด้วย”

ดารินบอกมาโดยเร็ว

“เราทั้งหมดจะตามเขาเข้าไปดูที่ซากตกด้วย แงซาย แต่จะรออยู่ในรัศมีที่เขากำหนดไว้ให้เท่านั้น”

แงซายเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ

“ผมย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง...ในสภาพของแงซาย คนใช้เก่าของพวกท่านทั้งหลายก็เพื่อมาพบปะสนทนาและบอกเรื่องราวทั้งหลาย ที่อาจเป็นปริศนาอยู่ในหัวใจของทุกท่านให้กระจ่างออกไป รวมทั้งเรื่องที่จะนำพวกอเมริกันไปยังซากเครื่องตกนั่น

ในวันพรุ่งนี้ด้วย มีใครข้องใจที่อยากจะถามอะไรกับผมอีกไหมครับ ถ้าหมดสิ้นคำถาม ผมก็จะลากลับไปก่อนสำหรับคืนนี้ เพื่อพวกท่านจะได้พักผ่อนกันให้เต็มที่ แล้วพรุ่งนี้ เราค่อยพบกันใหม่”

“ความจริง เราอยากจะคุยกับเธอตลอดทั้งคืนเลยนะแงซาย และชื่นใจไปในอีกลักษณะหนึ่ง เมื่อเห็นเธอกลับร่างมาเป็นแงซายของพวกเรา มันมีอะไรต่ออะไรอีกมากมายนับไม่ถ้วน คุยกันทั้งคืนก็คงไม่จบ แต่เอาไว้โอกาสหลังเถอะ เพราะถึงอย่างไร พวกเราก็คงจะต้องพักอยู่กับเธอที่มรกตนครนี่นานพอสมควรทีเดียว เธอเองก็คงต้องการที่จะพักผ่อน เพราะกรากกรำคร่ำเคร่งอยู่กับการบำเพ็ญศีลภาวนา ติดต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน เพราะฉะนั้น เธอกลับไปพักได้แล้ว แงซาย”

เชษฐาบอกมาอย่างปรานี อนชา และไชยยันต์ก็ก้มศีรษะลงอย่างเห็นด้วย แงซายก้มลงเหมือนจะเป็นการคำนับลาพอขยับจะลุกขึ้น ฝ่ามืออ่อนละมุนของดารินก็มาแตะที่ไหล่

“เดี๋ยว! น้องชาย...อีกสักสองคำถามเท่านั้น สำหรับส่วนตัวฉันเองโดยเฉพาะ หวังว่าเธอคงไม่รังเกียจที่จะตอบความอยากรู้เสียคืนนี้เลย ต่อไปจะได้ไม่ต้องถามอีก”

อดีตองครักษ์ประจำตัวของหล่อนยิ้มพราย

“เชิญครับ พี่สาว”

“ก่อนจะพบกับวายา แห่งภูเขานิลกาญจน์ ฉันเป็นคนเดินนำทางคณะทั้งหมดฝ่ายฉันมา ฉันว่าฉันตาไม่ฝาดนะ ที่เห็น

เธอในลักษณะของแงซาย อย่างที่เป็นอยู่เช่นเดี๋ยวนี้แหละ ทำ-หน้าที่เดินนำหน้า หรือนำทางฉันอยู่ตลอดเวลา จงบอกหน่อยซิว่า ฉันมองเห็นเธอจริงๆ หรือว่าเกิดจากอุปาทานของตัวฉันเอง”

คำถามของดาริน ทำเอาฝ่ายพี่ชายทุกคนหันมาจ้องหน้าหล่อนเป็นตาเดียว เพราะไม่เคยทราบมาก่อนเลย และดารินก็ไม่เคยบอกในเรื่องนี้

“ผมเป็นผู้นำทางนายหญิงไปเพื่อให้ได้พบกับวายาถูกต้องครับ นายหญิงไม่ได้ตาฝาด แต่เป็นดวงตาที่ถูกพลังอำนาจของมหาฤาษีโกฑัญญะชักนำ ถ่ายทอดกระแสจิตของผมให้เกิดเป็นภาพกายทิพย์ เพื่อให้นายหญิงเห็น แต่เห็นเฉพาะคนเดียวเท่านั้น ถ้าแม้ว่าผมไม่ได้รับพลังจากมหาฤาษีเข้ามาช่วยอีกแรงหนึ่ง ผมจะไม่สามารถสร้างภาพมายาของตนเองให้นายหญิงเห็นในเวลากลางวันแสกๆ เช่นนั้นได้เลย”

ดารินสดลมหายใจลึก

“ขอบใจมากที่ให้ความจริงในเรื่องนี้ ทำให้ฉันคลี่คลายสิ่งลี้ลับที่มันเกิดขึ้นกับตนเองออกไปได้แล้ว...อีกคำถามหนึ่งทำไม? ในทุกครั้งที่เธอส่งกระแสจิตเข้ามาในห้วงฝันของฉัน ฉันถามเธอทุกครั้งถึงรพินทร์เธอไม่เคยตอบฉันให้เป็นที่กระจ่าง ไม่เคยชี้นำให้ฉันได้เดินทางก้าวสกัดเขาให้ทันระหว่างทางเลย ทั้งๆที่รู้อยู่แล้วว่า...ฉันปรารถนาที่จะตามเขาให้ทัน เท่าๆกับที่เขาก็คงอยากจะได้รับรู้รับทราบว่าฉันกำลังติดตามเขาอยู่ ทำไมถึงปิดบัง ไม่ยอมบอกในทางที่เราจะพบกันได้เลย กว่าจะให้พบกันได้ก็ต้องให้มาถึงมรกตนครนี่เสียก่อน?”

แงซายยิ้มอีกครั้ง เป็นยิ้มที่ดารินอยากจะเข้าไปเขย่าคอฟัดเสียให้สมแค้น อยากที่จะเข้าไปทุบ เข้าไปหยิกให้สมกับความฉุน แต่บังเอิญว่าแงซายขณะนี้ถอยห่างออกมาพ้นระยะมือเสียแล้ว จะถลันติดตามเข้าไป ก็เห็นว่าไม่สมควร ติดขัดด้วยอยู่ต่อหน้าบุคคลอีกหลายคน

"นายหญิง โปรดอย่าได้ขัดข้องขุ่นเคืองใจแงซายในเรื่องนี้ มันมีเหตุผลอยู่หลายประการ ที่แงซายไม่อาจบอกบางสิ่งบางอย่างทั้งทางด้านนายหญิง และผู้กองรพินทร์ได้ เพราะการบอก หรือเปิดเผยในสิ่งที่ยังไม่อาจจะเปิดเผยได้นั้น เป็นการผิดสัจจะ ผิดกฎของจักรวาลที่จะทำให้วิถีชีวิตความเป็นไปตามครรลองของแต่ละชีวิตผันเปลี่ยน เป็นการฝืนลิขิตของพรหมอันผู้บำเพ็ญศีลไม่บังควรปฏิบัติ และถ้าขืนฝืนปฏิบัติไป ศีลก็ขาด เสื่อมฌานบารมี เสื่อมสมาธิ พรหมเป็นผู้ลิขิตชีวิตนายหญิง และทุกๆชีวิต หาใช่แงซาย หรือมหาฤาษีโกฑัญญะไม่ เมื่อประกาศิตจากสวรรค์กำหนดไว้ว่า เมื่อถึงเวลาอันควรเมื่อใด นายหญิงจะได้พบกับผู้กองรพินทร์ ก็ต้องให้ถึงกำหนดเวลานั้นเสียก่อน...จะก่อนหน้าย่อมไม่ได้ และถ้านายหญิงจะตามทันผู้กองระหว่างทางก่อนจะถึงมรกตนครที่นี่ อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง? ผู้กองกับนายหญิงจะยินดีปรีดาที่ได้พบกัน แต่ฝ่ายนายจ้างใหม่ของผู้กอง อันเป็นอเมริกันทั้งชุดคงไม่พอใจแน่ สภาพของการเป็นมิตรอย่างที่พบกันในมรกตนครนี่ จะแปรสภาพเป็นการพบอย่างศัตรูทันที หากพบกันระหว่างทางกลางป่า ฝ่ายนายหญิงต้องการตัวผู้กองรพินทร์กลับ ฝ่ายอเมริกันก็ถือว่าเป็นการสกัดกั้นขัดขวางต่องานของเขา ศึกชิงตัวผู้กองขึ้นกลางป่าก็คงเกิดขึ้น

แน่ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างจะแปรสภาพมาเป็นความดีงามเหมาะสมหมดทุกประการ ต่อเมื่อต่างฝ่ายมาพบกันในดินแดนมรกตนครนี่ สภาพที่น่าจะเป็นศัตร ก็กลับมาเป็นมิตรกันได้อย่างที่เห็นอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นอยู่กับกาลเวลาที่เหมาะสม สิ่งร้ายก็จะกลายเป็นดี ถ้าผิดเวลาผิดจังหวะแม้แต่นิดเดียว สภาพการณ์จะผันเปลี่ยนไปเป็นตรงข้ามทีเดียว และนี่คือเหตุผลในข้อที่ว่าเหตุใด แงซายจึงไม่ได้บอกนายหญิงว่าผู้กองอยู่ทิศทางใดควรก้าวสกัดอย่างไร ด้านไหน เท่าๆ กับที่ไม่ได้เตือนให้ผู้กองหยดรอ ไม่ได้บอกให้ผักองทราบเลยว่านายหญิงกำลังติดตามมา ทั้งๆ ที่บางขณะ บางระยะเวลาของเส้นทางของทั้งสองฝ่ายห่างกันเพียงแค่ช่วงเหลี่ยมเขาบังไว้เท่านั้น ถ้าผู้กองรู้ว่าคณะของนายหญิงมาตาม ผู้กองก็ไม่มีจิตใจคิดที่จะเดินทางต่อนอกจากตรงเข้าหานายหญิงระหว่างทางกลางป่า ซึ่งนั่นก็แปลว่าผู้กองผิดสัจจะในการเป็นมัคคุเทศก์นำทางของฝ่ายอเมริกันอย่างสิ้นเชิง และเหนืออื่นใดทั้งปวง แงซายต้องการให้ทั้งผู้กองและนายหญิง ได้มาพบกันที่นี่ แผ่นดินแห่งหนึ่ง อันเป็นที่นัดพบระหว่างทิวาและราตรีกาล ภายหลังจากชดใช้หนี้กรรมให้หมดสิ้นด้วยความทุกข์ยากทรมานกันจนสุดชีวิต...เข้าใจหรือยังครับ”

คำพูดของแงซาย เนิบนาบ แช่มช้า แต่ชัดเจนมีกังวานทุกถ้อยกระทงความ **ทุกคนฟังแล้วพากันตะลึงงันไปอีกครั้ง แม้แต่ดารินเอง ที่ครั้งแรกอยู่ในอารมณ์ค่อนข้างขุ่น**

“เอาละ แจ่มใสชัดเจนที่สุดแล้วสำหรับฉัน!...”

ในที่สุด ราชสกุลสาวก็กล่าวขึ้นด้วยอารมณ์ที่ราบรื่นเหมือนเดิม แล้วหันไปทางพรานใหญ่

"รพินทร์คะ คุณมีอะไรข้องใจกับแงซายอีกไหม ถามเขาเสียเดี๋ยวนี้เลย ต่อหน้าพวกเราทุกคนนี่แหละ"

สุภาพบุรุษไพรสั่นศีรษะช้า ๆ น้ำเสียงของเขาเรียบราบที่สุดว่า

"ไม่มีคำถามใด ๆ อีกแล้วสำหรับผม...กับแงซาย เพราะเราสามารถหยั่งซึ้งเข้าใจกันได้ในทุกแง่ ทุกมุม อย่างทะลุปรุโปร่งหมดสิ้น ไม่ว่าเขาจะเป็นแงซาย หรือเป็นจักราธิราช ไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต"

"ถ้าเช่นนั้น แงซายขอลาทุกคนก่อน สำหรับคืนนี้ นิทรา-สวัสดิ์ สำหรับทุก ๆ ท่าน"

กล่าวเป็นประโยคสุดท้ายเพียงแค่นั้น อดีตคนใช้เก่าก็ลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัดอันสูงตระหง่าน แล้วโบกมือเรียกส่างปา จากนั้นทั้งค่ก็พากันถอยห่างลับช่องทวารออกไปอย่างสงบ...

ภายหลังเมื่อแขงขาย และสาวปาได้ออกพ้น ไปจากห้องโถงกว้างใหญ่ อันเป็นที่ชุมนุมของ ทุกคนในขณะนั้น โดยลับตาออกไปจึดใจเดียว รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็บอกกับทุกคนโดยสุภาพว่า

"ค่อนข้างดึกมากแล้วครับ ผมเองกับเจ้าพรานพวกนี้ก็เห็นทีจะต้องลาคุณหญิง และทุกท่าน กลับไปยังที่อันควรของพวกผมก่อน"

ทุกคนมองหน้าเขาเป็นตาเดียว และพากันเงียบกันไป ครู่ใหญ่ แม้แต่ดารินเอง สำหรับดารินนั้น เมื่อได้ยินครั้งแรก สีหน้าของหล่อนเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง แต่แล้วชั่ววิบตาเดียว ก็กลับสภาพเป็นปกติเหมือนเดิม

"มันเหมาะแล้วหรือ...ที่ในคืนแต่งงานนี้ เจ้าบ่าวจะแยกจากเจ้าสาวไปเสียแล้ว"

อนุชา วราฤทธิ์ เอ่ยขึ้นลอยๆ แต่ใบหน้าไม่ส่อเค้าว่าจะตำหนิใดๆ และพี่ชายใหญ่ก็กล่าวยิ้มๆ มาอีกคนหนึ่งว่า

“คุณแต่งงานกับน้องสาวของพวกเราแล้วนะ รพินทร์!!”

พรานใหญ่หลบสายตาทุกคน หันไปทาง ‘เจ้าสาว’ ของเขา ซึ่งขณะนี้ยังมีมงกุฎไพรประดับเด่นอยู่บนศีรษะด้วยน้ำมือของเขาเอง หล่อนประสานสายตาตอบ พลางยิ้มให้กึ่งขบขันกึ่งสงสาร

“ครับ ผมตระหนักดี ในการแต่งงานหรือเข้าสู่พิธีวิวาห์กับคุณหญิงดาริน โดยถูกต้องหมดทุกประการ สำคัญที่สุดก็คือภายใต้การเห็นชอบยินยอมจากท่านผู้ใหญ่ของคุณหญิงทุกท่าน แต่ก็ขอให้เป็นแต่เพียงพิธีทางการก่อนก็แล้วกัน ภาระหน้าที่อันพึงจะต้องปฏิบัติของผมยังไม่สิ้นสุดลงครับ ข้อนี้ทุกท่านคงจะตระหนักดี ผมและพวกลูกน้องผมทุกคน ได้แอบผละหนี ‘นายจ้าง’ ของผมมาในคืนนี้กันทั้งหมด โดยฉวยโอกาสในขณะที่พวกเขาพากันหลับไหลไปหมด และได้ผละจากมานานพอสมควรแล้ว หากพวกเขาคนใดคนหนึ่งตื่นขึ้นมาในตอนนี้ และมองไม่เห็นพวกเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่เห็นผมอยู่กับพวกเขาด้วย เขาคงจะตกใจมากทีเดียว”

ประโยคคำพูดของรพินทร์ กลับคืนมาสู่สภาพความเจียมกายใจและสำรวมตามเดิม

“เราเห็นใจและเข้าใจในสถานภาพของคุณขณะนี้รพินทร์”

คุณชายเชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างการุณย์ และด้วยอารมณ์ดีเต็มไปด้วยความสุขุมเยือกเย็นตามบุคลิกเดิมของเขา โดยไม่เปลี่ยนแปลง

“...แต่อยากจะถามแทน ‘เจ้าสาว’ สักนิด หวังว่าคุณคงไม่ขัดข้อง”

“เชิญครับ ผมยินดีที่จะตอบโดยสุจริตใจจริงเสมอ”

“เมื่อไหร่ อย่างไร ภาระหน้าที่ของคุณจึงจะสุดสิ้นลงเสียที กับนายจ้างพวกนั้น?”

“ภาระหน้าที่ของผม...จะสุดสิ้นสมบูรณ์ลง ก็ภายหลังจากที่พวกเขาเหล่านั้นได้ผละจากผมไปแล้วในสภาพที่ปลอดภัยที่สุด โดยไม่มีการทอดทิ้ง หรือปล่อยเขาไปตามยถากรรม แม้ว่าจะได้นำมาจนพบซากเครื่องตกแล้วก็ตาม”

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา มองหน้ากัน แล้วก้มศีรษะลงโดยไม่ได้นัดกันไว้เลย

“คุณพูดอย่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ และพวกเราทุกคนขอนับถือใจ...”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเสียงลึก แล้วหันมาแตะหลังดาริน ผู้ยังนั่งสงบวางหน้าปกติเฉยอยู่ ถามความเห็นว่า

“หรือยังไง น้อย?”

“ฉันภูมิใจในตัวเขาอย่างสุดหัวใจมานานแล้ว ในด้านความซื่อสัตย์สุจริต และความเป็นสุภาพบุรุษของเขา”

“ก็แปลว่าน้อยจะไม่รั้งตัวเขาไว้...ให้อยู่กับพวกเราในคืนนี้”

อนชาถามน้องสาวเหมือนจะหยั่งใจ

“ความจริงน้อยมีสิทธิ์ แต่มันน่าละอายมากค่ะ ในการที่น้อยจะถือสิทธิ์เช่นนั้น”

“เธอทั้งสอง มีน้ำใจเป็นนักกีฬาและนักต่อสู้ที่ทัดเทียม

เสมอกัน มีความเข้าใจซึ่งกันและกันดีที่สุด พวกพี่ๆ ทุกคนขอแสดงความยินดีด้วย...”

เชษฐาพูดช้าๆ ด้วยอารมณ์ที่ราบรื่น เป็นสุข ก้มลงจุดซิการ์แล้วเงยขึ้นถามรพินทร์ต่อ

“เอาละ คุณและพวกพรานทั้งสี่คนของคุณ จะกลับไปอยู่กับฝ่ายของสแตนลีย์ก่อนในคืนนี้ ทางเราก็ไม่ขัดข้องอะไร และเห็นว่าควรจะเป็นเช่นนั้นด้วย เพราะถ้าแม้ว่าคุณบอกว่าคุณจะขออยู่ร่วมกับพวกเราที่นี่ ผมก็คงจะไล่คุณให้กลับไปก่อนแน่นอน ทีนี้ว่าแต่ว่า ระหว่างที่เรายังอยู่ในมรกตนครแห่งนี้ คุณมีความคิดอย่างไร คณะของเราทั้งสองฝ่ายจะยังคงแยกกันอยู่เช่นนี้หรือ?”

“ทั้งสองฝ่าย ขณะนี้ก็เปรียบเหมือนอยู่ในขอบเขตอาณาบริเวณเดียวกันแล้วครับ...”

รพินทร์ตอบอย่างไตร่ตรอง

“เพียงแต่ว่า ต่างฝ่ายต่างถูกจัดให้อยู่บ้านคนละหลังเท่านั้น เพื่อความสะดวกและเป็นส่วนสัดของแต่ละฝ่าย จะอย่างไรก็ตาม ภายหลังจากภารกิจพรุ่งนี้เสร็จสิ้นไปแล้ว ผมเข้าใจว่าฝ่ายของสแตนลีย์ หรือฝ่ายของคุณชายเชษฐาจะมีการไปมาหาสู่เสวนาปราศรัยกันได้อย่างสนิทสนมใกล้ชิดเพิ่มขึ้น และมีเวลาเหลือเฟือทีเดียว ฝ่ายใดจะไปพักร่วมกับฝ่ายใดก็ย่อมได้ โดยมีผมและพรานพวกผมเป็นตัวเชื่อมประสาน และตั้งแต่คืนพรุ่งนี้เป็นต้นไป ก็ไม่จำเป็นว่าทางฝ่ายผมจะต้องไปคอยปรนนิบัติรับใช้ชนิดที่เวลากลางคืนก็จะต้องอยู่ใกล้ชิดนอนเฝ้าพวกเขาทุกคืนไป เพราะที่นี่ปลอดภัยด้วยประการทั้งปวงแล้ว ถึงสแตนลีย์ คี๊ธ

เชิดวุธ อิสซาเบล หรือคริสติน่า คนใดคนหนึ่ง อาจถูกคอมีความสนิทสนมกับพวกเราคนใดเป็นพิเศษ อาจขอมาร่วมหลับนอนสนทนาอย่ที่ปราสาทหลังนี้ก็ย่อมได้ ไม่จำกัดเสมอไปว่าจะต้องแบ่งแยกออกจากกันโดยเด็ดขาดเป็นสองฝ่าย เอาว่า ถ้าเขาพอใจเขาก็มา หรือพวกเราคนใดพอใจ พวกเราก็ไปหาเขา ทุกชีวิตของพวกเราทุกคนที่เข้ามาอยู่ยังดินแดนมรกตนครแห่งนี้...ล้วนเป็นพวกเดียวกันทั้งสิ้น จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย ที่ต่างฝ่ายต่างแยกกัน นี่คือความคิดของผม ซึ่งเข้าใจว่าคงจะตรงกับของฝ่ายท่าน และฝ่ายของ ดร.สแตนลีย์ทกคนด้วย แต่ขอเพียงให้ผ่านพ้นคืนนี้ไปเสียก่อนเท่านั้น เพราะมันยังอยู่ในระยะเริ่มต้น และพรุ่งนี้ก็ยังมีภารกิจ ที่ฝ่ายเขาจะต้องปฏิบัติเป็นการสำคัญใหญ่ยิ่ง ซึ่งผมยังมีหน้าที่จะต้องคอยประสานงานรับใช้โดยตรง ส่วนพวกของคุณชาย หรือฝ่ายมรกตนครทุกคนนั้นก็เพียงแต่คอยสังเกตการณ์ หรืออาจให้ความร่วมมือช่วยเหลือเฉพาะเมื่อถูกขอร้องเท่านั้น”

ทั้งสามคนของคณะเจ้านายเก่าก้มศีรษะ

“คุณพูดได้กระจ่างชัดดีมาก เอาล่ะ ถ้าแม้ว่าคุณจะไปก็ไปได้แล้ว”

เชษฐาบอกยิ้มๆ ขณะเดียวกัน ไชยยันต์ก็สอดมาทันทีว่า

“มีข้อแม้แต่เพียงว่า คณยังเอา ‘เจ้าสาว’ ของคณไปจากที่นี่ในคืนนี้ยังไม่ได้”

รพินทร์หัวเราะ เขาเข้าใจดีว่านั่นเป็นการสัพยอกของไชยยันต์

“ครับผม! ข้อนี้ผมเข้าใจดี และหาบังอาจไม่!...ผมลาก่อนล่ะครับ พรุ่งนี้ เราคงพบกันในภารกิจใหญ่ของอเมริกันพวกนั้น”

กล่าวสิ้นประโยค เขาก็กระทดถอยออกมา พร้อมกับดีดนิ้วโดยแรง เป็นสัญญาณเรียก บุญคำ จัน เกิดและเส่ย ที่ยังนั่งสนทนาอย่างชนิดไม่มีวี่แววของการง่วงเหงาหาวนอน กับพรรคพวกอันเป็นลูกหาบของฝ่ายเชษฐา เมื่อพวกนั้นหันขวับมา เขาก็บอกสั้นๆ ว่า

“พวกเรากลับที่พัก!”

ทั้งสี่คนพากันผุดลุกขึ้นยืนตระเตรียมตัวอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก ตาคำบ่นออกมาว่า

“นายจะไปไหนก็ไปเหอะน่า ขอไอ้คำกับไอ้พวกนี้นอนที่นี่ไม่ได้เร๊อะ? กำลังคุยกันสนุกๆ”

“ไม่ได้ ต้องกลับ!”

น้ำเสียงของเขาเฉียบขาดขึ้น พวกนั้นหน้าม่อย ตาเฒ่าจอมสัปโดกเกาต้นคอหยิกๆ ยังบ่นอุบอิบต่อไป

“เอาวะ กลับก็กลับ แล้วเมื่อไหร่บุญคำจะได้ย้ายสำมะโนครัว มาอยู่กับพวกเจ้านายเก่าซะทีล่ะ”

รพินทร์ไม่ตอบ นอกจากจุ๊ปากเบาๆ แล้วโบกมือเป็นสัญญาณ แต่แล้วก่อนที่เขาจะขยับตัวนั่นเอง เสียงเบาหวานของดาริน ก็แว่วมาว่า

“คุณรพินทร์คะ คุณบอกให้ตาคำกับพวกนั้นล่วงหน้ากลับไปก่อนได้ไหม ขอเวลาฉันสักไม่เกิน 10 นาทีเท่านั้น เป็น

เวลาสำหรับเราโดยเฉพาะ แล้วคุณค่อยตามหลังกลับไป รับรองว่าไม่กักตัวเอาไว้ทั้งคืนหรอก”

อย่างว่าง่ายที่สดเป็นครั้งแรก จอมพรานสนองตอบว่า

“ตกลงครับ คุณหญิง...”

แล้วเขาก็หันไปร้องสั่งลูกน้องทั้งสี่ว่า

“...บุญคำเอาไอ้พวกนั้นกลับไปก่อน ประเดี๋ยวฉันจะตามไป พรุ่งนี้เราจะต้องมีงานทำกันอีก ระวังไปถึงที่แล้วอย่าเอะอะโครมครามให้พวกนายฟารั้งทั้งหลายตื่นขึ้นมาล่ะ ไปถึงแล้วทุกคนนอนให้หลับเอาแรงไว้”

บุญคำพาลูกน้องเลี่ยงห่างออกมา พอเดินเฉียดเขาก็ยื่นหน้ามาบอกว่า

“พวกบุญคำไปก็ได้ แต่นายไม่ต้องกลับไปหรอก อยู่ก๊ะนายหญิงที่นี่แหละ พรุ่งนี้เช้าค่อยไป”

รพินทร์ไม่พูดอะไร นอกจากเอาฝ่ามือผลักหน้าแกเบาๆ พวกพรานทั้งสี่คนพากันร้องบอกลาพรรคพวก แล้วลับกายออกไปอย่างสงบ ท่ามกลางอาการหัวเราะเบาๆ อย่างขบขันของฝ่ายนายจ้างเก่าทั้งหมด ทุกคนมีความสุขยิ่ง ที่เห็นเจ้าพวกนั้น

ดารินก้มลงไปรื้อค้นอะไรอยู่ยังกองสัมภาระส่วนตัว ของหล่อนอยู่อึดใจหนึ่ง ก็หยิบเอาห่อพลาสติกสีดำติดมือขึ้นมาถือไว้ แล้วหันไปบอกพี่ๆ ทุกคนว่า

“ขอเวลานอกสักนิดนะคะ น้อยมีธุระต้องการพูดกับรพินทร์โดยเฉพาะ”

“เชิญตามสบาย เธอมีห้องส่วนตัวของเธออยู่แล้วไม่ใช่หรือ ไม่เห็นเข้าไปใช้สักที นอกจากเฉพาะเวลาเข้าไปแต่งตัวอาบน้ำเท่านั้น”

อนุชาบอกมา

หล่อนพยักหน้านิดหนึ่งกับรพินทร์ แล้วก้าวนำหน้าไปก่อน จอมพรานก้าวตามหลังไปอย่างสงบ และชั่วไม่นาน ทั้งสองก็เข้ามาอยู่กันตามลำพังภายในห้องบรรทมอันวิจิตรโอฬารที่ทางมรกตนครจัดไว้ให้เป็นห้องนอนของหล่อนโดยเฉพาะ

หญิงสาวโยนถุงพลาสติกดำที่ถือติดมือมาลงไปบนเตียงโดยไม่สนใจอะไรก่อนทั้งสิ้น แล้วหันกลับมาเผชิญเขาระยะห่างกันเพียงชั่วคืบ รพินทร์เอามือขึ้นบรรจงจัด ‘มงกุฎไพร’ ที่ยังสวมอยู่บนศีรษะของหล่อน เพื่อจัดให้อยู่ในที่ทางตำแหน่งอันเหมาะสมที่สุด แล้วก้มลงพิศดูอย่างหลงใหล เมื่อนั้น วงแขนทั้งสองของหล่อน ก็ยกขึ้นโอบกระหวัดรอบคอเขาแน่น และเขาก็สวมกอดหล่อนเข้ามาแนบไว้กับทรวงอก

“จูบภรรยาของคุณซิคะ แม้ว่าคืนนี้ เราจะไม่มีโอกาสได้อยู่ร่วมกันตลอดจนรุ่งเช้าก็ตาม”

หล่อนกระซิบแผ่วหวานที่สุด

รพินทร์ก้มลงจูบตั้งแต่หน้าผาก ดวงตาทั้งสอง พวงแก้มซ้ายขวาแล้วมาหยุดประทับนิ่งที่ริมฝีปากเป็นเวลาสนิทนิ่งนาน ฝ่ามือของหล่อนลบไล้อยู่ที่ปอยผมบริเวณท้ายทอยและศีรษะของเขา และจูบตอบด้วยหัวใจอันเต็มตื้นเปี่ยมล้นไปด้วยความรัก

จูบให้สมกับที่ได้เคยถวิลหาอาดูรมาเป็นเวลาช้านาน

เมื่อริมฝีปากของทั้งสองผละแยกจากกัน แต่ยังเคลียชิดใกล้กันอยู่ หล่อนเอาปลายจมูกเสียดสีกับปลายจมูกเขาเคล้าเคลียไปมา

“มันเป็นคืนที่ผมสมหวัง และมีความสุขที่สุดในชีวิต”

เขากระซิบ

“ไม่อยากถาม แต่ก็อดถามไม่ได้ อย่าโกรธฉันนะคะ...”

“ผมจะไม่มีความโกรธ หรือความหงุดหงิดอีกแล้ว ตลอดทั้งชีวิตนี้ ขอสัญญา”

“รักฉันคนเดียวหรือเปล่าคะ รพินทร์?”

“รพินทร์ ไพรวัลย์ รักคุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ เพียงคนเดียว เหมือนกับอัคนีรุทร์ ที่หลงรักจิตรางคนางค์เพียงนางเดียว และได้เฝ้ารอ เฝ้าติดตามมาแล้วทุกชาติ”

หล่อนจูบริมฝีปากเขาอีกครั้ง เบาๆ

“ชื่นใจ! ฉันเชื่อค่ะ แต่อยากจะขอฟังจากปากของคุณให้ชัดๆ หูอีกครั้งเท่านั้น ต่อไปนี้ เรามาผนึกชีวิตร่วมกันนะคะ และจะขอร่วมกันเช่นนี้ทุกชาติไป ให้สาสมกับที่เราได้แยกจากกันมาแล้วนานแสนนานเหลือเกิน กรรมเก่าของเราแต่ปางบรรพ์หมดสิ้นลงแล้ว”

“ครับผม เราไม่มีวันพลัดพรากแยกจากกันอีกแล้ว ต่อให้ตายจากในชาตินี้ ชาติหน้าก็จะพบอีก จำมงกุฎไพรที่สวมประดับอยู่บนศีรษะคุณหญิงในขณะนี้ได้ไหมครับ”

หล่อนยิ้ม พยักหน้าลง

“จำได้ ทั้งหลับและตื่น ทั้งชาตินี้และชาติในอดีต คุณเคยสวมให้ฉันมาก่อนแล้วในยุคนั้น วันที่เราใช้ชีวิตสั้นๆ อยู่ร่วม

กันในถ้ำกลางป่าลึก อันเป็นขัณฑสีมาติดต่อระหว่างแคว้นนิทรานครและแคว้นปัญจาล”

“ราตรีในถ้ำกลางป่าครั้งนั้น เรามีทั้งความรัก และความขัดแย้งทางด้านการเมือง จิตรางคนางค์ใช้คมดาบ ฟันด้ามหอกอันเป็นท่อนเหล็กของชาวปัญจาล ขาดสะบั้นออกเป็นสองท่อน เพื่อให้เห็นว่าดาบของชาวนิทรานครอันเป็นประมุขแห่งสหราช-อาณาจักรนั้น คมแกร่งยิ่งนัก”

“แต่ดาบของชาวปัญจาล กลับพิสูจน์ว่าคมด้วยฤทธิ์กว่าดาบของนิทรานครเสียอีก เพราะแม้แต่แพรพันคอของจิตรางคนางค์ที่ปลิวหล่นช้าๆ ลงมาแตะกับคมดาบที่อัคนีรุทร์วางรองรับไว้ ก็ยังขาดออกเป็นสองท่อน เพียงแต่แตะสัมผัส... ต่อไปนี้ เราจะไม่มีความขัดแย้งกันอีกแล้วนะคะ”

“ครับ จะไม่มีอีกแล้ว ต่อให้คุณหญิงเป็นไฟ ผมก็จะเป็นน้ำทุกครั้งไป”

“แงซาย รับประวัติในอดีตของเราหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างคุณทราบไหมคะ ?”

“ไม่มีอะไรที่แงซาย หรือจักราชจะไม่รู้ เกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตของเรา ทั้งอดีตชาติและปัจจุบันชาติ เขาประชดแดกดันเยาะหยันผมมาตลอดเวลา แต่แล้วในที่สุด เขาก็แต่งงานคุณหญิงให้แก่ผม โดยเลือกจังหวะอันเหมาะสมที่สุด และมอบสิ่งที่สำคัญที่สุดแก่ผม เพื่อสวมประดับให้แก่คุณหญิง นั่นก็คือ มงกุฎไพรช่อนี้”

“มีผู้รู้ความนัย สำหรับชีวิตความเป็นมาในอดีตชาติของเราเฉพาะสามคนเท่านั้นใช่ไหมคะ”

“ผมแน่ใจเช่นนั้น และไม่คิดที่แพร่งพรายเปิดเผยกับผู้ใดอื่นอีกทั้งสิ้น คุณหญิงอย่าได้เผลอบอกใครเป็นอันขาด เรารู้กันเพียงเราสามคนพอ ระหว่างตัวผมเอง คุณหญิง และแงซาย ซึ่งเขาก็จะไม่บอกใครเหมือนกันยกเว้นแต่เมยานี ซึ่งเป็นคู่ชีวิตของเขา”

“คิดว่าเมยานีจะรู้หรือคะ?”

“ผมเชื่อว่าคงจะล่วงรู้มาบ้าง มิฉะนั้น ลักษณะท่าทีหรือคำพูดในบางลักษณะเมยานีจะไม่แสดงต่อคุณหญิงในสภาพที่ให้การคารวะอย่างสงเช่นนั้น พระราชสวามีของนางคงจะต้องเล่าอะไรให้นางทราบบ้างเป็นธรรมดา”

“อยากจะขออะไรคุณสักอย่าง?”

“เชิญครับ”

“มันตรัย! อโหสิกรรมให้แก่เขาเถิดนะคะ ถ้าคิดให้ลึกๆ แล้ว เขาเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดคนหนึ่งในยุคนั้น”

“ผมอโหสิให้มันตรัยมานานแล้ว ครั้งก่อน เขาถูกทำลายไปด้วยน้ำมือของคุณหญิง และมาในครั้งนี้เขาก็พินาศไปด้วยน้ำมือของคุณหญิงอีกครั้ง จะไม่มีใครสยบมันตรัยลงได้ นอกจากคุณหญิงหรือจิตรางคนางค์เพียงคนเดียวเท่านั้น เขาเองก็เป็นอีกวิญญาณหนึ่งที่เฝ้ารอคุณหญิงมาชั่วกัปชั่วกัลป์”

ดารินซบหน้าลงกับแผ่นอกเขา ถอนใจปนสะอื้นน้อยๆ

“ฉันจะพยายามอ้อนวอนภาวนา บำบวงต่อนาคเทวีเพื่อ

ขอให้คลายนาคบาศให้แก่ดวงวิญญาณของมันตรัยโดยเร็วที่สุด เพื่อว่า เขาจะได้ไปเกิดใหม่ในภพภูมิที่ดีกว่าเดิม และสิ้นเวรกรรมของเราทั้งสองเสียที ฉันไม่ได้เป็นผู้ผิดหรือทำบาปกรรมใด ๆ แก่เขาไว้เลยนะ เขาเป็นฝ่ายมาหลงรักฉันเองในยุคนั้น และความรักของเขามันร้ายกาจรุนแรงนัก”

“ลืมเรื่องความหลังในอดีตชาติเสียให้หมดสิ้นเถิดครับ ต่อไปนี้ไม่มีอัคนีรุทร์ ไม่มีจิตรางคนางค์ ไม่มีมันตรัยราชปุโรหิต จะมีเพียงแต่ รพินทร์และดารินเท่านั้น”

ฝ่ามืออันอบอ่นปลอบประโลมนั้นลบไล้อยู่ที่แผ่นหลังของหล่อน และตบเบา ๆ

“ค่ะ ฉันจะลืมมันเสียให้หมด และต่อไปนี้จะไม่เอ่ยถึงมันอีกแล้ว...คุณคิดยังไงคะรพินทร์ ถ้าเรากลับไปถึงบ้าน ฉันจะทำหนองน้ำแห้งและป่าแถบนั้นให้กลายเป็นวนอุทยานแห่งชาติที่ใหญ่ที่สุด และอุทิศให้แก่ประเทศชาติไปอย่างที่บอกไว้แล้ว”

“จะเป็นมหากุศลสำหรับคุณหญิงที่สุด ผมยินดีด้วย ขอสนับสนุน ขอรับใช้ รับทำหมดทุกสิ่งทุกอย่างสุดแต่คุณหญิงจะบงการ เราจะได้หักลบกลบหนี้กรรมเก่าของเราทั้งสองที่เคยเบียดเบียนชีวิตสัตว์ป่าออกไปให้หมดสิ้นเสียที ต่อไปนี้ผมจะทำนุบำรุงป่าและสัตว์ป่า ชดเชยให้แก่ที่เคยเป็นพราน อันฆ่าทำลายพวกเขามามากมายแล้ว การเดินป่ามาในครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมไม่ได้ฆ่าสัตว์ป่าใดๆ นอกเหนือไปจากความจำเป็นในด้านป้องกันชีวิตตนเองและผู้อื่น และเฉพาะเพื่อยังชีพให้อยู่รอดเท่านั้น”

ดารินจูบเขาอีกครั้ง แล้วถอยหลังไปที่แท่นนอน ที่โยนถุงพลาสติกดำลงไปวางไว้ หยิบขึ้นมาถือ แล้วยื่นส่งให้แก่เขา

“ฉันเก็บของบางสิ่งบางอย่างของคริสได้ ระหว่างที่สวมรอยติดตามคุณมาโดยตลอด ก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง ครั้งแรกตั้งใจว่าจะเก็บไว้มอบคืนให้แก่เจ้าตัวเขาเอง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจไม่อยากจะให้เขาเกิดอาการสะดุ้งสะเทือนใจอีกทั้งสิ้น จึงอยากจะมอบให้คุณเอาไปคืนให้แก่เขาจะเหมาะกว่า คุณจะรับไปคืนให้ได้ไหม?”

จอมพรานขมวดคิ้วอย่างงงๆ สีหน้ายังยิ้มละไม แต่ยังไม่ได้เอื้อมมือมารับ

“อะไรหรือครับ ที่คุณหญิงว่าเก็บได้ และเป็นของคริส?”

“บราเซียร์ มีรอยขาดวิ่นด้านหน้าตัวหนึ่ง ที่เขาถอดทิ้งไว้ในซอกหินบนหน้าผางเห่า แล้วก็เลสส์ หรือสร้อยข้อมือทองเค. ของเขา ตลอดทางที่ตามมา พบอะไรจะเก็บได้ฉันก็เก็บมาตลอดแหละค่ะ รพินทร์”

“โอ๊ะโอ่ว์!...”

พรานใหญ่อุทานเบาๆ แล้วหัวเราะออกมา

“คุณหญิงละเอียดรอบคอบ และแสวงหาหลักฐานมาตลอดระยะทางทีเดียว แต่อยากทราบว่าคุณหญิงรู้ได้อย่างไรว่าบราเซียร์ที่พบ หรือเลสส์ทองเค. เป็นของคริส?”

“ยกทรงมันมีขนาด 35 ฉันคิดว่าเป็นของคริสมากกว่าของเบล ซึ่งรู้ว่ามีขนาดรอบอกที่กว้างกว่า ส่วนเลสส์ทองเค.

มันเป็นอักษรย่อ บอกชื่อของเขาชัดเจน ตัวแรก G เท่ากับ กรูบิล ตัวหลัง C เท่ากับ คริสติน่า หรือว่าฉันเข้าใจผิด”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ ออกมาอีกครั้ง

“เยี่ยมจริงๆ คุณหญิงนี่ จะให้ผมอธิบายทบทวนย้อนหลังไหมครับ เกี่ยวกับบราเซียร์กับสร้อยข้อมืออันนั้น”

“ฉันคิดว่าไม่จำเป็นนะ ความจริงฉันรู้ในเรื่องสร้อยข้อมือของหล่อนที่ขาดตกตรงที่ปะทะกับกระทิงตัวที่เหยียบสะเอิงไส้ทะลัก คริสทำขาดในขณะที่กลิ้งตัวอยู่ในพงหนามใกล้ๆ ซากกระทิงล้ม โดยลำดับภาพได้จากการบอกเล่าของสะเอิงคนเจ็บ แต่ฉันไม่รู้ว่าบราเซียร์ของหล่อนขาดออกได้อย่างไร และทำไมถึงต้องซุกไว้ข้างก้อนหินใหญ่บนหน้าผาด้วย...ไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้นหรอก ฉันไม่ได้เข้าใจหรอกว่า คุณจะเป็นคนแกะ หรือกระชากบราเซียร์ตัวนี้ออก มันมีอุปัทวเหตุอะไรหรือ เพราะขอด้านหน้ามีรอยครูดขาดหลุดออกจากกัน จนเกี่ยวกันไม่ได้อีก หล่อนจึงต้องทิ้ง”

“คืองี้ครับ ที่หน้าผาบริเวณนั้น ผมปีนขึ้นไปรอรับทุกคนอยู่บนนั้นก่อนแล้วหย่อนเชือกลงมา ทำหน้าที่คอยช่วยสาวเอาสองสาวนั่นขึ้นไปเป็นคู่แรก เบลปีนขึ้นไปได้โดยปลอดภัย ส่วนคริสเกือบเกิดอุปัทวเหตุขณะที่ไต่เชือก ผมจึงลากขึ้นมา หน้าอกของหล่อนครูดกับพื้นหิน เสื้อทั้งด้านนอกและในตรงทรวงอกลากไปกับหินขรขระมันก็เลยขาดและหล่อนก็คงจะเปลี่ยนตัวใหม่และทิ้งซ่อนไว้ข้างซอกหินนั่นเอง คุณหญิงตามขึ้นมาทางนั้นก็เลยเห็นเข้า และโถ...อุตส่าห์เก็บเอามาด้วย”

ประโยคหลังรพินทร์พูดขันๆ ปนหัวเราะ

“ใช่ซิ ฉันเก็บมาเพื่อจะได้คืนให้แก่เจ้าของเขายังไงล่ะ เพื่อพิสูจน์ว่าฉันเก็บหลักฐานที่สำคัญไว้ทุกชิ้น แต่ตอนนี้ฉันไม่คิดจะเอาไปคืนเขาด้วยตัวเองแล้ว ก็เลยฝากคุณเอาไปคืนให้เขาด้วย”

รพินทร์จูบแก้มหล่อนโดยแรง จนเป็นรอยแดง แล้วว่า

“ผมไม่รับเอาไปคืนให้หรอกครับ คุณหญิงนั่นแหละควรคืนให้หล่อนเองถ้ามีโอกาส แล้วจะได้คุยอะไรกันด้วย คริสมีความรักนับถือคุณหญิงก่อนที่จะเห็นตัวจริงเสียอีก เชื่อว่าระยะเวลาต่อไป คงจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดคุณหญิงมาก คริสเป็นผู้หญิงที่แปลก บทจะร้าย หล่อนจะร้ายกาจมาก และบทจะดี ก็ดีเลิศประเสริฐสุด ผมชอบหล่อน แต่ไม่ได้รัก”

หล่อนมองตาเขาอย่างไว้วางใจสนิทแล้วพยักหน้า

“ฉันเชื่อคุณ! คุณเป็นคนมีสัจจะแม้แต่ในคำพูด ถ้าไม่มีฉัน คุณจะรักคริสไหม หมายถึงว่า ไม่เคยได้พบเห็นฉันมาก่อนเลย?”

สุภาพบุรุษไพรยอดรักของหล่อน ยิ้มละไม ประสานสายตาหล่อนแน่วนิ่งอย่างเปิดเผย ปราศจากแววพิรุธปกปิดใดๆ ทั้งสิ้น

“ถ้าไม่มีคุณหญิงอยู่กลางใจก่อนแล้ว...”

เขาเอ่ยเนิบนาบแช่มช้า

“...ผมยอมรับว่า ผมอาจเผลอตัวเผลอใจให้แก่คริสไปบ้างก็ได้ในบางขณะ แต่เรื่องที่จะให้คิดรัก คิดหวังเอามาเป็นคู่ชีวิตอยู่ร่วมกันนั้น คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่”

“เหตุผล? ฉันต้องการฟังค่ะ”

“หล่อนมีประวัติเบื้องหลังที่ลึกลับซับซ้อน ไม่ค่อยจะน่าไว้วางใจนักสำหรับผู้ชายทุกคน และไม่เหมาะด้วยประการทั้งปวงที่จะเป็น ‘แม่’ ของลูกผม ขอตอบสั้นๆ เพียงแค่นี้แหละครับ”

“แต่...หล่อนรักคุณมากนะ จากสายตาของฉันเท่าที่เห็นแม้จะชั่วระยะเวลาสังเกตสั้นๆ”

“ผมคิดว่า เมื่อพ้นจากภาวะที่เดินทางร่วมกันอยู่กลางป่าอย่างที่ผ่านมาแล้ว หล่อนก็จะเปลี่ยนความรู้สึกไปเอง ความใกล้ชิดสนิทสนม ความเสี่ยงภัยร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกันระหว่างผมกับคริส และกับทุกคนของคณะนี้ ผมยอมรับว่ามีความผูกพันต่อกันมากก็จริง แต่ถึงอย่างนั้น ก็ยังหาเทียบเท่าหนึ่งในสิบที่รพินทร์เคยมีกับคุณหญิงดารินไม่”

ดารินโน้มคอเขามาจูบอีกครั้ง ดวงตาเป็นประกายแจ่มสุข

“เป็นการดีมาก ที่คุณไม่สร้างภาระผูกพันอะไรให้เกิดขึ้นซึ่งเท่ากับเป็นการตัดความยุ่งยากที่จะเกิดขึ้นเสีย เป็นการตัดไฟต้นลม ถ้าคุณยุ่งกับหล่อนมาบ้าง แม้แต่เพียงครั้งเดียว หล่อนจะก่อความยุ่งยากทันที เพราะถือว่าหล่อนมีสิทธิ์ในตัวคุณเหมือนกัน แต่นี่โชคดีที่คุณมีสัจจะวาจายึดมั่น โดยไม่เข้าไปข้องเกี่ยวใดๆ ด้วยเลย...คุณทำให้ฉันภูมิใจมาก”

“รพินทร์...เอาล่ะ คุณไปได้แล้วค่ะ อย่าลืมฝันถึงฉันด้วยนะ คืนนี้”

“ครับ แน่นอนที่สุด! ไม่ว่าคืนนี้ หรือคืนไหนๆ ก็มีคุณ-หญิงเข้ามาอยู่ในความฝันของผมตลอดไปอยู่แล้ว”

กล่าวจบ **เขาก็รวบเอวทั้งสองของหล่อน ยกชูสูงขึ้นแล้วผ่อนลงมาเอาใบหน้าซบกับทรวงอกของหล่อน ซึ่งหล่อนก็กอดรอบศีรษะเขาไว้แน่น จากนั้นคนทั้งค่ก็แยกผละออกจากกันด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน สิ้นความกังขาคลางแคลงใจใดๆ โดยหมดสิ้น**

ดาริน เดินตามออกมาส่งเขาจนถึงบริเวณประตูห้องโถงใหญ่ของปราสาทที่พักนอนกันอยู่ รพินทร์หันมาโบกมือให้คณะเจ้านายเก่าที่ยังจับกลุ่มสนทนากันอยู่ และเฝ้ามองการผละจากไปของเขาด้วยสายตาชื่นชม

“หมายกำหนดการทางมรกตนคร เขามีมาไว้ให้แก่พวกเราหรือยัง พรุ่งนี้เราจะพบกันเมื่อไหร่ อย่างไร และงานจะเริ่มลงมือเมื่อไหร่?”

เสียงอนุชา และไชยยันต์ร้องถามรพินทร์มา ก่อนที่เขาจะลับกายออกไป

“ยังไม่ได้มีหมายกำหนดการมาแน่นอนครับ แต่พรุ่งนี้รู้เอง ผมคิดว่าคงไม่ช้าเกินไปนัก อย่างน้อย จักราชก็คงจะให้ทั้งสองฝ่ายของพวกเราพักผ่อนกันให้เต็มที่เสียก่อน เข้าใจว่าอาจสายหน่อย หรือหลังเที่ยงไปแล้ว เวลามีอยู่ถมเถ คงไม่ต้องรีบร้อนเร่งด่วนอะไรนัก”

เหตุการณ์ได้เป็นไปจริงตามที่รพินทร์ ไพรวัลย์ บอกกับคณะเจ้านายเก่าไว้เมื่อกลางดึกของคืนที่ผ่านมา เพราะกว่า

สุกรีจะอัญเชิญกระแสรับสั่งจากพระเจ้ากรุงมรกตนครมาบอกให้ฝ่ายของเชษฐาเริ่มตระเตรียมตัว ก็ล่วงเวลาหลังอาหารเที่ยงเข้าไปแล้ว ซึ่งนั่นหมายถึงปล่อยให้ทั้งสองฝ่าย สองคณะ ได้รับการพักผ่อนกันอย่างเต็มที่เสียก่อน

"ทางฝ่ายอาคันตุกะผิวขาว และพรานใหญ่รพินทร์ ขณะนี้เตรียมพร้อมแล้วทุกคน และเช่นเดียวกับเมื่อวันวานที่ผ่านมา เราทั้งหมดจะไปชุมนุมพร้อมกันที่หน้าสนามชัย"

สุกรีให้รายงานแก่เชษฐา

"พวกเขาจะไปกันหมดทุกคนเลยใช่ไหม รวมทั้งพวกลูกหาบสิบคนนั่นด้วย?" อนุชาถามนายทหารใหญ่ ผู้มาส่งข่าว

"ทางฝ่ายอาคันตุกะผิวขาวจะไปกันหมดทุกคน และทางฝ่ายท่านก็ควรจะไปกันหมดทุกคนด้วยเช่นกัน เพื่อที่จะได้ไปรู้ไปเห็นยังตำแหน่งที่อากาศยานอับปางลำนั้น องค์จักราชและราชินีเมยานีก็เสด็จไปเป็นองค์ประธานด้วยในครั้งนี้ พร้อมทั้งกองกำลังทหารม้าหนึ่งกองพันพร้อมที่จะให้การช่วยร่วมมือ ถ้าหากได้รับการขอร้องใดๆ จากฝ่ายเจ้าของอากาศยาน"

ภายหลังจากได้รับทราบกำหนดนัดหมาย หรือหมาย-กำหนดการฝ่ายมรกตนครเพียงเล็กน้อย ทางด้านของเชษฐาก็พร้อมทุกคนรวม 16 คน ไม่เว้นแม้แต่หนานอิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบที่มาด้วย ก็ออกเดินทางด้วยม้าภายใต้การนำของสกรี บ่ายหน้าตรงไปยังสนามชัย

ณ สนามอันกว้างใหญ่ หน้าเวียงวัง กองทหารม้าของสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชตั้งแถวเรียงรายอยู่สะพรึบพร้อม

แล้วอย่างเป็นระเบียบ และมีฝ่ายของสแตนลีย์ยืนม้าเข้ากลุ่มชุมนุมกันอยู่ในส่วนหน้าขบวน ทุกคนดูเหมือนจะรอการมาถึงของคณะคุณชายเชษฐา เมื่อใกล้เข้ามา ทุกคนที่เพิ่งจะเข้ามาสมทบ ก็มองเห็นจอมกษัตริย์และราชินีแห่งมรกตนครประทับอยู่หลังอัสดรศึก เคียงคู่กับเหล่าขุนศึกคู่พระทัยทั้งหลาย ส่งรอยแย้มสรวลและโบกพระหัตถ์มาให้อยู่แล้ว ส่วนพวกของสแตนลีย์ก็พากันโบกมือทักทายให้อยู่เช่นกัน ทุกคนมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสและสดชื่น แสดงว่าได้มีการพักผ่อนหลับนอนมาอย่างเต็มที่แล้ว ตัวรพินทร์เองนั้น ยืนม้าสงบอยู่เคียงข้าง ดร.สแตนลีย์ และกลุ่มอเมริกันเจ้านายที่มาด้วยกันลอบส่งยิ้มให้แก่ดาริน

เมื่อเคลื่อนเข้ามาหยุดเผชิญหน้าอยู่เฉพาะพระพักตร์ของจักราช ผู้ฉลองพระองค์อยู่ในชุดออกศึก เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และดาริน ก็ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกวันทยหัตถ์ ซึ่งพระองค์ก็ยกพระหัตถ์ขึ้นเหนือระดับอังสาเล็กน้อย รับเคารพนั้น

“พวกข้าพระองค์มาล่าไปหรือเปล่านี่?”

เชษฐาทูลถามขึ้น

จักราชแย้มริมโอษฐ์ออกไปน้อย ๆ สง่างามสมศักดิ์กษัตริย์ยิ่งนัก

“ไม่ได้ล่าช้าไปเลย ทางด้านด็อกเตอร์สแตนลีย์กับคนของเขา ก็เพิ่งมาถึงก่อนหน้าท่านเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และรอพวกท่านอยู่เพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น...เอาละ ทกท่านพร้อมแล้วหรือไม่ถ้าพร้อม เราก็จะเริ่มออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้เลย”

“พวกข้าพระองค์พร้อมแล้ว!”

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ สนองตอบพร้อมกันทันที

“เราจะไปกันตามสบาย ไม่มีอะไรต้องเร่งร้อน และจะไปกันทั้งขบวน...”

จักราชประกาศกังวานก้องไปทั่ว เจตนาที่จะให้ได้ยินไปถึงฝ่ายของสแตนลีย์ด้วย

“...ทั้งสองฝ่ายของพวกท่านรวม 36 คน ควรจะเกาะหมู่กันอยู่ใจกลาง กองทหารของข้าจะขนาบข้าง ทำหน้าที่พิทักษ์ให้ความสะดวกปลอดภัยระหว่างการเดินทางอยู่รอบด้าน ส่วนข้าจะทำหน้าที่นำไปเบื้องหน้าพร้อมกับทหารหนึ่งกองร้อย เราจะไปถึงตำแหน่งเป้าหมาย ในระยะเวลาอันไม่นานเกินไปนัก... ท่านด็อกเตอร์สแตนลีย์ และพรานใหญ่รพินทร์ ฝ่ายของท่านพร้อมแล้วหรือยัง?”

“พร้อมแล้ว พระเจ้าข้า!”

สแตนลีย์เป็นคนตะโกนกราบทูลมา

เมื่อนั้น จักราช กระตุ้นม้าทรงออกเหยาะไปเบื้อง-หน้า พร้อมกับโบกพระหัตถ์เป็นสัญญาณ แล้วทหารติดตามเบื้องพระบาท ซึ่งนำโดยเมยานีและขุนพลอรชุน ก็เคลื่อนออกตามในทันที

ระหว่างการเคลื่อนไหวตั้งขบวนนั้น สแตนลีย์โบกมือกับเชษฐาเป็นสัญญาณ ให้ม้าของทั้งสองฝ่ายเข้ามาร่วมกลุ่มเป็นฝ่ายเดียวกันทั้งหมด ภายใต้การขนาบข้างของเหล่าทหารม้ามรกตนครทั้งหลาย ทั้งสองฝ่ายมีโอกาสที่จะทักทายสนทนาปราศรัยกันในระหว่างที่กองทัพม้าทั้งหมดเหยาะช้า ๆ ผ่านจาก

บริเวณสนามชัย ตัดใจกลางเมืองเพื่อบ่ายหน้าออกประตูเมือง ซึ่งสองฟากทางเต็มไปด้วยประชาชนที่มารายล้อมอยู่เนืองแน่นอยู่สองฝั่งถนน โห่ร้องโบกมือและแพรพรรณต้อนรับอึงคะนึง

รพินทร์ ขี่ม้าเคียงคู่เป็นหน้ากระดานไปกับแถวของสแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ เชษฐา อนุชาและไชยยันต์ ส่วนดารินชักม้าเข้ามาร่วมกับคริสติน่า และเบล เป็นแถวที่สอง พวกลูก-หาบอยู่ตรงกลาง บุญคำ เกิด เส่ย จัน คะหยิ่น หนานอิน คงทำหน้าที่ดูแลท้ายขบวนของลูกหาบทั้งสองฝ่ายอย่างรู้หน้าที่ดีอยู่แล้ว ติดตามมาด้วยกองทหารปิดท้าย

โอกาสที่ทุกคนของทั้งสองฝ่ายจะพูดจาสนทนากัน จึงมีอยู่ในระหว่างที่ม้าเหยาะๆ ไปตามถนนเท่านั้น เพราะถ้าออกพ้นเขตประตูเมืองไปแล้ว เชื่อว่าคงจะวิ่งเร็วขึ้นและโอกาสพูดจากันคงไม่มี

สำหรับดารินนั้น เมื่อหล่อนแทรกเข้ามาเหยาะย่างอยู่กลางของอเมริกันสาวสวยคู่นั้น ซ้ายมือของหล่อนคืออิส-ซาเบล และด้านขวาคือคริสติน่า ทั้งสามเรียงหน้ากระดานเว้นช่วงห่างกันแค่เอื้อมมือถึง ตั้งแต่เดินทางเข้ามาร่วมขบวนยังจุดนัดพบ ทั้งสามยังไม่มีโอกาสได้ทักทายหรือพูดคำใดกันเลย เพราะระยะที่ห่างไกลกันออกไป เพิ่งจะได้โอกาสขี่ม้าใกล้เคียงกันเดี๋ยวนี้เอง โดยดารินเป็นฝ่ายตรงเข้ามา หล่อนสังเกตเห็นทั้งคริสและเบลมีเค้าหน้าที่อิ่มเอิบสดชื่นขึ้น แสดงว่าได้พักผ่อนมาแล้วอย่างเต็มที่

สำหรับคริสนั้นแม้จะยิ้มอ่อนหวานให้แก่หล่อน แต่ลึกลงไปในดวงตาสีฟ้างาม มีแววซึมระคนกังวลลึกเพิ่งจะมาได้สังเกตเห็นชัดในวันนี้อีกครั้ง ดารินก็บอกกับตนเองว่าคริสเป็นคนสวยจริงๆ สวยคมอย่างลึกลับจนบอกไม่ถูก ส่วนเบลก็เป็นอย่างหญิงอเมริกันธรรมดาทั่วๆ ไป ร่าเริงหัวเราะง่าย และไม่ค่อยสำรวมนัก

"หลับสบายดีหรือ ที่รัก!"

หล่อนเป็นฝ่ายทักทั้งสองขึ้นก่อน โดยรวมๆ ไปทั้งสองคน คริสนั้นหันมายิ้มให้ยังไม่ได้ตอบอะไร แต่เบลหัวเราะเสียงใส

"หลับเป็นตายทีเดียวแหละ น้อย! และก็หลับสบายไร้กังวล นับตั้งแต่ออกจากจุดเริ่มต้นเดินทางมา กว่าฉันจะตื่นก็ปาเข้าไปเกือบ 10 นาฬิกาของเช้าวันนี้ เธอล่ะ เป็นยังไงบ้าง?"

"ก็หลับสบายดี...แล้วเธอล่ะ คริส?"

ดารินทอดความเมตตา และความเป็นมิตรสนิทใจไปให้เท่าๆ กับลองอ่านใจ แม่ผมทองยังคงยิ้มสำรวมอยู่ในอาการเดิม ตอบเสียงทุ้มต่ำว่า

"ฉันเมามากเมื่อคืน มาสร่างเมาตอนประมาณตีสาม ก็เลยตื่นขึ้นมาอาบน้ำเลย จักราชทรงประทานเลี้ยงแก่พวกเราทุกคนอย่างอบอุ่น และทรงให้เกียรติแก่พวกเราอย่างสูง เราพลอยได้อาศัยบารมีของคณะพวกเธอด้วย"

คำพูดของคริส เป็นการบอกเล่าแบบธรรมดาเรียบๆ ก็จริง แต่ดารินขมวดคิ้วนิดหนึ่งอย่างสะดุ้งฉุกคิด

"เธอบอกว่า...เธอตื่นขึ้นมาอาบน้ำตอนตีสามเมื่อคืน?"

คริสก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ใช่”

“ตื่นขึ้นมาคนเดียวหรือ?”

“คนเดียว นอกนั้นแล้วเขาหลับกันหมดทุกคน”

“เธอตื่นขึ้นมา แล้ว...บริเวณที่พักของเธอ พอจะสังเกตเห็นอะไรบ้างไหม?”

“ก็ทุกสิ่งทุกอย่าง เงียบเชียบสงบดีมาก”

“ฉันไม่ทราบว่า ในปราสาทหน้าที่พักของเธอ ได้มีการจัดพักนอนกันอย่างไร?”

ดารินถามเรียบๆ ต่อไป อย่างหยั่งหางเสียง

“ฉันนอนในห้องที่เขาจัดไว้ให้กับเบลสองคน พวกผู้ชายไปนอนรวมกันอยู่อีกห้องหนึ่ง ทางปีกขวา”

“แล้วรพินทร์ กับพวกลูกหาบ?”

“พวกนั้น ดูเหมือนจะมานอนรวมกันอยู่ในห้องโถงกลางทั้งหมด ครพรานรพินทร์ความจริงดเหมือนจะมีห้องพิเศษของเขาโดยเฉพาะ ที่ทางฝ่ายชาวพนักงานจัดเอาไว้ให้ แต่เธอก็รู้ดีอยู่แล้วนี่น้อย ว่าครูรพินทร์มักจะชอบนอนรวมกลุ่มอยู่กับลูกหาบของเขาเสมอ ตั้งแต่อยู่กลางป่าแล้ว ส่วนถ้าเขาจะอยู่ที่หนองน้ำแห้งบ้านเขานั้น ฉันไม่ทราบว่าเวลานอน เขาจะต้องเอาคนทั้งสี่ของเขามานอนรวมกันด้วยหรือเปล่า”

“เธอตื่นขึ้น...อาบน้ำ... แล้วก็ออกมาดที่ห้องโถงกลางที่พวกลูกหาบและรพินทร์นอนพักกันหรือเปล่า?”

คริสนิ่งไปครู่ ยิ้มเย็นๆ อยู่ในอาการเดิม แล้วจึงตอบว่า

“ฉันไม่ชอบเดินออกมาสำรวจตรวจตราใคร ถ้าแน่ใจว่าทุกคนปลอดภัยและกำลังนอนหลับ และเมื่อคืนนี้ก็ไม่ปรากฏว่าครูรพินทร์ หรือคนของเราคนไหนเจ็บไข้ได้ป่วยไม่สบาย แต่ถ้าหากใครไม่สบาย และฉันรู้ ก็คงจะต้องออกมาดู เข้าใจว่าทุกคนมีความสุขกันดี ก็เลยไม่ได้ออกมาดู”

แม้จะยิ้ม ดารินก็เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง รพินทร์ของหล่อนพูดไว้ไม่ผิดเลย คริสติน่า ทั้งแหลม ทั้งคมและลึกซึ้งยิ่งนัก

“เพราะฉะนั้นเธอก็เลยไม่ทราบว่า ทั้งรพินทร์ บุญคำเกิด เสย่และจัน ไม่ได้อยู่ตรงที่นอนของเขา ขณะที่เธอตื่นขึ้นมา?”

“ตลอดทั้งชีวิตของฉัน ถูกฝึกมาให้รู้จักกับทุกข์ของผู้อื่น แต่ในเรื่องของความสุขแล้วไม่จำเป็นจะต้องรู้ก็ได้ เพราะบางทีมันอาจกลายเป็นเรื่องสอดเสือกไม่เข้าเรื่อง”

“คริส?”

“อี๊อหึ่ม?”

“เธอคมยิ่งกว่ามีดโกนเสียอีก!”

แม่อเมริกันผมทอง ยักไหล่นิดหนึ่ง

“แต่มีดโกนก็ยังคมไม่เท่ากับน้ำกรด!... อย่ากังวลไปเลยที่รัก ฉันไม่ใช่มีดโกนหรอก แต่ฉันเป็นน้ำด่าง กรดนั้นต่อให้คมกล้าขนาดไหน ก็จะกลายเป็นปกติเมื่อผสมกับด่างเข้า ฉันจะเป็น ‘น้ำด่าง’ ตลอดไป”

ระหว่างที่ดารินอึ้งงันไป เบลได้ยินเสียงคำพูดตอบโต้เป็นนัย ๆ ระหว่างสองสาวซึ่งหล่อนไม่เข้าใจความนัยก็อุทานออกมาว่า

“เฮ้! สองนักเคมีฟิสิกส์พูดอะไรกัน ให้ฉันรู้เรื่องบ้างซิ”

ระหว่างคริสกับดารินไม่มีใครสนใจกับคำโวยของเบล ราชสกุลสาวชำเลืองหางตาไปทางคริส เห็นตาของหล่อนชายแวบมาสบนิดหนึ่ง แล้วเบนหลบไป สีหน้าเรียบเป็นปกติ

“ฉันจะบอกให้ก็ได้นะ...”

ที่สุด ดารินก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบของหล่อน

“...เมื่อคืนนี้ ระหว่างที่พวกเธอหลับกันหมด รพินทร์และพรานของเขาสี่คน ได้ลอบไปสนทนากับฝ่ายของฉันที่ปราสาทหลัง ถ้าเธอบอกว่าไม่ทราบ ก็แปลว่าเธอปด”

คริสเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ชำเลืองแวบมาทางหล่อนอีกครั้ง จ้องเขม็ง

“ฉันไม่ปดเธอหรอก ก็รู้สึกเหมือนกันว่าพวกนั้นกับหัว-หน้าของเขาจะหายไป แต่ฉันไม่ได้ออกมาดูหรอก ถ้าครูรพินทร์กับพรานสี่คนของเขาจะลอบอาศัยเวลาที่ยังไม่ง่วง ไปพบปะกับหญิงคนที่เขาแสนรักแสนบูชา และสนทนาหารืออะไรกับคณะเจ้านายเก่าที่เขาเคารพนับถือ เขาก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนี่ ฉันคิดว่าครูควรจะไปพบพวกเธอเมื่อคืนนี้ ภายหลังเราหลับกันหมดแล้ว ถ้าเขาไม่ไปซิ นั่นจึงจะเป็นเรื่องประหลาดใจสำหรับฉัน”

“อ้าว! นี่รพินทร์เขาไปหาพวกเธอหรือเมื่อคืนนี้ ตอนที่พวกเราหลับ เอ๊ะ! ไม่เห็นมีใครฝ่ายเรารู้เลย”

เบลร้องออกมาอย่างประหลาดใจอีก คริสบอกมาต่ำว่า

“หุบปากเสียทีเถอะ เบล! เธอชอบทำอะไรเอะอะโวยวายเสมอ!”

“แล้วพวกเธอไม่มีใครรู้เลย นอกจากเธอคนเดียว”

“ฉันเองก็ไม่รู้แน่นะ ว่าพวกเขาหายกันไปไหน และก็ไม่ได้สนใจด้วย เพราะเราอยู่กันในที่ปลอดภัยเพียงพอแล้ว ถ้าเป็นกลางป่า ครูหายไปเช่นนั้น พร้อมทั้งคนของเขาทั้งหมดสี่คน ฉันคงตกใจมาก แต่นี่มันอยู่ภายในสถานที่ปลอดภัยแล้ว ก็คิดว่าเขาน่าจะมีธุระสำคัญอันไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความปลอดภัยของพวกเราที่เขามีหน้าที่รับผิดชอบดูแล”

“แล้วเธอพอจะรู้ไหมว่า พวกเขากลับกันไปในตอนไหน?”

“ภายหลังจากอาบน้ำแล้ว ฉันก็มานอนต่อ เพื่อเอาแรงไว้สำหรับทำงานในวันนี้ เมื่อตื่นมาอีกครั้ง พวกเราทุกคนก็เห็นว่าทั้งครูและพรานสี่คนอยู่กับพวกเราครบ”

“นอกจากเธอแล้ว มีพวกเธอคนใดรู้บ้างไหมว่าพวกเขาหายไปไหน ระหว่างที่พวกเธอพากันนอนหลับ”

ดารินซักไซ้

“เมื่อไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องนี้เลย ฉันก็คิดว่าคงไม่มีใครรู้หรอก และพวกเราก็ไม่ได้มีการเอ่ยอะไรกันถึงเรื่องนี้เลย...”

แล้วคริสก็หัวเราะออกมาเบา ๆ เปลี่ยนเรื่องพูดมาว่า

“...เธอขี่ม้าเก่งมากนะ น้อย ฉันเห็นตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว และม้าศึกของมรกตนครนี่ก็น่าขี่ ทุกตัวล้วนฝีเท้าจัดทั้งนั้น”

“พวกนั้นไม่ยุติธรรมเลย ม้าที่คัดเลือกมาให้น้อยขี่ฝีเท้าจัดดีแต่ม้าของพวกเราวิ่งไม่ค่อยทันใจนัก ฉันเป็นนักขี่ม้ากระโดดข้ามสิ่งกีดขวางมาก่อน ฉันรู้ดี”

เบลโพล่งออกนอกเรื่องนอกราวไปตามเรื่อง

“เธอเกลียดฉันบ้างหรือเปล่านี่ คริส?”

ที่สุด ดารินกระซิบถามตรงๆ คราวนี้ คริสติน่าเหลียวมองหน้าหล่อนด้วยสายตาตรงเช่นกัน

“ตรงกันข้าม ฉันควรจะถามประโยคนี้กับเธอเสียมากกว่า และถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะเกลียดพร้อมทั้งคิดระแวงผู้หญิงที่ชื่อคริสติน่ามากที่สุด แต่นี่น้ำใจของเธอประเสริฐมาก และเป็นนักกีฬาพร้อม ฉันชื่นชมเธอมาก่อนที่จะได้พบตัวจริงแล้ว คุณ-หญิงดาริน วราฤทธิ์”

“ไร้สาระ และอาจเป็นการพูดเกินเลยไปหน่อย...ฉันมีอะไรให้เธอชื่นชมในขณะที่เรายังไม่ได้พบเห็นรู้จักหน้ากัน?”

หล่อนถามเสียงหนักๆ

“มีซิ มีมากเสียด้วย ครูรพินทร์นั่นแหละ ทำให้ต้องชื่นชมและคารวะต่อเธอ เขาแสดงให้ฉันและใครต่อใครในคณะเราเห็นว่า ขึ้นชื่อว่าผู้หญิงแล้ว ไม่มีใครที่เขาจะเทิดทูนซื่อสัตย์ไปกว่าเธออีกแล้วนั่นมันเป็นการพิสูจน์ชัดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ดีเลิศสำหรับเขาเพียงคนเดียว รวมทั้งฟังเอาจากน้ำเสียงของพรานลูกน้องเก่าของเขาด้วย ฉันรู้ตัวเองว่าฉันมีความงามที่ไม่น้อยไปกว่าเธอ และฉันก็พิสูจน์ให้เขาเห็นหลายต่อหลายครั้งว่าฉันจริงใจต่อเขาเพียงไร แต่ฉันไม่สามารถเปลี่ยนแปลงใจเขาได้อีกครั้ง ขอแสดงความยินดีต่อเธอด้วย เธอเลือกรักผู้ชายที่ไม่ผิดคนแล้ว คนคนนี้คู่ควรกับเธอที่สุด!”

ไม่เพียงแต่พูด คริสส่งมือมาให้ดารินจับ หล่อนจับมือต่างฝ่ายต่างบีบกระชับแน่น

“สำหรับฉัน ก็ขอบใจอีกครั้ง ในทุกสิ่งทุกอย่างในด้านดี

งามที่เธอได้กระทำให้แก่เขา ถ้าไม่ได้เธอสองคนช่วยกันดูแลเขาบ้างในระหว่างที่เขาเจ็บป่วยทุพพลภาพไปชั่วระยะๆ หนึ่ง ฉันอาจไม่มีโอกาสได้พบเห็นเขาอีกแล้วก็ได้”

“เราเข้าใจกันแล้วนะน้อย และขอสัญญาว่าเธอโปรดอย่าได้ถามอะไรฉันอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ตกลง ขอให้สัญญา!”

“ฉันรู้สึกโล่งอก หมดกังวลไปเปลาะหนึ่งแล้ว เราจะเป็นมิตรที่ดีต่อกัน วันนี้ และตลอดไป ไม่ว่าในอนาคตข้างหน้าเราจะมีโอกาสได้พบกันอีกหรือไม่ โปรดอย่าได้ระแวงแคลงใจอะไรฉัน หรือชายที่เธอรักอีกทั้งสิ้น เขาเป็นยอดคนอย่างแท้จริง... เมื่อคืนนี้ฉันรู้สึกว่าจะเมามาก ในงานพระราชทานเลี้ยง ไม่ทราบว่าฉันทำอะไรที่ไม่สมควรออกไปบ้างหรือเปล่า?”

ประโยคหลัง คริสชวนคุย พลางหัวเราะขันๆ

“เธออาจเมา เพราะดื่มจัด แต่ฉันก็ไม่เห็นว่าเธอจะกระทำอะไรไม่สมควร เพียงแต่เดินเซๆ ไปบ้างนิดหน่อยเท่านั้น”

“โอ! ขอบคุณพระเจ้าที่ฉันไม่ได้ทำอะไรให้เป็นที่ขายหน้าออกไป เป็นต้นว่า ร้องรำทำเพลง หรือไปเต้นระบำรำฟ้อนอยู่กับนางนาฏศิลป์เหล่านั้น”

“เธอคงไม่ไร้สติถึงขนาดนั้นหรอก ฉันเห็นเธอระมัด-ระวังตัวทุกการเคลื่อนไหวทีเดียว”

“ออกตัวเสียก่อนด้วย ถ้าหากว่าเธออาจสังเกตเห็นฉันพูดอะไรเป็นส่วนตัวสองต่อสองกับครูรพินทร์ในมุมลับตาตามลำพัง นั่นก็แปลว่าฉันพูดสรรเสริญเธอถึงในแง่ที่ชื่นชมประทับใจไม่มีเรื่องอย่างอื่น”

“ฉันเข้าใจดีในเรื่องนั้น! แต่...ดูเธอยังไม่หมดกังวลนะคริส”

“งานใหญ่สำคัญ กำลังรอฉันอยู่เบื้องหน้า เอาไว้ให้ฉันรู้แน่เสียก่อนว่า เปลือกระเบิดนิวเคลียร์ลูกนั้นไม่แตกร้าว และไม่มีกัมมันตภาพรังสีระเหยออกมา อย่างที่จักราชรับสั่ง ฉันจะสบายใจกว่านี้อีกมาก...น้อย?”

“หึ่ม?”

“เธอจะรังเกียจไหม ถ้าหากว่างานหมดสิ้นลงแล้ว และระหว่างที่เรายังพักกันอยู่ในมรกตนครนี่ ฉันจะไปนอนคยกับเธอบ้าง”

“ด้วยความยินดีที่สุด คริส และเบลด้วย เราจะได้ใกล้ชิดรู้จิต รู้ใจกันยิ่งกว่านี้ และหวังว่าทั้งเธอและเบล คงจะมีเรื่องอะไรสนุกๆ มาเล่าให้ฉันฟังบ้าง ระหว่างที่พวกเธอกำลังเดินป่าลำบากยากแค้นอยู่”

“แน่นอน ขอบใจในไมตรีจิตน้ำใจอันดีงามของเธอ”

“และฉันก็มีอะไรที่จะให้กับเธอด้วยนะ สิ่งที่จะทำให้เธอเซอร์ไพรส์”

คำสนทนาของสองสาว สุดสิ้นลงเพียงแค่นั้น เมื่อม้าที่นำหน้าอยู่ทั้งหมดผ่านพ้นประตูเมือง พร้อมทั้งเริ่มทวีความเร็วขึ้น จนกลายเป็นควบตะบึงเพื่อเร่งเวลา เสียงฝีเท้าม้าเป็นพันตัวดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปหมดพร้อมทั้งผงคลีลอยคลุ้งเป็นควัน...

ประมาณเวลาแห่งการเดินทางของทั้งขบวนไม่เกินชั่วโมงครึ่ง กองทัพม้าทั้งหมด ซึ่งมีจักราชและราชินีเมยานีทรง

นำหน้าขบวนมาโดยตลอด ก็บรรลุถึงมหาวิหารพระแม่เจ้าอุมา-เทวี หรืออีกนัยหนึ่ง สุสานและขุมมหาสมบัติของเทพเจ้า แต่แทนที่จะตัดขึ้นส่ถนนสายใหญ่ อันจะนำเข้าลกเขาซึ่งเป็นที่ตั้งมหาวิหาร กองม้าขบวนนำหน้าก็นำตัดแยกลงพื้นที่อันมีลักษณะเหมือนท้องทุ่งปนละเมาะไม้ซีกซ้ายมือ นำอ้อมเลาะไปทางด้านหลังของขุนเขาขนาดย่อมลูกนั้น

แล้วชั่วอีกไม่นาน พอลับเหลี่ยมบังของลูกเขา ฝ่ายเชษฐาและฝ่ายของสแตนลีย์ทั้งหมด ก็แลไปพบสิ่งที่ทำให้ตะลึงพรึง-เพริด...

บนพื้นที่ราบโล่งเตียน มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ลิบลิ่ว แทบสุดลูกหูลูกตาหลังภูเขา อันเป็นสถานที่ตั้งของเทวาลัยแห่งนั้น แม้จะเป็นระยะที่ห่างไกลออกไป ทุกคนก็แลไปเห็นซากโลหะเทาปนดำของเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดยักษ์ลำหนึ่ง หัก เป็นสามท่อนประดิษฐานอยู่ใจกลางที่โล่งอันแลลิบลิ่วออกไปนั้น ส่วนหัวของมันปักจมลงไปในดินส่วนหนึ่ง ไม่ลึกนัก ปีกขวาหักวางเฉอยู่ใกล้ๆ ส่วนลำตัววางราบอยู่กับพื้น **ความใหญ่โตมโหฬารของมัน ทำให้มองเห็นได้อย่างถนัด แม้ขณะที่กองทัพทั้งหมดโผล่จากละเมาะออกมาจะมีระยะห่างไกลจากซากเครื่องอับปางไม่ต่ำกว่า 4 หรือ 5 กิโลเมตร เบื้องหน้า!**

แสงตะวันอันจรัสจ้าของยามบ่ายเล็กน้อย สาดลงมากระ-ทบชิ้นส่วนโลหะสีขาวบางส่วน ส่องประกายวาว

ฝ่ายเชษฐาอุทานออกมาว่า

“คุณพระช่วย!”

ส่วนฝ่ายอเมริกันทั้งหมด อ้าปากค้าง หลุดปากออกมาพร้อมกันว่า

“โอ! พระเจ้า!...”

ขบวนนำหน้าขององค์จักราช เริ่มชะลอความเร็วลงในทันที กลายเป็นวิ่งเหยาะ และชั่วขณะหนึ่ง ที่ขบวนทั้งหมดกำลังบ่ายหน้าตรงเข้าไปยังบริเวณอันราบโล่ง ราวกับใครมาทำเป็นลานบินเอาไว้นั้น จักราชก็ชักม้าหวนกลับเข้ามาสมทบกับคณะทั้งสอง ซึ่งกำลังจ้องมองไปยังภาพนั้นเป็นตาเดียว ทรงแย้มสรวลให้กับฝ่ายอเมริกันทั้งหมด ซึ่งตาลุกโพลง หน้าขาวเผือดกันอยู่ในขณะนี้ รับสั่งถามขึ้นด้วยน้ำพระสุรเสียงอันดังว่า

“สมบัติสำคัญ ที่พวกท่านติดตามกันมาใช่หรือไม่ ที่พังพินาศอยู่นั่น!”

ระหว่างที่สแตนลีย์ และคี๊ธ ยังตะลึงพูดอะไรไม่ออกอยู่นั้น คริสตินาก็เป็นฝ่ายกราบทูลขึ้นว่า

“ใช่แล้วเพคะ ไม่ผิดไปหรอก นั่นคือสิ่งที่พวกเราติดตามค้นหามาอย่างแทบจะเอาชีวิตไม่รอด จนกระทั่งมีโอกาสอันประเสริฐสุด ได้มาพบกับดินแดนอันเปรียบเสมือนสรวงสวรรค์ของพระองค์ มันได้สูญหายมาอับปางอยู่ ณ ที่นี่จริงๆ”

“โปรดพิเคราะห์ในสภาพการตกอับปางของมัน แล้วพวกท่านก็จะเห็นว่า มันควรจะระเบิดไฟลุก แต่นี่ปรากฏว่ามันตกลงมาหักเป็นท่อนๆ อยู่เฉยๆ เหมือนจะเป็นการกำหนดสั่งของพระศิวะเทพ ความจริง ณ วันแรกที่มันหล่นอับปางลง ข้าคิดว่า

น่าจะมีใครในเครื่องพอจะหลงเหลือชีวิตอยู่บ้าง แต่ก็ปรากฏว่าน้ำหนักของเครื่องที่หล่นกระแทกลงมา ทำให้ทุกคนเสียชีวิตทั้งหมด ซึ่งเป็นที่น่าเสียใจยิ่งอย่างที่บอกไว้แล้ว”

ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ขยี้ตาอยู่หลายครั้ง พร้อมทั้งกระเดือกกลืนน้ำลายฝืด ๆ ลงในลำคอ ในขณะที่คี๊ธมีสีหน้าเบะเบ้พึมพำอะไรอยู่ในลำคอ เสียงรพินทร์กล่าวมาอย่างเรียบปกติกับพวกนั้นว่า

“ในที่สุดผมก็ทำงานรับใช้พวกคุณได้ครบถ้วนตามสัญญาแล้วนะ จากสิ่งที่เราเห็นตำตาอยู่นี่!”

“ถูกต้อง! คุณได้ทำตามสัญญาว่าจ้างของพวกเราได้ครบ-ถ้วนแล้ว รพินทร์”

เสียงสแตนลีย์หลุดปากออกมาแผ่วเบา แล้วจุ๊ปากโคลงศีรษะไปมา ซึ่งไม่มีใครรู้ความหมายในอากัปกิริยาเช่นนั้นของเขา ส่วนฝ่ายของเชษฐาทั้งหมด ยังอยู่ในภาวะที่พากันจ้องอย่างตื่นตะลึงต่อซากเครื่องทิ้งระเบิดยักษ์ลำนั้น และพูดวิจารณ์กันเองเบา ๆ

“เรากำลังจะเข้าไปถึงซากของมันกันอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว พอจะให้เราทราบพอคร่าว ๆ ได้บ้างไหม ว่ามันเป็นเครื่องบี 52 แบบไหน?” เชิดวุธเอ่ยถามโพล่งขึ้นมา

“ไม่มีอะไรที่เราจะต้องปิดบังต่อไปอีกแล้ว วุธ...”

นายคี๊ธผู้เชี่ยวชาญการบินบอกห้าว ๆ ยกมือขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผากที่เกาะพราวอยู่สลัดออกไป

"...แต่ก็ต้องขอออกตัวก่อนว่า พวกเราไม่มีความรู้อะไรเกี่ยวกับมันมากนัก นอกจากพอสังเขปเท่านั้น มันเป็นเครื่องแบบ 52 เอช พิสัยบิน 10,130 ไมล์ ความเร็วสูงสุด 545 น็อต เพดานปฏิบัติการ 47,000 ฟุต บรรทุกระเบิดเต็มอัตราศึกแบบธรรมดา ขนาดใหญ่ 27 ลูก ระเบิดนิวเคลียร์ 4 ลูก จรวดสแรม 20 นัด ติดปืนใหญ่กล 20 มม./เอเอสจี-21 ล่อเป้า 1,125/เอแอลอี-24 พลุส่องสว่าง 192/เอแอลอี-20 บินต่ำสุดได้ต่ำกว่า 300 ฟุต เพื่อป้องกันเรดาร์ไม่ให้จับได้"

"ขอบใจโว้ย ที่เพิ่งจะมาให้ความจริงเอาเดี๋ยวนี้..."

เชิดวุธ นายทหารไทยฝ่ายประสานงานบอกมา

"...ที่สำคัญที่สุดซึ่งเราต้องการรู้ก็คืออาวุธทลายโลกที่ติดอยู่ในเครื่องนั้น ที่นายว่ามีอยู่ 4 ลูก หมายถึงลูกละ 10 เมกะตันงั้นหรือ"

"ข้อนี้ฉันไม่รู้แน่ชัดเหมือนกัน หน่วยเหนือไม่ได้ให้รายงานอะไรกับเรามากนัก เพียงแต่ส่งให้เรามาค้นให้พบซากตกและให้รายงานเขาทราบ เพื่อจะได้นำเอาระเบิดนิวเคลียร์พวกนั้นกลับไปเท่านั้น มันอาจลูกละสิบเมกะตันหรือสี่ลูกรวมกันแล้วสิบเมกะตันก็ได้ โดยแบ่งเฉลี่ยออกเป็นลูกละ 2.5 เมกะตัน และเครื่องลำนี้ เราก็ไม่ทราบว่าบรรจุเชื้อวเล็บเต็มอัตราศึกหรือเพียงบางส่วน จะบ่ายหน้ามาจากไหน และเพื่อจะไปไหน เราไม่มีหน้าที่จะต้องรู้ ก็บอกแล้วว่า เรามาตามหาเครื่องตกและรายงานให้ศูนย์ควบคุมรู้ตำแหน่งที่แน่นอนเท่านั้น"

"จะให้พวกเรา หรือกองกำลังฝ่ายเจ้าของแผ่นดินปฏิบัติการในด้านช่วยเหลือสนับสนุนอย่างไรก็บอกมาได้เดี๋ยวนี้เลย"

เชษฐาเป็นคนเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกกับสแตนลีย์

ภายหลังจากนิ่งไปอึดใจ ระหว่างที่ทุกม้ากำลังเหยาะย่างเข้าไป หัวหน้าชุดของอเมริกันก็บอกต่ำๆ ว่า

“ก็อย่างที่เราได้ขอร้องไว้ก่อนแล้ว คือขอให้ทุกคนหยุดกันอยู่ในรัศมีหนึ่งไมล์ ห่างจากตัวเครื่อง แล้วจะมีเพียงพวกผมสี่คน คือตัวผมเอง คี๊ธ อิสซาเบลและคริสตินา มุ่งตรงเข้าไปสำรวจใกล้ชิดในซากเครื่องตกนั่น สิ่งที่เราอยากจะให้ทางฝ่ายทหารของที่นี่ช่วยก็คือ ช่วยจัดหาบันไดไม้ไผ่ ยาวประมาณสัก 30 ฟุต นำไปส่งให้แก่พวกเราที่ซากเครื่องนั่นด้วย เผื่อจำเป็นที่จะต้องอาศัยพาดปีนขึ้นไปบนตัวเครื่อง”

พระเจ้ากรุงมรกตนครทรงม้ารวมกลุ่มอยู่ด้วย และทรงได้ยินก็รับสั่งมาว่า

“ประเดี๋ยว ข้าจะให้ทหารจัดการทำบันไดที่ท่านต้องการให้ตามขอ ว่าแต่พวกท่านจะเข้าไปกันตามลำพังสี่คนเท่านั้นเองหรือ?”

“ข้าพระองค์ขอเสี่ยงกันเพียงเฉพาะสี่คนฝ่ายเราเท่านั้นพระเจ้าข้า ไม่ประสงค์จะให้คนอื่นใดพลอยเสี่ยงกับเราด้วย แม้จะเป็นอัตราการเสี่ยงที่น้อยที่สุดเพียงใดก็ตาม”

ดร. สแตนลีย์กราบทูลตอบด้วยสีหน้าเคร่ง จักราชพยักพระพักตร์พลางสรวลเบาๆ

“ก็สุดแล้วแต่ฝ่ายท่านเถิด ทางเราและฝ่ายของท่านเชษฐาคงไม่มีอะไรขัดข้อง”

ทางด้านพรานพื้นเมืองของรพินทร์ และพวกลูกหาบทั้งหลายขณะนี้ กำลังพากันเอะอะโวยวาย ชี้โบ้ชี้เบ้ไปทางซากเครื่องบินลำนั้นอย่างตื่นเต้น เสียงบุญคำดังกว่าเพื่อนว่า

“พบเข้าจนได้แล้วโว้ย ไอ้ตัวมหากาฬที่ทำให้พวกเราต้องเดินป่ากันมาแทบล้มประดาตาย มันเค้เก้เป็นดุ้นสากกระเบือหักอยู่ตรงหน้านี่เอง ฮะ! ฮ่า!”

แล้วแกก็เงียบกริบ รีบตะครุบปากตัวเองหดคอลง เมื่อรพินทร์หันมาชี้หน้าให้ทุกคนสงบปากเสียง เขาหันไปทางคริส-ติน่า ซึ่งกำลังพิจารณาตรวจสอบสิ่งที่หล่อนถืออยู่ในมือขณะนี้แล้วถามว่า

“เป็นยังไง คริส เครื่องเรดิเอชั่น เซอร์เวย์ มิเตอร์ ของคุณเริ่มทำงาน หรือให้รายงานใด ๆ บ้างแล้วหรือยัง”

แม่ผมทองสีหน้ายุ่ง แล้วส่ายหน้าไปมา พูดออกมาเหมือนบ่นกับตัวเอง

“เข็มมิเตอร์มันไม่กระดิกเลย เครื่องไม่ยอมทำงาน ราย-งานผลอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นปริมาณกัมมันตภาพรังสี ถ้ามันจะมีระเหยออกมาบ้างหรือไม่อย่างไร เราไม่มีโอกาสรู้ได้เลย”

“ขนาดเครื่องวัด ยังทำงานไม่ได้แบบนี้แล้ว ยังคิดอีกหรือว่ามันจะมีกัมมันตภาพรังสีระเหยออกมาได้”

เชิดวุธว่า ปนหัวเราะหึ ๆ

จักราชทรงควบม้าผละไปสมทบกับกองหน้า แล้วชั่วไม่นานต่อมา ขบวนทั้งหมดก็หยุดรอ ในรัศมีประมาณหนึ่ง

กิโลเมตรเศษเล็กน้อย กษัตริย์หนุ่มแห่งมรกตนคร ทรงบัญชาการให้กองทัพทั้งหมดหยุดยั้ง พักพลอยู่ตรงบริเวณชายป่าละเมาะริมทุ่งกว้างนั่นเอง แล้วทรงบัญชาให้เหล่าทหารตัดต้นไผ่มาทำเป็นบันไดชั่วคราว มีขนาดความยาวตามที่ดร.สแตน-ลีย์ต้องการ

ทุกคนของฝ่ายอเมริกันและฝ่ายเชษฐา บัดนี้ลงจากหลังม้า และขบวนทั้งหมดก็หยุดพักชั่วคราวอยู่ตรงบริเวณป่าไผ่ภายใต้ร่มแสงตะวัน

คริส สแตนลีย์ อิสซาเบลและคี๊ธ จัดการสวมเครื่องแต่งกาย สำหรับป้องกันกัมมันตภาพรังสีโดยทันทีอย่างเร่งด่วน ทุกคนปรารถนาที่จะไปสำรวจดูที่ซากเครื่องตกโดยเร็วที่สุด ในขณะที่คณะพรรคทั้งหลายมุงรายล้อมกันอยู่ ระหว่างที่ทั้งสี่คนเตรียมเครื่องมือ แม้แต่เชิดวุธก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปร่วมสำรวจด้วย แม้เขาจะขอร้องมา โดยพวกนั้นอ้างถึงหลักความปลอดภัยเอาไว้ก่อน

“เฮ้ย! นี่จะบอกให้นะ พวกนายก็รู้ดีอยู่แล้ว ระเบิดขนาดสิบเมกะตัน ถ้าหากว่ามันจะแตกเปลือกระเหยกัมมันตภาพรังสีรั่วไหลออกมาได้ ก็อย่าว่าแต่พวกเราทั้งหมดจะมาหยุดรอกันอยู่แค่นี้เลย ต่อให้มรกตนครทั้งแผ่นดินป่านนี้พินาศกันไปหมดแล้ว”

เชิดวุธพูดปนหัวเราะขัน ๆ ระคนทุเรศ แต่ไม่มีใครโต้ตอบกับเขา นอกจากเบลคนเดียวที่หันมาพูดอย่างเคร่งขรึมเป็นครั้ง-แรกว่า

“หุบปากเสียทีได้ไหม วุธ”

ระหว่างที่พวกนั้นสาละวนอยู่กับการตระเตรียมตัว ที่จะเข้าไปยังซากเครื่องที่อับปางมองเห็นอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ฝ่ายของเชษฐาก็เข้ามารมล้อม รวมทั้งรพินทร์ด้วย และจักราช กับราชินีเมยานีก็เหยาะม้าเข้ามาใกล้

"ถึงแม้ว่าผมจะไม่มีเครื่องป้องกันกัมมันตภาพรังสีอย่างพวกคุณก็ตาม..."

รพินทร์เอ่ยขึ้น

"...ถ้าหากผมจะขออนุญาตเข้าไปกับพวกคุณด้วยจะได้ไหม หากเกิดอะไรขึ้นก็จะได้ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ดีกว่าที่พวกคุณจะเข้าไปกันตามลำพังสี่คนเท่านี้"

เขากล่าวขึ้นอย่างสุภาพ และบ่วารณาตัวที่จะรับใช้เต็มที่

คริสตินาสะบัดเส้นผม แล้วเงยหน้าขึ้น ในมือของหล่อนถือหน้ากากอันเป็นหมวกสำหรับสวมครอบศีรษะ ซึ่งขณะนี้ยังไม่ได้สวม

"เรารู้และเข้าใจค่ะ ว่าทกคนปรารถนาที่จะช่วยเหลือร่วมมือกับเราทั้งสิ้น แต่เห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า และเห็นแก่..."

หล่อนมองไปทางดาริน พร้อมกับยิ้มให้

"...เห็นแก่คุณหญิงดาริน วราฤทธิ์เถิด โปรดปล่อยให้พวกเราทำงานกันตามลำพังดีกว่า เครื่องวัดกัมมันตภาพรังสีมันไม่ทำงานก็จริงแต่เราก็ยังไม่แน่ใจว่ามันจะมีส่วนที่ระเหยออกมาหรือไม่ และถ้ามันมีระเหยออกมาบ้าง แม้จะเพียงเล็กน้อยที่สุดก็ตาม ผู้ที่เข้าไปใกล้ชิดมัน ก็จะได้รับผลภัยติดตามมาภายหลัง แม้จะไม่ปัจจุบันทันด่วนก็ตาม ฉันไม่ต้องการให้คุณต้องอายุสั้นกว่าเท่าที่ควร และเครื่องป้องกันกัมมันตภาพ เรา

ก็มีกันมาจำกัดเพียงแค่สี่ชุดแค่นี้เอง ถ้าคุณจะเข้าไปพร้อมกับพวกเราด้วย คุณก็ต้องเข้าไปตัวเปล่าๆ ซึ่งมันเสี่ยงโดยใช่ที่ แม้จะเป็นการเสี่ยงที่อาจไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ เราก็ไม่ต้องการให้มีการเสี่ยงสำหรับคุณหรือใครอื่นเลย”

“เธอพูดถูกต้อง!”

ดารินกล่าวยิ้มๆ แต่หนักแน่น

“...ต่อให้เธอ หรือด็อกเตอร์สแตนลีย์อนุญาต ฉันก็ไม่อนุญาตให้เขาเข้าไปพร้อมกับพวกเธอด้วย เพราะกว่าเขาจะนำพวกเธอมาถึงที่นี่ จนพบเครื่องและระเบิดสิบเมกะตันนั่น เขาก็เสี่ยงจนสุดชีวิตแล้ว แต่ฉันก็ไม่ตำหนิเขาที่ขันอาสาจะไปกับพวกเธอด้วย เพราะนิสัยแท้จริงของเขาเป็นคนเช่นนั้น กล้าหาญเสียสละ และไม่ยอมทอดทิ้งผู้ที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของเขา”

มีเสียงหนักๆ ของใครคนหนึ่ง ดังมาลอยๆ อีกคนหนึ่งว่า

“ถ้าขืนตามพวกนี้เข้าไปด้วย ก็มีหวังถูกเตะ!”

ผู้พูดไม่ใช่ใคร คือคุณชายอนุชานั่นเอง ทำเอาริพินทร์ยิ้มแห้งแล้ง และเงียบกริบลงในทันที

“แปลว่าพวกคุณจะเข้าไปกันเพียงสี่คนนี่เท่านั้นเองหรือ?”

เชษฐาถามขึ้นเป็นประโยคสุดท้าย

“ครับเราจะไปกันเฉพาะแค่สี่คนนี่เท่านั้นและก็ไม่ใช่เป็นเรื่องลับอะไรที่จะต้องปกปิดกันอีกต่อไป เป็นเหตุผลในด้านปลอดภัยไว้ก่อนเท่านั้น เกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดมีขึ้นได้ และ

เครื่องไม้เครื่องมือ ชุดที่จะป้องกันก็มีกันอยู่เพียงจำกัดแค่สี่ชุด เฉพาะพวกเราที่จะเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในเครื่องอับปางนั้นเท่านั้น ระหว่างที่พวกเราเข้าไปที่นั่น ขอให้ทุกคนทั้งหมด โปรดรอเราอยู่ที่นี่ก่อน”

“พวกท่านจะใช้เวลาเข้าไปสำรวจที่เครื่องตกนั่นนานสักเท่าใด?”

จักราชทรงถามขึ้นอย่างห่วงใย

“เราไม่อาจบอกได้พระเจ้าข้า แต่คงจะไม่นานนัก อาจประมาณ 1 หรือ 2 ชั่วโมงเป็นอย่างช้า เราจะตรวจหลักใหญ่ๆ เพียงสองประการเท่านั้น หนึ่ง เปลือกระเบิดปริแตกหรือไม่ และสอง สาเหตุที่ทำให้เครื่องตก”

“ตกลง เป็นอันว่าพวกเราทั้งหมด จะรอคอยพวกท่านอยู่ที่นี่ จนกว่าจะกลับออกมา”

จักราชรับสั่ง

“ลองตรวจวิทยมือถือของพวกคุณอีกครั้งซิ ว่ามันพอจะใช้การได้หรือไม่ เผื่อเราจะติดต่อส่งข่าวกันได้ในระหว่างที่พวกคุณเข้าไปสำรวจที่ตัวเครื่อง”

ไชยยันต์แนะนำมาอีกคนหนึ่ง

พ.อ.คี๊ธ คว้าวิทยุขึ้นมาทดลอง แล้วเบ้หน้าโคลงหัว

“มันใช้ยังไม่ได้อย่เหมือนเดิมนั่นแหละ คุณไชยยันต์”

“แล้วถ้างั้นเราจะติดต่อกันได้อย่างไร ถ้าจำเป็น?”

“เราจะใช้กระจกส่องกับแสงตะวัน ติดต่อกันด้วยรหัสมอร์ส เท่าที่ผมทราบ รพินทร์ใช้รหัสนี้ได้”

“ก็ดีเหมือนกัน...”

ไชยยันต์พยักหน้า

“...ไม่เพียงแต่รพินทร์เท่านั้น ผม หรือเชษฐา อนชา หรือแม้แต่พระเจ้ากรุงมรกตนคร ก็ทรงอ่านรหัสมอร์สได้ ตกลงเราจะใช้รหัสมอร์สติดต่อกันก็แล้วกัน ในระหว่างที่พวกคุณอยู่ที่นั่น และฝ่ายผมทั้งหมดอยู่ที่นี่”

“ตกลงครับ”

เมื่อเตรียมตัวเสร็จสรรพ ทั้งสี่คนก็ขึ้นบนหลังม้าอีกครั้ง บรรทุกเครื่องไม้เครื่องมือจำเป็นบางส่วนไปด้วย ในขณะเดียวกัน ทหารก็นำเอาม้าที่ช่วยบรรทุกบันได โดยเทียบด้วยม้าสามตัวเข้ามาให้ เพื่อให้พวกนั้นทั้งสี่คนจูงไปด้วย ก่อนที่ทั้งสี่จะเคลื่อนที่ เมยานีกับจักราชก็ชักม้าเข้ามาใกล้

"ขอให้ท่านทั้งสี่จงโชคดีในงาน"

จักราชทรงรับสั่งขึ้นด้วยพระสุรเสียงกังวานปรานี

ส่วนราชินีเมยานี เอื้อมพระหัตถ์มาแตะแขนคริสติน่าและเบล รับสั่งว่า

"เธอทั้งสอง เป็นสตรีที่กล้าหาญ และทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่เสมอด้วยบุรุษเพศ ขอให้ระมัดระวังตัวและปลอดภัย ทางเราจะรอรับอยู่ที่นี่ และถ้าแม้ว่าเกิดอุปสรรคใดๆ ที่ต้อง-

การกำลังสนับสนุนจากทหารของมรกตนคร ก็ขอให้ส่งข่าวบอกมา เราจะส่งคนเข้าไปช่วยทันที พวกเราไม่มีใครกลัว ในสิ่งที่พวกเธอกลัวหรอก”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าเพคะ ทั้งสองพระองค์” คริสกราบทูลตอบ ขณะที่น้อมศีรษะลงถวายคำนับเมยานี

แล้วคณะอเมริกันทั้งสี่คน ก็กระตุ้นม้าออกวิ่งเหยาะ ๆ ตรงเข้าไปซากเครื่องบินตกทันที โดยมีสแตนลีย์และคี๊ธ จงกำกับม้าที่บรรทุกบันไดสำหรับไต่ขึ้นไปด้วย เสียงตาเฒ่าบุญคำตะโกนแจ๋วไล่หลังมาว่า

“นายห้าง! นายแหม่ม! พบเห็นอะไรที่จะหยิบฉวยติดไม้ติดมือมาฝากพวกไอ้คำได้บ้าง ก็อย่าลืมหยิบติดมือมาด้วยนะ พวกไอ้มะกันมันรวย มีสมบัติติดตัวกันมาก ค้นเอาจากศพก็ได้”

พวกของเชษฐา พากันหัวเราะครืนขึ้นอย่างสุดที่จะกลั้นได้ แม้กระทั่งดาริน ซึ่งกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะหน้าแดงก่ำ ปล่อยกึก ๆ อยู่ในลำคอ รพินทร์จุ๊ปากเบา ๆ เดินเข้ามาเงื้อมือขึ้นกะจะตบบ้องหูแกสักฉาด แต่พอดีเห็นดารินกำลังมองมาทางบุญคำอยู่พอดี ก็เลยหดมือลงสบถด่าอุบอิบ

“ไม่รู้จะทะลึ่งไปถึงไหน ตาคำนี่ ทะลึ่งจนวินาทีสุดท้ายทีเดียว”

บุญคำแยกเขี้ยวยิ้ม กระซิบ

“ก็ไอ้คำอยากได้นาฬิกา ‘โลเหล็ก’ นี่นะ เค้าว่าพวกตะ-

หานไอ้กันมันมีใส่กันทุกคน จะขอตามเข้าไปด้วยมันก็ไม่ให้ไป ก็ต้องฝากเก็บมาให้ด้วยซิ ฮิ! ฮิ!”

พรานใหญ่ไม่พดอะไรอีก แอบเหวี่ยงลกแปป้าบไปที่ก้น ของแกที่นั่งยอง ๆ อยู่กับพื้นโดยดารินไม่ทันเห็น ตาคำล้มแผละร้องจ๊าก ตะโกนฟ้องสุดเสียง

“นายหญิง! นายรพินทร์เอาพระบาทมาฟาดพระก้นของไอ้คำพระตะโพกครากแล้ว”

เชิดวุธ เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ และแม้แต่พระเจ้ากรงมรกตนคร ปล่อยก๊ากออกมาอย่างสดกลั้น ดารินหันขวับอีกครั้งไปทำตาเขียวกับรพินทร์ ซึ่งเดินหนีไปนั่งที่ใต้ซุ้มไผ่คุยกับสุกรีหน้าตาเฉย

เมื่อบุคคลสำคัญทั้งสี่ ขององค์กรข่าวกรองกลางของสหรัฐ เริ่มเคลื่อนที่ตรงเข้าไปยังซากเครื่องบี 52 ที่กองราวกับตัวตึกถล่มเห็นอยู่เบื้องหน้า โดยเฉพาะแพนหางแนวดิ่งของมันที่ยังตั้งตรงอยู่กลางอากาศ ก็สูงเกือบเท่าตึก 5 ชั้น ณ บัดนี้ ฝ่ายที่รอคอยอยู่เบื้องหลังทั้งหมด ก็อยู่ในภาวะพักผ่อนรอคอย และเฝ้าจับสายตาดูอยู่ กล้องส่องทางไกลทุกอันของฝ่ายเชษฐา เชิดวุธ และรพินทร์ เริ่มทำงานอย่างเต็มที่ เพื่อจะมองให้เห็นภาพจากเลนส์ร่นระยะนั้นให้ถนัดตาที่สุด

จักราชและเมยานี ยังมีสีพระพักตร์ยิ้มแย้มอย่างพระ-อารมณ์ดีอยู่เช่นเดิม ทอดพระเนตรตามหลังบุคคลทั้งสี่ ซึ่งเริ่มเคลื่อนไกลคณะออกไปตามลำดับในพื้นที่กว้างราบโล่ง โดยไม่มี

อะไรเป็นมุมพรางบังตา แล้วเสด็จลงจากอัสดรศึกที่ประทับอยู่ ช้า ๆเมื่อเหล่าทหารนำเอาหนังเสือขนาดใหญ่สองผืนอันมีสภาพเหมือนพรมมาปูลาดไว้กับพื้นเบื้องหน้าเหมือนจะให้เป็นที่ประ-ทับชั่วคราว ส่วนพื้นที่รองนั่งอันเป็นอุปกรณ์กลางศึก สำหรับฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมด เป็นหนังขนาดใหญ่ของวัว ซึ่งนำมาต่อกันหลายผืน มีปริมาณกว้างใหญ่พอที่จะให้คณะทั้งหมดลงนั่งกันได้ เหล่าทหารทั้งกองพัน ก็แยกย้ายกระจายกันอยู่เป็นหมวดหมู่กลุ่มกอง รอพร้อมที่จะรับฟังพระบัญชาประกาศิตต่อไปว่าจะให้ปฏิบัติการเช่นไร

สมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนคร โบกพระหัตถ์ตรัสเชื้อเชิญให้บรรดาอาคันตุกะ อันเป็นพระสหายสนิททั้งหลาย รวมทั้งพวกพรานพื้นเมือง และลูกหาบทั้งหมดทรุดกายลงนั่ง

“ข้ากะว่า เขาเหล่านั้น คงจะใช้เวลาสำรวจเครื่องและอุปกรณ์ ตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ไม่ต่ำกว่า 3 ชั่วโมง และพวกเราก็ต้องมารอคอยกันอยู่ตรงนี้ เพราะฉะนั้น ขอเชิญนั่งพักกันตามอัธยาศัย ประเดี๋ยวเราจะมีเลี้ยงอาหารว่างกันด้วย ถ้าใครหิว ราชินีเมยานีของข้ารอบคอบมากในเรื่องนี้ แต่บังเอิญว่าไม่ได้สั่งมาจากโรงแรมหรือห้องอาหารที่ไหนหรอกนะ แต่ตระเตรียมมาจากแผนกโภชนาการของราชฐานมรกตนคร ครั้งแรกข้ามีความคิดที่จะสั่งจากโรงแรมโอเรียลเต็ล แต่เมยานีแย้งว่า ทางโรงแรมคงจะส่งมาให้เราไม่ทันแน่”

ระหว่างที่ทุกคนหัวเราะครื้นเครง ดารินก็เอียงหน้าเข้าไปใกล้

“ทรงมีพระอารมณ์ขันประชดประชันและร่าเริงอยู่เหมือน

เดิมนะเพคะ แต่คราวนี้พวกเราแทนที่จะเห็นพรานรพินทร์แยกเขี้ยว กลับเห็นเขาหัวเราะ ซึ่งมันผิดแปลกไปกว่าทุกครั้ง”

“นั่นซิ พี่สาว ไม่ว่าจะเป็นจักราช หรือแงซาย เดี๋ยวนี้คงไม่อาจยั่วแหย่ให้เขามีอารมณ์บูดขึ้นมาได้เสียแล้ว...น่าเสียดายรพินทร์ ไพรวัลย์ จะเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ ได้ก็ต้องหน้านิ่วคิ้วขมวดยับยู่ยี่เครียดเคร่งอยู่ตลอดเวลา ผมรู้สึกผิดหวังนิดหน่อยที่ตลกเก้อ”

ผู้ที่ถูกกล่าวถึง วิพากษ์วิจารณ์หรือนินทาอยู่ในขณะนี้ ไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น นอกจากใช้กล้องส่องทางไกลประจำตัวปรับเลนส์ขยายล้ำหน้าเกินระยะกว่าที่ทั้งสี่คนกำลังเหยาะม้าเข้าไปเพื่อตรวจดูยังลำอับปางมหึมาของเครื่องทิ้งระเบิดยักษ์นั้นด้วยอาการพินิจ เขาเห็นส่วนหัวของมันที่ปักลงไปในพื้นดินซึ่งรู้สึกว่าจะค่อนข้างแข็ง นอกจากจะจมลงไปบางส่วนแล้ว ก็มีส่วนที่ย่นยู่ขึ้นมา สังเกตเห็นอักษรตัวใหญ่ๆ ที่พอจะอ่านได้ในตอนท้ายคำว่า ‘U.S.’ เท่านั้น ซึ่งคำเต็มของมันคงมาจากคำว่า ‘ยู.เอส. แอร์ ฟอร์ซ’ ข้อความข้างหน้าหายไปหมด

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ พากันทรุดกายลงนั่งส่องกล้องมองดูเหมือนกันและวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่เบาๆ ในลักษณะคุยกันเอง ดารินนั้น ถูกราชินีเมยานีจูงมือให้มานั่งเคียงข้างอยู่ด้วย ส่วนรพินทร์ กับเชิดวุธ ยืนส่องกล้องคู่กันอยู่อีกด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก โดยเฉพาะพ.ต.เชิดวุธ ดูจะให้การสนใจอย่างมากมายเป็นพิเศษต่อเครื่องอับปางลำนั้น

“ไอ้เวรลำนี้แท้ๆ ที่ทำให้เราทั้งหมดตายแล้วเกิดใหม่กันอยู่หลายครั้ง ไม่นึกว่าจะตามมาจนพบเลย สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือโลกนี้มีอย่จริงแท้แน่นอน”

“คุณพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง ก่อนที่จะมาพบแผ่นดินนี้ และเครื่องตกลำนี้แล้วนี่ครับ”

รพินทร์บอกมาเบาๆ

เชิดวุธยักไหล่ แล้วพูดขึ้นหน้าตาเฉย

“ภาวนาว่า พอพวกนั้นไปถึง และกำลังอยู่ในเครื่อง ขอให้ระเบิดธรรมดาลูกใดลูกหนึ่งมันระเบิดตมขึ้นมาสักลูกเถิด จะได้ตายโหงตายห่ากันหมดทั้ง 4 คน”

“อ้าว! ไหงแช่งงั้นละครับ”

พรานใหญ่พูดยิ้มๆ แต่ตายังไม่ละจากกล้อง

“...สแตนลีย์ คี๊ธ เบล น่ะ ถึงจะแหลกละเอียดไปกับระเบิดหรือเครื่องก็คงไม่เป็นไรสำหรับคุณเชิดวุธ แล้วคริสติน่าเล่าครับ? คณไม่ห่วงหล่อนหรือ?”

“เลิกห่วง เลิกใยกันเสียที ห่ะ...”

เสียงเชิดวุธพึมพำออกเบาที่สุดอย่างน้อยใจ

“ทำไมหรือครับ?”

“พี่รู้ไหม เมื่อคืนที่แล้ว ตอนเลี้ยงงานอุทยานสโมสรน่ะ พี่ให้ผมประคองคริสเข้ามาร่วมกับพวกเราทั้งหมด ผมขอแต่งงานกับหล่อน โดยบอกตรงๆ เลย พี่ทราบไหมครับว่าคริสตอบผมว่ายังไง”

“คงไม่ถึงกับด่า หรือแสดงอาการอะไรที่ไม่สมควรกับคุณกระมัง?”

“ถ้าแสดงอย่างนั้นก็ยังดี แปลว่ายังมีความหวังอยู่บ้าง แต่นี่หล่อนบอกผม...บอกเป็นการส่วนตัวโดยเฉพาะว่า ถ้ารอดตายกลับไปได้คราวนี้ หล่อนจะขออทิศตัวเองให้แก่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นการไถ่บาปแล้ว”

“หื๋อม์?”

“หล่อนบอกกับผมเช่นนั้นจริง ๆครับ เป็นคำพูดที่จริงจังหนักแน่นที่สุด หล่อนจะบวช และบวชเป็นชีมืดด้วย!”

รพินทร์ ไพรวัลย์อึ้งตะลึงไปชั่วขณะ แต่ก็ชั่วอึดใจเดียวเขาก็ได้พูดเรียบ ๆ กับเชิดวุธว่า

“ขอขอบคุณต่อเทพเจ้า และพระเจ้าของหล่อน ที่ชี้ทางที่ถูกที่สุดให้แก่หล่อนแล้ว คริสสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องสละชีวิตที่เหลืออยู่ทั้งหมดของหล่อนให้แก่พระผู้เป็นเจ้า เพราะอดีตของหล่อนบาปหนามามากแล้ว หล่อนสวยมากก็จริง แต่คุณก็รู้ว่าอดีตของหล่อนคือฆาตกรมือเหี้ยมที่สุด ผมอยากจะเตือนคุณหลายครั้งแล้ว แต่ไม่กล้า จงคิดเสียว่า อะไรที่ผ่านมาแล้วสำหรับคุณและหล่อน ถ้าหากจะเคยมีต่อกันบ้าง อย่างเช่นตอนที่ไปหลงติดใต้ถ้ำหินถล่มด้วยกัน เป็นเพียงแค่ความฝันเสียก็แล้วกัน คุณมีชาติ มีสกุล มีฐานะทางสังคมที่ดีมาก สมควรอย่างยิ่งที่จะได้กลับไปถึงบ้าน และแต่งงานกับกุลสตรีไทยของเราสักคนหนึ่ง ยังมีผู้หญิงไทยให้คุณเลือกอีกมากครับ รับรองว่าสวยกว่าคริสก็ยังมี”

เชิดวุธคอตก ซึมไปขณะจิต แต่แล้วก็ยืดกายเต็มส่วนสัดอันสูงสง่า

“ครับ พี่ ผมจะไม่อกหัก สำหรับผู้หญิงคนนี้ คำเตือนของพี่มีประโยชน์ต่อผมมากทีเดียว ต่อไปนี้ผมจะคบกับหล่อนอย่างเพื่อนเท่านั้น”

“นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง อย่าไปจริงจังอะไรนัก เพราะสัมพันธภาพระหว่างคุณกับคริส ยังไม่มีอะไรลึกซึ้งจริงจังนัก เพียงแค่คุณชอบหล่อนข้างเดียวเท่านั้น และที่ชอบก็เพราะรูปโฉมอันเป็นสิ่งแรกที่ล่อตา ลึกลงไปกว่านั้น คุณยังไม่รู้จักหล่อนดีเท่าที่ควร ผู้หญิงคนนี้จะเป็นเพื่อนที่ดีกับทุกคนได้ แต่จะเป็น ‘เมีย’ ใครไม่ได้เลย เพราะบทอารมณ์แม่ผันผวนขึ้นมาเมื่อไหร่ ต่อให้ผัวหล่อนก็ฆ่าได้”

จอมพรานพูดช้า ๆ ออกมาจากส่วนลึกจริงใจของเขา

“ขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ”

“ตามสบายน้องชาย”

“แล้วทำไมหล่อนถึงชอบพี่ อย่าเรียกว่าชอบเลยเรียกว่า ‘รัก’ ก็แล้วกัน ผมสังเกตอยู่ตลอดเวลาแล้ว”

อีกฝ่ายหัวเราะเยือกเย็น

“เป็นอารมณ์ที่เกิดความทึ่ง ความพอใจที่เกิดขึ้นชั่วขณะระหว่างที่ยังเดินป่าอยู่ด้วยกันเท่านั้นเองครับ ตัวผมเองยังไม่เชื่อว่า คริสจะรักผม ในป่าหล่อนอาจเห็นผมเป็นเทพบุตร แต่ในเมืองแล้ว หล่อนอาจเห็นผมเป็นไอ้ชาวดงคนหนึ่ง ไม่ผิดอะไรกับพวกผิวดำในแอฟริกาก็ได้”

“แต่...พี่หญิงดาริน ไม่ได้มองพี่ในลักษณะเช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ?”

รพินทร์สั่นศีรษะช้า ๆ

“เราพิสูจน์กันมามากเกินพอแล้ว ระหว่างผมกับคุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ คนนั้น”

เชิดวุธเม้มริมฝีปาก แล้วพยักหน้าช้าๆ

“ผมขอแสดงความยินดีกับพี่ทั้งสองด้วยครับ”

“ขอบคุณ...หวังว่าคงทำใจได้นะ คุณวุธ”

“ครับ แน่นอน ผมทำใจได้เสมอ โดยเฉพาะเมื่อมีพี่มาให้คำตักเตือนกับผมเช่นนี้ เสียงของพี่จะแว่วอยู่ในหูผมตลอดเวลา”

ขณะนั้น ก็มีเสียงตบมือเบาๆ ดังมาจากเบื้องหลัง ทั้งสองหันขวับไปก็เห็นราชินีเมยานี ผู้ประทับเคียงข้างจักราชและดาริน ส่งแย้มสรวลมา พร้อมกับกวักพระหัตถ์เรียกมายังเชิดวุธ รพินทร์ยังไม่แน่ใจนัก ทำหน้าตื่นชี้ที่อกตัวเอง แต่เมยานีสั่นเศียร รับสั่งมาว่า

“ไม่ใช่ท่านพรานรพินทร์ แต่เป็นน้องชายคนนั้นแหละ ผู้พันเชิดวุธ เชิญทางนี้หน่อย”

เชิดวุธมีสีหน้าแสดงอาการประหลาดใจ ขณะนี้เขาเห็นทั้งจักราช ดาริน และเมยานีมองพร้อมกับอาการยิ้มเมตตามาเป็นจุดเดียวกันที่เขา จึงโยนกล้องส่องทางไกลในมือของตนไปให้พวกลูกหาบชุดของนายตาบ แล้วเดินเข้าไปใกล้ พอถึงก็ทรุดตัวคุกเข่าลง และนั่งพับเพียบอยู่เฉพาะพระพักตร์

“นั่งตามสบายเถิด น้องชาย...”

อดีตแม่เสือดาวแห่งกองทัพประชาชน ยุคสมัยทรราชย์

ครองแผ่นดิน รับสั่งมาปนแย้มสรวลน้อย ๆ และอย่างเป็นกันเอง ถือสนิทที่สุด

"...เธอเป็นนายทหารติดต่อฝ่ายไทย และมาร่วมคณะกับคนผิวขาวสี่คนนั่นด้วยไม่ใช่หรือ?"

"ใช่พระเจ้าข้า"

"และระหว่างที่พวกเขาทั้งสี่คน ตรงเข้าไปสำรวจยังตำแหน่งยานตก เธอก็คงคิดอยากที่จะติดตามเข้าไปด้วยใช่ไหม?"

เชิดวุธฝืนยิ้ม

"ข้าพระบาท แม้จะมากับฝ่ายเขาก็เป็นคนไทย ไม่ใช่พวกเขาโดยตรง ทุกสิ่งทุกอย่างฝ่ายเขาเป็นความลับไปหมด เขาไม่ต้องการให้ข้าพระบาท ร่วมทางเข้าไปเห็นเหตุการณ์ใกล้ชิดด้วย อย่าว่าแต่ข้าพระบาทเลย แม้แต่พรานใหญ่รพินทร์อันเป็นที่รักใคร่นับถือที่สุดของพวกเขา เขาก็ยังไม่ยอมที่จะให้เข้าไปด้วย"

"ถ้าจะพูดถึงแง่อันตรายดังที่พวกเขาอ้าง..."

เมยานีตรัสปนยิ้ม

"...มันจะไม่มีอันตรายใด ๆ ที่น่ากลัวเหลืออยู่อีกเลยแม้แต่น้อยนิด ถ้าเธออยากจะตามเข้าไปด้วย ก็จงขี่ม้าตามหลังเขาเข้าไปเถิด ไม่จำเป็นจะต้องแต่งกายให้ดูตลกรุงรังเหมือนพวกเขาหรอก ไปด้วยชุดเครื่องแต่งกายธรรมดาของเธอในขณะนี้แหละ พี่สังเกตเห็นเธอมีอาการร้อนรุ่มกระวนกระวายที่จะเข้าไปให้ได้ต่างกว่าพรานรพินทร์ และพวกเราทกคนที่ไม่สนใจในเรื่องนี้"

รับสั่งนั้นเป็นกันเอง และปรานีนัก เชิดวุธก้มกายลงถวายคำนับ

"เป็นพระมหากรุณาธิคุณฯ แต่บัดนี้ข้าพระบาทเปลี่ยนใจ

แล้ว ไม่ได้คิดอยากจะเข้าไปดูที่ซากเครื่องตกนั้นอีกเลย ปล่อให้เป็นหน้าที่ของพวกเขาตามลำพังจะเหมาะกว่า”

เมยานีไม่รับสั่งเช่นไรอีก นอกจากสรวลเบาๆ

“สิ่งใดก็ตาม ที่พรานใหญ่รพินทร์ได้กล่าวตักเตือนเธอไว้เมื่อสักครู่นี้ จงถือปฏิบัติตามเขาเถิด นอกจากฝีมือในเชิงพรานแล้ว แท้จริงเขาเป็นนักตรรกศาสตร์ และนักจิตวิทยาชั้นเยี่ยม!”

สมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนคร รับสั่งเนิบช้ามาอย่างปรานี ทำเอาเชิดวุธสะดุ้ง

“ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท! นี่ทรงทราบทรงได้ยินหมด?”

“พี่ไม่มีเครื่องมือจารกรรมในการดักฟัง อย่างพวกที่เจริญด้วยวัตถุหรอกนะ แต่พี่มีสิ่งที่เหนือกว่านั้นหมื่นเท่าในเซลล์ที่บรรจุอยู่ที่นี่!”

จักราช ทรงชี้ไปที่พระเศียรของพระองค์เอง ขณะที่รับสั่งและได้ใช้วาจาเมื่ออยู่กันโดยเฉพาะอย่างชนิดให้ความเมตตาเป็นกันเองสูงสุด ไม่ผิดกับราชินีเมยานี

“พระองค์เป็นผู้มีทิพยเนตร ทิพยโสต และทิพยฌาน!”

“สวรรค์เบื้องบน และพระมหาเทพเป็นผู้ประทานให้แก่พี่มา เมื่อพี่ได้บำเพ็ญศีลภาวนามาจนถึงระดับหนึ่ง อย่าว่าแต่พี่เลย เพียงแค่โยคีตามเทือกหิมาลัยก็ยังพอจะมีสิ่งนี้ได้”

“ข้าพระองค์ ขอพระบรมราชานุญาตกราบทูลถามอะไรสักอย่าง”

“เท่าที่พี่จะตอบได้ ผู้พันเชิดวุธ”

“คริสติน่า ขอฝากตัวเป็นสานุศิษย์ของพระองค์ และ

พระองค์ก็เอ่ยโอษฐ์ประทานอนุญาตแล้ว หล่อนจะศึกษาร่ำเรียนไปได้หรือไม่ และอนาคตเบื้องหน้าของหล่อนจะเป็นอย่างไร?”

จักราชสรวลลึกในลำพระศอ

“คริสติน่า กรูบิล หรือ ไลล่า อาร์มิเตจ กำลังจะพ้นเคราะห์กรรมในอดีตที่หล่อนได้กระทำมาแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากำลังต้องการตัวหล่อน พี่จะเป็นได้เพียงผู้ชี้แนะแนวทางให้เท่านั้น ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนฉลาดมาก และถึงเวลาที่จะพ้นเคราะห์กรรมเช่นกัน เพราะฉะนั้น เพียงระยะเวลาสั้น ๆ ที่ยังพักอยู่ในมรกต-นครแห่งนี้ ถ้าหล่อนจะตั้งใจจริง หล่อนจะรู้แจ้งเห็นจริงในทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นก็คือสัจธรรม ซึ่งต่อไปหล่อนจะสามารถนำไปประยุกต์ได้กับศาสนาของหล่อนเอง”

รับสั่งเนิบช้า เต็มไปด้วยอำนาจล้นเหลือ กอปรไปด้วยความการุณย์นั้น ทำให้เชิดวุธนั่งนิ่งขึงไป ดารินเอื้อมมือแตะไหล่

“น้องชาย กลับบ้านเรานะ แล้วไปแต่งงานร่วมชีวิตกับผู้หญิงไทย อย่าเห็นฝรั่งมังค่าดีไปกว่าเชื้อชาติเดียวกันเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าผู้หญิงต่างชาติคนนั้นมีหนทางที่จะไปได้ดีกว่าในทางบุญกุศล”

“ครับ พี่หญิง เป็นความกรุณาของพี่หญิง และของพี่ ๆ อีกสองท่านเหลือเกิน ถ้าหากท่านทั้งสองจะยอมรับผมเป็นน้องชายในภาวะอันเป็นส่วนตัวเช่นนี้”

กล่าวพลาง เชิดวุธก็ก้มลงกราบ จักราช เมยานี และดาริน คนละครั้ง

“ขอความสวัสดีจงมีต่อ พันตรี เชิดวุธ ไกรรณยุทธ ศิษย์ของรพินทร์ ไพรวัลย์!”

นั่นคือคำประทานพระพรชัยจากสมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนคร

บัดนี้ จากสายตาเปล่า และจากสายตาที่แลผ่าน กล้องย่นระยะออกไป ฝ่ายที่รอคอยอยู่ได้เห็นคณะของอเมริกันทั้งสี่ เคลื่อนเข้าไปถึงซากเครื่องบินอับปางลำนั้นแล้ว และเมื่อคนทั้งสี่ได้เข้าไปเดินอยู่รอบ ๆ บริเวณตำแหน่งตก ก็ยิ่งเห็นชัดถึงความใหญ่มหึมาของเครื่องทิ้งระเบิดลำนั้น เพราะทั้งสี่คนกลายร่างเป็นตุ๊กตาไปเลย มีส่วนสัดถ้าเทียบกับตัวเครื่องแล้ว ไม่เกินหนึ่งนิ้วเท่านั้น จากระยะที่มองเห็นด้วยตาเปล่าในขณะนี้ ส่วนพวกที่ใช้กล้อง ก็จะจับภาพได้ถนัดชัดเจนมากกว่า

ทั้งสี่แยกย้ายกันขี่ม้า เวียนวนดูภาพการตกอับปางไปรอบ ๆ ตัวเครื่องเบื้องนอกก่อน แล้วชั่วอึดใจต่อมา แสงสว่างจากอาการสะท้อนพระอาทิตย์ด้วยกระจกเงาเล็ก ๆ ก็ส่องวูบวาบมาทางฝ่ายที่รอคอยทันที

รพินทร์ ซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว โดยการได้รับมอบ-หมายจากคณะของคุณชายเชษฐา ก็ส่องกระจกสะท้อนแสงตอบรับไปวูบหนึ่ง เชิงทดสอบว่า แสงจากทั้งสองด้านจะส่งมาถึงกันได้ และบัดนี้ พระเจ้ากรุงมรกตนครเอง ซึ่งเป็นเอตทัคคะในรหัสสากล อันเคยใช้มาก่อนแล้ว ก็จ้องพระเนตรรอคอยที่จะอ่านสัญญาณตอบโต้อยู่

จากนั้น แสงสะท้อนสั้นๆ ยาวๆ ก็เริ่มฉายมาเป็นกิจจะลักษณะ ซึ่งรพินทร์ทำหน้าที่แปลไปทีละประโยค เขารู้สึกว่าผู้ส่งสัญญาณระบบมอร์สมา คือ พ.อ. ลาร์รี่ คี๊ธ

“สภาพเครื่องควรระเบิดในการตกเช่นนี้แต่มันไม่ระเบิด!”

นั่นคือสัญญาณที่บอกมาเป็นประโยคแรก

“ดูให้ชัด เครื่องของพวกนาย หรือเครื่องของโซเวียตกันแน่?”

เขาฉายแสงถามเชิงเย้าแหย่ไป ซึ่งแสงวูบๆ ก็ตอบมาว่า

“ไอ้บ้า! ยเอส. แอร์ ฟอร์ซ โว้ย!”

จักราชทรงยิ้ม แต่เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา พากันหัวเราะ นอกจากดารินคนเดียวที่หน้าตื่น เพราะหล่อนไม่รู้ความหมาย และไม่มีใครแปลประโยคนี้ของคี๊ธให้หล่อนฟัง และขณะนั้นเสียงตาคำก็ตะโกนขึ้นอย่างคะนองว่า

“โว้ย! วิทยุมีก็ใช้ไม่ได้ ต้องล่อกันด้วยแสงเฮ้ากวงส่องเข้าลูกตากูแสบไปหมดแล้ว แต่ไม่รู้ว่ายังไงกันมั่ง แปลดังๆให้ไอ้คำรู้เรื่องมั่งซิ นายรพินทร์”

ทุกคนหัวเราะอีก ตาคำรอดตัวไปได้ เพราะนั่งอยู่ห่างเท้ารพินทร์มาก

“เรดิเอชั่น เซอร์เวย์ มิเตอร์ พอจะทำงานบ้างหรือยัง? พวกนายเข้าไปป้วนเปี้ยนใกล้ที่สุดแล้วนะ”

จอมพรานฉายแสงถามไปอีก

“หมดหวัง! เครื่องไม่ยอมทำงานเลย ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้!”

“จะทำอะไรก็ทำ พวกเรากำลังจับตามองอยู่”

เชษฐา บอกให้รพินทร์ส่งข่าวสัญญาณแสงไป

“เรากำลังจะเลือกตำแหน่งที่ต่ำสุด เพื่อขึ้นไปสำรวจส่วนหัวก่อน อาจต้องใช้เครื่องมือเชือกไต่เขาช่วย เพราะมันสูงเหลือ–เกิน บันไดที่ทำให้ต่ำเกินไป”

“ตามสบาย ไม่ต้องห่วงทางนี้ รายงานให้ทราบเป็นระยะเท่าที่จะรายงานได้!”

เขาส่งข่าวบอกไปอีก

จากการเฝ้าจับสังเกตมองอยู่ห่างๆ แต่ไม่ยอมคลาด สายตาของฝ่ายที่รอคอยอยู่ ทุกคนเห็นอเมริกันชายหญิงทั้งสี่คนสองคู่พยายามใช้บันไดไม้ไผ่พาดขึ้นไปทางด้านส่วนหัวของเครื่องที่หักอยู่ก่อน และหนทางที่จะไต่เข้าไปให้ถึงได้จริงๆ นั้น ต้องอาศัยเชือกไต่เขาที่มีติดตัวไปด้วย โยนขึ้นไปคล้องแง่บางส่วนไว้ก่อน แล้วโหนตัวขึ้นไปทีละคน จนกระทั่งในที่สุด ทั้งสี่ก็หายลับไปทางหัวเครื่องบินที่หักพังอยู่นั้น

พักใหญ่ทีเดียว กะกันทางฝ่ายเชษฐาว่าร่วมครึ่งชั่วโมง ก็มีใครคนหนึ่งส่องกระจกรหัสแสงวูบวาบมาจากตำแหน่งที่มองไม่เห็นชัด

“กัปตันและนักบิน ตลอดจนลูกเรือตายหมด!”

รพินทร์และทุกคนที่อ่านรหัสมอร์สได้ แปลออกมาได้ความตรงกัน

“ตรวจทั่วหรือยัง พบสาเหตุเครื่องตกหรือไม่?”

เชษฐาสั่งให้รหัสถามไป

เว้นระยะไปชั่วครู่ รหัสแสง ก็ส่องตอบมา

“เข้าใจว่าเครื่องดับหมดทั้งแปดเครื่องอุปกรณ์นำทิศทางเรดาร์ และเครื่องมืออีเล็คทรอนิคส์อื่นๆ ไม่ทำงานเลยในระหว่างตก แต่มันไม่น่าจะร่อนลงมาในลักษณะที่เหมือนกับตันพยายามจะนำเครื่องลงรันเวย์แบบนี้”

“ไม่มีอุปกรณ์ใดๆในการนำทิศทางพอเหลือใช้การได้บ้างเลยหรือ?”

“ไม่มี...มันบอดสนิท! วิทยุและโทรทัศน์ประจำเครื่องก็ใช้ไม่ได้ นาฬิกาก็ตายหมด เข็มทิศไม่ทำงาน ทกสิ่งทกอย่างเหมือนมีมือนรกมาจับยึดไว้”

“มือของเทพเจ้าผู้ที่นายมองไม่เห็นพระองค์ท่านรู้ไว้ด้วย!”

พระเจ้ากรุงมรกตสรวลเบาๆ ขณะที่รับสั่งให้รพินทร์ฉายแสงตอบไป

เชษฐาผู้รอบคอบ ก็สั่งรพินทร์ต่อมาว่า

“ถามเขาเรื่อง‘กล่องดำ’หรือปมการบินของเครื่องซิ หวังว่าพวกเขาคงจะค้นพบและเอามาด้วยได้นะ”

และเมื่อรพินทร์ถามไป ทางฝ่ายนั้นก็เงียบไปนานทีเดียว เหมือนจะมีการปรึกษาตัดสินใจอะไรกันอยู่ แล้วในที่สุด แสงที่สะท้อนกับดวงตะวันก็ฉายมาเป็นประโยคค่อนข้างยาวจนกระทั่งฝ่ายของรพินทร์จับใจความไม่ได้แน่ชัด จึงส่องแสงบอกไปอีกครั้งให้ฉายรหัสช้าๆ เป็นจังหวะจะโคน

เมื่อนั้น จึงแปลออกมาได้จากโค้ดว่า

“พวกเราตัดสินใจกันเด็ดขาดแล้ว ที่จะไม่เอาอะไรในเครื่องนี้ติดตัวกลับไปอีกเลย แม้แต่กล่องดำ หรือหลักฐานอื่น

ใดทั้งสิ้น กราบทูลจักราชด้วย พวกเรายอมจำนนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของแผ่นดินแผ่นฟ้าที่นี่ และจะไม่ทำอะไรให้เกิดปัญหาขึ้นทั้งสิ้น พระองค์น่าจะรับสั่งไว้ถูกต้องแล้ว...เลิกการติดต่อชั่วคราวก่อน ขณะนี้ เราทั้งหมดกำลังจะไต่ขึ้นไปยังบริเวณตัวเครื่อง เพื่อสำรวจระเบิดที่บรรทุกอยู่”

“ตามสบาย ทางฝ่ายเรารอคอยได้เสมอ”

จักราชผู้อ่านรหัสได้รวดเร็วเสียกว่าเชษฐา หรือไชย-ยันต์ และอนุชา รับสั่งมาทางเบื้องหลังของรพินทร์ ผู้ทำหน้าที่เป็นพนักงานติดต่ออยู่ในขณะนี้ ตรงข้ามกับไชยยันต์ผู้เรื้อไปนานถึงกับควักปากกากับสมุดออกมาจดอ่านไปทีละคำ ตามแสงสั้นยาวที่ส่องวับ ๆ มานั้น

จากระยะไกล ทุกคนเห็นการเคลื่อนไหวของคนเหล่านั้นไม่ถนัดนัก แต่รู้ว่ามีการพยายามที่จะผละจากบริเวณท่อนหัวก่อน ต่อจากนั้นก็ได้ไต่ในอาการเดิมขึ้นไปยังบริเวณท่อนลำตัวอันยาวเหยียดอีกครั้งหนึ่ง อย่างแช่มช้า ครู่ใหญ่อีกต่อมา ทั้งสี่จึงสามารถไต่ขึ้นไปยังบริเวณลำตัวได้ และหายเข้าไปในนั้น

คราวนี้ เงียบกันไปนานทีเดียว

ระหว่างที่คอยกันอย่างไม่รู้กำหนดเวลาแน่นอน และพากันสนทนาอยู่นั้น ดารินก็ชี้มือร้องบอกว่า

“นั่น เขาส่งสัญญาณมาแล้ว ทางส่วนท้ายของเครื่อง”

เมื่อนั้นทุกคนจึงหันกลับไปเอาใจใส่อีกครั้ง

“เรียกรพินทร์!”

“รายงานเข้ามาได้ เท่าที่อยากจะรายงาน อะไรเป็นความลับก็ไม่ต้องบอกมา”

เขาตอบไป กว่าจะรู้เรื่องกันแต่ละประโยค มันใช้เวลาไม่ใช่เล่น เพราะต้องมามัวผสมตัวอักษรอยู่

“เราพบตัวการสำคัญแล้ว ปรากฏว่ามันอยู่ในสภาพที่เรียบร้อยมาก ไม่มีร่องรอยว่าเปลือกจะแตกรั่วอย่างใดทั้งสิ้น แม้เครื่องตรวจสอบของเราจะไม่ทำงาน ก็เชื่อได้แน่แล้วว่า กัมมันตภาพรังสีของมันจะไม่ระเหยออกมาได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์หลับตาลง พร้อมกับถอนใจออกมาอย่างโล่งอกยาวเยือก เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาแทบจะลุกขึ้นไชโยโห่ร้องด้วยความยินดีขีดสุด ต่างพูดกันแซ่ด สำหรับพระเจ้ากรุงมรกตนคร เพียงแต่แย้มสรวลน้อย ๆ อยู่ตามลำพังเท่านั้น ไม่ได้ทรงรับสั่งเช่นไรทั้งสิ้น

“ขอบคุณเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ พระมหาเทพผู้ทรงจันทร์ครึ่งเสี้ยวเป็นปิ่น และพระศรีมหาอุมาเทวี”

เชษฐาพึมพำออกมา พร้อมทั้งยกมือพนมท่วมหัว

ระหว่างที่รพินทร์ยังยืนนิ่ง ใบหน้าปรากฏสีเลือดแห่งความปีติอยู่นั้น พวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของเขาก็ลุกขึ้นเต้นกันไปรอบ ๆ ส่งเสียงโวยอย่างดีใจขีดสุด เสียงตาคำป้องปากโห่เหมือนพวกอินเดียนแดง แล้วตะโกนบอกเจ้านายมาว่า

“นาย บอกพวกมันไปเล๊ย! ว่าจะให้พวกเราทั้งกองทัพนี่

ไปช่วยขนมาไหม บุญคำจะได้เอาไปตั้งโด่ไว้หน้าเทวาลัย แทนศิวะลึงค์ บูชาพระแม่เจ้า”

พรานใหญ่ชี้หน้า ตวาดเบา ๆ มาว่า

“ตาคำ! เฉพาะพระพักตร์ของจักราธิราชเจ้าขณะนี้ ทำทะลึ่งดีไปเถอะ ประเดี๋ยวหัวขาด!”

บุญคำนึกขึ้นมาได้ หน้าจ๋อยลงทันที ค่อย ๆ ทรุดตัวลงนั่งตามเดิม

จักราชสรวลเบา ๆ รับสั่งมาว่า

“ผ้กอง ปล่อยให้ลงคำกับพวกนั้นสนกกันตามสบายเถิด ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะดีใจ เมื่อพวกเขาเข้าไปตรวจดูเองแล้วยืนยันมาเช่นนี้”

รพินทร์โคลงหัวอย่างเหลือระอา ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา สุดที่จะกลั้นหัวเราะเอาไว้ได้ ต่างปล่อยกันงอหาย มีแต่ดารินอีกคนหนึ่งเท่านั้น ที่ปั้นหน้าขรึมกับแกเป็นครั้งแรก และชี้หน้ามา ตาคำเลยหน้าแห้ง หบปากสนิทลงไปได้โดยไม่โวยวายอะไรอีก

“ขอบคุณต่อพระเจ้าของพวกนาย และเทพเจ้าแห่งแผ่น-ดินแผ่นฟ้าที่นี่...”

เขาฉายแสงส่งข้อความไป

“...ตรวจดูให้รอบคอบ เอาให้แน่ชัด ไม่ใช่เฉพาะระเบิดเท่านั้น มันยังมีจรวดหัวรบนิวเคลียร์อีกหลายลูกเหลือเกิน”

“มีข่าวดีที่จะบอกให้...คริส ถอดชุดป้องกันกัมมันตภาพ-รังสีออกแล้วขณะนี้!”

นายคี๊ธส่งข้อความมาอีก

“นั่นไม่ใช่ข่าวดีเลย หล่อนวิปลาสไปแล้วหรือยังไง” รพินทร์ถามสวนไปโดยเร็ว

อึดใจหนึ่ง แสงรหัสก็ส่องมาอีกคราวนี้ลักษณะการฉายแสงไม่คล่องแคล่วนัก กระท่อนกระแท่นอย่างผู้รู้ แต่ไม่ถึงกับชำนาญ

“ฉันไม่ได้เสียสติไปหรอก ครู ฉันถอดชุดป้องกันกัมมันตภาพรังสีออกจริงตามที่คี๊ธว่า และพร้อมที่จะตายได้ที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ ทุกเมื่อ หากว่ารังสีมันเกิดระเหยออกมาได้ แต่จากสภาพที่เห็นด้วยสายตาใกล้ชิด ระเบิดทุกลูก จรวดทุกหัวรบไม่มีกัมมันตภาพรังสีรั่วออกมาเลย...ครูห่วงฉันรึ?”

ประโยคหลังหล่อนถาม

“ผมห่วงคุณเสมอ! และห่วงทุกคนด้วย ไม่เฉพาะคุณเท่านั้น”

ก็โชคดีไปอย่าง ที่ดารินอ่านรหัสมอร์สไม่เป็น และไม่มีใครแปลให้หล่อนฟัง

“ขอบคุณ! ฉันจะกลับไป ‘ตายรัง’ ค่ะ รพินทร์! ขณะนี้มีฉันคนเดียว ที่ถอดชุดบ้าบอนี่ออกแล้ว แต่ทุกคนเขายังสวมกันอยู่เพื่อความปลอดภัยสูงสุด และฉันก็ไม่ต้องการให้พวกเราคนใดถอดชุดป้องกันออกเหมือนฉันด้วย”

รพินทร์ยืนอึ้ง การติดต่อของคริสจบสิ้นไปแค่นั้น ต่อมาก็มีข่าวจากนายคี๊ธ อันทำหน้าที่เป็นพนักงานติดต่อเหมือนเดิม เขาบอกมาว่า

“เราทั้งหมด จะผละจากเครื่องเดี๋ยวนี้แล้ว ผลสำรวจเป็นที่พอใจ รายละเอียดเดี๋ยวเรากลับไปถึงค่อยพูดกัน เลิกติดต่อ!”

และก็เป็นอย่างที่นายคี๊ธส่งข่าวมา ไม่มีสัญญาณแสงใดๆ ส่องสะท้อนดวงตะวันมาอีก แม้ว่ารพินทร์จะทดลองเรียกไปหลายครั้งแล้ว หลังจากนั้นอีกประมาณ 20 นาที ทุกคนก็เห็นทั้งสี่ควบม้าเหยาะตรงเข้ามา มองเห็นถนัด คริสตินาบัดนี้อยู่ในชุดเครื่องแต่งกายเดินป่ารัดกุมตามปกติของหล่อน ไม่ได้สวมเสื้อผ้าและหน้ากากป้องกันกัมมันตภาพรังสีต่างกว่าเมื่อขาไป

เมื่อมาถึง ต่างลงจากหลังม้า สแตนลีย์ คี๊ธและอิสซาเบลจึงถอดชุดที่ป้องกันอันสวมทับชุดปกติที่ใส่อยู่ออก ทุกคนสังเกตเห็นแต่ละคน ไม่มีอะไรติดมือมาเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

“อ้าว! นี่พวกคุณไม่เอาหลักฐานอะไรสักอย่างกลับไปให้หน่วยเหนือเห็นเลยหรือ?”

เชษฐาถามขึ้นอย่างพาซื่อ

สแตนลีย์ถอนใจยาวเยือก เอาแขนป้ายเหงื่อบนหน้าผากสลัดออกไป

“เราปรึกษากันเป็นที่ตกลงแน่นอนแล้วครับ คุณชาย...”

หัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์กล่าวแผ่วต่ำ บอกไปยังทุกคน ณ ที่นั้น

“...นั่นก็คือ เราจะไม่นำหลักฐานใดๆ กลับไปให้หน่วยเหนือของเราได้เห็นเลย และเราจะลืมเสียให้สนิทว่าเราได้มาพบเครื่องอับปางอยู่ที่นี่ขอเพียงให้เรารู้แน่เท่านั้นว่าไม่มีกัมมันตภาพรังสีระเหยออกมาซึ่งเราเพิ่งจะมาเชื่อเอาก็ต่อเมื่อได้เข้าไปสำรวจ

เห็นกับตาของพวกเราทุกคน มันเป็นไปตามกระแสรับสั่งขององค์จักราธิราชเจ้าทุกอย่าง”

“แล้วคุณจะกลับไปรายงานต่อหน่วยเหนือว่าอย่างไร?”

อนุชาถามมาบ้างอย่างแปลกใจ

สแตนลีย์หันไปมองหน้าคี๊ธ แล้วทั้งคู่ก็เบะปากนิดหนึ่งยักไหล่ขึ้นพร้อมกัน

“ก็รายงานว่าเดินทางค้นหาภาคพื้นดินแล้ว ไม่พบอะไรสักอย่าง นี่เป็นทางออกทางเดียวที่พวกเราทั้งสี่คนจะทำได้ ภาร-กิจของเราจบสิ้นลงแล้ว เพียงแค่นี้”

“แล้วคุณไม่คิดบ้างหรือว่า ระยะเวลาระหว่างที่พักอยู่ในมรกตนครนี่ เครื่องมือสื่อสารของคุณอาจติดต่อกับศูนย์บังคับการได้ขึ้นมา ซึ่งมันก็เป็นโอกาสที่จะให้คุณเรียกกำลังทางอากาศมากู้ระเบิดไปอย่างที่ต้องการยังไงล่ะ”

ไชยยันต์ถามยิ้ม ๆ มาอีกคน

สแตนลีย์ขยี้ปลายจมูกแรง ส่วนนายคี๊ธและอิสซาเบลหัวเราะออกมาแค่น ๆ

“พวกคุณคิดว่า เรามีความหวังเลิศลอยถึงเพียงนั้นเชียวรึ เดี๋ยวนี้เราได้มารู้ ได้มาเห็นแล้ว เราไม่หวังอะไรอีกเลย หวังเพียงขอให้ชีวิตเราได้เดินทางกลับ รอดไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนก็พอแล้ว เราทุกคนได้ทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตให้แก่ประเทศ-ชาติแล้ว แต่เราก็ไม่สามารถเปิดเผยความจริงใด ๆ ได้เลย แม้แต่เสี้ยวส่วนเดียว”

“เรารู้ว่า ‘พระเจ้า’ มีอยู่จริง แต่จะเป็นพระเจ้าองค์ไหนของใคร อย่างไร เราไม่อาจทราบได้”

เบลเอ่ยออกมาอย่างหมดแววระริกเล่น

พระเจ้ากรุงมรกตนคร ทรงประทับยืนขึ้นช้า ๆ เคียงคู่
ราชินีเมยานี

“ท่านด็อกเตอร์สแตนลีย์ และทุก ๆ ท่าน ข้าอยากจะขอให้ยุติความกังวลไว้เพียงนี้เถิด พวกท่านเป็นฝ่ายบอกเองว่าได้มารู้ มาเห็นกับตาตนเองแล้ว และได้ตัดสินใจอันถูกต้องแล้ว ก็เหมือนอย่างที่ข้าได้กล่าวไว้แล้วในครั้งแรกว่า จงปล่อยวัตถุสิ่งนี้ไว้เพื่อสำหรับการเตือนระลึกแก่ข้าและชาวมรกตนครเถิด ท่านไม่มีทางที่จะเอามันกลับไปได้เลย”

หัวหน้าคณะอเมริกันก้มศีรษะต่ำ

“พระเจ้าข้า พวกข้าพระองค์รับทราบแล้ว ไม่มีอะไรเคลือบแคลงสงสัยต่อไปอีก และขอมอบวัตถุทั้งหมดเหล่านี้ไว้ให้เป็นสมบัติแก่มรกตนคร เสมือนกับว่ามันเป็นเพียงสะเก็ดดาวชิ้นหนึ่งที่ร่วงหล่นลงมาจากจักรวาลอื่น และมาสิ้นสุดเอาที่นี่แผ่นดินนี้”

“ทางฝ่ายเราก็รับรองให้ว่า จะไม่มีชาวมรกตนครคนใดเข้าไปแผ้วพานใกล้ชิด หรือสนใจเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับวัตถุนั้นตลอดไป พวกเราจะถือเสมือนว่ามันคือสะเก็ดดาวที่ไร้ค่าเช่นกัน ว่าแต่พวกท่านหมดภารกิจต่อสิ่งนั้นแล้วหรือไม่”

“หมดสิ้นแล้วพระเจ้าข้า หมดสิ้นอย่างสมบูรณ์”

“ฉะนั้น...” จักราชรับสั่งสุรเสียงกังวาน

“...เราขอเชิญทุกท่านกลับคืนสู่ที่พักเถิด และคืนนี้ เราจะร่วมรับประทานอาหารด้วยกันทั้งหมดอีกครั้ง แต่จะเป็นการ

เชิญส่วนตัวของเรา ไม่เป็นทางการเหมือนเมื่อคืนที่ผ่านมา พวกท่านจะมีสิทธิ์พำนักอยู่ในมรกตนครแห่งนี้ จนกว่าจะถึงเวลาที่ต้องการจะกลับคืนไปยังบ้านเกิดเมืองนอน ขอให้แน่ใจเถิดว่ามรกตนครต้อนรับพวกท่านทุกคนไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใด เสมอญาติเสมอมิตร ขออย่าได้มีวิตกกังวลอะไรไปเลย ระหว่างที่อยู่ที่นี่ก็จงทำตัวให้สบาย เหมือนอยู่บ้านท่านเอง”

ทั้งสี่คนของฝ่ายอเมริกันถวายคำนับอย่างอ่อนน้อมพร้อมกันอีกครั้ง จักราชโบกพระหัตถ์ไปทางทหารเป็นสัญญาณ เมื่อนั้นเสียงแตรเขาควายก็เป่าดังกังวานก้องไปไกล ได้ยินไปทั่ว เป็นรหัสความหมายให้ทุกคนเดินทางกลับและให้กองทัพจัดรูปขบวนเข้าประจำที่

สแตนลีย์หันไปทางฝ่ายของเชษฐา แล้วถามเบาๆ ว่า

“ผมสาบานว่า ไม่ได้มีความลับอะไรกับพวกคุณเลย ถ้าหากว่าพวกคุณจะเข้าไปชมที่ซากเครื่องตก ก็เชิญได้ตลอดเวลานะครับ”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ สั่นศีรษะช้าๆ เข้ามาตบแขนอเมริกันอาวุโส บอกนุ่มนวลว่า

“ไม่หรอกครับ พวกเราไม่มีใครสนใจกับ‘วัตถุ’สิ่งนั้นเลย และที่มานี่ก็มาเป็นเพื่อน เผื่อว่าจะให้ความช่วยเหลือใดๆ พวกคุณได้บ้างเท่านั้น เราไปกันเถอะ รับสั่งให้เคลื่อนขบวนแล้ว ขากลับนี่ พวกเราอาจต้องควบม้าเร็วขึ้นกว่าขามานะ เพราะคงมีพระประสงค์ที่จะให้ทันอาหารค่ำวันนี้”

“ต่อไปนี้เราคงจะได้ใกล้ชิดกันมากขึ้นนะครับ คุณชายเชษฐา”

“แน่นอนที่สุด เราคงจะมีเวลาได้สนทนาสังสรรค์กันมากขึ้นกว่าที่แล้วมา เพราะภารกิจจำเป็นของคุณหมดสิ้นไปแล้ว ผมขอแสดงความยินดีกับพวกคุณด้วย ที่คิดปลงตก และตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว ในเรื่องที่ไม่คิดจะกู้ระเบิดกลับคืนไป และเก็บทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความลับให้รู้กันเองเฉพาะพวกคุณที่มากันเองสี่คนเท่านั้น พวกคุณรอดชีวิตมาได้เห็นในสิ่งที่ต้องการ และต่อไปก็จะกลับบ้านเกิดเมืองนอนโดยสวัสดิภาพ เรื่องอื่นๆ มันไม่สำคัญแล้ว”

เชษฐาพูดมาอย่างปลอบใจ

ทั้งหมด กลับมาถึงราชฐานชั้นในอันเป็นอุทยานและปราสาทรับรองเมื่อเวลาประมาณบ่ายสี่โมงเศษ ก่อนที่จักราชและราชินีเมยานีจะแยกไปยังราชวังหลวง ได้ทรงหยุดม้าอยู่ที่ชมนมหน้าปราสาทรับรองอันเป็นที่พักของฝ่ายสแตนลีย์ และมีกระแสรับสั่งกับทั้งสองฝ่ายว่า

“คืนนี้ เราจะร่วมรับประทานอาหารกันอีกครั้ง ยังห้องรับรองของปราสาทหลังท้ายอุทยาน อันเป็นที่พักของท่านเชษฐา จึงขอให้ฝ่ายของท่านสแตนลีย์ไปพร้อมกัน ณ ที่นั่น ด้วยเวลามาตรฐานสากลประมาณ 2 ทุ่ม พวกท่านยังมีเวลาพักผ่อนอีกนาน...”

แล้วก็ทรงแย้มสรวลเล็กน้อย ก่อนจะตรัสต่อมาว่า

“ข้ากับเมยานีจะไปร่วมด้วยตามเวลานั้น อย่างไม่เป็นทางการ เราจะรับประทานอาหารสังสรรค์เสวนากันเป็นการ

ส่วนตัวโดยเฉพาะ ทางฝ่ายมรกตนครจะมีข้าเพียงสองคนเท่านั้นที่จะไปร่วมด้วย หวังว่าทั้งสองฝ่ายคงไม่ขัดข้อง”

เชษฐา และสแตนลีย์มองสบตากันตื่น ๆ เหมือนจะหารือแล้วต่างก็กราบทูลขึ้นพร้อมกันว่า

“พระเจ้าข้า เราทั้งสองฝ่ายไม่มีอะไรขัดข้อง”

จักราชก้มเศียรลงนิดหนึ่งอย่างพอพระทัย และขณะนั้นราชินีเมยานี ก็ทรงประกาศขึ้นว่า

“ข้าเอง ก็เคยได้บอกกับท่านทั้งหลายไว้แล้วว่า ‘เมื่ออยู่ในมรกตนคร จงเป็นชาวมรกตนคร’ คืนนี้ ถึงแม้เราจะร่วมรับประทานอาหาร และสนทนากันอย่างไม่เป็นพิธีการใด ๆ ทั้งสิ้น ข้าก็อยากจะขอร้องอะไรสักอย่างหนึ่งจากพวกท่านได้หรือไม่?”

ทุกคนของทั้งสองฝ่ายยิ่งงงจัด พากันแลกันเองไปมา และมองสลับไปยังสีพระพักตร์อันงดงามของจอมนางแห่งมรกตนคร ในที่สุด เชษฐาก็เป็นตัวแทนของฝ่ายทั้งหมด กราบทูลถามว่า

“จะทรงมีพระประสงค์อย่างใดหรือพระเจ้าข้า?”

“เมื่อพวกท่านทั้งสองฝ่าย ได้มาถึงราชฐานที่นี่ และได้เข้าพำนักอยู่แล้วนั้น ทางฝ่ายเราก็ได้จัดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายพร้อมทั้งมีชาวพนักงานคอยปรนนิบัติรับใช้อย่างครบถ้วน แต่ทั้งสองฝ่ายก็ยังมีอาการเหมือนจะเตรียมพร้อม และแต่งกายรัดกุมอยู่เหมือนเดิม เฉพาะคืนนี้ที่เราจะพบกันอีกครั้ง ข้าขอร้องเถิด... ขอให้ทกท่านทั้งสองฝ่าย จงแต่งกายเยี่ยงชาวมรกตนครไปในงานร่วมรับประทานอาหารเลี้ยงคืนนี้ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายของท่านเชษฐาหรือท่านสแตนลีย์ และไม่ว่าจะเป็นฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิง...ขอร้องแค่นี้แหละจะได้ไหม”

“โอ๋ว!”

เสียงหลายต่อหลายคนอุทานออกมาอย่างฉงน ระคนตื่นเต้น ประหลาดใจ แล้วคริสกับเบลก็หัวเราะออกมากราบทูลว่า

“พวกเราแต่งกายอย่างชาวมรกตนครไม่เป็นนี่เพคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหม่อมฉันสองคนและคุณหญิงดาริน ผู้เป็นสตรี”

เมยานีแย้มสรวลเบาๆ อ่อนหวานโบกหัตถ์ช้าๆ

“ข้อนั้นไม่สำคัญหรอก ก็บอกแล้วว่า แต่ละคนของพวกท่านล้วนมีชาวพนักงาน และพี่เลี้ยงนางกำนัลคอยปรนนิบัติใกล้ชิดอยู่แล้ว เขาเหล่านั้นจะจัดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้แก่ท่านและเธอเอง โดยเฉพาะสุภาพสตรีสามท่าน คงจะงามสง่ามากเมื่ออยู่ในชุดของชาวมรกตนครในชั้นราชวงศ์ และข้าอยากจะให้พวกท่านทั้งหมดได้‘ปลดอาวุธ’ประจำตัวออกเสียที สำหรับงานรับประทานอาหารคืนนี้ เพราะที่นี่ไม่มีภัยใดๆ ต่อพวกท่านเลย”

“เพื่อให้เป็นไปตามพระประสงค์ของมหาราชินี พวกเราทั้งหมดจะพยายามปฏิบัติตามราชเสาวนีย์พระเจ้าข้า”

เชษฐาภายหลังจากนิ่งไปครู่ ก็กราบทูลขึ้นยิ้มๆ

เมยานีสรวลอย่างพอพระทัย

“ดีมาก ขอขอบคุณต่อทุกท่าน หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เราจะมีสภาพสตรีที่สวยที่สด 3 คน ในงานเลี้ยงคืนนี้ ที่ปราสาทด้านหลัง”

รับสั่งดังนั้นแล้ว นางก็ชักม้าผละไปพร้อมกับพระราช-สวามี ซึ่งโบกพระหัตถ์ให้แก่ทุกคน ณ ที่นั้น

เมื่อกษัตริย์จักราชและราชินีเมยานีเสด็จเหยาะม้าไปแล้ว เหลือแต่เฉพาะฝ่ายสแตนลีย์และเชษฐาทั้งหมด ที่ยังชุมนุมกันอยู่หน้าปราสาทที่พักส่วนหน้าอันเป็นของพวกอเมริกัน นายคี๊ธก็อุทานออกว่า

"วาว! ถ้ามันจะสนุกกันละซิ คืนนี้ พวกเราแต่งตัวอย่างขุนนางกรีกหรือโรมันอย่างพวกเขาไม่เป็นเลย"

"พวกผู้ชายยังดี ฉันสองคนที่เป็นผู้หญิง และน้อยอีกคนหนึ่งคงจะทุลักทุเลที่สุด"

เบลร้องออกมา ยกมือขึ้นกุมขมับ แต่ก็หัวเราะออกมา

"เรื่องนั้นคงไม่ต้องกังวลหรอก มีพวกนางกำนัล และชาวพนักงานช่างเครื่องเตรียมพร้อมที่จะช่วยแต่งตัวให้แก่เธอทั้งสองคนอยู่แล้ว ช่างเสริมสวยของที่นี่ก็มีนะ รับรองว่าฝีมือไม่แพ้นักเมคอัพชั้นดี ที่พวกเธอเคยพบมาก่อนแล้วเลย รับรองได้ว่าเธอทั้งสองจะมีสภาพเหมือนนางพญาแห่งกรีกในยุคก่อนคริสตกาล สวยกว่าชุดราตรีที่ออกแบบโดยนักออกแบบแฟชั่นชั้นนำของโลกเสียซ้ำไป"

ดารินบอกมาอย่างอารมณ์ดี

"น่าตื่นเต้นมาก แต่พวกเราถูกสั่งให้ปลดอาวุธด้วย!"

คริสตินาบอกมาเบาๆ

"คงทรงรำคาญพระเนตรเต็มที ที่เห็นพวกเราเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น มีปืนติดตัวกันอยู่ตลอดเวลา ฉันคิดว่า ในระหว่างรับประทานอาหารและคุยกันอย่างเพื่อนสนิท พระองค์ทั้งสองคงไม่อยากเห็นเอ็ม16 หรือไรเฟิลล้มช้างวางอยู่บนโต๊ะอาหาร

ด้วยกระมัง เราไม่มีอะไรที่จะต้องคอยระวังเตรียมพร้อมอีกแล้ว ในมรกตนครแห่งนี้ ที่ทรงรับสั่งก็ถูกต้อง”

ดารินว่า

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด เชื้อเชิญให้ฝ่ายของเชษฐา เข้าไปเยี่ยมยังที่พักของตนก่อน เพราะไหน ๆ ก็ได้มาถึงที่แล้ว ทั้งหมดไม่มีอะไรขัดข้อง ได้แวะเข้าไปยังปราสาทหน้าอันเป็นที่พักของสแตนลีย์กับพวก และคยกันอย่ชั่วขณะหนึ่ง ทกคนสังเกตเห็นบรรยากาศที่พักของพวกอเมริกัน มิได้ด้อยความหรูหราโอฬารไปกว่าที่พักของฝ่ายตนเลย แสดงว่ามรกตนครก็ให้เกียรติอย่างเต็มที่เช่นกัน เพียบพร้อมไปด้วยชาวพนักงานรับใช้ อันมีทั้งชายและหญิงพร้อม โดยเฉพาะห้องนอนของคริสและเบล มีลักษณะเช่นเดียวกับห้องส่วนตัวของดาริน หรืออย่างน้อยก็ใกล้เคียง ผิดกันแต่แท่นนอนหรือเตียงของสองสาวอเมริกัน ไม่ได้มีรูปมงกุฎประดับอยู่เท่านั้น แต่ของดารินมีเยี่ยงแท่นบรรทมของราชินี หรืออัครราชกุมารี ซึ่งหล่อนสังเกตเห็นตั้งแต่คืนแรกที่มาถึง ขณะเข้าไปแต่งตัวและอาบน้ำ

ฝ่ายของเชษฐาสนทนาและเข้าตรวจเยี่ยมชมที่พักของฝ่ายอเมริกันอยู่ครู่หนึ่ง โดยดารินเข้าไปในห้องของสองสาวอเมริกันและพดคยอย่ด้วยในห้องนั้น ทั้งสามกล่าวกันถึงความสง่างามของกษัตริย์จักราชและราชินีเมยานี ตลอดจนพระปรีชาไหวพริบอันแสนฉลาดปราดเปรื่อง แต่ยังไม่ได้ปริปากเอ่ยสนทนากันถึงเรื่องส่วนตัวใด ๆ ทั้งสิ้น

ต่อมา เชษฐาก็เรียกทุกคนให้กลับเพื่อต่างฝ่ายต่างเตรียมตัว รพินทร์กับพรานของเขาทั้งสี่ และพวกลูกหาบฝ่ายสแตนลีย์คงอยู่ที่ปราสาทส่วนหน้าตามเดิม

“ประเดี๋ยวพบกัน”

เขาบอกกับสแตนลีย์ สำหรับรพินทร์เดินมาส่งจนถึงบริเวณที่พักม้าไว้ เขาทำหน้าที่ส่งดารินขึ้นหลังม้า

“อยู่นี่ไปก่อนนะ ยังไม่หมดหน้าที่ดีนัก”

หล่อนบอกยิ้มๆ

“ครับผม แต่ตั้งแต่พรุ่งนี้ ผมเห็นจะต้องลาพักจากนายจ้างสักชั่วระยะ และระหว่างลาพักนี้ก็แปลว่าผมจะไปไหนอยู่ที่ไหน นายจ้างไม่เกี่ยว”

“แล้วคุณจะไปไหนไม่ทราบ”

“ก็ไปหามงกุฎไพรของผมน่ะซิ”

ดารินหัวเราะ เอื้อมมือมาจับแก้มเขา

“เดี๋ยวนี้รู้จักพูดจาน่ารักขึ้นบ้างแล้วนะ ว่าแต่ว่า คืนนี้คุณจะแต่ง ‘แฟนซี’ เป็นตัวอะไรดี?”

“ก็ไอ้เสื้อซาฟารีเก่าๆ กางเกงเดินป่าขาดๆ ของผม ชุดเก่งนั่นแหละ”

“อ้าว! นี่คุณจะขัดพระราชเสาวนีย์ของราชินีเมยานีรึ?”

“ใครจะแต่งตัวเป็นชาวมรกตนครอย่างไรก็เชิญตามสบายเถิดครับ และควรจะแต่งด้วย อย่าขัดพระทัย ยกเว้นผมคนเดียว หวังว่าแงซายและเมยานีคงไม่ขัดข้องที่จะยกเว้นให้”

“ดื้อรั้นไม่หาย ตาพรานของฉันนี่ แต่ก็น่ารัก คุณคอยดู

คริสกับเบลให้ดีเถอะ สองคนนั่นถ้าแต่งเป็นสาวมรกตนครเมื่อ-ไหร่ล่ะก็ จะสวยงามน่าเสน่หามากทีเดียว”

“ก็คงจะสวยมากด้วยกันทั้งค่นั่นแหละครับ แต่คงสวยส้ ‘จิตรางคนางค์’ ไม่ได้หรอก”

“หมายความว่ายังไง?”

ดารินขมวดคิ้วนิดหนึ่งถาม

“นี่คุณหญิงไม่เฉลียวคิดบ้างหรอกหรือ ว่าเหตุใดเมยานีจึงสั่งให้ทุกคนแต่งตัวให้เหมือนชาวมรกตนคร หรือเพื่อให้ย้อนกลับไปส่อดีตกาลทั้งหมด ในงานเลี้ยงคืนนี้”

“เอ๊ะ! แปลว่าอะไร ฉันไม่เข้าใจเลย?”

“ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอุบายของแงซายที่กระซิบสั่งให้เมยานีออกคำสั่งเช่นนั้น วัตถุประสงค์ที่แท้จริงก็คือ ต้องการจะให้คุณหญิงแต่งกายกลับไปสู่ความเป็น ‘มกุฏราชกุมารีจิตรางคนางค์’ นั่นเอง ไม่เชื่อคุณหญิงคอยดูชุดของคุณหญิง ที่นางกำนัล หรือนางชาวพนักงานจัดเตรียมไว้ให้ และช่วยประดับตบแต่งเถิด แล้วจะรู้ตัวทันทีว่าตัวเองนั้นได้กลับคืนไปสู่ความเป็นมกุฏราชกุมารีจิตรางคนางค์แล้ว จะเหมือนหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ยกเว้นเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือมงกุฎ แทนที่จะเป็นมงกุฎของราชกุมารีก็จะกลายเป็น มงกุฎไพรไป”

“ต๊าย!...”

หลอนร้อง หน้าแดงกาอย่างสุดตันเตน

“...นี่ฉันคิดไปไม่ถึงเลยนะ คุณแน่ใจหรือ?”

“มีอะไรที่ผมตามแงซายไม่ทัน และมีอะไรที่แงซายตามผมไม่ทัน ไอ้เจ้ากะล่อนนั่นมันฉลาดสารพัด และเป็นนักจัด

ฉากละครอย่างวิเศษสุด โดยไม่ให้ตัวละครที่จะแสดงรู้ตัวเลย ม่ายงั้นมันไม่จับคุณหญิงแต่งงานกับผมได้โดยเราไม่ทันรู้ตัวหรอก โอกาสแรกและโอกาสสุดท้าย ที่แงซายต้องการจะให้คุณหญิงเป็น 'จิตรางคนางค์' จึงแกล้งให้เมยานีออกคำสั่งเชิงขอร้องทุกคนมาเช่นนี้ เพื่อจะไม่ให้อะไรดูผิดปกติ และเมื่อทุกคนแต่งตัวแบบชาวมรกตนคร การที่คุณหญิงจะถูกจับแต่งให้กลับไปเป็นจิตรางคนางค์ก็จะไม่มีใครสงสัยหรือเฉลียวคิด จะมีรู้กันก็แต่เพียงแงซายและเมยานีเท่านั้น แต่ผมรู้เท่าทันมัน"

ดารินตะลึง หน้าแดงก่ำด้วยความตื่นเต้นอย่เช่นนั้น

"ฟ้าให้รพินทร์มาเกิดแล้ว ยังให้แงซายมาเกิดอีกนะ"

"ผมกับมัน เป็นคู่ปรับ คู่มิตรกันมานานแล้ว เพียงแค่มองตามันผมก็รู้แล้วว่ามันคิดอะไร ว่าแต่อยากจะกลับคืนไปเป็นจิตรางคนางค์อีกหรือไม่เท่านั้น ถ้าไม่อยากก็ไม่ต้องยอมให้นางกำนัลพวกนั้นแต่งตัวให้ แต่งธรรมดานี่แหละ"

"ฉันไม่อยากจะกลับคืนไปเป็นจิตรางคนางค์ โดยไม่มี 'อัคนีรุทร์' หรอก แต่ก็ไม่อยากจะขัดความต้องการของแงซาย คุณช่วยฉันหน่อยได้ไหม แล้วฉันจะชื่นใจที่สุด"

"ช่วยยังไงครับ"

"แต่งกลับเป็นอัคนีรุทร์ในคืนนี้เถอะ มันเป็นโอกาสของคุณแล้วเช่นกัน"

รพินทร์สั่นหน้าช้า ๆ

"เป็นอัคนีรุทร์ ก็ต้องพลัดพรากจากจิตรางคนางค์อีก มันเป็นลางไม่ดีเลย ผมขอแก้เคล็ด เป็นรพินทร์อย่างนี้แหละ ส่วนคุณหญิงจะเป็นจิตรางคนางค์ ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็เป็นไปเถิด

ในระหว่างที่คุณหญิงเป็นจิตรางคนางค์ แม้คืนนี้คืนเดียวก็ตาม ก็ขอให้ผมเป็นรพินทร์ตามเดิมดีกว่า จะได้แก้อาถรรพณ์ตก”

หล่อนพยักหน้า ขณะที่เม้มริมฝีปาก

“ตกลง เขาจะจับฉันแต่งตัวอย่างไร ฉันก็จะยอมเขาทุกอย่าง มินาล่ะ คุณถึงไม่ยอมแต่งตัวไปงานคืนนี้ตามที่เมยานีสั่ง”

“ผมรู้อยู่แล้ว ถ้าผมยอมตามคำสั่งเมยานี ไอ้พวกพนักงานแต่งตัวทั้งหลายก็คงจะทำให้ผมกลายเป็นอัคนีรุทร์คนเดิมไป ผมถึงได้บอกว่าผมไปของผมอย่างนี้แหละ ทกสิ่งทกอย่างเป็นการจัดฉากเตรียมพร้อมอยู่แล้ว มันหลอกใครก็ได้ แต่หลอกผมไม่ได้หรอก ของมันทันกัน และถ้าจะพูดกันจากใจจริงแล้ว ผมก็อยากจะเห็นคุณหญิงอยู่ในชุดของจิตรางคนางค์เหมือนกัน อยากเห็นอย่างที่สุด แต่จะเห็นด้วยสายตาของรพินทร์ ไม่ใช่สายตาของอัคนีรุทร์ ซึ่งมีแต่ความผิดหวังตลอดมา”

“แงซายนี่ร้ายจริงๆ นะ ร้ายและลึกจนคิดไปไม่ถึง แต่บังเอิญว่าเขาร้ายในแง่ดีงามกับเราเสมอมาเท่านั้น ไม่ใช่ร้ายอย่างข้าศึกศัตรูลึกลับก็เท่านั้น”

“มันจะร้าย หรือลึกลับไปไม่ได้ถึงไหนหรอกครับ ตราบใดที่รพินทร์ ไพรวัลย์ยังอยู่ เท่าแล้วเท่ารอด แม้จะดีที่สุดต่อเราแล้วก็ตาม แงซายก็ยังมีอารมณ์ประชดประชันเหน็บแนมอยู่ตลอดเวลา มันอยากจะเห็นหน้าตาของผมว่าเป็นอย่างไร ถ้ามองไปเห็นแม่ดอกฟ้าดารินของผม กลายร่างเป็นจิตรางคนางค์อีกครั้ง ในงานเลี้ยงที่ถูกบังคับให้เหมือนแต่งแฟนซีคืนนี้”

“ประเดี๋ยวฉันจะพิสูจน์ดูว่า มันจะจริงอย่างคุณพูดไหม

พอพวกนั้นแต่งตัวให้ฉัน ฉันก็รู้แล้ว เพราะฉันจำชุดเดิมของฉันได้ ไม่ว่าจะเป็นชุดไหนก็ตาม”

ขณะนั้น พวกเชษฐาทั้งหมด ได้เดินม้าจากไปไกล พอสมควรแล้ว ยังเหลือดารินเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนม้าพูดกระซิบคุยกับรพินทร์ ครั้งหนึ่ง อนุชาหันมาโบกมือเรียก หล่อนก็โบกมือตอบ และทำสัญญาณให้รู้ว่า กำลังมีเรื่องธุระคุยกับรพินทร์อีกสักครู่แล้วจะตามไป พวกพี่ๆไม่มีใครสนใจอีก ล่วงหน้ากันไปก่อน

“เอาละ ผมจะอ่านใจแงซาย และบอกให้ทราบล่วงหน้าเลย...คุณหญิงจะถูกนางกำนัลพวกนั้น แต่งให้อยู่ในชุดของมงกุฎราชกุมารี เป็นฉลององค์ชุดเดียวกับที่ถูกพระราชบิดาสถาปนาขึ้น หาใช่ชุดอื่นใดไม่ คุณหญิงจำชุดนั้นได้ไหม”

“แน่นอน ฉันจำได้ติดหูติดตาทีเดียว”

“นั่นแหละ ชุดนั้น และจะบอกให้รู้ล่วงหน้าต่อไปว่า คนที่จะสังเกตคุณหญิงอย่างเอาจริงเอาจังอีกคนหนึ่งคือคริส!”

“ทำไม เพราะอะไร?”

หล่อนงงจัด กระซิบถามเสียงสูง

“ที่สุสานนิทรานคร มีภาพแกะสลักนูนของจิตรางคนางค์ประทับอยู่บนบัลลังก์ ในวันที่เราลงไปสำรวจสุสาน ผมเห็นคริสเข้าไปจุดพลุสว่าง และจ้องพินิจภาพนั้นอยู่นานทีเดียว และหล่อนก็เคยบอกผมว่า เจ้าหญิงพระองค์นั้น มีใบหน้าเหมือนคุณหญิงไม่มีผิด เพราะหล่อนจำคุณหญิงจากรูปถ่ายที่ล้วงไปจากกระ-

เป้าเสื้อของผมได้ในคืนที่ผมไม่สบายมาก คืนนี้ ถ้าคุณหญิงแต่งกายกลับไปสู่ชุดนั้นอีกครั้ง คริสจะจำได้เป็นอย่างดีทีเดียว และหล่อนจะเป็นคนเดียวที่จะต้องเก็บเอาความพิศวงสงสัยไว้เต็มเปี่ยมในปมปริศนา คริสรู้ว่าเจ้าหญิงในภาพแกะสลักนั้น มีนามว่า จิตรางคนางค์”

“หล่อนรู้ได้ยังไง?”

หล่อนถามเสียงหลง

“ผมบอก! ผมนึกไม่ออกเหมือนกันว่าทำไมผมถึงได้บอกหล่อนไปเช่นนั้น ก่อนหน้าที่เราจะลงไปพบหีบศพหินอ่อนของเจ้าหญิงพระองค์นั้นภายใต้ก้นลึกของสุสาน มีรอยเปิดเผยออยู่ เพราะฉะนั้น ถ้าหล่อนจ้อง และถามอะไร คุณหญิงทำเป็นเฉยๆเสีย ไม่ต้องบอกอะไรทั้งสิ้น ไม่เชื่อก็ค่อยพิสูจน์ตามที่ผมบอกนี่ก็แล้วกัน เอาละ คุณหญิงไปได้แล้วครับ เย็นมากแล้ว”

กล่าวจบ เขาก็ตบตะโพกม้าของดาริน เป็นการเตือนให้มันออกเดิน ราชสกุลสาวส่งจูบ และโบกมือให้เขาท่ามกลางความงุนงง ที่ยังไม่ได้รับการอธิบายใดๆให้กระจ่างแจ้งนัก แล้วหล่อนก็ควบม้าไล่หลังขบวนของพวกพี่ๆ ไป

รพินทร์เดินกลับขึ้นมาบนตำหนักหรือปราสาทหน้าก็เห็นคริสติน่ายืนเอียงคอมองเขาอยู่ก่อนแล้ว บนบันไดชั้นบนของห้องโถงกลาง

“ฉันว่า ราชินีเมยานีนั้น สวยสง่าจับจิตอยู่แล้ว ยากที่จะหาราชินีแห่งอาณาจักรใดเสมอเหมือน...”

หล่อนเอ่ยขึ้นช้า ๆ ใบหน้าเรียบเฉยปกติ

“...แต่...ถ้าคุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ อยู่ในชุดของเจ้าหญิงหรือนางกษัตริย์มีมงกุฎประดับอยู่เหนือเศียรเธอจะงามสง่ากว่าเมยานีหลายเท่านัก ครูคิดเหมือนฉันไหม?”

รพินทร์แทบสะอึก

“อะไรทำให้คุณคิดอย่างนั้น”

“ประสาทที่หก สังหรณ์ยังไงล่ะ!”

และอย่างไม่คาดฝัน รพินทร์ตอบว่า

“สังหรณ์ของคุณถูกต้อง!”

หล่อนยิ้มเย็น แล้วส่งมือมาให้เขาจับช้า ๆ แต่รพินทร์ยังไม่ยอมจับ ขมวดคิ้วเหมือนจะถาม คริสจึงบอกว่า

“ขอแสดงความยินดีกับครูด้วยอย่างจริงใจ สำหรับตัวฉันเอง และในนามของพวกเราทุกคน!”

“ในเรื่องอะไรไม่ทราบ?”

เขาถามตา ๆ จ้องหน้า

“เมื่อคืนนี้ ครูแต่งงานแล้วกับคุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ เฉพาะพระพักตร์ของจักราช และบรรดาพี่ ๆ พวกพ้องของคุณทุกคนอย่างเป็นส่วนตัวโดยไม่ให้พวกเรารู้ แต่เราก็รู้จนได้ เพราะพวกลูกน้องของคุณพูดกัน ยินดีด้วยค่ะจากแก่นแท้จริงใจ ต่อไปนี้ครูรพินทร์ของฉัน คงจะได้มีความสุขสมหวังอย่างแท้จริงเสียที...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนอึ้งอยู่นาน ในที่สุดก็ส่งมือให้จับ คริสกระชับมือเขาแน่นบีบและเขย่าโดยแรง

“ขอบคุณ คริส”

WBSWS:OU

เมื่อตาบทิพย์ ทับทรวง และสังวาลอันทำด้วยทองคำ ประดับพวงอัญมณีหลากสีสัน ชนิดที่จะประมาณค่ามิได้ ได้ถูกนางกำนัลสองสามคน อันมีหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงจับหล่อนมานั่งแต่งตัวอยู่หน้าพระฉายคันฉ่องบานใหญ่ บรรจงสวมประดับลงมายังทรวงอก และรอบลำคอของหล่อน ดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งตลอดเวลาได้นั่งอยู่เหมือนตุ๊กตา และมองตนเองอยู่ในเงาสะท้อนนั้น ก็เบิกดวงตากว้างตะลึงพรึงเพริดไปเป็นเวลานาน

จากชุดแพรมันระยับเป็นริ้วร่องสีเลื่อมเงินยวง คลุมไหล่ไว้ด้านหนึ่ง และเปิดเปลือยอีกด้านหนึ่ง มีเชิงชายยาวขลิบทองจรดข้อเท้า นั่นไม่ใช่ ดาริน วราฤทธิ์ เสียแล้ว จากสายตาที่จ้องมองดูตนเองจากคันฉ่องเงินเบื้องหน้า กลายเป็นใครก็ไม่ทราบที่ในชีวิตนี้หล่อนไม่เคยพบเห็นมาก่อน นอกจากนางหนึ่งที่หล่อนได้เข้าไปพบเห็นประทับอยู่บนบัลลังก์ในมหาปราสาทจิตราง-คนางค์ ขณะที่ถูกช้างอันกำกับด้วยกฤติยามนต์อาคมของมันตรัยนำเข้าไปยังดินแดนลึกลับใต้ขนเขาในครั้งนั้น...เพียงแต่ว่า เค้าหน้านั้น มีส่วนละม้ายเหมือนหล่อนมากที่สุดเท่านั้น ภาพนั้น (ขณะที่หล่อนเห็น) ประทับอยู่เหนืออาสนะราวกับคนจริงหรือมิฉะนั้นก็หุ่นที่ปั้นขึ้นเป็นภาพที่เหมือนด้วยขี้ผึ้ง

ถูกแล้ว หล่อนกำลังเห็น จิตรางคนางค์!! โดยเงาสะท้อนของคันฉ่องเงินอันใสกระจ่างประดุจทำขึ้นด้วยแก้วกระจก

ระหว่างที่กำลังตะลึงงันอยู่นั้น ทองกรประดับเพชร กำลังถูกสวมใส่มาที่ข้อมือทั้งสองข้าง และวงหนึ่งมีขนาดกว้าง

พอที่จะรัดแขนท่อนบนของหล่อนก็ถูกสวมเข้ามาเป็นรูปนาคราชสองเศียรไขว้กัน ทุกเกล็ดล้วนประดิษฐ์ด้วยเพชรนิลจินดา รัดกระชับติดแน่นอยู่บนช่วงแขนเหนือข้อศอกหล่อนขึ้นไปเล็กน้อย น่าประหลาดที่มันถูกสวมใส่เข้ามาอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ราวกับจะวัดเอาไว้แล้วฉะนั้น

เมื่อดวงตราใหญ่สีทอง ทำเป็นรูปเศียรของสิงหราชแสยะเขี้ยว กำลังจะถูกช่วยกันกลัดติดอยู่กับบริเวณของส่วนอันเป็นสไบเฉียงด้านซ้ายเหนือทรวงอก ดารินก็ตัวสั่นได้สติ เอื้อมมือมาจับมือนางพนักงานพวกนั้นไว้

“เดี๋ยวๆๆ อะไรกันนี่?”

หล่อนร้องออกมา

“ตราเศียรสีหราช จะต้องติดประจำอยู่เหนืออุระพางค์เบื้องซ้ายนี่เพคะ”

นิลิยาเอ่ยขึ้น เสียงพูดและภาษาที่ใช้พูดกับหล่อน ผิดไปในทันทีนั้นด้วยราชาศัพท์

“อะไรกันนี่! ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมพวกเธอถึงจับฉันแต่งตัวอย่างนี้”

“นี่คือชุดฉลององค์ของใต้ฝ่าพระบาท ภายในราตรีนี้เพคะ เป็นพระบรมราชโองการของจักราธิราชเจ้า ที่ให้จัดชุดฉลององค์ชุดนี้ถวาย”

ดารินยกมือขึ้นป้องปาก ตายังเบิกกว้างอยู่เช่นนั้น

“ว้าย!...” หล่อนร้องขึ้นดังๆ

“...นี่...นี่ ฉันกลายเป็นใครไปแล้ว? แล้วทำไมพวกเธอต้องพูดกับฉันอย่างนี้ด้วย”

พวกนางกำนัลเหล่านั้น เพียงแต่ยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า และไม่สนใจกับอาการตกประหม่าวุ่นวายของหล่อน ช่วยกันพยายามบรรจงกลัดติดหัวสิงห์ทองคำอันแลดเหมือนดวงตราแสดงฐานะอะไรสักอย่างหนึ่ง ลงตรงบริเวณอกเสื้อด้านบนเหนือราวถันของหล่อนจนได้

"มีกระแสรับสั่งแก่พวกหม่อมฉันมาว่า..."

นิลิยาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเบา อ่อนน้อมพินอบพิเทาที่สุด

"...หากทรงรับสั่งถามว่าพระองค์คือใครก็ให้พวกหม่อม-ฉันกราบทูลว่า พระองค์คือ มกุฎราชกุมารจตุรางคนางค เพคะ พวกหม่อมฉันได้รับพระบัญชามาเพียงแค่นี้เอง นอกเหนือไปกว่านี้ โปรดอย่าได้ทรงถามใดๆ พวกหม่อมฉันอีกเลย..."

ดาริน วราฤทธิ์ ตัวแข็งไปอีกครั้ง

"รพินทร์!..."

หล่อนอุทานพึมพำออกมากับตัวเอง ขณะที่ประคองมือทั้งสองขึ้นแตะใบหน้า

"...คุณทายอะไรไว้ ไม่ผิดไปเลยแม้แต่สักอย่างเดียว ฉันถูกเล่ห์กลของแงซาย บังคับให้กลับคืนสู่ชาติกำเนิดเดิมเสียแล้ว นี่เอากันจนถึงขนาดนี้เชียวหรือนี่"

พลางหล่อนก็ยืดกายตรงขึ้น นั่งเด่นอยู่หน้าคันฉ่องนั้น พิศดูใบหน้าและทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเครื่องประดับอยู่ในขณะนี้... ใบหน้าถูกตกแต่งเอาไว้อย่างวิจิตรบรรจงที่สุด...ทรงผมเกล้าขึ้นสูงจนมองเห็นลำคอยาวระหงเหมือนเตรียมไว้สำหรับการสวมกับอะไรสักอย่างหนึ่ง อันเป็นส่วนประดับเหนือศีรษะ เงานั้น

แลตอบหล่อนมา ด้วยประกายนิลเนตรอันคมกริบ หวานซึ้ง แต่กอปรไปด้วยอำนาจทระนงและทิฐิเด็ดเดี่ยวยิ่ง

โอษฐ์เป็นรูปกลีบกระจับแดงเรื่อเสมือนอรุณเริ่ม กลีบบนบางเฉียบเป็นมุม กลีบล่างย้อยต่ำลงมาเล็กน้อย สำแดงถึงความเชื่อมั่นในตนเอง และเจ้าอารมณ์ชนิดที่จะไม่ยอมให้ใครมาขัดใจได้ ทรวดทรงใบหน้ากึ่งรูปหัวใจ กึ่งรูปไข่ ทุกส่วนสัดของใบหน้านั้นงามหมดจดได้สัดส่วนรับกันหมด **เป็นไปได้หรือที่เงาสะท้อนในกระจกนั้น คือตัวหล่อนเอง ดารินวราฤทธิ์? หล่อนไม่เคยเฉิดโฉมไฉไลถึงปานนี้มาก่อนในชีวิต บรรพชาติของหล่อนงดงามถึงเพียงนี้เจียวหรือ ไม่น่าเชื่อเลย**

ตามปกติหล่อนก็ส่องกระจกดูหน้าตัวเองอยู่แทบทุกวัน ไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ ไม่เคยเลยที่จะเหมือนในครั้งนี้ หล่อนรู้สึกตัวเองแต่เพียงว่า เป็นสตรีสาวหน้าตาผิวพรรณดีคนหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่ถึงกับมีความงามสะคราญผุดผ่องราวกับเทวนารีฉีกออกไปถึงขนาดนี้

ในบัดดล จิตส่วนลึกที่สุดของหล่อนก็พลันแว่วโศลก ลำนำบทหนึ่งขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“อ้า! โฉมวิไลพิลาศพร่าง จิตตะรางคนางศรี
ผ่องพักตร์ประดุจดวงมณี ณ ยามโชติตระการฉาย
พิศโฉมประโลมมนสะปลื้ม สิดำดื่มหทัยชาย
สิเน่หารติ บ มิจะคลาย สวาสดิวายดนุถวิล
ข้ารอและรอตราบชีวะดับ มลายลับละโลมดิน
ความรักสถิต ณ จิต ณ จิน ตนะก่อนิรันดร์กาล...”

ใคร ที่เคยรำพึงรำพันไว้เช่นนี้?

มันตรัย ราชปุโรหิต แห่งนิทรานคร!!

ดารินสะบัดหน้าโดยแรง หลับตาลง พร้อมกับถอนหายใจยาวเยือก ยกมือขึ้นพนมจรดอก กระซิบ

“ปะโตเมตตัง ปะชีวินัง สุขะโตจุติ
จิตะเมตตัง นิพพานัง สุขะโตจุติ
อิติปิโส ภควา ยมราชโน ท้าวเวสสุวรรโณ
มรณังสุขัง อรหังสุคะโต

“ขอให้ไปดีในชาติภพใหม่เถิดนะ มันตรัย”

“รับสั่งว่าอย่างไรเพคะ?”

นิลิยา คงได้ยินเสียงพึมพำของหล่อน เงยหน้าขึ้นถาม

“เปล่า! เปล่า...ไม่ได้ว่าอะไรหรอก เอ้า! แม่เจ้าประคุณทั้งหลาย เมื่อไหร่การแต่งองค์ทรงเครื่องของฉันจะเสร็จเสียทีละ รำคาญเต็มทีแล้วนะนี่”

มงกุฎไพร คงจะเป็นช่อใหม่ แต่รูปทรงเหมือนเดิมทุกอย่างด้วยช่อดอกปักษาสวรรค์ที่มีสีสันกลีบสด ได้ถูกนางพนักงานบรรจงสวมลงมาเหนือศีรษะของหล่อนอย่างกระชับ ชนิดเคลื่อนไหวอย่างใดก็จะไม่หลุดออกไปได้เป็นอันขาด แล้วทั้งสามก็ช่วยกันประคองหล่อนให้ยืนขึ้น แม้แต่ฉลองบาท หรือรองเท้าของหล่อนขณะนี้ก็เป็นแบบแตะส้นสูงประดับไปด้วยเพชรพลอย ปลายเรียวแหลมงอนขึ้นเล็กน้อย ทำให้ร่างของหล่อนสูงตระหง่านขึ้นอีก

เมื่อดารินขยับเท้า หมุนตัวไปรอบๆ กระจกที่ทำด้วยแผ่นเงินขัดเงา เสียงสร้อยข้อเท้าอันเป็นรูปสังข์เล็กๆ กระทบกันกรุ๋งกริ๋งใสกังวานทุกอิริยาบถที่เคลื่อนไหวขยับเท้า

“ความจริงฉันควรจะอยู่ในชุดออกศึก วันเดียวกันที่ขี่ม้าไปท้ารบกับอัคนีรุทร์นะ รพินทร์เห็นแล้วจะได้สะดุ้งตกใจมากกว่านี้ ไม่น่าจะอยู่ในชุดสวยงามอย่างนี้เลย”

“จะเป็นความเศร้าสะเทือนใจกับอัคนีรุทร์ จนสุดพรรณนาได้เพคะ หากใต้ฝ่าพระบาทฉลององค์ในชุดออกศึก ซึ่งชุดนั้นเป็นชุดที่เสด็จผละจากหน้าประตูเมืองแล้วก็ไปปลงพระชนม์ชีพตนเองด้วยน้ำพิษ”

เสียงหนึ่งดังเบาๆ มาจากเบื้องหลังใกล้ๆ อย่างชัดเจน ดารินหันขวับมาทันทีอย่างตกใจ แล้วยืนงงนิ่ง

ใกล้ๆ วิสูตรสีทอง ริมประตูด้านหนึ่ง ราชินีเมยานีในฉลองพระองค์แบบนางกษัตริย์ แต่ไม่เป็นทางการนัก ประทับยืนอยู่ที่นั่น ไม่ห่างออกไปนัก และกำลังแย้มสรวลพรายอยู่ เมื่อหล่อนหันมาพบ นางก็ย่อกายลงถวายเคารพจนทำให้ดารินแทบผงะไปอีก ร้องออกมา

“เมยานี!”

“เพคะ หม่อมฉันเอง เมยานี ขอถวายสักการะแด่พระพี่นาง จิตรางคนางค์ พระสิริโฉมในราตรีนี้ ไม่มีนางในสามหล้าเสมอเหมือนแล้วเพคะ”

ดาริน ปราดเข้ามาจับต้นแขนของนางพญามรกตนครไว้เขย่าเบาๆ พร้อมพูดเร็วปรื๋อ

“ตายแล้ว เมยานี ทำไมเธอทำอย่างนี้ เธอเรียกชื่อเก่า

ฉันทำไม และไม่มีความจำเป็นแม้แต่สักนิดเดียว ที่เธอจะต้องพูดกับฉันอย่างนี้”

“เฉพาะเพียงเรา เป็นการภายใน และเป็นความลับเฉพาะเท่านั้นเพคะ และอย่าได้ทรงแปลกพระทัยไปเลย หม่อมฉันรู้สิ้นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ก่อนที่พระพี่นางจะเสด็จมาถึงมรกตนครในครั้งนี้เสียด้วยซ้ำ”

“เธอรู้!?”

หล่อนร้อง

เมยานีน้อมเศียรลงนิดหนึ่ง แย้มสรวลระรื่นอยู่เช่นนั้น

“อันใดก็ตาม ที่จักราชทรงล่วงรู้ หม่อมฉันก็จำเป็นที่จะต้องรับทราบหมดด้วยทุกอย่าง เพียงแต่จะแสดงออกมาเมื่อไหร่อย่างใดเท่านั้น ราตรีนี้จะเป็นราตรีแห่งปริศนาขบคิดสำหรับทุกคนแต่รับรองได้เพคะ ว่าจะไม่มีสิ่งใดแพร่งพรายออกไปเลย เราจะรู้กันเฉพาะสี่บุคคลเท่านั้น คือสมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนคร ตัวหม่อมฉันเองซึ่งเปรียบเหมือนเงาของพระองค์ พรานรพินทร์ และตัวพระพี่นางเองเท่านั้น”

“นี่เมยานี...”

ดารินร้องออกมาอีก ลักษณะกระอักกระอ่วนอึดอัดใจเหลือที่จะกล่าว หัวเราะออกมาอย่างงงๆ

“...ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรถูกแล้วนะ เมื่อฉันอยู่ในเครื่องแต่งกายอย่างนี้ ซ้ำเธอยังปฏิบัติต่อฉันดูผิดแปลกออกไป ไม่ว่ากิริยาหรือวาจา”

นางพญามรกตนครสั่นเศียรน้อยๆ

“ข้อนั้นขอได้โปรด อย่าทรงเป็นกังวลไปเลยเพคะ เมื่อ

เสด็จออกไปยังบริเวณงานพบปะกับบุคคลอื่นๆแล้ว ขอให้พระ-พี่นางปฏิบัติองค์เหมือนเดิม นั่นก็คือเป็นพี่หญิงดาริน วราฤทธิ์อย่างเดิม ตัวหม่อมฉันเอง และจักราธิราช ก็จะไม่ประพฤติปฏิบัติใดๆ ต่อพระพี่นางให้เป็นที่ผิดสังเกตไปจากเดิมเลย นี่เราอยู่กันโดยเฉพาะเป็นการภายใน หม่อมฉันก็ประพฤติปฏิบัติต่อพระพี่นางอย่างนี้ ด้วยจิตอันคารวะ มหาอาณาจักรนิทรานครก่อนที่จะถล่มล่มลงไปนั้น ยิ่งใหญ่ไพศาลกว่ามรกตนครของหม่อมฉันมากมายนัก พระพี่นางดำรงพระตำแหน่ง เป็นถึงอัครมกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรนิทรานคร ทรงอิสริยยศและศักดิ์สกุลเดิมเหนือกว่าหม่อมฉัน ซึ่งอดีตเป็นแต่เพียงบุตรสาวของขุนพลอรชุนมากมายนัก จึงไม่เป็นการแปลกประหลาดใดๆเลย ที่หม่อมฉันจะต้องถวายสักการะตามศักดิ์ เมื่อมีโอกาสอัญเชิญเสด็จได้แล้วเพคะ บริเวณงานเลี้ยงทุกคนมาพร้อมแล้ว อีกสักครู่จักราธิราชก็คงเสด็จมาถึง หม่อมฉันเร้นกายเข้ามาเฝ้าก่อน แล้วจะลอบกลับไปสมทบกับองค์จักราธิราช เพื่อให้ทุกคนเห็นว่าเรามาถึงงานด้วยกัน”

รับสั่งประโยคสุดท้ายเพียงแค่นั้นแล้ว เมยานีก็ย่อวรกายลงถวายเคารพอีกครั้ง ก่อนที่จะเสด็จลับหายเข้าไปหลังวิสูตรอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้ดารินยืนอยู่ในระหว่างนางกำนัลทั้งสามคน ซึ่งขณะนี้ยังทรุดคุกเข่าอยู่กับพื้น เมื่อเมยานีเสด็จออกปรากฏองค์ขึ้น

“เอาละ ฉันพร้อมแล้ว...”

หล่อนบอกกับนางทั้งสาม ขณะที่หัวเราะเบาๆกับตนเองอย่างขบขันระคนตื่นๆ

“...ฉันจะออกไปสู่บริเวณงานเดี๋ยวนี้ พวกเธอทั้งสามคนไม่ต้องตามออกไปด้วยเข้าใจไหม และถ้าหากมีเหตบังเอิญให้คนใดคนหนึ่งจะต้องออกไปพบฉัน ห้ามพูดกับฉันอย่างที่พูดเมื่อครู่นี้โดยเด็ดขาด จงเรียกฉันว่า ‘นายหญิง’ ตามเดิม”

“เพคะ”

ทั้งสามรับคำพร้อมกัน

ภายในห้องโถงกลางที่พักของฝ่ายเชษฐา บัดนี้ได้ถูกจัดให้เป็นห้องเลี้ยงอาหารขนาดใหญ่พอสมควร แม้จะดูไม่หรูหราเท่ากับที่ศาลาปาริชาติของเมื่อคืนที่ผ่านมาแล้ว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างภายในห้องก็ถูกประดับประดาไว้อย่างเป็นระเบียบงดงามด้วยประทีปโคมไฟและปวงดอกไม้นานาพันธุ์อันประดับเป็นช่อ พุ่ม และเสียบปักอยู่ในแจกัน คมโท

มองดูผาด ๆ เหมือนห้องเลี้ยงภายในโฮเต็ลขนาดใหญ่ ที่ถูกจัดไว้อย่างหรูหราเต็มที่ เพียงแต่สรรพสิ่งที่ประดับประดาอยู่นั้น ได้ถูกดัดแปลงให้กลายเป็นเครื่องใช้ไม้สอยในอดีตกาลย้อนหลังไปประมาณ 3 พันปีฉะนั้น

แท่นวงกลมสำหรับวางสรรพโภชนาหาร และผลไม้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ตั้งอยู่ไม่ห่างกันนัก แท่นหนึ่งจะเป็น

ที่นั่งรายล้อมของบรรดาพรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบทั้งหมด อันประกอบด้วยลูกหาบของทั้งสองฝ่าย พรานพื้นเมืองอีกสี่คน ของรพินทร์ หนานอิน คะหยิ่นและส่างปา รวมแล้ว 27 คน

ส่วนอีกแท่นวงกลมหนึ่ง มีขนาดย่อมลงมาเล็กน้อย แต่จัดประดับไว้หรูหรากว่า นั่นเป็นโต๊ะของกลุ่มเจ้านายทั้งหลาย ทางฝ่ายเชษฐา 4 คน มีตัวเขาเอง ไชยยันต์ อนุชา ดาริน รพินทร์ ส่วนทางฝ่ายสแตนลีย์ ก็จะมีตัวหัวหน้าคณะอเมริกัน คี๊ธ อิสซา-เบล คริสติน่าและเชิดวุธ และถ้าเสด็จมาร่วมด้วยอีกสอง คือ กษัตริย์จักราชและราชินีเมยานี รวมแล้วฝ่ายเจ้านายทั้งหมดก็จะเป็นจำนวน 12 คน รวมทั้งรพินทร์

ณ เวลานั้น ภายใต้ห้องดูเหมือนทุกคนจะมาชุมนุมกันพร้อมหมดแล้ว ทั้งฝ่ายเชษฐา และฝ่ายของสแตนลีย์กับคณะที่เพิ่งจะมาถึง และกำลังยืนจับกลุ่มสนทนากันอยู่เพื่อรอเสด็จจักราธิราชและเมยานี ซึ่งได้รับสั่งบอกไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะเสด็จมาร่วมด้วยอย่างไม่เป็นทางการ แต่เป็นการมาอย่างเพื่อน หรืออีกนัยหนึ่งเจ้าภาพ ทั้งสองพระองค์ยังไม่ได้เสด็จมาถึง แต่อัครมนตรีผู้ใหญ่ได้ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว เพื่อแจ้งให้ทุกคนทราบว่า จะเสด็จมาถึงในชั่วอีกไม่นานนี้นัก

สวนทางด้านของเชษฐานั้นทุกคนกระสับกระสายกระวน-กระวายชะเง้อแลดูอยู่ เพราะน้องสาวคนเล็กป่านนี้ยังไม่ปรากฏตัวขึ้น ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายของสแตนลีย์มาถึงพร้อมกันหมดแล้ว ประมาณ 3-4 นาที และต่างยิ้มแย้มแจ่มใส กรากเข้าจับมือทักทายกัน

ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปตามพระราชเสาวนีย์ของเมยานี นั่นก็คือ ทุกคนล้วนอยู่ในเครื่องแต่งกายเยี่ยงบุคคลชั้นสูงของมรกตนครหลากสีสัน ซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้ให้ก่อนแล้ว พร้อมทั้งพนักงานที่จะคอยช่วยเหลือตบแต่งให้ พวกสุภาพบุรุษผู้อยู่ในชุดเสื้อคลุมยาวอันเป็นชุดสบายๆ ปักด้วยเลื่อมและลูกปัด คงมีแต่รพินทร์ ไพรวัลย์ คนเดียวเท่านั้นที่ยังสวมชุดเดินป่าของเขาอยู่เช่นเดิม มิหนำซ้ำหมวกสักหลาดดำเป็นขี้เป็ดก็ยังคงครอบอยู่บนศีรษะตามธรรมชาตินิสัยของเขา ถ้าจะดูผิดไปบ้างก็แต่เพียงว่า เขาได้เลือกเอาชุดเดินป่า ที่มีตำหนิขาดน้อยที่สด และซักใหม่เอี่ยมมาสวมใส่ในคืนนี้ ทำให้ดูผิดประหลาดแปลกออกไปกว่าทุกคน เพราะแม้แต่พวกลูกหาบทั้งหลายก็ยังถูกสั่งให้แต่งกายเยี่ยงชาวมรกตนครและดูโอ่อ่าหรูหราลานตาไปหมด คงมีแต่เจ้านายของพวกเขาคนเดียวเท่านั้น ที่ยังอยู่ในชุดพรานป่าตามเดิม เพียงแต่ว่าดูไม่ถึงกับกะรุ่งกะริ่งนักเท่านั้น

ทางฝ่ายของสแตนลีย์ที่พักอยู่ด้วยกันและมองเห็นอยู่ก่อนแล้วนั้น คงจะมีการทักท้วงอะไรกันมาก่อนแล้ว แต่รพินทร์ไม่สนใจ คงแต่งกายของเขาตามปกติสภาพ ไม่ยอมแต่งแบบเดียวกับพวกนั้น

และเมื่อเขานำคณะมาถึง ฝ่ายของเชษฐาก็พากันร้องโวยวายทักปนหัวเราะลั่น

“เบลบอกกับผมว่า ‘บี อะ โรมัน เคว้น ยู อาร์ อิน โรม’ แต่ผมว่า ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ผมก็คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ นั่นแหละ อย่าให้ผมต้องแต่งเป็นอย่างอื่นเลย”

เขาบอกยิ้มๆ กับพวกของเชษฐา ที่พากันมามุงถาม

“ระวังพระราชินีจะทรงกริ้วเอานะ เพราะทรงขอร้องพวกเราทั้งหมดไว้แล้ว”

ไชยยันต์ท้วงขึ้นปนหัวเราะ

“จะทรงกริ้ว โดยไม่ให้ผมร่วมโต๊ะเสวยด้วยก็ไม่เป็นไร ผมจะได้กลับไป หรือจะลงโทษอย่างไรก็ตามสบาย ผมจะแต่งของผมอย่างนี้แหละ”

เขาตอบหน้าตาเฉย แล้วพยายามสอดส่ายสายตาหาแม่ดอกฟ้าดารินของเขา แต่ในขณะนั้นยังมองไม่เห็นแม้แต่เงา

สำหรับฝ่ายเชษฐา และพรานพื้นเมืองของเขาทุกคน ขณะนี้ ต่างพากันมองตะลึงแลไปยังสองสาวอเมริกัน ซึ่งงามแปลกตาไปเหมือนดาราภาพยนตร์ ที่กำลังจะเข้าฉากในเรื่องราวโบราณย้อนอดีตอะไรสักเรื่องหนึ่งฉะนั้น

เบลอย่ในชดแพรสีชมพสวยเหมือนเจ้าหญิงในเทพปกรณัมของกรีก มีรัดเกล้าเพชรเป็นสร้อยสวมอยู่บนทรงผม และเพชรเม็ดใหญ่สีชมพูเช่นกัน ประดับอยู่เหนืออุณาโลมกลางหน้าผากของหล่อน ส่วนคริสติน่า คืนนี้หล่อนอยู่ในชุดยาวเลื่อมเหมือนเนื้อผ้าจะทำด้วยกำมะหยี่สีม่วงอ่อน เปิดหลังลึก ถ่วงเป็นริ้วอยู่ตรงคอเบื้องหน้า ชุดประดับของหล่อนเป็นไพลินและนิลประดับเพชรล้วน งามอย่างเยือกเย็นและเร้นลึก

“สวยจริงๆ สวยอย่างจับจิตทั้งสองคน! เป็นพระดำริที่ดีมากของราชินีเมยานี ที่ให้เธอทั้งสองแต่งตัวแบบชาวมรกตนครเช่นนี้”

เชษฐาร้องทัก พร้อมกับหัวเราะเบา ๆ ขณะที่เข้ามาโอบแตะไหล่ทั้งสองอย่างสนิทสนมเอ็นดู

“ขอบคุณค่ะ พี่ใหญ่”

สองสาวอเมริกันเอ่ยขึ้นพร้อมกัน เสียงของคริสนั้นแผ่วและสำรวมอ่อนโยน ส่วนเสียงของเบลดังแหลม พร้อมกันแม่ผมแดงก็ทำเป็นมองกวาดตาไปรอบ ๆ

“...ฉันกำลังมองหากล้องทีวี หรือกล้องถ่ายหนังอยู่นะคะนี่ เขาแอบตั้งไว้ที่ไหนบ้างหรือเปล่า”

คำพูดของหล่อนทำให้ทุกคนหัวเราะครืน บรรยากาศเต็มไปด้วยความแช่มชื่นครื้นเครง

อนุชา เคลื่อนเข้ามาใกล้คริส จ้องอย่างพินิจลึกซึ้งแล้วกระซิบเบา ๆ ว่า

“ไม่ว่าจะอยู่ในชุดไหน เมื่อไหร่ อย่างไร คุณงามสง่าเหลือเกิน คริส งามอย่างชนิดที่ผู้หญิงทุกคนจะต้องอิจฉา แต่คืนนี้คุณไม่น่าจะเลือกชุดสีม่วงเลยนะ มันขับผิวคุณก็จริง แต่เราถือกันว่าสีม่วงเป็นสีแห่งความผิดหวัง”

หล่อนยิ้มออกมาจาง ๆ เอื้อมมือมาจับมืออนุชาไว้ แล้วกล่าวกับเขาอย่างสนิทสนมว่า

“ฉันไม่คิดว่าฉันจะต้องมีความผิดหวังอะไรหรอกค่ะ พี่กลาง ทุกสิ่งทุกอย่างมันสำเร็จผลลุล่วงไปแล้ว และฉันก็หมดหน้าที่ในการมาทำงานเพื่อไถ่โทษ ไถ่ถอนความผิดตามทัณฑ์บนที่หน่วยเหนือเขาให้ไว้แล้ว...น้อยอยู่ไหนคะนี่ ตั้งแต่พวกเรามาถึงก็มองหาอยู่ นี่ยังไม่เห็นเลย”

“แม่นี่แต่งตัวช้าที่สุด ถ้ามีเวลาประเดี๋ยวคงออกมากระ-มัง”

ไชยยันต์เป็นคนโพล่งออกมา จ้องทั้งคริสและเบลตาเป็นมันผิดไปกว่าทุกครั้ง จนเชษฐาต้องตบหลังโดยแรงเหมือนจะเตือน เมื่อนั้นไชยยันต์จึงรู้สึกตัว ยิ้มแหยๆ แล้วหันไปทักทายกับคี๊ธ และสแตนลีย์ ซึ่งกำลังคุยอยู่กับเชษฐา

“คืนนี้ เราคงจะรับประทานอาหารกันอย่างโล่งอก และมีความสุขกว่าคืนที่แล้ว เพราะอะไรต่ออะไรมันก็ผ่านพ้นไปแล้ว โดยทางฝ่ายเราไม่ต้องมีกังวลอะไรอีก ขอให้เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะครับ คุณชายเชษฐา คุณชายอนุชา และคุณไชยยันต์”

“แน่นอน เราจะเป็นเพื่อนกันตลอดไป จนกระทั่งวันที่เราแยกจากกันทีเดียว”

อนุชากล่าวอย่างหนักแน่น จับมือสแตนลีย์ และคี๊ธ บีบเขย่าโดยแรง

“เราคงมีโอกาสได้คุยอะไรกันสนุกสนาน นานเป็นพิเศษทีเดียวสำหรับคืนนี้” อดีตพรานชดว่า

“พวกผมกำลังมองหาฝ่ายของคุณอยู่คนหนึ่งครับ เธอไม่ปรากฏตัวอยู่ที่นี่ด้วย คุณหญิงดาริน”

คี๊ธเอ่ยออกมา พลางกวาดตามองไปรอบๆ

“ประเดี๋ยวคงออกมากระมัง นี่ก็ใกล้เวลาเสด็จแล้ว”

“พวกเรามีความรู้สึกเสียใจบ้างเล็กน้อย ที่ไม่มีโอกาสที่จะร่วมแสดงความยินดีกับรพินทร์ และคุณหญิงดารินด้วย เมื่อคืนนี้ เราเข้าใจดีว่าเป็นเรื่องระหว่างกันเองภายในโดยเฉพาะแต่สำหรับคืนนี้ เราขอถือโอกาสนี้มาแสดงความยินดีด้วย”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นอย่างยิ้มแย้ม เชษฐามีอาการงงเล็กน้อย

“เอ๊ะ พรานใหญ่บอกอะไรคุณหรือครับ?”

“รพินทร์หรือจะบอกอะไรแก่พวกเรา? ไม่มีวันเสียละ ถ้าเขาจะบอกกับเราก็โน่น...พายุร้ายกำลังจะมา หรือมิฉะนั้น อันตรายกำลังใกล้เข้ามาแล้ว นอกนั้นแล้วเขาไม่เคยบอกอะไรเลย แต่เราทราบข่าวดีนี้จากบรรดาพวกพรานลูกน้องสี่คนของเขา นั่นก็คือ รพินทร์ได้แต่งงานกับสตรีคนที่เขาแสนรักนั้นแล้วเมื่อคืนนี้ ต่อหน้าพวกคุณทั้งหลาย รวมทั้งกษัตริย์จักราชและราชินีเมยานี ผู้เป็นสักขีพยานอยู่ เรายินดีด้วยจริงๆ แม้พวกเราจะไม่มีโอกาสได้ร่วมรู้เห็นด้วยก็ตาม คืนนี้จึงขอถือโอกาสฉลองเสียเลย”

หัวหน้าคณะอเมริกันกล่าวปนหัวเราะกับเชษฐา ผู้อึ้งไปขณะหนึ่ง แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็บอกว่า

“การแต่งงานระหว่างรพินทร์ และน้อย ไม่ได้มีการตระ-เตรียมอะไรจากพวกเราก่อนทั้งสิ้น แต่เป็นการวางแผนไว้ก่อนแล้วของพระเจ้ากรุงมรกตนครกับพระราชินี พวกเราก็เลยจำเป็นต้องตกบันไดพลอยโจน ไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังอะไรพวกคุณหรอก และถึงไม่แต่งเมื่อคืนที่ผ่านมาแล้ว เขาทั้งสองก็จะต้องมีชีวิตครองคู่กันอยู่แล้ว เพราะเขารักกันมากและติดตามกันมาจนสุดหล้าสุดแผ่นดิน หรือยังไง รพินทร์?”

ประโยคหลัง เชษฐาหันไปถามรพินทร์ยิ้มๆ

จอมพรานก้มศีรษะ ตอบอย่างสงบว่า

“ครับผม...ระหว่างผมกับคุณหญิงดารินนั้น...ถึงม้วยดินสิ้นฟ้า มหาสมุทร ไม่สิ้นสุดความรักสมัครสมาน ถึงอยู่ในใต้หล้า

สุธาธาร ขอพบพานพิศวาสไม่คลาดคลา...นี่คือสิ่งที่เราทั้งสองตั้งปณิธานเอาไว้ตรงกัน”

ฝ่ายอเมริกันฟังแล้วยังงงๆ อยู่ แต่เชษฐา อนุชาและไชยยันต์ ตบมือเกรียว

“ขอให้มันเป็นอย่างนั้นเถอะ แต่ถ้าไม่เป็นอย่างนั้นละก็สามบาทาทีเดียวนะ ที่จะรุมเหยียบคุณ!”

ไชยยันต์ร้องออกมา

“รพินทร์พูดเมื่อครู่นี้หมายถึงอะไร ยังไงคะ?”

เบลถามฝ่ายของเชษฐาขึ้น

อนุชาเป็นฝ่ายตอบแทนขึ้นว่า

“เขาพูดเป็นคำกลอนโบราณ ซึ่งมีความหมายคล้ายๆ กับ ว่า ‘ไอ’ล บี เลิฟวิ่ง ยู อิเทอนัลลี่...’ ยู...ในที่นี้ ก็หมายถึงน้องสาวของพวกเรานั่นเอง และถ้าเขาไม่ให้สัตย์ปฏิญาณออกมาแบบนี้ล่ะก็ เขาตายแน่! ตายจริงๆ ด้วย!”

ว่าแล้ว อนุชาก็กอดคอรพินทร์ พาเดินแยกกลุ่มออกไปกระซิบ

“พูดกันอย่างลูกผู้ชาย...นี่คุณไม่เคยเห็นคริสตินาสวยในสายตาของคุณบ้างเลยหรือ ดูคืนนี้ซิ อลิซาเบธ เทย์เล่อร์ สมัยยังสาวๆ อยู่ ทำอะไรคริสไม่ได้เลย”

พรานใหญ่ยิ้มขรึมๆ

“ผมยอมรับครับ ว่าคริสสวยมาก แต่ผมรักน้องสาวของคุณชายกลางไม่ใช่เพราะความสวย แต่รักเพราะคุณงามความดีประจำตัวของเธอต่างหาก เธอมีความเมตตาปรานีต่อผมมา

ตลอดอย่างเสมอต้นเสมอปลาย และคนอย่างผมมีรักเดียว ใจเดียว ไม่ถือโอกาสหรือหาเศษหาเลยกับผู้หญิงอื่นด้วย”

“ดีมาก ไอ้น้องชาย!”

อนุชาเน้นเสียง แล้วตบไหล่เขาหนัก ๆ พร้อมกับพยักหน้าหงึก ๆ

“...ไม่เสียแรงที่ตามมานะ คุณไม่ทำให้น้อยผิดหวัง ก็เหมือนไม่ทำให้พวกผมผิดหวังไปด้วย น้อยแทบจะล้มประดาตายเมื่อทราบข่าวว่าคุณจากหนองน้ำแห้งมา และทะเลาะกับผมมาตลอดทาง เพราะผมไม่เชื่อว่า คุณจะเป็นคนมีความมั่นคงต่อความรักถึงขนาดนี้ แต่เขาเชื่อมั่นในตัวคุณเสมอ”

รพินทร์กระพุ่มมือไหว้

“ผมก็รู้สึกซาบซึ้ง จนไม่อาจกล่าวอะไรได้แล้วครับ สำหรับความกรุณาของพวกท่านทุกคน ที่มาติดตามผมในคราวนี้”

เมื่อ ดาริน วราฤทธิ์ ก้าวเข้ามาในห้องอันกำลังจับกลุ่มสนทนากันอยู่นั้น เสียงฆ้องชัยจากที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะมีการจัดเตรียมกันไว้ก่อนแล้ว ก็ลั่นกังวานขึ้นกระหึ่มไปทั้งห้อง

ตัวหล่อนเองกำลังก้าวเดินอย่างเร่งรีบ ก็พลันชะงักหยุดกึก เพราะเสียงฆ้องนั้นเช่นกัน ในขณะที่ทุกคน ณ ที่นั้นหันมาและมองเห็นหล่อนเป็นตาเดียว

ความเงียบขนาดเข็มตกได้ยิน ก็พลันปรากฏขึ้น ณ ที่นั้น ทุกคนเมื่อจ้องมาพบน้องสาวคนเล็กของคณะ ก็พากันตะลึงตาค้างกันไปหมด

รพินทร์จ้องเขม็ง แล้วกระซิบออกมากับตนเองเบาที่สุดว่า

“จิตรางคนางค์!!”

ทั้งหมดในสถานที่นั้น แม้แต่พวกพี่ชายของหล่อนเองบัดนี้ก็จ้องตะลึงกันไปหมด ในสิริลักษณ์รูปโฉมและเครื่องประดับของน้องสาว ที่ทุกคนไม่คาดคิดไปถึงมาก่อนว่าหล่อนจะถูกตกแต่งให้กลายเป็น ‘เจ้าหญิง’ อย่างแท้จริงไปถึงเพียงนี้

“นั่นน้อยหรือ ใช่แน่รึ?”

ไชยยันต์ยกมือขยี้ตา พึมพำออกมา ในขณะที่อนุชาและเชษฐายืนจ้องนิ่ง

การปรากฏกายของหล่อน สะกดทุกสิ่งทุกอย่างในที่นั้น ให้สนิทนิ่งไม่ไหวติงไปชั่วขณะ และดูเหมือนจะทำให้ภายในสถานที่อันเป็นที่จัดเลี้ยงนั้น สว่างไสวเรืองรองไปหมดด้วยถนิมพิมพาภรณ์ที่ประดับอยู่

ทางด้านของสแตนลีย์นั้น พากันเขม็งจ้องดูอย่างตื่น ๆ และมีเสียงผิวปากเปี้ยวออกมาเบา ๆ จากนายคี๊ธ พร้อมกับรำพึงออกมาพึมพำอย่างลืมตัว

“ไม่น่าเชื่อสายตาเลย นั่นคุณหญิงดารินหรือ?”

“ไม่ใช่...”

ผู้กระซิบตอบมาเบา ๆ คือคริสติน่าผู้ยืนอยู่ใกล้ชิดนายคี๊ธมากที่สุดในครั้งนี้

“...เธอจำภาพปั้นของผู้หญิงคนที่ประทับอยู่บนบัลลังก์

อันแกะสลักอยู่บนฝาผนังของสุสานเมืองนิทรานครได้ไหม... หล่อนมีชีวิตจริงขึ้นแล้ว และกำลังยืนอยู่นั่น ไม่ผิดไปหรอก!”

“จริงด้วย หล่อนคล้ายเจ้าหญิงในภาพแกะสลักองค์นั้นมาก!”

เบลอุทานออกมาอีกคนหนึ่ง

ดารินมองทุกคน ที่กำลังจ้องตะลึงอยู่ที่หล่อน ด้วย ความกระอักกระอ่วนใจเล็กน้อย สภาพการแต่งกายของหล่อนยามนี้ มันโดดเด่นออกไปเหลือเกิน ซึ่งหล่อนรู้ตัวดี และทันทีนั้น หล่อนก็ทำลายสภาพอันตื่นตะลึง และสภาพที่ทำให้ตัวเองมีความรู้สึกเก้อเขินนั้น โดยการเยื้องย่างตรงเข้ามายังบริเวณที่ทุกคนยืนอยู่ในทันที ด้วยใบหน้าอันยิ้มระรื่น โบกมือทักทายให้แก่พวกพี่ๆ ของหล่อน แล้วเดินตรงไปจับมือทักทายกับคริสและเบลพร้อมกัน

“ขอโทษด้วยนะสำหรับทุกคน ที่ฉันโผล่ออกมาล่าช้าที่สุด พวกนั้นช่วยกันจับฉันแต่งตัวเสียอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง หวังว่าฉันคงไม่เป็นตัวตลกสำหรับทุกคนนะ”

เสียงเบลเกี๊ยวก๊าว กล่าวชมชุดของหล่อนลั่นไปหมด แต่สำหรับคริส ดึงเอาหล่อนเข้าไปกอดไว้แน่น สัมผัสนั้นบอกแก่นแท้จริงใจแห่งความเป็นมิตรรักใคร่สนิท

“เธอควรจะสวยที่สุดสำหรับคืนนี้ ถูกต้องแล้วน้อย! เพราะเธอเป็น ‘เจ้าสาว’ พวกเรามากันในคืนนี้ทั้งหมด ไม่ใช่เพราะต้องการมาร่วมสังสรรค์ตามรับสั่งเชิญขององค์จักราชและเมยานี

อย่างเดียว แต่พวกเราทั้งหมดมาเพื่อร่วมแสดงความยินดีกับเธอและครูรพินทร์ด้วย”

“คริส นี่แปลว่าเธอ...”

หล่อนร้องออกมาเบา ๆ อย่างตื่นเต้น อีกฝ่ายยิ้ม จูบที่แก้มเบา ๆ

“ใช่ พวกเรารู้กันหมดแล้ว ด้วยความยินดียิ่ง และเข้าใจอะไรหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ในเรื่องที่ว่าเหตุใดเมื่อคืนที่ผ่านมา พวกเราจึงไม่มีโอกาสได้อยู่ร่วมในงานด้วย แต่ก็จะมีโอกาสในคืนนี้ยังไงล่ะ เธอเป็นทั้ง ‘เจ้าหญิง’ และ ‘เจ้าสาว’ ในคืนนี้ แต่น่าเสียดายไปนิดที่เจ้าบ่าวของเธอยังสงบเสงี่ยมเจียมตัวจนเกินไป เธอดูเขาแต่งตัวมาหาเธอคืนนี้ซิ”

ว่าแล้ว คริส ก็พยักหน้าไปทางรพินทร์ ผู้กำลังจ้องมองมาที่หล่อนตาไม่กะพริบอยู่ก่อนแล้ว และความจริงในการย่างเข้ามารวมกลุ่ม หล่อนก็มองเห็นรพินทร์ในเครื่องแต่งกายชุดพรานป่าอันแปลกตาไปกว่าคนอื่น ๆ แล้วเช่นกัน เพียงแต่ยังไม่มีเวลาสมควรที่จะเข้าไปทักเท่านั้น

เมื่อหันไปเจอสายตา หล่อนก็ส่งยิ้มให้เขา มีอาการเหมือนจะส่งจูบให้ด้วย แต่ก็ยังพูดกับคริสว่า

“เขาจะอยู่ในชุดไหน แต่งตัวอย่างไร เขาก็คือ ‘เจ้าชาย’ และ ‘เจ้าบ่าว’ ของฉันอยู่ตลอดไปนั่นแหละ รพินทร์จะไม่ใช่รพินทร์ไปได้เลย ถ้าเขาไม่อยู่ในชุดโกโรโกโสเช่นที่เราเห็นจนคุ้นตาชุดนี้ และฉันก็ชอบที่จะให้เขามีลักษณะเช่นนี้แหละ”

“เป็นการดีมาก ที่เธอไม่หงุดหงิดเกรี้ยวกราด หรือขุ่น-เคืองเขา ในการที่เขามาในงานคืนนี้ด้วยชุดเดิมชุดนี้”

เบลบอกมาปนหัวเราะคิ๊ก และเมื่อนั้นเอง เชิดวุธ คี้ธ และสแตนลีย์ก็เข้ามายิ้มแย้มกล่าวทักทายชมเชยหล่อน สำหรับเชิดวุธกระซิบว่า

“คืนนี้ พี่หญิงของผมสวยสง่าเหลือเกิน ราวกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย พี่ชายของผม มองอยู่ด้วยความสุดปลื้ม โน่นครับ”

“งั้นหรือคะ พ่อน้องชาย...เอาเถอะ ให้เขามองอยู่อย่างนั้นแหละ เพราะเขาไม่ได้มองเห็นพี่อย่างนี้มานานแล้ว นานนับอนันตกาลทีเดียว!”

หล่อนเน้นเสียง โดยที่เชิดวุธไม่ทราบความหมาย และภายหลังสนทนากับสแตนลีย์ คี้ธ และเชิดวุธอีกสองสามประโยค หล่อนก็เดินตรงไปยังกลุ่มของพี่ชายทั้งสามที่ยังพากันกะพริบตาปริบ ๆ กันอยู่อย่างงุนงง

“โอะโห!...”

เสียงพี่ชายใหญ่คร่างต่ำ ๆ ในลำคอ พิศดูหล่อนจากศีรษะจรดปลายเท้า

“...อะไรกันนี่น้อย”

“ยี่เกหลงโรงหรือคะ?”

น้องสาวเอียงคอถาม อมยิ้ม ประกายเครื่องประดับบนกายของหล่อนส่องแสงวาววูบวาบลานตาไปหมด

“ทำไมน้อยแต่งตัวประหลาดไปถึงอย่างนี้ มันเกินสภาพของเราในมรกตนครนี่นะ และคืนนี้ ราชินีเมยานีก็จะเสด็จมาร่วมงานด้วย มันไม่เป็นการสมควรเลย”

“ก็ทั้งราชินีเมยานี และทั้งจักราธิราชนั่นแหละค่ะ บังคับให้น้อยต้องแต่งอย่างนี้!...”

หล่อนตอบไปตามตรง

“...น้อยแต่งตัวเองเมื่อไหร่ สิ่งของเหล่านี้น้อยจะไปเอามาจากไหน ถ้าไม่ใช่เพราะราชสำนักมรกตนครจัดเตรียมไว้หมดทุกอย่าง จะไม่แต่งก็ไม่ได้ ถูกบังคับ ขนาดเมยานีเองแอบไปยืนคุมกำกับอยู่ น้อยนั่งให้พวกนางข้าหลวงกำนัลพวกนั้นจับแต่งตัวเหมือนตัวเองเป็นตุ๊กตา จะปฏิเสธหรือแสดงความเห็นอย่างใดก็ไม่ได้สักอย่าง ก็เพราะอย่างนี้ไงคะ ถึงได้โผล่ออกมาช้ากว่าทุกคน ทั้ง ๆ ที่เขามาถึงสถานที่นี้กันหมดแล้ว”

ทั้งสามชายมองหน้ากันเองอีกครั้งอย่างงง ๆ พูดอะไรไม่ถูกแต่ก็ชื่นชมโสมนัสที่เห็นน้องสาวอยู่ในชุดที่สง่างามเพริดพรายไปหมดทั้งเรือนร่าง คริสหรือเบลนั้น ก่อนดารินจะปรากฏตัวออกมา **ทั้งสองสาวอเมริกัน ถึงแม้จะเป็นเจ้าหญิง ก็เจ้าหญิงของประเทศราชหรือประเทศในอาณานิคมเท่านั้น ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนกันหมด แม้แต่เจ้าตัวของคริสและเบลเอง**

และที่สง่าเหนือกว่าเครื่องประดับใด ๆ ก็คือ มงกุฎไพรช่อปักษาสวรรค์ที่สวมประดับอยู่รอบศีรษะของหล่อนนั่นเอง

หล่อนผละจากบรรดาพวกพี่ ๆ ที่กำลังจ้องสำรวจเรือนกายของหล่อนอยู่ เดินตรงเข้าไปยังรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ยืนผงบแยกกลุ่มออกมาเล็กน้อย และมองจับตามการเคลื่อนไหวของหล่อนทุกขณะ ได้มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า และส่งมือทั้งสองไปให้เขาจับแล้วกระซิบถามว่า

“มีอะไรผิดแผกไปไหมคะ?”

“มี” เขาตอบหน้าตาเฉย

“อะไรเอ่ย?”

“แก่ไปนิด คุณหญิงเมื่อครั้งกระนั้นสาวกว่านี้หน่อย”

แทนที่จะโกรธ หล่อนปล่อยคิ๊ก

“ใช่ค่ะ ฉันแก่ไปหน่อยแล้ว เมื่อเทียบกับผู้หญิงคนนั้นในอดีต แล้วดูให้ดีซิ ตราสิงหราชที่ติดอกฉันนี่ของใคร?”

“ของยุพราชแห่งแคว้นปัญจาล กลัดติดอุระให้แก่มกุฎ-ราชกุมารีจิตรางคนางค์ ณ ราตรีที่จะผละจากกันในอุทยานแห่งนั้น แงซายเก็บส่วนละเอียดไว้ได้หมด”

“ขอบคุณ ที่ยังจำได้และเห็นไหมคะ บนศีรษะของฉันนี่มันคืออะไร”

“นั่นเป็นสิ่งที่ผมปรารถนาและเทิดทูนที่สุดในบรรดาเครื่องอิสริยยศทั้งหลาย เพราะมันเป็นมงกุฎจากใจของใครคนหนึ่ง ที่เคยสวมไว้ให้เช่นกัน”

“ใช้ได้ สำหรับความทรงจำ! ก็น่าแปลกดีเหมือนกันนะเมื่อจิตรางคนางค์ ได้พบกับรพินทร์ ไพรวัลย์ แทนที่จะพบอัคนีรุทร์”

ทั้งสองตอบโต้กันด้วยเสียงแผ่วกระซิบ ซึ่งจะได้ยินเฉพาะสองต่อสองเท่านั้น

ขณะนั้นเองก็มีเสียงฆ้องกระหึ่มกังวานขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ทุกคนไหวตัวพร้อมกัน มหามนตรีก็ก้าวเข้ามาก้มศีรษะโค้งทุกคน พร้อมกับประกาศก้องว่า

“องค์จักราธิราช และมหาราชินีเมยานีเสด็จ!!”

เสียงพูดกันแซ่ดในห้องนั้น เงียบกริบลงชั่วขณะ ทุกคนยืนสำรวมกายนิ่ง หันไปยังปากทางเข้าเป็นตาเดียว ในลักษณะเกือบจะเหมือนเป็นการตั้งแถวรับ เพียงแต่ว่าใครยืนอยู่ตำแหน่งใด ก็ยืนอยู่ ณ ที่นั้นเท่านั้น โดยไม่ขยับเขยื้อน...

ครั้นแล้ว พระสิริลักษณ์อันงามสง่าของทั้งสองพระองค์ก็เสด็จดำเนินผ่านมุมบังของทางเข้าด้านหน้าเข้ามา ทั้งจักราธิ-ราช และราชินีเมยานี ต่างอยู่ในฉลององค์ชุดปกติธรรมดาตามสบายอย่างในขณะที่เสวยอิฏฐารมณ์เป็นการส่วนพระองค์ และไม่มีข้าราชบริพาร หรือขุนทหารใดๆ ตามเสด็จเข้ามาด้วยเลย เป็นเพียงลำพังสองพระองค์เท่านั้น พระพักตร์ของทั้งคู่อิ่มเอิบและมีอาการแย้มสรวลน้อยๆเนตรเป็นประกายขณะที่แลจับเข้ามายังทุกบุคคลภายในห้องโถงใหญ่ ที่พากันยืนเรียงรายกันอยู่

พวกผู้ชาย ก้มศีรษะลงถวายเคารพ และพวกผู้หญิงอันมีเพียงสามคนย่อกายลงถอนสายบัว

จักราชโบกพระหัตถ์ ขณะที่เสด็จดำเนินเข้ามาพร้อมกับรับสั่งขึ้นด้วยสำนวน และกระแสพระสุรเสียงปกติอย่างสามัญชนว่า

“ยินดีที่ได้พบทุกท่านอีกครั้งหนึ่งครับผมบอกแล้วว่าคืนนี้เราจะพบกันอย่างไม่เป็นพิธีการใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความเป็น‘เพื่อน’เท่านั้น เห็นไหม ผมมากับเมียเพียงสองคนเท่านั้น เราอย่าไปคำนึงถึงพนักงานรับใช้ หรือบริกรที่จะให้ความสะดวกทั้งหลายซึ่งเขาต้องทำงานตามหน้าที่...”

กับสรวลเบา ทอดเนตรไปยังทุกคนตามลำดับ พร้อมทั้งเอ่ยนาม ของแต่ละบุคคลเหล่านั้นเบา ๆ เหมือนจะตรวจนับว่าครบจำนวน บุคคลหรือไม่ และเมื่อมาถึงดาริน พระองค์แย้มสรวลกว้างออก ไปอีกจนเห็นไรทนต์ มีพระอาการเหมือนจะน้อมเศียรแสดง คารวะน้อย ๆ ซึ่งถ้าใครไม่สังเกตให้ละเอียดก็จะไม่ทันเห็นอาการ นั้น รับสั่งว่า

"นายหญิงของผม สว่างสดใสมากในคืนนี้ อดีตกาล กำลังชนกับปัจจบันกาล และทิวากำลังพบกับราตรีที่มรกตนคร แห่งนี้"

รับสั่งที่เป็นนัยซ่อนเร้นนั้น คงไม่มีใครที่จะอ่านออก หรือ เข้าใจความหมายได้ นอกจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกรณีโดยตรง สองคนเท่านั้น และจากนั้น ก็ทอดเนตรกวาดละต่อไปยัง คริส-ติน่าและเบล ทักว่า

"คุณทั้งสอง คนหนึ่งเหมือนนางพญาชีบา และอีกคน หนึ่งเหมือนเดไลล่าห์ผู้เลอโฉม ผมและเมยานี รู้สึกเป็นสุขมาก"

"ทรงรับสั่งเหมือนบุคคลที่อยู่โลกแห่งอารยธรรมภายนอก ในปัจจุบันนี้นะเพคะ"

เบลทูลขึ้น ปนหัวเราะอกกระเพื่อม จักราชเลิกพระขนง ขึ้นน้อย ๆ

"อ้าว! ก็คณหรือพวกคณไม่ได้รัมาก่อนหรอกหรือว่า ผม หนีออกมาจากโลกแห่งอารยธรรมภายนอกในยุคนี้เมื่อไม่นานมา นี่เอง ถ้าไม่ใช่ที่มรกตนครนี่ ผมก็คือมนุษย์ปกติธรรมดาเหมือน อย่างพวกคุณนั่นแหละ พูดภาษาของพวกคุณ เรียนรู้อารยธรรม

ของพวกคุณซึ่งเจริญแต่เฉพาะในด้านวัตถุเท่านั้น ส่วนศีลธรรมจริยธรรมกำลังดิ่งลงสู่ความหายนะ”

รับสั่งดังนั้นแล้ว ก็สรวลออกมาอีกเบา ๆ ในลำพระศอ

ทุกคนของฝ่ายอเมริกัน ถึงกับพากันอึ้ง คอแข็งกันไปหมด

เบลฝืนยิ้มเจื่อน ๆ ทูลตอบมาว่า

“ทรงรับสั่งว่า หม่อมฉันทั้งสอง คนหนึ่งเหมือนชีบา และอีกคนหนึ่งเหมือนเดไลล่าห์ หม่อมฉันอยากจะให้ทรงชี้ให้ชัดเพคะว่า คนไหนคือชีบา และคนไหนคือเดไลล่าห์”

จักราชชี้พระหัตถ์ไปที่หล่อน รับสั่งว่า

“คุณ...อิสซาเบล...คุณเหมือนนางพญาชีบามาก เพชรเม็ดที่ประดับอยู่บนหน้าผากของคุณเม็ดนั้น เป็นเม็ดสีชมพู ผมคิดว่า ถ้าหลุดออกไปสู่ตลาดเพชรที่นิวยอร์คได้ ราคาคงไม่ต่ำกว่า 50 ล้านดอลล่าร์”

“เพคะ!หม่อมฉันภูมิใจมากที่มีโอกาสได้สวมสร้อยประดับเพชรเม็ดนี้ที่มีค่าสูงมาก ซึ่งในชีวิตของหม่อมฉันจะไม่มีโอกาสเลยแม้แต่จะเห็น...และถ้าอย่างนั้น ในสายพระเนตร เดไลล่าห์ก็ควรจะเป็นคริสตินาเพคะ ใช่ไหม?”

“ใช่แล้ว คริสตินา เหมือนเดไลล่าห์มากที่สด งามอย่างมีเสน่ห์ลึกลับ”

รับสั่งพลางน้อมเศียรลงเล็กน้อย ทอดพระเนตรจับมายังคริส ผู้ซึ่งย่อกายลงถวายเคารพอีกครั้ง ทูลตอบว่า

“แต่หม่อมฉันจะไม่เป็นเดไลล่าห์ที่หักหลังทรยศต่อแซม-ซั่นหรอกเพคะ เป็นเดไลล่าห์ที่ไม่มีพิษสงอะไรอีกแล้ว!”

“ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะในเขตมรกตนครนี่ รัศมีแห่ง ‘สัทธรรม’ ได้แผ่เข้าครอบงำดวงจิตของคุณแล้ว ว่าแต่...”

ทรงแสร้งทำเป็นกวาดเนตรค้นหา แล้วรับสั่งต่อมาว่า

“...นี่ ‘แซมซั่น’ ของผมหายไปไหนแล้ว?”

ดารินเป็นคนตอบแทนให้ พร้อมทั้งพยักหน้าไปทางรพินทร์

“โน่นยังไงคะ ‘แซมซั่น’ ของพระองค์ แซมซั่นผู้ไม่มีพละ-กำลังใดๆ เหลืออยู่อีกแล้ว เพราะหม่อมฉันเป็นผู้ตัดผมของเขาออกไปเสียเอง ไม่ใช่เดไลล่าห์เป็นผู้ตัดหรอก เขายืนผอม ซี่โครงบานอยู่นั่น ไม่ได้อุดมไปด้วยมัดกล้ามอย่างใดทั้งสิ้น มิหนำซ้ำยังขัดพระราชเสาวนีย์ของราชินีเมยานี ที่ทรงขอร้องให้พวกเราทุกคนรวมทั้งเขาด้วย แต่งกายเยี่ยงชาวมรกตนคร แต่เขากลับแต่งมาในชุดพรานป่าพเนจรแลดทเรศนัยน์ตาอยู่เหมือนเดิม”

จักราชทรงหันไปพบรพินทร์ ก็สรวลลั่นออกมาอย่างขบขันระคนพึงพอพระทัยยิ่ง ในวาจาอันเฉียบคมของดาริน และสภาพอันยืนสงบนิ่งวางหน้าไม่ถูกของรพินทร์

“อ้อ! อยู่นั่นเองหรือ ‘แซมซั่น’ แต่งชุดพรานป่าอยู่เหมือนเดิม...ว่ายังไงเมยานี เขาขัดคำสั่งของเธอ”

ประโยคหลัง ทรงหันไปโอบกฤษฎีของราชินีแสนสวยพลางรับสั่งถามยิ้มๆ

“สำหรับรายนี้ ยกเว้นให้เสียคนหนึ่งเพคะ เขาไม่ยอมเล่นละครกับเราด้วย และหม่อมฉันก็ไม่ได้ถือโทษอย่างใดทั้งสิ้น”

พลางเมยานีก็สรวลคิ๊ก รับสั่งสุรเสียงดังกลั้วสรวลไปทางพรานใหญ่ว่า

“ตามสบายนะ พี่รพินทร์”

จอมพรานก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง ยิ้มมุมปาก

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณ ทั้งสองพระองค์”

จักราช ทรงทักทายเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ตลอดจนฝ่ายของอเมริกันทกคนทั่วหน้า รวมทั้งหันไปโบกพระหัตถ์ให้กับพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองของรพินทร์ด้วย แล้วรับสั่งให้ทั้งหมดเข้าประจำที่ พระองค์เอง เสด็จเข้ามาจับข้อมือรพินทร์ไว้แล้วจูงเดินเข้ามา ในระหว่างที่เมยานี ก็ดำเนินตรงไปยังดารินจับมือ ต่างฝ่ายต่างถูกจูงเข้ามาหากัน และถูกนำมาเคียงคู่กันท่ามกลางวงแวดล้อมของฝ่ายเชษฐาและอเมริกัน

พระเจ้ากรงมรกตนคร ทรงประกาศขึ้น ได้ยินก้องไปทั่วห้องนั้นว่า

“คืนนี้ นอกจากเราจะร่วมเสวนาปราศรัย ร่วมรับประทานอาหารด้วยกันแล้ว เราจะมาร่วมดื่มฉลองให้แก่บ่าวสาวคู่หนึ่งซึ่งได้ผ่านพิธีวิวาห์ไปแล้วเมื่อคืนนี้ด้วย เป็นเสมือนพี่ชาย และพี่สาวของผมเอง ผู้กอง รพินทร์ ไพรวัลย์ และคุณหญิงดารินวราฤทธิ์ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกท่านฝ่ายอเมริกันทั้งหมดคงจะได้ทราบข่าวกันมาบ้างแล้ว หรือว่าใครยังไม่ทราบ?”

ประโยคหลัง พระเจ้ากรุงมรกตนคร วางสีพระพักตร์ตายแสร้งร้องถามไปยังอเมริกันทุกคน

สแตนลีย์ยิ้มกว้าง ทูลว่า

“พวกเราทราบกันหมดทุกคนแล้ว พระเจ้าข้า ถึงการวิวาห์ของบุคคลทั้งสองท่านนี้ ซึ่งพระองค์ และญาติผู้ใหญ่ของฝ่ายหญิงเป็นผู้จัดดำเนินการให้ และพวกเราทุกคนมีความยินดีมีความสุขด้วย”

“ฉะนั้น ก่อนที่เราจะนั่งลง และสนทนารับประทานอาหารกัน ผมอยากจะขอร้องให้ทุกท่านหยิบถ้วยขึ้นมาถือในมือไว้ขอร้องครับ เดี๋ยวนี้...ยกเว้นคู่บ่าวสาวเท่านั้น ที่ขอให้ยืนจับมือกันไว้เฉย ๆ เช่นนี้ก่อน”

ทุกคนตื่นเต้น

ต่างรับถ้วยมาจากนางพนักงาน ซึ่งดูเหมือนจะเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วมาถือไว้ในมือพร้อมกัน พนักงานอีกชุดหนึ่งก็เข้ามารินเมรัยชั้นเลิศ อันกลั่นหมักด้วยผลไม้บางชนิด ส่งกลิ่นหอมจรุงชวนดื่มดมลงในถ้วยที่หยิบขึ้นมาถือในมือทุกคน รวมทั้งของพระเจ้ากรุงมรกตนคร และราชินีเมยานีด้วย เมื่อชาวพนักงานหรือบริกรที่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่เหล่านั้น ได้ถอยห่างออกไปแล้ว จักราธิราชเจ้า ก็ทรงชูถ้วยในพระหัตถ์ขึ้นสูง ทุกคนปฏิบัติตาม และเมื่อนั้นก็ทรงประกาศก้องขึ้นว่า

“ในพระนามของพระศิวะเทพ และศรีมหาอุมาเทวี...ในนามของจักราธิราชเจ้า ราชินีเมยานี ประชาชนชาวมรกตนครทั้งหลาย พรานทั้งสี่ของรพินทร์ และลูกบ้านหนองน้ำแห้งอันเป็นลูกหาบที่มาในครั้งนี้ทุกคน รวมทั้งพวกท่าน ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดที่มาประชุมกันอยู่ ณ ที่นี่ด้วย...เราขอให้คุณหญิงดารินวราฤทธิ์ และพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ จงครองรักร่วมกัน

ด้วยความสุขสมบูรณ์ทุกทิวาราตรี และไม่มีสิ่งใดที่จะต้องมาทำให้พลัดพรากจากกันอีกแล้ว ไปตลอดชั่วอายุขัย ขอให้ทุกท่าน ทุกคน ณ ที่นี่ ดื่มให้แก่คู่บ่าวสาวทั้งสองพร้อมกันด้วย... สาธุ!”

ณ บัดนั้น ภายในห้องก็แซ่สนั่นไปด้วยเสียงโห่ร้อง พวกอเมริกันเปล่งคำ “ฮิป-ฮิป-ฮิป ฮูเร!” ส่วนฝ่ายไทยไชโยขึ้นสามครั้ง แล้วต่างลดถ้วยลงมาดื่มจนหมดเกลี้ยงด้วยความพลอยปลาบปลื้มยินดีและเต็มใจยิ่ง

รพินทร์ ดาริน ยืนเคียงจับมือกันบีบแน่น กายสั่น น้อย ๆ ด้วยกันทั้งคู่ด้วยความปีติโสมนัสจนสุดที่จะบรรยายได้ในพระเมตตาของจักราธิราชเจ้า ซึ่งทรงดำเนินการให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ชนิดที่จัดตระเตรียมไว้แล้วอย่างเหมาะเจาะ มีจังหวะจะโคน และบัดนี้เสียงฆ้องชัย ก็ได้ประโคมขึ้นอีก ดังกระหึ่มก้องไปทั่วเป็นจำนวนหลายใบ ที่มองไม่เห็นแต่ดูเหมือนจะราย-รอบไว้ทั่วปราสาทหลังนั้น มันดังช้าขึ้นก่อนในจังหวะแรก แล้วก็เร่งถี่รัวขึ้นยิบ ครั้นแล้ว เมื่อกังวานฆ้องได้สุดสิ้นไป เสียงแตรปี่ กลอง และสรรพดุริยางค์ก็บรรเลงขึ้นในทันที

ทั้งคู่ มีหยาดน้ำตาคลอเบ้าด้วยความปลาบปลื้มจนสุดที่จะพรรณนาได้ ต่างหันมามองตากัน และบัดนั้น ก็โผเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนของกันและกัน ผลัดกันจูบแก้มซ้ายและขวา ต่อมาก็จรดริมฝีปากสนิทแนบเข้าหากัน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอยู่รอบกายที่ดังซ้ำ ๆ อยู่เช่นนั้น

เวลาแห่งความปลาบปลื้มปีตินั้น ได้ผ่านพ้นไปเป็นเวลานานพอสมควรทีเดียว จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างค่อย ๆ จางหายลงไป คงเหลือไว้แต่เพียงเพลงพิณไพเราะที่บรรเลงลอยมาเบา ๆ

“เราไม่มี ‘เว็ดดิ้ง ริ้ง’ ที่นี่...”

จักราชทรงรับสั่งขึ้นอีก ท่ามกลางความเงียบนั้น

“...แต่เราก็มีสรรพดุริยางค์เพื่อการสยุมพร เป็นการอวย-ชัยให้พรครบถ้วนตามจารีตประเพณีของมรกตนคร...เอาละ บัดนี้ทกท่านได้มาเป็นสักขีพยานในการวิวาห์ของพี่ชายและพี่สาวของผม พร้อมทั้งประศาสน์พรให้แล้ว ผมขอเชิญให้ทุกคนนั่งลงประจำที่ได้แล้ว บัดนี้”

ระหว่างที่รพินทร์ และดาริน ยังยืนในสภาพที่ตื่นตะลึงทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น ราชินีเมยานีก็เข้ามาจับแขนดาริน เชื้อเชิญให้นั่งลงยังตำแหน่งหนึ่ง และจักราชก็ทรงฉุดแขนรพินทร์ให้นั่งลงเคียงคู่ พระเจ้ากรุงมรกตนครหย่อนพระองค์ลงประทับขนาบข้างรพินทร์ ในขณะที่ราชินีเมยานี ก็ประทับลงข้างดาริน ต่อไปจึงเป็นเชษฐา ซึ่งชิดอยู่กับเมยานีอีกทีหนึ่ง ส่วนทางด้านซ้ายของจักราชนั้นคือ ดร. สแตนลีย์

เบล นั่งสลับอยู่ในระหว่างอนุชาและไชยยันต์ คริสตินั่งอยู่ในระหว่างเชิดวุธและคี๊ธ ล้อมรอบเป็นวงกลม

“เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวจะไม่กล่าวอะไรกับพวกเราบ้างหรือครับ?”

พระเจ้ากรุงมรกตนคร ทรงรับสั่งขึ้นปนแย้มสรวล ภายหลังจากทุกคนได้นั่งกันเรียบร้อยรายรอบแล้ว

รพินทร์หันไปมองดูเจ้าสาวของเขา ซึ่งไม่คิดว่าจะได้มาเข้าพิธีแต่งงานในมรกตนครแห่งนี้

ดารินเอามือลอดใต้แท่นวงกลมมาจับมือเขาแน่น แล้วพยักหน้า

“ฉันพูดอะไรไม่ออกแล้ว รพินทร์ ขอให้คุณพูดเถิด เพราะถึงอย่างไร ต่อไปนี้ คุณก็คือผู้นำของฉัน ส่วนฉันจะเป็นผู้ตามเท่านั้น”

จอมพรานสูดลมหายใจลึก มองไปยังจักราธิราช เมยานี และทุกคนที่แวดล้อมอยู่ น้ำเสียงของเขาต่ำลึกแต่กังวานได้ยินชัดเจน

“เราทั้งสอง กำลังตกอยู่ในภาวะที่ตื่นเต้น ปีติปลาบปลื้มในความกรุณาของพวกท่านทุกคนจนสุดที่จะกล่าวคำใดออกมาได้มาก โดยเฉพาะพระเมตตามหากรุณาธิคุณขององค์สมเด็จพระเจ้าจักราธิราช และสมเด็จพระราชินีเมยานี ตลอดจนท่านผู้ใหญ่ทุกท่านของฝ่ายเจ้าสาว ไม่ว่าจะเป็นคุณชายเชษฐา คุณชายกลาง คุณไชยยันต์ รวมทั้งพวกท่านฝ่ายอเมริกันทุกคนกับคุณเชิดวุธด้วย เราจะไม่ลืมคืนที่ผ่านมาแล้วเมื่อวาน และคืนนี้จนตลอดชั่วชีวิต ขอขอบพระทัย และขอบคุณ...และขอปฏิญาณไว้ ณ ที่นี้ ต่อหน้าพระพักตร์ทั้งสองพระองค์ และต่อหน้าท่านทั้งหลายว่า ผมจะรักคุณหญิงดารินไปจนหมดสิ้นลมหายใจของผม **คุณหญิงดาริน คือรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของผม**

และเธอคือมงกุฎไพรของผม เป็นรางวัลแห่งชีวิต ของพรานต่ำศักดิ์คนหนึ่งที่ได้รับมาอย่างไม่คาดฝัน อีกครั้งเราทั้งสองขอขอบคุณ...”

น้ำเสียงของเขา ขาดหายไปในลำคอเพียงแค่นั้น

จักราชปรบพระหัตถ์นำขึ้นก่อน และเมื่อนั้น ทุกคนก็ปรบมือเกรียวกันขึ้นสนั่น เป็นเวลายาวนาน

“ต่อไปนี้ เราจะดื่มกินและคุยกันให้สนุกละ...”

ทรงรับสั่งต่อมา ภายหลังจากเสียงปรบมือให้สุดสิ้นลง

“...คู่รักทั้งสอง ได้สมรักกันเสียที พวกเราทั้งหมดก็รู้สึกโล่งอกไปด้วย ใครจะโล่งอกแค่ไหน ผมไม่ทราบได้ แต่สำหรับผมและเมยานี...โล่งอกมากทีเดียว เพราะได้พยายามกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง และก็ได้ดำเนินมาสู่เป้าหมายที่ต้องการแล้ว”

“พระองค์ทรงทำอย่างไรเพคะ ทรงเข้าไปบำเพ็ญตบะ-ญาณ เพื่อดึงดูดเรียกร้องให้บุคคลทั้งสองมุ่งหน้ามาพบกันที่นี่ใช่ไหม?”

เบลเอ่ยถามขึ้น ไวน์ของมรกตนครกำลังออกรสสำหรับหล่อน และความคุ้นเคยก็เริ่มมีมากขึ้นทุกที

“ถูกต้อง เบล ผมต้องเสียสละตัวเองอย่างสูงสุดทีเดียว บางทีก็แทบจะสิ้นลมปราณ ในการที่จะส่งกระแสจิตชักนำในเรื่องนี้ ซ้ำนอกไปจากนั้น ยังต้องคอยแบ่งภาคไปให้การช่วยเหลือทางฝ่ายคุณและทางฝ่ายคุณชายเชษฐาด้วย แม้จะไม่ทางตรง ก็ทางอ้อม เครื่องมาตกอยู่ที่นี่ พวกคุณบังคับให้พรานใหญ่นำทาง

ฝ่ายนายหญิงก็ตามพรานใหญ่มาอีกทีหนึ่ง ผมก็รู้แก่ใจแล้วว่าตัวเองจะต้องทำอย่างไร สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้อุปการะช่วยเหลือทุกฝ่ายด้วย มิฉะนั้นทั้งสองฝ่ายจะพินาศกันทั้งหมดในเส้นทางทั้งสายนั้น สายที่จะไม่มีมนุษย์สามัญธรรมดาคนใดเหยียบย่างเข้ามาถึง”

“พระองค์เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรม และตั้งมั่นอยู่ในศีลสัตย์ จึงก่อให้เกิดเป็นพลังบารมีอิทธิฤทธิ์ขึ้น เราทุกคนล้วนตกเป็นหนี้บุญคุณของพระองค์ทั้งนั้น เรามารู้เอาภายหลัง”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นอย่างสภาพอ่อนน้อม ชถ้วยเมรัยให้แก่จักราชนิดหนึ่ง แล้วยกขึ้นดื่ม

“นอกจากอิทธิฤทธิ์แล้ว พระองค์ยังสูงเลิศไปด้วยวิชามายากลด้วย ข้าพระองค์กราบทูลออกมาจากใจจริงหวังว่าคงไม่เป็นที่ขุ่นเคืองพระทัย”

นายคี๊ธบอกมาอีกคน เพราะหลายถ้วยเข้าไปแล้ว ทำให้ชักตึงๆ จักราชทรงพระสรวล

“เคอเนล คี๊ธ คุณพูดถูก ผมเป็นนักเล่นกลชั้นหนึ่งด้วย อีกนะจะบอกให้ไม่เชื่อก็ลองถามพรานรพินทร์ดูซิ แต่เขาไม่ค่อยจะชอบการเล่นกลของผมเลย เพิ่งจะมาชอบก็อีตอนนี้แหละ”

พลางก็หันไปปรายเนตรทางพรานใหญ่ รพินทร์เพียงแต่ยิ้ม ไม่กล่าวเช่นไรทั้งสิ้น แล้วก็ทรงหันไปทางเชิดวุธ

“...น้องชาย ดูคุณจะเป็นคนเงียบขรึมที่สุดในคณะนะ มีอะไรอยู่ในใจหรือ?”

“หามิได้พระเจ้าข้า...”

เชิดวุธรีบกราบทูล พร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“ข้าพระองค์กำลังพลอยยินดีอยู่กับพี่รพินทร์ และพี่หญิงดาริน นั่งมองอยู่นี่เห็นว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมกันที่สุด”

“เขาทั้งคู่เหมาะสมกันมานานแล้ว เพียงแต่กาลเวลายังไม่ประจวบเหมาะเท่านั้น”

เมยานีรับสั่งแทรกมาด้วยน้ำพระสุรเสียงร่าเริงแจ่มใส

“แต่ครั้งนี้กาลเวลาประจวบเหมาะที่สุดแล้วใช่ไหมเพคะ?”

เบลทูลถามขึ้นอีกตามประสาคนช่างจำนรรจ์ เมยานีก้มเศียรลงนิดหนึ่ง แย้มสรวลพราย

“ทุกสิ่งทุกอย่างต้องรอกาลเวลา เขาทั้งคู่ รอกันมานานแล้ว! ไม่มีใครรู้หรอก”

ก่อนที่เบลจะกล่าวเช่นไรต่อไป พระเนตรของจักราชก็จับไปทางคริส ซึ่งนั่งจิบน้ำเมาอยู่เงียบ ๆ และทรงเอ่ยนามเรียกอย่างสนิทสนมว่า

“คริสติน่า”

“เพคะ?”

“ผมขอร้องอีกครั้งนะ สำหรับทุกคน ได้บอกแล้วว่าคืนนี้เราจะพบปะสังสรรค์กันเป็นการส่วนตัว และถ้าผมแทนสรรพนามตัวเองว่า ‘ผม’ นั่นก็แปลว่าผมคือ ‘แงซาย’ และเมื่อใดสรรพนามตัวเองว่า ‘ข้า’ เมื่อนั้น ผมก็คือจักราธิราชเจ้าแผ่นดินแห่งนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าทุกคนอยากให้ผมมีความสุขในคืนนี้ โปรดใช้คำพูดกับผมแบบปกติธรรมดา...เอาละ ผมเรียกคุณอีกครั้ง คริสติน่า!...”

“คะ?”

“ดีมาก รู้ไว้ด้วยว่า ในบางขณะ ผมมีความสุขที่จะเป็น

‘แงซาย’ มากกว่าจักราชซ้ำไป...เอาละ ผมจะถามคุณเรื่องงานอีกสักเล็กน้อย คุณแน่ใจว่าภายหลังจากที่คุณและคณะได้เข้าไปตรวจที่ซากเครื่องแล้ว ไม่พบกัมมันตภาพรังสีระเหยออกมาจากหัวรบนิวเคลียร์ของพวกคุณ”

“หม่อมฉัน เอ๊ย! ฉันมีความแน่ใจเช่นนั้นค่ะ ความจริงก็เชื่อมั่นที่คุณบอกไว้ก่อนแล้ว แต่ต้องการทำงานให้สมบูรณ์แบบที่สุด จึงจำเป็นต้องเข้าไปตรวจ และพบว่ามันไม่มีสารกัมมันตภาพใดๆ ระเหยออกมาเลย ซึ่งน่าประหลาดมาก และถ้าจะพดถึงคำว่าประหลาด...”

คริสยักไหล่

“...มันก็มีคำว่า ‘ประหลาด’ อยู่นับหมื่นๆ เรื่อง แสนๆ กรณี ในการเดินทางมาของเราในครั้งนี้”

“เป็นอันว่าจะไม่กู้กลับไปแล้วใช่ไหม?”

คราวนี้จักราชรับสั่งถามรวมๆ ขึ้นไปทางฝ่ายอเมริกันทุกคน

สแตนลีย์ถอนใจเฮือก

“ไม่แล้ว เราจะลืมมันเสียให้สนิททีเดียว จะเก็บทุกสิ่งทุกอย่างไว้เฉพาะในความทรงจำที่เปิดเผยไม่ได้สำหรับพวกเราที่ได้มาพบเห็นโดยเฉพาะเท่านั้น ใครพูด คนนั้นจะถูกหาว่าเสียสติ”

“เราไม่ได้หวงห้ามไว้ ไม่ให้พวกคุณเอากลับไป ถ้ามีความสามารถ มีปัญญา และถ้าเมื่อไม่สามารถที่จะกู้กลับคืนไปได้ เราก็ไม่รังเกียจที่จะให้มันอยู่ในดินแดนของเรา ณ ที่นั้นตลอดไปที่บอกไว้แล้ว...”

พลางอดีตแงซายก็หัวเราะออกมาเบา ๆ

“...พวกคุณก็เหมือน ‘เต่า’ ที่บังเอิญขึ้นมาเห็นอะไรต่ออะไรบนบก ไม่มีโอกาสที่จะนำความไปเล่าให้กับ ‘ปลา’ ที่อยู่ในน้ำฟังและเชื่อตามได้เลย ตราบใดก็ตามที่ปลาไม่สามารถที่จะขึ้นบนบกได้ เพราะปลานั้นขึ้นบนบกเมื่อไหร่ มันก็ตายเมื่อนั้น”

“เรื่องนั้นเราหารือกันแล้ว และเข้าใจดีแล้ว พระเจ้าข้าเอ๊ย! ครับ”

คี๊ธบอกมา

“แงซาย...”

เสียงเอ่ยเรียกนามขึ้นเบา ๆ ดังมาจากคริส พระเจ้ากรุงมรกตนครทรงหันไปทางหล่อนทันที

“ครับ คุณเรียกผมรึ?”

คำพูดนั้นอ่อนโยนสุภาพเป็นกันเองที่สุด คริสยิ้มอย่างสำรวม แล้วเอ่ยเบา ๆ ต่อมาว่า

“ฉันจะขอเรียกคุณอย่างนี้ และขอใช้คำพูดกับคุณอย่างนี้เฉพาะคืนนี้ที่คุณขอร้องเท่านั้น พ้นจากคืนนี้ไปฉันและพวกเราทุกคน คงจะไม่บังอาจใช้คำพูดหรือสรรพนามแทนตัวพวกเราเองและตัวคุณ เหมือนเช่นคืนนี้อีก ตกลงไหมคะ?”

“ผมอนุญาต ตกลงครับ”

“ระหว่างที่เรารอนแรมกันมาในป่า และเมื่อเรื่องร้ายแรงต่าง ๆ ได้เกิดทวีเพิ่มขึ้นทุกขณะ...”

คริสกล่าวต่อไป ด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นชัดเจนของหล่อน ซึ่งทุกคนเงี่ยหูสดับฟังว่า แม่ผมทองจะกล่าวเช่นไรกับพระเจ้ากรุงมรกตนคร

“...พวกเรารู้จักนาม ‘แงซาย’ จนคุ้นหูทีเดียว ครั้งแรกก็จากพรานรพินทร์ และต่อมารายละเอียดบางส่วนที่เรารับทราบเกี่ยวกับคุณก็มาจากพรานทั้งสี่คนของเขา คือ บุญคำ จัน เกิด และเส่ย ตัวพรานรพินทร์ หรือครูรพินทร์นั้น จะไม่เอ่ยนามของคุณให้เราได้ยินบ่อยนัก ทำให้เราได้ทราบว่าคุณเป็นนักเดินป่าที่มีความสามารถเป็นเลิศ เป็นบุคคลที่มีบุคลิกพิเศษ และมีความสามารถในทุกทางเหนือระดับปกติชนรายเฉลี่ย พวกพรานพื้นเมืองเล่าถึงคุณ จนทำให้เราเกิดภาพพจน์ทั้งๆ ที่ไม่เคยพบเห็นรู้จักตัวจริงมาก่อน และเก็บเอาความพิศวงนั้นไว้ในใจเงียบๆ ตลอดมา เรารู้กันแต่เพียงว่า ถ้าเอ่ยถึง ‘แงซาย’ นั่นหมายถึงความยิ่งใหญ่ในอาณาจักรของป่าดงพงไพร แทบจะไม่น้อยหน้าไปกว่าครรพินทร์ทีเดียว...แต่ครั้นเมื่อเราได้มาพบเห็นตัวจริงเข้าในเมืองมรกตนครแห่งนี้ เราพบว่าสิ่งที่เราได้ยินได้ฟังมานั้น ต่ำกว่าที่เราคาดคะเนมากนัก คุณยิ่งใหญ่ในทุกวิถีทาง ยิ่งกว่าเราคาดคะเนไปมากทีเดียว ส่วนจะยิ่งใหญ่สักขนาดไหน ฉันและพวกเราฝ่ายอเมริกันทุกคนคงจะไม่ต้องเอ่ยถึง”

จักราชน้อมเศียรลงนิดหนึ่ง สีพระพักตร์ละไมอยู่ด้วยรอยยิ้ม

“คริส ขอบคุณ ที่กรุณาให้เกียรติยกย่องสรรเสริญผม ผมเป็นศิษย์มีครูครับ จึงดำรงตนอยู่ได้รอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ครูคนแรกของผมก็คือ พ่อครูพรานหนานอิน ที่นั่งอยู่โน่น...”

ทรงบุ้ยพระโอษฐ์ไปทางโต๊ะของกลุ่มพวกพรานพื้นเมือง และลูกหาบทั้งหลาย

" ..ส่วนครูคนที่สอง คือพระธุดงค์ที่พ่อลุงหนานอินเอาไปฝากไว้ให้ผมร่ำเรียนวิชาซึ่งท่านมรณภาพไปนานแล้ว และครูคนที่สามก็คือ ผู้กองรพินทร์คนนี้ ท่านอบรมสั่งสอนผมมาสารพัดสิ่ง ไม่ว่าโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ท่านก็คือปรมาจารย์คนล่าสุดของผม ศิษย์จะดีได้เพียงไหน ก็ต้องขึ้นอยู่กับครูด้วย"

รับสั่งประโยคหลังสุด พร้อมกับมองด้วยพระเนตรแจ่มใสสกสกาวไปยังจอมพรานผู้นั่งเหมือนอยู่ในอาการตะลึงเมื่อได้ยินรับสั่งเช่นนั้น ซึ่งเขาก็รีบลนลานออกตัวมาโดยเร็วว่า

"หามิได้ ผมไม่ได้เป็นครูสั่งสอนวิทยาการใดๆ ให้แก่แงซายเลย ตรงข้าม ในอดีตนั้น ผมเป็นคู่ปรับของเขาเสียด้วยซ้ำไป แงซายให้เกียรติผมเกินไป"

พระเจ้ากรุงมรกตนครสรวลเบาๆ ในลำคอ

"เจ้าสิ่งที่ผู้กองเคยกวดขันดด่าว่ากล่าวผมมาแล้วทั้งหลายนั่นแหละครับ คือคำสั่งสอนที่ผู้กองอาจไม่รู้ตัวเอง อย่าว่าแต่จะเป็นอาจารย์สอนสรรพวิทยาการให้เลย แม้แต่บัลลังก์มรกตนครแห่งนี้..."

จักราชทรงทุบลงไปบนโต๊ะอาหารเบื้องพระพักตร์เบาๆ

"...ผมก็จะไม่สามารถกู้กลับคืนมาได้ ถ้าปราศจากผู้กองรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นเสนาธิการใหญ่วางแผนให้ทั้งหมด โดยมีคณะเจ้านายเก่าของผมเข้าร่วมมือด้วย ซึ่งบุญคุณของผู้กองและบรรดาเจ้านายเก่าของผมทุกท่าน ผมไม่อาจทดแทนได้สาสมตลอดจนสิ้นชีวิตนี้ทีเดียว เพราะฉะนั้น โดยเฉพาะผู้กอง

รพินทร์และคุณหญิงดาริน ผมจึงรักเสมือนพี่ชายและพี่สาวร่วมสายโลหิต เราทั้งสามมีความผูกพันทางใจต่อกัน ชนิดจะไม่มีอะไรมาแยกออกเสียได้ ขอให้พวกคุณเข้าใจไว้ด้วย ฉะนั้น เมื่อผมกล่าวว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ คืออาจารย์ของผม จึงไม่เป็นคำพูดที่ผิดความจริงไปเลย และคุณ...”

ทรงชี้พระหัตถ์มาทางคริส

“...คริสตินา คุณคิดถูกแล้วที่ยอมปวารณาตัวเป็นศิษย์ของบุคคลผู้นี้ เขาเป็นผู้ประเสริฐสุดคนหนึ่งที่ควรจะยึดถือเทิดทูนไว้ในฐานะครูบาอาจารย์ได้ ผมว่า ที่คุณรอดปลอดภัยและได้รับอันตรายมาน้อยกว่าทุกคนในคณะ ก็เพราะคุณยึดถือครูรพินทร์เป็นหลักนี่แหละ”

ทุกคนในโต๊ะนั้น ได้ยินกระแสรับสั่งนั้นอย่างชัดเจนทั่วกัน

“ถ้าเช่นนั้น ฉันเห็นจะต้องฝากตัวเป็นลูกศิษย์อีกคนหนึ่ง คริสไม่เห็นบอกอะไรฉันบ้างเลย ฉันเลยเกือบตายอย่หลายครั้ง”

เบลเอ่ยแทรกขึ้นปนหัวเราะ

“ยังไม่สายครับ ที่คุณจะรู้จักบุคคลท่านนี้ให้ลึกซึ้ง และฝากตัวเป็นศิษย์อีกสักคน ตราบใดก็ตาม ที่ในเที่ยวขากลับนี้ก็ยังจะต้องเดินบุกป่าเขาลำเนาไพรกันอีก แต่ผมรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่ไม่สู้จะยี่หระหรือแคร์กับอะไรนักไม่ใช่หรือเบล และครูรพินทร์ก็เคยทำงานหนักกับคณมาเป็นการส่วนตัวมากพอสมควรในการที่จะกู้ชีวิตคุณไว้ เพราะคุณไม่ค่อยจะเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งของเขา”

จักราชรับสั่งมาอย่างให้สติ เบลยังหัวเราะร่วนอยู่เช่นนั้น

“ค่ะ! ฉันเป็นเช่นนั้นจริงๆ คุณรู้เห็นอะไรหมดทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเดินทางร่วมมากับเราด้วยตัวของคุณเองงั้นแหละ”

“พวกเราไม่รู้เลยว่า การดุด่าว่ากล่าว หรือห้ามโน่นห้ามนี่อยู่ตลอดเวลาของรพินทร์ นั่นคือการสอนของเขา และที่สำคัญที่สุด เขาชอบปล่อยให้เหตุการณ์ร้ายๆ ทำหน้าที่เป็นครูสอนเรากันเอง ผมเองก็เคยทะเลาะกับเขาแทบเป็นแทบตายเหมือนกันในระหว่างเดินทางแรกเริ่ม ขนาดต่อยกันก็ยังเคย”

นายคี๊ธเอ่ยมาอีกคน พร้อมกับเป่าลมออกจากริมฝีปากเบาๆ บัดนี้ สายตาที่แลมาทางพรานใหญ่เปี่ยมไปด้วยความรักสนิท

“คุณต่อยกับครูรพินทร์?...”

จักราชทวนคำ พลางแย้มสรวลน้อยๆ

“...แล้วคุณชนะ หรือได้เปรียบอะไรเขาไหม?...”

“ผมหน้าแหกปากฉีกต้องเย็บเสียหลายเข็ม แต่ที่สุดเราก็มารักกันอย่างเพื่อนร่วมตายได้”

“คุณตัวใหญ่กว่ารพินทร์มาก บังกันมิดทีเดียวนะ”

เชษฐาร้องบอกมาปนหัวเราะอย่างขันๆ คี๊ธเบ้ปาก

“ผมไม่เคยเรียนรู้เรื่องของมวยไทยมาก่อน ว่าพิษสงมันแค่ไหน ตัวเขามันเล็ก แต่ฝีมือของเขามันยิ่งใหญ่กว่าขนาดรูปร่างมากนัก”

“รู้ไว้อย่างนั้น ก็เป็นบทเรียนที่ดีอีกอย่างหนึ่ง...”

ไชยยันต์เสริมมา

“...และคุณรู้ไหม แงซายซึ่งตัวสูงขนาดคุณและบังรพินทร์มิดเหมือนกัน ก็ยังไม่กล้าต่อยกับรพินทร์เลย”

“เป็นความจริงอย่างที่นายทหารไชยยันต์พูดครับ” อดีตแงซายยอมรับมา

“ที่แงซายไม่ยอมต่อยกับผม ก็เพราะกลัวว่าผมจะไม่รับให้ร่วมเดินทางมาด้วยต่างหาก ถ้าต่อยกันจริง ๆ เขาก็เตะผมตายเพราะตัวเขาใหญ่กว่าผมมาก ผมเห็นเขารำดาบแล้วก็รู้ว่าคนคนนี้มีฝีมือในด้านการต่อสู้ทุกชนิด ผมไม่ได้สรรเสริญเขาในฐานะที่เขามีบุญคุณอันยิ่งใหญ่แก่ผมในครั้งนี้ แต่ผมรู้จักสังขารของตัวผมเองดี และแม้แต่เจ้าสาวของผมเอง คุณหญิงดารินคนนี้ก็รู้ระหว่างผมกับแงซาย ก็หวดหวิดจะเกิดเรื่องประลองกำลังกันหลายครั้ง แต่แงซายฉลาดกว่า เป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงเสีย เพราะเขารู้ว่าสักวันหนึ่งข้างหน้า เขาจะต้องใช้ผมให้นำมากู้บัลลังก์คืนที่ในมรกตนครนี่!”

รพินทร์กล่าวออกมาตามตรงอย่างจริงใจ

“เพราะฉะนั้น รายการนี้ก็เป็นรายการลูกศิษย์หลอกใช้อาจารย์ซิคะ ใช่ไหม?”

เบลหัวเราะคิก ถามรวม ๆ มายังรพินทร์และพระเจ้ากรุง-มรกตนคร

“มันเป็นเล่ห์อุบายที่ผมจะต้องทำเช่นนั้นครับ และอุบายชนิดนี้ผมก็ไม่ได้มาจากไหนหรอก ก็ได้มาจากการที่อยู่รับใช้ใกล้ชิดครูรพินทร์นั่นแหละ สรุปก็คือครูสอนให้อีกตามเคย”

ทั้งหมดในโต๊ะ หัวเราะกันเป็นที่สนุกสนาน ร่าเริงในถ้อยคำสนทนาโต้ตอบ ที่เป็นการคุยรวม ๆ กันทุกคน มีแต่เฉพาะราชินีเมยานีเท่านั้น ที่ประทับฟังยิ้ม ๆ อยู่ คืนนี้ไม่เหมือนคืนเลี้ยงในงานอุทยานสโมสรที่ผ่านมา แต่เป็นคืนแห่งการพบปะอย่างมิตรอย่างเพื่อนและมีความเป็นกันเองมากที่สุดเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่คณะทั้งสองฝ่ายได้เหยียบย่างเข้ามาถึงมรกตนคร

แล้วจักราช ก็รับสั่งขึ้นกับทุกคนว่า

“บัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปด้วยดี มีข้อสรุปที่แน่-นอนแล้ว ผมรู้ว่าทุกท่านยังไม่หายเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางยากเย็นในระยะยาวไกล อันต้องผ่านพบกับอุปสรรคนานาชนิด อยากจะขอร้องกึ่งขอความเห็นว่า ตัวผมเองและชาวมรกตนครทั้งหลาย มีความประสงค์ที่จะให้พวกท่านทั้งสองฝ่ายได้พักผ่อน

พำนักอยู่ที่มรกตนครนี้ให้ยาวนานที่สุด ก่อนที่จะจากไป ทุกท่านมีความเห็นอย่างไรครับ?”

ฝ่ายอเมริกันเริ่มซุบซิบปรึกษาหารือกัน ในระหว่างที่ฝ่ายของเชษฐาพากันนั่งพิจารณาดูอยู่ เพราะพวกเขาไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไรนักในการที่จะพักอยู่ในมรกตนครยาวนานสักขนาดไหน

“รพินทร์...”

ที่สุดพักใหญ่ สแตนลีย์ อันเป็นหัวหน้าคณะอเมริกันก็เอ่ยไปทางพรานใหญ่ และมองไปทางฝ่ายเชษฐาทุกคน เอ่ยขึ้นช้า ๆ ว่า

“...โดยแท้จริงแล้ว เรารักเมืองมรกตนครมาก และอยากจะอยู่ที่นี่ให้นานที่สุด แต่คุณเองคุณรู้ว่าภารกิจสุดท้ายของพวกผมยังไม่หมด นั่นก็คือ ต้องกลับไปรายงานตัวต่อหน่วยเหนือที่ส่งเรามา แม้ว่าคำรายงานของเราจะเป็นไปอย่างที่บอกแล้วก็ตาม และอีกอย่างหนึ่ง ภารกิจหน้าที่ส่วนตัวของพวกเราก็มีอยู่ ที่จะต้องกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอน”

“เราเข้าใจดีในข้อนั้น...”

เชษฐาตอบมาในทันทีที่สแตนลีย์หยุดชะงักเหมือนจะลังเลในการที่จะพูดต่อ

“...เรามาสรุปพูดกันอย่างตรงไปตรงมาก็แล้วกัน พวกคุณจะกลับเมื่อไหร่ ซึ่งรพินทร์และพวกผมก็จะไม่ทอดทิ้ง จะเดินทางร่วมกับคุณไปด้วย และจะนำส่งจนถึงที่พวกคุณปลอดภัยแน่นอนแล้ว และเมื่อนั้นจึงหมดภาระหน้าที่ของรพินทร์เสียที”

สแตนลีย์ถอนใจยาว เอามือลูบคาง แล้วยกถ้วยเหล้าขึ้นดื่มจนเกลี้ยง

“ผมกะว่า อย่างเร็วสัก 7 วัน และอย่างช้าอย่าให้เกิน 10 วัน เรากราบทูลลาพระเจ้ากรุงมรกตนคร กลับออกจากที่นี่ไปดีไหมครับ?”

“ตกลง! พวกคุณไปลองปรึกษาหารือกันอีกทีหนึ่งก็แล้วกัน ว่าจะออกเดินทางเมื่อไหร่แล้วแจ้งให้ผมทราบอีกทีหนึ่ง ผมจะไม่ทอดทิ้งหน้าที่ครั้งสุดท้ายของผมหรอก และขากลับนี่ จะง่าย รวดเร็วกว่าขามามาก”

รพินทร์เป็นฝ่ายบอกมาง่ายๆ ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังของเขา

“เราจะหารือกันดูอีกที ก็อย่างที่บ๊อบพูดนั่นแหละ คงไม่เร็วเกินกว่า 7 วัน และไม่ควรให้ล่าช้าเกินกว่า 10 วัน”

นายคี๊ธบอกมาแทนสแตนลีย์

“ขอให้เหล่าท่านทั้งหลาย หารือกันเสียให้ดี และบอกให้ทางเราทราบ...”

เมยานีรับสั่งขึ้นด้วยน้ำเสียงการุณย์

“...แต่ขอให้ทราบอย่างเดียวว่า ท่านจะพำนักอยู่ที่นี่นานสักเท่าใด เราก็ยินดีต้อนรับด้วยความเต็มใจตลอดไป ส่วนจะออกเดินทางกลับไปวันไหน ก็ขอแจ้งให้ทราบ เพื่อเราจะได้จัดเตรียมเสบียงอาหาร และจัดส่งให้จนพ้นเขตแดนขัณฑสีมาของเรา”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณ...”

สแตนลีย์กราบทูลขึ้น สำหรับเมยานี ไม่มีผู้ใดที่จะใช้ถ้อยคำแบบธรรมดาพูดติดต่อความด้วย ณ สถานที่นี้โดยเฉพาะ

ฝ่ายอเมริกัน ยกเว้นฝ่ายของเชษฐาเท่านั้น เพราะมีความคุ้นเคยกันมาก่อน

"...เรื่องนี้จะกราบทูลให้ทรงทราบอีกครั้ง แต่ถึงอย่างไรระยะนี้ พวกเราก็คงจะต้องอาศัยพระบรมโพธิสมภารพึ่งพาอาศัยอยู่ยังแผ่นดินนี้ก่อน เรายอมรับว่าเราเหน็ดเหนื่อยบอบช้ำกันมาก ต้องขอพักจนกว่าจะรู้สึกแข็งแรงขึ้น"

"ตามสบาย เราได้บอกไว้ในแต่แรกแล้วว่า ให้ถือเสมือนมรกตนครเป็นบ้านของพวกท่านเองก็แล้วกัน"

เมยานีรับสั่งตอบ แล้วทรงหันไปกระซิบสนทนาอะไรอยู่กับดารินเป็นการส่วนพระองค์ ซึ่งตลอดเวลา นางก็รับสั่งพูดคุยอยู่กับดารินตลอดเวลา

ขณะนั้น เบลก็ทะลุกลางปล้องขึ้นว่า

"ถ้าหากว่าจะมีพวกเราคนใดคนหนึ่ง อยากจะอยู่ที่นี่ตลอดไปละคะ โดยไม่ขอกลับไปอีก?"

จักราชแย้มสรวลน้อย ๆ

"ก็ใครละ ที่อยากจะอยู่ที่นี่?"

"อาทิเช่น อาจเป็นหม่อมฉัน...เอ๊ย! ฉันเอง"

"ไม่ว่าจะเป็นคุณ หรือพวกคุณคนใดทั้งสิ้น หรือต่อให้ทั้งหมด มรกตนครก็ยินดีต้อนรับอย่างเต็มใจยิ่ง จะออก 'กรีนการ์ด' ให้ด้วย เพื่อว่าพวกคุณจะได้ทำมาหากินในแผ่นดินนี้ได้โดยอิสระ โดยไม่ต้องกลัวว่า 'ตรวจคนเข้าเมือง' หรือ 'ไอ้เก' ของที่นี่ จะจับเข้าคุก เรามีอาชีพที่สุขสมบูรณ์อยู่หลายชนิดที่จะให้คุณหรือพวกคุณเลือกทำ"

เบลหัวเราะเกรี๊ยว ชอบอกชอบใจ

“อย่างฉันงี้ ถ้าไม่กลับไป คิดจะอยู่และทำงานที่นี่ ฉันควรจะทำอะไรดีคะ?”

หล่อนเริ่มพูดเล่น และล้อเล่นแล้ว ตามที่รับสั่งอนุญาตไว้ ซึ่งก็เป็นที่พอพระทัยของจักราชและเมยานี แต่สำหรับราชินีเมยานี ไม่วายปรายหางพระเนตรคมปลาบไปที่เจ้าแม่ยั่วเมืองที่มากับคณะของสแตนลีย์ ทว่ายังยิ้มๆ อยู่ ดารินแอบกระซิบว่า

“ใครจะอยู่ที่นี่ก็ให้อยู่ได้ ยกเว้นแต่ผมแดงคนนั้นคนเดียว อย่าให้อยู่นะเมยานี มีหวังปล้ำแงซายของเธอเข้าสักวัน”

เมยานีสรวลคิ๊ก แต่ไม่รับสั่งอย่างไร ยื่นริมโอษฐ์เข้าไปจุมพิตที่แก้มของดารินเบาๆ แล้วโสตเปิดสดับเตรียมฟังคำตอบของราชสวามี

“ถ้าคุณอยู่ที่นี่ คุณไม่ต้องไปทำงานอื่นให้ยากลำบากเลย เบล ผมจะให้คุณเป็น รมช. ว่าการกระทรวงสาธารณสุข หรือแพทย์หลวง ทำหน้าที่ช่วยฯพณฯ ส่างปาอีกทีหนึ่ง เรายังต้องการแพทย์ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อร่วมงานกับแพทย์ทางสมุนไพร”

เบลยังคงหัวเราะตัวเขย่าอยู่เช่นนั้น หล่อนกำลังมีความร่าเริงและเป็นสุขเต็มที่ ตามประสาคนขี้เล่นไม่มีอะไรจริงจัง และมาหยุดหัวเราะเอาเมื่อถูกคริสตินาแอบหยิกแรงๆ ตอบมาว่า

“ฉันพูดเล่นเท่านั้นเองแหละค่ะ คงไม่อยู่ที่นี่ให้หัวหลุดจากบ่าเข้าสักวันหนึ่ง หากมีอะไรพลั้งพลาด”

“กฎหมายของมรกตนคร ในยุคของจักราช และเมยานี ไม่เหี้ยมโหดดุร้ายถึงเพียงนั้นหรอก...”

เมยานีรับสั่งมาอีก ด้วยพักตร์ที่วางเฉยเรียบเป็นปกติ

“...และองค์มหากษัตริย์ที่นี่ ก็ทรงสิทธิ์ที่จะมีพระสนมได้ถึงหนึ่งพันคน เพียงแต่ว่า ถ้าพระสนมผู้นั้นผิดเผ่าพันธ์จากชาวมรกตนครออกไป ก็มีบทบัญญัติว่าห้ามตั้งครรภ์เท่านั้น”

ทุกคนของฝ่ายเชษฐา เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่าเมยานีก็คมกริบ และสำคัญไม่ใช่เล่น โดยเฉพาะดาริน หล่อนคาดไม่ถึงเลยว่าอดีตบุตรสาวขุนพลอรชุน จะมีทีเล่นทีจริงที่สาสมกับอาการระริกระรี้ของเบลถึงเช่นนี้

เบลทำตาโต เอามือทาบอกที่ล้นปรี่ไปด้วยเนินถัน ซึ่งผุดโผล่ล้นออกมาเหนือเสื้อที่หล่อนสวมอยู่ในขณะนี้

“ก็ถ้าหากพระสนมต่างแดน เกิดตั้งครรภ์ขึ้นล่ะเพคะ ?”

เมยานียิ้มมุมโอษฐ์

“กฎของที่นี่จะไม่ตัดคอ แต่จะชำระล้างความบริสุทธิ์หมดจดให้ด้วยการเผาทั้งเป็น ทั้งระหว่างตั้งครรภ์ ก็แค่นั้นเอง!”

ดารินเกือบจะตบมือออกมาดังๆ ด้วยความชอบอกชอบใจ แต่ระงับเสียได้ นอกจากปิดปากกลั้นหัวเราะ รพินทร์เองผู้หน้าตายที่สุดก็ยังยิ้ม ในขณะที่ฝ่ายของเชษฐาหัวเราะครืนขึ้นรวมทั้งเชิดวุธ

คริสแอบกระซิบกับเบล ผู้ทำหน้างงๆ ตาเบิกตื่นอยู่เช่นนั้น

“สะใจดีไหมล่ะ ระวังตัว เบล อย่าระริกระรี้ให้มากเกินไปนัก เมยานีคมราวกับมีดโกนไม่แพ้คุณหญิงดารินหรอก หยุดสำรวลเล่นได้เสียทีแล้ว”

เมื่อนั้น เบลจึงยักไหล่นิดหนึ่ง แต่สีหน้ายังระรื่นแบบคนหน้าเป็นอยู่เหมือนเดิม

“ถ้าพระสนมคนนั้น เป็นหม่อมฉันล่ะก็ ไม่มีวันเสียหรอกเพคะ ที่จะตั้งครรภ์ได้ ถ้าหากว่ารู้ล่วงหน้าในกฎเช่นนี้ แต่อย่าได้ทรงมีกังวลพระทัยไปเลย หม่อมฉันต้องกลับอยู่แล้ววันยังค่ำ ไม่ช้าก็เร็ว และอาจเร็วเกินกว่าสิบวันด้วย...”

หล่อนทูลไปเช่นนั้นแล้ว ก็มองไปทางรพินทร์

“...คุณต้องไปส่งเราจนถึงที่ปลอดภัย ตามที่สัญญาไว้นะขอคำรับรองอีกครั้ง”

“ไม่เพียงแต่รพินทร์เท่านั้น...”

ดารินเป็นคนตอบแทนมาให้ **หล่อนรู้สึกไม่สู้พอใจนักที่เบลไม่สำรวม และไม่ค่อยจะรู้จักกาลเทศะนัก เพราะวาจาอันอยู่ในลักษณะเหมือนล้อเลียนลามปาม**

“...พวกเราทั้งหมดที่มานี่ จะร่วมทางไปส่งเธอด้วย เธอจะแยกเอารพินทร์ไปเพื่อให้ส่งโดยเฉพาะไม่ได้”

“โอเค เข้าใจดี และควรจะต้องเป็นเช่นนั้น”

เบลตอบมาในทันที แล้วยกถ้วยชูขึ้น นางพนักงานก็เข้ามารินให้อีก

“แล้วคุณล่ะ คริส มีความคิดบ้างไหม ว่าคุณควรจะอยู่ที่นี่ตลอดไป ทิ้งโลกภายนอก อันมีความหลังที่ขมขื่นของคุณเสียที”

พระเจ้ากรุงมรกตนคร รับสั่งถามมาทางคริสติน่าอย่างปรานี

“ฉันไม่มีความขมขื่นอะไรเหลืออยู่อีกแล้ว...” หล่อนตอบอย่างระมัดระวัง น้ำเสียงนุ่มนวล แม้จะเบา

“...แต่คุณได้ลืมไปแล้วหรือยัง ว่าฉันได้ฝากตัวเป็นศิษย์ที่จะศึกษาในทางสมาธิกรรมฐานกับคุณ”

“อ่อ ผมยังไม่ลืมในเรื่องนั้น”

“เราจะเริ่มต้นกันอย่างไรคะ ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ 7 หรือ 10 วันที่ฉันอยู่ในมรกตนครแห่งนี้?”

“เริ่มจากวันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ในทุกๆ บ่าย จากเวลาประมาณ 16.00 น. ถึง 17.00 น. คุณนุ่งขาวห่มขาว ไปพบผมได้ที่ตำหนักท้ายของมหาปราสาทใหญ่ อยู่ที่ไหน ไปอย่างไร ผมจะให้คนของผมไปแจ้งแก่คุณอีกทีหนึ่ง แล้วเรามาเริ่มต้นฝึกจิตกัน โดยผมจะเป็นผู้นั่งกำกับคุมให้ คุณไม่ต้องมีอะไรไปเลย นอกจากนุ่งชุดขาวอย่างเดียว ทุกอย่างจะเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เราจะเรียนกันวันละ 1 ชั่วโมงเท่านั้น และควรจะเป็นทุกวัน เว้นวันที่คุณไม่อาจมาได้จริงๆ ก็ให้แจ้งมาก่อน และเรียนจนกว่าจะถึงวันเวลาที่คุณจากที่นี่ไป”

ข้อสนทนาในเรื่องนี้ระหว่างจักราชกับคริส ทำให้ทุกคนที่กำลังสนทนากันในเรื่องอื่นๆ พากันหยุดพูด และหันมามองทั้งสองฝ่ายเป็นตาเดียวอย่างสนใจ

“ค่ะ ฉันจะปฏิบัติตามที่คุณสั่งทุกอย่าง และเชื่อว่าคงไม่มีวันไหนยกเว้น ในเมื่อคุณให้ความกรุณาเช่นนี้ ยกเว้นแต่วันไหนจะไม่สบายลุกไม่ขึ้นจริงๆ ก็จะเรียนให้ทราบว่าแต่...”

ท้ายประโยค หันแลไปทางราชินีเมยานี ที่เอียงโสตสดับ-ฟังอยู่ตลอดเวลา กราบทูลไปทางราชินีแห่งมรกตนครว่า

“พระราชินีเมยานี จะทรงมีอะไรขัดข้องหรือไม่เพคะ ในการขอเข้าศึกษาธรรมของหม่อมฉัน จากองค์จักราช ผู้เป็นพระสวามี”

“เธอเป็นผู้ที่มีสัจจะแล้ว คริส เราไม่มีอะไรขัดข้อง จงหมั่นศึกษาร่ำเรียนเท่าที่จะมีเวลาเถิด เพื่อว่าจะได้นำเอาธรรมะไปเผยแผ่ยังโลกภายนอกต่อไป ตามที่เธอตั้งจิตปรารถนาอันเป็นกศลนั้นไว้ เชิญตามสบาย”

คริสก้มศีรษะ

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันก็โล่งใจ และจะเรียนไปได้อย่างดีที่สุด ขอขอบพระทัยเพคะ ในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าครั้งนี้จากสองพระองค์!”

“คริส เธอแน่ใจแล้วหรือ?”

เสียงเชิดวุธกระซิบถามแผ่วๆ

“แน่ใจที่สุด ถ้าฉันไม่ตายเสียก่อน”

“ถ้าเช่นนั้นก็ ‘สาธุ’ ขออนุโมทนาด้วย!”

นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทย พึมพำ แล้วจากนั้นก็สงบเงียบ...

ต่อจากนั้น เมื่อการสนทนาอันมีสาระสำคัญได้ผ่านพ้นไปแล้ว ทุกคน ยกเว้นรพินทร์และดาริน ซึ่งถูกกำหนดให้นั่งเคียงคู่ชิดกันอยู่ตลอดเวลาบุคคลที่ร่วมโต๊ะทั้งหมดแม้กระทั่ง

องค์จักราช และเมยานี ก็เริ่มลุกขึ้นสับเปลี่ยนที่นั่งอันเป็นรูปวงกลมนั้น เพื่อจะได้สังสรรค์ใกล้ชิดกับทุกคน ที่ครั้งแรกยังอยู่ห่างกันอยู่ กลายเป็นสลับที่นั่งกันไป สุดแต่ผู้ใดอยากจะเข้าไปพูดจาโดยเฉพาะกับใคร

อนุชา ขอเข้าไปนั่งคุยอยู่ใกล้ ๆ กับคริส ในขณะที่ไชยยันต์ก็สีเข้ามาทางอิสซาเบล เขาชอบตอนที่หล่อนเอาท่อนแขน และซีกด้านข้างของทรวงอกเสียดสีแขนเขาอยู่ตลอดเวลา ทั้งสองชนแก้วกันนับครั้งไม่ถ้วน จนบางขณะถึงกับโอบเอวกันได้ ซึ่งก็ไม่มีใครสนใจ จักราชนั้นเสด็จไปประทับนั่งอยู่ข้างนายคี๊ธ สอบถามเรื่องความลำบากยากเข็ญของการเดินทาง เชษฐาไปคุยทำหน้าที่เหมือนจะปลอบใจเชิดวุธ เพราะดูจะรู้ความนัยอะไรอยู่

และชั่วอีกไม่นาน ทั้งองค์กษัตริย์และราชินี ก็ขอพระองค์เสด็จไปร่วมกับโต๊ะพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลาย เมื่อย่างเข้าไปครั้งแรกนั้น พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบก็เงียบกริบสำรวมตัวจากสภาพเฮฮาทันที แต่แล้วชั่วไม่นาน เมื่อจักราชรับสั่งทักทายปราศรัย ชวนคุยด้วยในสภาพของ‘แงซาย’ พวกนั้นก็เฮฮากันขึ้นอีกเป็นที่สนุกสนานครึกครื้นยิ่ง

รพินทร์...ดาริน อันนั่งคู่กันอยู่ที่เก่านั้น พอไม่มีใครจะคุยด้วยต่อไป ราชสกุลสาวก็เอียงไหล่กระแทกเขาเบา ๆ จนเอนไปเล็กน้อย

“อมอะไรเอาไว้หรือคะ เจ้าบ่าว ไม่เห็นคุยอะไรกับเจ้าสาวมั่งเลย คืนนี้”

“ถึงปากไม่คุย ใจก็คุยอยู่แล้วครับ ยอดชีวิต”

“อย่ามาทำปากหวานนะ...” หล่อนกระซิบ “เห็นนั่งจ้องแต่คริสตาไม่กะพริบ เมียตัวเองนั่งอยู่ตรงนี้ ไม่มองเลย”

“คริสนั่งอยู่ตรงหน้าผมครับ มองเห็นง่ายดี ถ้าจะมองเจ้าสาวของผมที่นั่งเคียงคู่อยู่นี่ ผมก็ต้องเอียงคออยู่ตลอดเวลาประเดี๋ยวคอเคล็ดแย่ ไม่ต้องกลัวหรอกครับ ผมคงมีเวลามองจนคุณหญิงไม่ยอมให้มองนั่นแหละ”

“นี่!...”

หล่อนหยิกเบาๆ

“...อย่ามาทำพูดสองแง่สองง่ามอย่างตาคำนะ ไม่ใช่จะไม่ให้มองหรอก แต่จะบังคับให้จ้องชนิดไม่ยอมให้ตากะพริบเลยรู้ไว้เสียด้วย กลัวจะไม่มองเองเสียมากกว่า”

“ก็แอบมองมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยที่ลอยคอกันออกมาจากสายธารใต้ภูเขาในครั้งนั้นนั่นแหละ เพียงแต่ไม่ได้มองตรงๆ เท่านั้น ใช้ชำเลืองเอา”

“อ๊าว!...”

หล่อนร้อง หน้าแดง เอากำปั้นทุบแขนเขา

“...นี่เพิ่งจะมาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้เองรึ ไอ้เราก็คิดว่าช่างเป็นสุภาพบุรุษน่ารักเสียเหลือเกิน”

“ก็ทำเป็นสุภาพบุรุษใจแข็ง ไปงั้นเองแหละครับ ความจริงใจสั่นยังกะอะไรดี”

“บ้า!”

ดารินค้อน กระซิบอุทาน

“...แอบดูเขาหมดแล้ว ยังมีหน้ามาบอกอีก”

“ถึงไม่บอก คุณหญิงก็รู้ เว้นแต่จะทำเป็นไม่รู้เท่านั้น”

“บ้า! บ้า! บ้า!...ฉันไม่รู้สักหน่อย ก็เห็นยืนหันหลังให้ตลอดเวลา แล้วก็อุตส่าห์เอาผ้ามาคลุมตัวให้”

“ก็ก่อนจะคลุมตัว ตาก็ไม่ได้หลับนี่ครับ...ตอนนั้น คุณ-หญิงนอนคว่ำอยู่ หนาวสั่นเป็นลูกนก นึกจะปล้ำเสียแล้วตอนนั้น แต่บอกตรงๆ กลัวเสียศักดิ์ศรีของสุภาพบุรุษรพินทร์”

“บอกมาตามตรง เคยทำกับคริสติน่าอย่างนั้นบ้างหรือเปล่า?”

“ก็บอกตามตรงเหมือนกัน ไม่เคย และมันไม่เคยมีโอกาสหรือเหตุการณ์อย่างนั้น”

“ก็ถ้ามีล่ะ?”

“ก็...ไม่แน่เหมือนกัน!”

ดารินแยกเขี้ยว ยกมือทั้งสองบีบคอเขา จนรพินทร์เผลอตัวร้องออกมา ไชยยันต์หันมาเห็น ก็โวยขึ้นว่า

“เฮ้ยๆ อะไรกันนั่น เจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่นั้น แต่งงานกันหยกๆ ยังไม่ทันเข้าเรือนหอเลย เจ้าสาวไหงทำร้ายร่างกายเจ้าบ่าวแล้ว”

ดารินหัวเราะ แล้วบอกกับเพื่อนชายและทุกคนที่เริ่มหันมาดูว่า

“เปล่า! ฉันทำท่า ‘มันตรัย’ ที่มันกำลังจะบีบคอฉันให้รพินทร์ดน่ะ”

แล้วหล่อนก็ปล่อยมือออกจากคอรพินทร์ ไม่ลืมตวัดรอยเล็บครูดที่ใต้คอเขาพอแสบๆ รพินทร์ทำไก๋ หยิบผลไม้ในพานมาส่งให้ แต่หล่อนปัดมือ บอกสะบัดๆ

“ไม่กิ๊น”

“โธ่! ผมพูดเล่นแค่นี้ก็โกรธไปได้...”

“โกรธซิ หึงด้วยรู้มั้ย ตั้งแต่พบหน้าแม่คริสนั่นเป็นต้นมา ฉันหึงตลอดเลย เพียงแต่ไม่ให้ใครรู้เท่านั้น”

“อย่าหึงเลยครับ คริสกำลังจะบวชเป็นชีมืดแล้ว”

“ผิดหวังอย่างแรงจากคุณใช่ไหมล่ะ นี่แสดงว่าจะต้องมีอะไรกันมาก่อนแน่ๆ เทียว...”

“โธ่! สาบานให้ผมพลัดพรากจากคุณหญิงตลอดไป...”

“ไม่เอา สาบานอย่างนี้ไม่เอา...”

หล่อนหน้าม่อย เสียงอ่อนลง กอดแขนเขาไว้ เอนศีรษะพิงไหล่

“...ถ้าจะให้คุณพลัดพรากจากฉันไป ยอมให้คุณมีเมียอีกสักหนึ่งพันคน เท่าจักราชก็ยังดีกว่า”

“คุณหญิงน่ารักมากที่สุด ก็อีตรงนี้แหละ!”

“รพินทร์ขา”

“ครับผม”

“คืนนี้หลังงานเลี้ยงแล้ว ถ้าจักราชและพี่ๆของฉันบังคับคุณให้เข้าหอกับฉัน คุณจะว่ายังไง”

“แล้วคุณหญิงล่ะ จะว่ายังไง?”

หล่อนทำตาปรอย อึ้ง เอามือลูบที่หลังมือเขา

“ฉันคงกระดากแย่นะ ต่อหน้าใครต่อใครก็ไม่รู้ เยอะแยะไปหมด...อายตายเลย ฮือ...”

“ถ้างั้น ผมก็กลับไปเป็นลูกน้องของพวกฝรั่งไปพลางๆก่อน”

“ไม่เอา! ไม่ยอมให้ไปแล้วนะ คืนนี้คุณต้องอยู่ที่นี่ ถึงไม่เข้าไปนอนกับฉัน คุณนอนรวมๆ กับพวกพี่ๆ ฉันก็ยังดี”

“ก็ได้ครับ พอพวกคุณพี่ทั้งหลายหลับ ผมก็ย่องเข้าไปหาเจ้าสาวของผม”

“อย่าเชียวนะ ฉันจะร้องให้ปราสาทหลังนี้แตกเลย”

“ยิ่งร้อง คุณหญิงก็ยิ่งอายเอง และก็ไม่มีใครเขาสนใจด้วย ในการที่เจ้าบ่าวจะเข้าไปหาแล้วเจ้าสาวร้อง”

ดารินผลักเขาเบาๆ

“ถ้างั้น ก็เชิญกลับไปนอนเฝ้าคริสเถอะ ไม่ต้องอยู่ที่นี่หรอก”

“ไปเฝ้าทำไมให้โง่ เฉพาะคืนนี้ผมหมดภาระของผมแล้วกับพวกนั้น”

รพินทร์บอกด้วยน้ำเสียงขึงขังจริงจังของเขา

“ก็ถ้าพวกเขาเรียกคุณให้กลับไปด้วยล่ะ?”

“ผมเชื่อว่าทุกคนฝ่ายเขารู้จักว่าอะไรควรและอะไรไม่ควร ทุกคนแม้จะเป็นพวกฝรั่งมังค่า แต่ก็มีมารยาทดีพอสมควรในสายตาและความรู้สึกของผม ผมยอมรับว่าเขาเป็นพวกเจ้านายที่ดีคณะหนึ่งครับ”

“ถามอีกสักปัญหาหนึ่ง มันอาจซ้ำก็ได้นะ เพราะจำไม่ได้แล้ว ว่าเคยถามหรือยัง...”

“ก็ลองถามดูซิครับ”

“ถ้าฉันพูดว่า‘ถ้า’คุณไม่เคยรู้จักพบเห็นฉันมาก่อน สรุปก็คือเราไม่เคยเห็นกันมาก่อนเลยในชาตินี้ บังเอิญคุณออกเดินทางมากับพวกนั้นคราวนี้ คุณจะรักคริสไหม”

“โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยครับ คุณหญิงยอดรักของผม...รพินทร์ขอตอบว่าไม่เคยมีความสนิทใจกับผู้หญิงต่างชาติเลย ในชีวิตพรานนำทางของผม ไม่ใช่เพราะกับคริสหรือเบลเป็นครั้งแรก มีแหม่มสาวๆ สวยๆ มาร่วมเดินทางในป่ากับผมนับเป็นสิบแล้ว แต่ผมก็ไม่เคยไปยุ่งเกี่ยว หรือคิดที่จะพิศวาสอะไรด้วยเลย โฉลกมันไม่ต้องกัน และถ้าจะพูดถึงผู้หญิง ผมก็สาปแล้วสำหรับชีวิตในอดีตที่ผ่านมา นับตั้งแต่ถูกหลอก ถูกหักหลังคราวนั้น ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะได้มาพบคุณหญิง ครั้งแรกก็ทะเลาะกันก่อนต่อมาก็กลายมาเป็นความรัก ความบูชา นี่พูดถึงภาวะในชาตินี้นะครับ ไม่ได้หมายความไปถึงความผูกพันกันมาก่อนของเราในอดีตชาติ”

หล่อนถอนใจเบาๆ อย่างเป็นสุข จูบที่แขนเขา

“ฉันเชื่อคุณค่ะ รพินทร์ และชื่นใจอย่างที่สุด เป็นอันว่า คืนนี้คุณไม่ต้องกลับไปกับพวกเขาหรอก อยู่เสียที่นี่แหละอย่างน้อยนอนกับพวกพี่ๆ ฉัน ให้พวกเขาได้อบอุ่นสบายใจบ้างก็ยังดี แล้วฉันจะคอยดูซิว่า เมื่องานเลิกแล้วในคืนนี้ ก่อนกลับด็อกเตอร์สแตนลีย์เขาจะชวนคุณกลับไปพร้อมกับพวกเขาด้วยไหม”

“ก็ลองดูซิครับ จะได้วัดใจพวกนั้นดูด้วย ว่าพวกเขาเป็นสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี รวมทั้งมีน้ำใจเป็นนักกีฬาแค่ไหน งานของผมสำหรับพวกเขา สำเร็จลุล่วงไป 99.99 เปอร์เซ็นต์แล้ว นับตั้งแต่เราไปดูเครื่องตกกันเมื่อบ่ายนี้ เหลืออีกเพียง .01 เปอร์เซ็นต์ ที่ผมจะส่งเขากลับถึงเขตปลอดภัยของพวกเขาเท่านั้น”

เมื่อได้เวลาพอสมควร ทั้งกษัตริย์จักราช และราชินีคู่พระทัย ก็เสด็จขึ้นประทับยืนและรับสั่งกับทุกคนว่า

“ผมกับเมยานี ขอตัวแยกกลับไปก่อนเพราะสมควรแก่เวลาแล้ว ส่วนพวกท่านทั้งหลายจะอยู่ร่วมเสวนาซึ่งกันและกันอย่างไรก็เชิญตามสบาย ผมอยากที่จะให้ทั้งสองฝ่ายได้ทำความรู้จักสนิทสนมคุ้นเคยกันไว้ เพราะในเที่ยวขากลับ ทั้งสองฝ่ายก็คงจะต้องร่วมทางกันอยู่แล้วเป็นคณะใหญ่ทีเดียว”

ทุกคน ณ ที่นั้น ลุกขึ้นพร้อมกันหมด เพื่อส่งเสด็จ

จักราชทอดพระเนตรไปทางคู่บ่าวสาว ซ่อนรอยแย้มสรวลไว้ในสีพระพักตร์อันวางเฉย พร้อมกับรับสั่งว่า

“และ...เอ้! สำหรับคู่บ่าว-สาวทั้งสอง ผมคิดว่าคืนนี้เป็นคืนส่งตัวที่ฤกษ์ดีที่สุดแล้ว สำหรับเวลาส่งตัวนั้น จะเป็นเวลาสักเท่าไหร่ ก็ขอมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวจะเห็นสมควร”

ทางฝ่ายเชษฐายิ้มๆ กันทุกคน เฉพาะดาริน หน้ายังแดงอยู่เช่นนั้น ยืนหลบสายพระเนตรที่จ้องมา ส่วนรพินทร์พูดตามลำพังได้ยินคนเดียวว่า

“อย่าทะลึ่ง!...เรื่องของข้า ไม่ใช่เรื่องของเอ็ง”

เขาเพียงทำปากหมุบหมิบเท่านั้น ไม่ได้มีเสียงใดๆ ลอดริมฝีปากออกมา แต่จักราชกลับรับสั่งสวนมาราวกับได้ยินถ้อยคำของเขาว่า

“ตราบใดก็ตาม ที่ผู้กองยังอยู่ในมรกตนครแห่งนี้ เรื่องของผู้กองก็เหมือนเรื่องของผมทุกเรื่องไปแหละ...”

แล้วก็กวาดพระเนตรไปยังคริสติน่า ทรงกำชับเตือนว่า

“สำหรับคุณ คริส พรุ่งนี้ผมจะส่งคนไปรับตัวคุณมา สำ-หรับในสิ่งที่เราได้ตกลงกันไว้แล้ว โปรดเตรียมตัวให้พร้อมด้วย”

คริสย่อกายลงถวายคารวะ แทนคำตอบ

จักราช และเมยานี โบกพระหัตถ์ให้กับทุกคน ซึ่งก้มลงคำนับ จากนั้นก็เสด็จออกจากห้องโถงสำหรับจัดงานเลี้ยงนั้นลับพระวรกายออกไปด้วยกันทั้งคู่ อย่างไม่มีพิธีรีตองอะไร

ดาริน ซึ่งยืนจับมืออยู่กับรพินทร์ บีบมือเขาเบาๆ แล้วกระซิบบอกว่า

“แงซายพูดกันท่าไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เพื่อที่จะไม่ให้พวกอเมริกันเอาตัวคุณกลับไปในคืนนี้”

“ครับ แงซายก็คือแงซายนั่นแหละ ไม่มีอะไรผิดไปจากเก่าก่อนสมัยที่ยังเป็นองครักษ์ประจำตัวของคุณหญิงหรอก”

เมื่อทั้งสองพระองค์เสด็จจากไปจากสถานที่นั้นแล้ว ฝ่ายอเมริกันและฝ่ายของเชษฐา ตลอดจนพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลายก็คงสนทนากันต่อไป สแตนลีย์กล่าวชวนเชษฐาให้ไปเยี่ยมยังที่พักของฝ่ายตนบ้าง ซึ่งทางด้านเชษฐาก็รับปากโดยดี

ระหว่างการพูดคุย เล่าสู่ซักถามอะไรซึ่งกันและกันนั้น โอกาสหนึ่งดารินก็เลี่ยงเข้าใกล้คริส ขณะที่หล่อนกำลังสนทนาอยู่กับพี่ชายทั้งสอง แล้วบอกว่า

"ฉันมีอะไรให้เธอดู คริส...ตามฉันเข้ามาในห้องหน่อยซิ"

แม่ผมทองเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง หันมองหล่อนอย่างสงสัย ต่อเมื่อหล่อนกล่าวชวนขึ้นอีกครั้งพร้อมทั้งเอื้อมมือมาจับข้อมือไว้ คริสก็กล่าวขอตัวกับเชษฐา และอนุชา ลุกขึ้นเดินตามหลังดารินไปโดยดี

หล่อนนำคริสเข้ามาในห้องนอน ซึ่งบัดนี้ มีแต่นางพนักงานทั้งสามคนนั่งคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ เมื่อก้าวล้ำเข้ามา คริสกวาดสายตาไปรอบ ๆ แล้วพึมพำออกมาว่า

"เหมือนห้องบรรทมของเจ้าหญิงไม่มีผิด พระเจ้ากรุง-มรกตนครทรงให้เกียรติแก่เธอมากเหลือเกิน น้อย"

"ถ้าเธอรู้เห็นอดีตระหว่างพวกเรากับจักราชโดยละเอียด เธอจะไม่แปลกใจอะไรเลย ที่ทรงให้การต้อนรับฝ่ายฉัน ราวกับพระญาติอันสนิทเช่นนั้น เรามีความผูกพันต่อกันลึกซึ้งเกินกว่าที่จะอธิบายอะไรได้ และในมรกตนครแห่งนี้ ฉันก็เปรียบเหมือนเจ้าหญิงหรือราชสกุลใกล้ชิดองค์หนึ่งนั่นแหละ พวกนางพนักงานเหล่านี้ปรนนิบัติรับใช้ฉันเสียจนบางขณะฉันรู้สึกอึดอัด..."

ดารินบอกยิ้ม ๆ อย่างอารมณ์ดี และกล่าวอนุญาตให้คริสหย่อนกายลงนั่งบนเตียงโออ่าโอฬารของหล่อน ตนเองเดินไปที่แท่นกระจกเงาอันทำด้วยแผ่นเงินขัด หยิบเอาสิ่งหนึ่งที่เตรียมไว้ก่อนแล้วขึ้นมาถือไขว้หลังไว้ แล้วเดินตรงเข้ามาหาคริสผู้ยังนั่งตะลึงชมห้องอันงดงามของหล่อนอยู่ ขณะเดียวกันก็พยักหน้าเอ่ยปากอนุญาตให้พนักงานรับใช้ หรือนางกำนัลเหล่านั้นออกไปจากห้องก่อน เหลือหล่อนตามลำพังกับคริสสองต่อสอง ตลอดเวลาจะแว่วเสียงหัวเราะ และเสียงพูดคุยของพรรคพวกที่ดื่มกิน

กันอยู่ข้างนอกดังเข้ามา เพราะประตูห้องติดต่อกับระเบียงทางเดินยังเปิดอยู่ มีแต่แพรพลิ้วกั้นไว้เท่านั้น

เมื่อมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าแม่ผมทอง ผู้นั่งอยู่บนฟูก ดารินเอ่ยขึ้นช้า ๆ อ่อนหวานว่า

“ขณะนี้ เราอยู่กันเฉพาะลำพังสองต่อสอง ซึ่งฉันหาโอกาสนี้มานานแล้ว”

คริสจ้องหน้าหล่อนอย่างพิศวงอยู่เช่นเดิม ด้วยดวงตาสีฟ้าค่งามนั้น **เหมือนจะพยายามค้นหาสิ่งอันเป็นปริศนา แต่ก็ยังค้นไม่พบอะไร จากเค้าหน้าและแววตาของอีกฝ่ายที่เต็มไปด้วยความเป็นมิตรบริสุทธิ์ใจจริง**

“รู้สึกว่าเธอจะมีเรื่องอะไรที่จะต้องพูดกับฉันโดยเฉพาะกระมัง?”

คริสถาม

“ใช่!”

“ฉันพร้อมแล้วที่จะรับฟังทุกสิ่งทุกอย่าง”

“คริส...แม้เราจะเพิ่งพบเห็นกันเมื่อไม่นานมานี้นัก ฉันก็มีความรู้สึกสนิทใจและรักเธอมาก รักเหมือนน้องสาว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยังรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณเธออยู่มากเหลือเกิน เกี่ยวกับเรื่องที่เธอเคยช่วยรักษาพยาบาลดูแลรพินทร์ไว้ในทุกครั้งที่เขาเจ็บป่วยลงกลางป่า”

คริสยักไหล่นิดหนึ่ง แล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ

“โปรดอย่าพูดถึงเรื่องนั้นเลยนะ น้อย! เขาเป็นพรานนำทาง ฉันเป็นฝ่ายของนายจ้าง การช่วยเหลือซึ่งกันและกันใน

ระหว่างที่เดินป่าอยู่ ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา ฉันจะปล่อยให้เขาเจ็บหนัก หรือล้มตายลงได้อย่างไร มันไม่เป็นบุญคุณอะไรกันหรอก และขอขอบใจมากที่เธอมีความรู้สึกที่ดีต่อฉัน แทนที่จะเกลียดฉัน เธอเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหนักแน่นมาก ที่ไม่ผวาหวาดคิดระแวงอะไรฉันเกี่ยวกับ...ผู้ชายคนนั้น”

“ถึงแม้ว่าฉันจะคิดมาบ้าง ในระหว่างที่ยังเดินทางตามหาเขาไม่พบ ฉันก็ยังภาวนาอยู่ตลอดเวลา ขอให้เธอหรือเบล จงมีความเมตตาต่อเขาให้มาก ๆ เพื่อจะได้ช่วยดูแลเขา ในยามที่เขาป่วยไข้ เพราะรพินทร์ไม่ใช่คนแข็งแรงอะไรนัก เขามีโรคประจำตัวซึ่งเขาพ่ายแพ้ต่อมันทุกครั้งที่มันกำเริบขึ้น และมันก็เป็นความจริงที่เธอและเบล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวเธอเองให้ความกรุณาต่อเขามากเหลือเกิน อย่างน้อยก็ไม่แพ้ฉัน สมมุติว่าฉันอยู่ ณ ที่นั้นด้วย และมีโอกาสที่จะดูแลเขา แต่เธอก็ช่วยจัดการแทนให้หมดเหมือนตัวฉันเองทุกอย่าง เขาบอกฉันในความดีงามของเธอในข้อนี้หมดแล้ว และนี่แหละที่ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจในตัวเธอมาก นี่คือสิ่งที่ฉันอยากจะให้เธอรับทราบ”

แม่ผมทองถอนใจเบา ๆ นิดหนึ่ง แล้วหัวเราะฝืน ๆ

“ฉันบอกแล้วว่า อย่าเอ่ยถึงมันเลย น้อย...การเดินทางมาคราวนี้ ทำให้ฉันรู้สึกถึง ‘บาปผิด’ ของพวกเราทั้งหมดเหลือเกิน ที่เป็นการพรากคู่รักซึ่งรักกันมากที่สุด ซื่อตรงสุจริตต่อกันที่สุดให้ต้องแยกจากกัน สร้างความเดือดร้อนทุกข์ยากให้แก่เธอมาก ทั้งกายและใจแต่เรามาตามหน้าที่และไม่เคยรู้เรื่องอะไรมาก่อนเลย อาการของรพินทร์ระหว่างที่นำเราเดินทางอยู่กลางป่า เป็นอาการที่น่าสมเพชที่สุด ฉันสังเกตเห็นความทรมานทุกข์ระทมใจ

อย่างขีดสุดของเขา ซึ่งมีบางขณะที่เขามีท่าคล้ายอยากจะฆ่าพวกเราเสียให้หมดงั้นแหละ แต่เขาก็ไม่ทำ เพราะเขาคือรพินทร์ คือสุภาพบุรุษที่สูงส่งแล้วด้วยคุณธรรม มโนธรรม และจริยธรรม การเดินทางมาครั้งนี้ของเขา นอกจากมาลาเรียซึ่งเป็นเรื่องเล็กแล้ว เขายังมีโรคใหม่แทรกซ้อนขึ้นอีกด้วย เขาอาจไม่ได้บอกเธอ แต่ฉันยินดีที่จะบอกให้ อาการของเขาก็คือโรคเครียดหนัก เลือดไม่พอที่จะขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมอง เส้นเลือดหล่อเลี้ยงหัวใจบางเส้นตีบลงชั่วขณะ ทำให้เป็นลมพับหมดสติ ถึงกับต้องให้ออกซิเจน และต้องให้พักรักษาอย่างน้อยเป็นเวลานานทีเดียว”

“รพินทร์เป็นหนักถึงขนาดนั้นทีเดียวรึ?”

ดารินร้องออกมาอย่างตกใจ

“ใช่! หนักมาก จนพวกเราตกใจ เธอถามเบลดูได้ ถ้ามีเวลาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ระหว่างหมดสติ เขาเพ้อเรียกหาแต่เธอ... เราจึงรู้ว่าอะไรคือสาเหตุ แต่มันก็สายเสียแล้ว เพราะเราได้เดินทางกันมาไกลถึงครึ่งค่อนทาง ฉันมีสังหรณ์อย่างเหมือนกันว่าถ้าเธอรักเขาจริง เธอน่าจะมาตามเขา แต่ก็โชคดีที่เธอตามมาจริง ทว่าเราไม่ได้พบกันกลางป่า เพราะถ้าพบกันระหว่างทางก่อนถึงที่นี่ เรื่องการเข้าใจผิด หรือเรื่องที่ไม่สามารถตกลงทำความเข้าใจกันได้อาจทำให้เราทั้งสองฝ่ายกลายเป็นศัตรูกัน ซึ่งมันตรงข้ามกับที่มาเป็นมิตรกันที่ปลายทางที่นี่ เธอต้องดูแลอาการของเขาให้ดีนะน้อย เขามีอาการของอีสคีเมียด้วย และโรคนี้ เธอก็น่าจะรู้ดีอยู่ว่า มันอาจเกิดซ้ำขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ที่เขาเกิดความเครียดหรือความผิดหวังขึ้น มาลาเรียไม่น่ากลัวอะไรเลย แต่ฮาร์ทแอ็ตแท็ค น่ากลัวมาก”

“ขอบใจมาก ขอบใจที่เธอบอกเรื่องนี้แก่ฉัน ต่อไปนี้เขาจะไม่มีวันผิดหวังและเกิดอาการเช่นนั้นขึ้นอีกแล้ว ฉันจะดูแลเขาให้ดีที่สด...เอ้า! นี่ ฉันมีอะไรให้เธอ”

กล่าวจบหล่อนก็ชูสิ่งหนึ่งให้คริสเห็นตรงหน้า แม่ผมทองพอมองเห็น ก็ลืมตาโพลงอุทานออกมา พร้อมกับคว้าไปดูทันทีอย่างตื่นเต้น

“เลสข้อมือของฉัน! ประหลาดจริง เธอไปเอามาจากไหนนี่?”

ดารินหย่อนกายลงนั่งเคียงข้าง

“ก็เธอทำตกหายไว้ที่ไหนล่ะ นึกไม่ออกหรือ?”

คริสขมวดคิ้ว เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง แล้วบอกเร็วปรื๋อว่า

“ฉันจำได้แล้ว เลสเส้นนี้ มันขาดหายจากข้อมือฉันไปโดยไม่รู้ตัว ตอนที่ฉันกลิ้งอยู่ในพงหนาม ขณะที่กระทิงชาร์จเข้ามา ขณะนั้นฉันกับรพินทร์ เผชิญหน้ากับกระทิงตัวที่เหยียบสะเอิงไส้ไหล นี่เธอไปเก็บได้ตรงไหน อย่างไรกันนี่?”

“ก็ตรงตำแหน่งพงหนามแห่งนั้นแหละ ระยะต้นๆฉันแกะรอยพวกเธอมาทุกระยะ แต่เวลามันเว้นห่างกันตั้งอาทิตย์ ที่พวกเธอเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว สะเอิงเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฉันฟัง ฉันก็เลยพอจะลำดับภาพได้ ก็เก็บติดตัวเอาไว้ตลอดเวลา เพื่อว่าถ้าพบเธอ ฉันก็จะได้ส่งคืนให้ และกำลังคืนให้อยู่เดี๋ยวนี้ยังไงล่ะ”

“โอ! ขอบคุณสวรรค์! ฉันไม่คิดว่าจะได้มันคืนมาอีกแล้ว และก็ไม่ได้คิดถึงมันอีกเลย จำได้แต่เฉพาะเหตุการณ์เท่านั้น ถ้ารพินทร์มือไม่ดีพอวันนั้นฉันคงแหลกไปด้วยกระทิงตัวนั้นแล้ว

นั่นดูเหมือนจะเป็นวันที่ฉันเป็นหนี้บุญคุณชีวิตเขาเป็นครั้งแรกในจำนวนนับร้อย ๆ ครั้งต่อมา น้อย เธอเป็นคนละเอียดรอบคอบเหลือเกินที่อุตส่าห์เก็บหลักฐานต่าง ๆ ตามหลังเรามาตลอด”

ดารินอมยิ้ม ชูมืออีกข้างหนึ่งไปให้หล่อนเห็น คริสคว้าหมับไปอีก พร้อมกับอุทานเสียงหลง

“มายก๊อด!...”

“ของเธอใช่ไหม?”

“ใช่! ของฉัน...เดี๋ยว ขอฉันลำดับภาพก่อนมันไปยังไงมายังไง เกี่ยวกับบราฯ ตัวนี้ อ้อ! นึกออกแล้ว บ่ายวันหนึ่ง เราตัดทางปีนขึ้นหน้าผางูเห่า รพินทร์ขึ้นไปก่อน โยนเชือกลงมา ทางมันสูงชันมาก ฉันไต่ตามเขาไปเป็นคนที่สอง ปรากฏว่าเท้าฉันเหยียบแง่หินพลาด ดีแต่มือยังเกาะเชือกไว้ได้ เขาเป็นคนลากฉันให้ครูดไปกับพื้นหิน เสื้อด้านนอกส่วนหน้าอกของฉันขาดกะรุ่งกะริ่งทีเดียว และบราฯ ตัวนี้ขอเกี่ยวด้านหน้าก็ขาดหลุดออกจากกันด้วย ซ่อมก็ไม่ได้ ฉันเลยต้องถอดแอบซ่อนไว้ข้างซอกหินบนหน้าผาทิ้งไปเลย นี่เธอตามพบอีกแล้ว และอุตส่าห์เก็บติดตัวมาด้วยโดยตลอด”

“ฉันตามเก็บหลักฐานทุกชิ้นที่พบแต่ก็พบสองสิ่งนี่เท่านั้นเลยเก็บรักษาไว้เพื่อจะมอบคืนให้เธอยังไงล่ะ ชวนเธอเข้ามาในห้องฉัน ก็เพื่อจะคุยอะไรเป็นส่วนตัว และมอบของของเธอสองอย่างนี้ให้นี่แหละ ความจริงฉันฝากรพินทร์แล้ว เพื่อให้เขานำไปคืนให้แก่เธอ แต่เขาปฏิเสธ บอกให้ฉันเป็นคนมอบคืนให้แก่เธอเอง”

กล่าวจบหล่อนก็โอบไหล่คริสไว้ จูบเบา ๆ ที่แก้ม

แม่ผมทองเป็นฝ่ายกอดรัดหล่อนไว้แน่น และจูบแรงหนักหน่วง

“เธอคงสบายใจแล้วนะน้อย ในทกสิ่งทกอย่าง”

“ใช่! ฉันปลอดโปร่งใจที่สุดแล้ว และก็ต้องขอขอบใจเธออย่างที่สุดอีกครั้งเหมือนกัน ที่เธอไม่ได้มองเห็นฉันเป็นศัตรูใดๆ เลย เอาละ เราออกไปร่วมกับพวกเราข้างนอกตามเดิมเถิด เดี๋ยวพวกเขาจะสงสัยว่าเราเข้ามาคุยอะไรกันนานนัก”

พลางหล่อนก็จูงมือคริสขึ้น และอันเนื่องจากดารินสวมรองเท้าแตะปลายงอนส้นสูงมากอันเป็นชุดที่ถูกจัดมาให้สำหรับคืนนี้ ร่างของหล่อนจึงสูงทัดเทียมส่วนสูงของคริส แม่ผมทองกำสร้อยข้อมือ และบราเซียร์ (ตะขอด้านหน้าขาด) ที่ได้คืนมาแน่นไว้ในมือ พยายามที่จะหาที่ซ่อน ดารินเห็นดังนั้น จึงเอาถุงพลาสติกบางๆ ที่บรรจุของทั้งสองสิ่งอยู่ก่อนส่งให้ คริสยัดทั้งสองอย่างเข้าไปในถุงนั้น แล้วซุกซ่อนไว้ในอกเสื้อคอลึกของหล่อน ทั้งสองมองเห็นเงาในแผ่นกระจกเงิน และต่างจ้องมองกันและกัน แล้วสวมกอดกันแน่นอีกครั้ง

“ไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ ในสภาพอย่างไร ถ้าเรามีโอกาสได้พบกันอีก เธอคงจำฉันได้นะ”

คริสเอ่ยเสียงเครือเล็กน้อย

“แน่นอน...ว่าแต่เธอตกลงใจเด็ดขาดแล้วหรือ ที่จะเรียนสมาธิกรรมฐานกับองค์จักราช”

“ฉันเลื่อมใสในพระองค์มาก...”

แม่ผมทองเอ่ยแผ่ว แต่ชัดเจน แสดงถึงการตัดสินใจแน่วแน่

“...และการเดินทางมาในครั้งนี้ก็ทำให้ฉันได้มองเห็นความ

จริงต่าง ๆ ของชีวิตอย่างไม่เคยพบมาก่อน ซึ่งพระองค์ทรงเรียกมันว่า ‘สัทธรรม’ ฉันอยากจะรู้ให้ลึกกว่านั้น มนุษย์เราเกิดมาเพื่ออะไร กรรมลิขิตมีข้อเท็จจริงเพียงไหน อนาคตข้างหน้า ถ้าฉันไม่ตายจากเธอไปเสียก่อน และเรามีโอกาสได้พบกันอีก เธอจะไม่เห็นฉันในสภาพเช่นนี้อีกแล้ว”

“เธอเป็นคนสวยมากนะคริส และชีวิตในทางโลกของเธอก็น่าจะไปได้ด้วยดี”

คริสสั่นศีรษะอย่างท้อแท้สิ้นหวัง

“ไม่มีใครรู้จักตัวฉันเองดีเท่ากับตัวฉันหรอก ชีวิตของฉันไม่เหมือนใคร แล้วฉันขอสงวนไว้ที่จะไม่ให้คำตอบแก่เธอ สมมุติว่าเธอจะถามถึงประวัติความเป็นมาของฉัน ฉันคิดว่า ฉันมีแนวทางที่ฉันเลือกแล้ว ฉันไม่มีสิทธิ์จะรักใคร และไม่มีสิทธิ์ที่จะให้ใครรักอีกด้วย...เราคงมีเวลาได้คุยอะไรกันมากกว่านี้ เพราะเราจะต้องพักอยู่ที่มรกตนครนี่ระยะหนึ่งก่อนออกเดินทางกลับ... แน่ะ! เบลเดินมาโน่นแล้ว คงมาตามฉัน แม่คนนี้ค่อนข้างจะจุ้นจ้านวุ่นวายมากอยู่สักหน่อย หวังว่าเธอคงไม่ถือสานะ”

“ไม่หรอก ฉันไม่ถืออะไรเบลทั้งสิ้น ก็มองเห็นเขาเป็นน้องสาวคนหนึ่งเหมือนกัน แม้จะไม่สนิทใจเท่าเธอ...ไป...เราเดินออกไปก่อนที่เบลจะเข้ามาถึงที่นี่ดีกว่า”

ว่าแล้ว ดารินกับคริสติน่า ก็พากันเดินสวนออกไป ในขณะที่ออสซาเบล กยัมราก็วตรงเข้ามา

ทั้งคู่ เดินสวนเข้ามาถึงตัวเบลก่อนที่แม่ผมแดงจะทันได้ล่วงล้ำเข้ามาในเขตห้องนอนของดารินเล็กน้อย และคริสเป็น

ฝ่ายจับข้อมือไว้ดึงให้หันหลังกลับ เท่าๆ กับที่ดารินก็จับข้อมืออีกข้างของเบลประคองแขนไว้ จนกลายเป็นแถวเรียงสามหน้ากระดาน พากันเดินย้อนออกไปตามระเบียงทางเดิน

"หายเข้ามาทำอะไรกันตั้งนาน ทั้งสองคนนี่?"

เบลเอ่ยขึ้น

"ฉันเข้ามาขอดูกระจกในห้องของน้อยเท่านั้น..."

คริสกลบเกลื่อนด้วยเสียงปกติเรียบๆเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น

"...แล้วนี่เธอกำลังจะเข้ามาตามกระมัง?"

"ใช่ เรากำลังจะกลับกันแล้ว อาจารย์ให้ฉันมาตามเธอ..."

แม่ผมแดงบอก ไม่มีอาการสงสัยอะไรนัก แล้วหันไปยิ้มกับดาริน

"เป็นยังไงบ้างที่รัก ดูเธอแจ่มใสเป็นสุขมากนะคืนนี้"

"มันเป็นคืนที่ฉันมีความสุขที่สุดในชีวิต ตั้งแต่เกิดมา เบลและขอบใจมากขอบใจทกคน"

"คืนนี้จะเป็นคืนแรก ณ ที่พักของเรา ซึ่งทางฝ่ายพวกเราจะต้องขาดรพินทร์ไป..."

เบลกล่าวต่อไปยิ้มๆ ระหว่างที่เดินไปด้วยกัน

"...แต่มันก็เป็นความพลอยปลาบปลื้มปีติยินดีของพวกเราด้วยอย่างจริงใจ เราทั้งหมด ขอมอบหมายรพินทร์คืนให้แก่เธอแล้วนะ น้อย ดูแลเขาให้ดีด้วย"

"อีกครั้ง ที่ต้องขอบใจพวกเธออย่างที่สุด ขอบใจในทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ปฏิบัติต่อเขาเป็นอย่างดีในระหว่างเดินทางมาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากเธอทั้งสองคน สำหรับรพินทร์นั้นคง

จะไม่ต้องห่วงแล้วกระมัง ฉันจะดูแลเขาให้ดีที่สุด ให้สาสมกับที่ปล่อยปละละเลยเขาไว้เสียนาน”

ดารินกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงหนักแน่น และเปี่ยมไปด้วยความหมาย อิสซาเบลเอามือโอบกอดไหล่หล่อนไว้ ขณะที่เดินเคียงกันไปทั้งสามคน

“น้อย เธอคงมีเวลาที่จะได้พูดอะไรกับคริสมากพอสมควรแล้ว และเชื่อว่าคงจะมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน”

“แน่นอน!”

“และหวังว่า เธอคงจะให้เวลากับฉันบ้าง ฉันมีเรื่องที่จะคุยอะไรสนุก ๆ กับเธอแยะทีเดียว ซึ่งขอรับรองได้ว่า เธอจะต้องภาคภูมิใจในสามีของเธอเพิ่มขึ้นอีกมากทีเดียว”

ราชสกุลสาวหัวเราะออกมาเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงแจ่มใสโอบแขน กอดเอวตอบเบล

“ในมรกตนครที่เรายังต้องพักกันอยู่นี่ ฉันจะต้องมีเวลาใกล้ชิดกับเธอ และคริสมากทีเดียว เราคงมีเวลาได้คุยอะไรต่ออะไรกันตามลำพังพวกเราผู้หญิงโดยเฉพาะ”

ดารินตอบด้วยอาการเป็นมิตรสนิทใจ

แล้วทั้งสามสาวก็กลับเข้ามาร่วมยังห้องที่กำลังมีงานเลี้ยงกันนั้นอีกครั้ง

สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ เมื่อเห็นทั้งสามกลับเข้ามาในห้องก็พากันยืนขึ้น หัวหน้าคณะอเมริกันเป็นผู้กล่าวกับฝ่ายของเชษฐาว่า

“ผมคิดว่าได้เวลาพอสมควรแล้ว ที่พวกผมจะต้องขอลาไปก่อนเพื่อพักผ่อน เราคงมีเวลาได้สังสรรค์กันอีกมาก แต่สำหรับคืนนี้ เห็นจะต้องกล่าวคำอำลาก่อน...”

กล่าวด้วยเสียงกังวานดังได้ยินไปทั่วเช่นนั้นแล้ว สแตนลีย์และทุกคนของฝ่ายอเมริกัน รวมทั้งเชิดวุธ ก็เดินตรงเข้าไปที่รพินทร์กับดาริน ซึ่งบัดนี้ เข้ามายืนเคียงข้างกัน และเชษฐา ไชยยันต์ อนุชา ก็พากันยืนขึ้นพร้อมกันหมดเพื่อเตรียมส่ง

“...เพื่อนยาก!...”

อเมริกันอาวโสยกมือทั้งสองขึ้นจับไหล่รพินทร์ บีบแน่นแล้วตบแรง ยิ้มให้

“...คืนนี้ ขอให้คุณอยู่ที่นี่ กับเจ้าสาวของคุณ ไม่ต้องกลับไปกับพวกผมหรอก พวกผมอยู่กันตามลำพังได้ไม่ต้องกังวลอะไรอีก และในนามของพวกเราทุกคน ขออวยพรให้คุณกับเจ้าสาวจงประสบแต่ความสุขชั่วนิรันดร์”

“ขอบคุณครับ ด็อกเตอร์สแตนลีย์”

รพินทร์ตอบอย่างสงบ สุภาพราบเรียบ พร้อมกับก้มศีรษะให้ สแตนลีย์กอดเขาแล้วหันมากอดดาริน พร้อมทั้งจุ๊บที่แก้มเบา ๆ กระซิบว่า

“จงเป็นภรรยาที่ดีสำหรับเขา ตลอดไป”

“ขอบคุณค่ะ ด็อกเตอร์”

ต่อจากนั้น คี๊ธ เชิดวธ เบล และคริส ก็เรียงกันเข้ามากล่าวคำอวยพร และอำลาก่อนสำหรับคืนนี้ทีละคน รพินทร์และดารินกล่าวขอบคุณและสนองตอบน้ำใจอันดีงามของคนเหล่านั้นด้วยสีหน้าอันปีติสุข

แล้วสแตนลีย์ กับคณะทั้งหมด ก็โบกมือให้แก่ฝ่ายเชษฐา ก่อนที่จะพากันเดินออกไปจากห้องนั้น ในทันทีนั้นเอง บุญคำ จัน เกิด เส่ย ก็พากันลุกขึ้นอย่างฉับพลันเหมือนจะเตรียมตัวอยู่ก่อนแล้ว พากันผละจากพรรคพวก พร้อมกับบอกลากันโว้กเว้ก รวมหมู่กันตามหลังคณะอเมริกันไปติดๆ โดยเร็ว พร้อมกับร้องไล่หลังบอกไปว่า

"เดี๋ยว! นายห้าง นายแหม่ม แล้วก็นายตะหานเชิดวุธรอพวกไอ้คำด้วย ถึงนายรพินทร์จะต้องอยู่ที่นี่ แต่พวกไอ้คำก็จะกลับไปนอนกับพวกเจ้านายทั้งหลาย"

ฝ่ายของสแตนลีย์พากันชะงัก หันกลับมามอง แล้วก็พากันงุนงงไปหมด ที่เห็นพวกพรานพื้นเมืองรพินทร์ตามติดไปด้วยอย่างไม่ยอมทอดทิ้ง

"อ้าว! บุญคำ...ทั้งสี่คนก็ควรจะคุยสนุกสนานอยู่กับพวกพ้องที่นี่ได้ตลอดทั้งคืน ไม่จำเป็นที่จะต้องตามพวกฉันไปด้วยหรอก"

อเมริกันอาวุโสบอกมาอย่างใจดี แต่บุญคำส่ายหน้า พูดหน้าตาเฉยว่า

"หน้าที่ต้องเป็นหน้าที่ และพวกของบุญคำก็ยังไม่หมดหน้าที่ เมื่อพวกนายห้างจะกลับไปพัก พวกบุญคำก็ต้องไปอยู่เป็นเพื่อนด้วยเหมือนเคย โดยเฉพาะเมื่อนายรพินทร์ติดภาระไปอยู่รวมกับพวกเจ้านายไม่ได้ในคืนนี้ พวกบุญคำก็ต้องยิ่งรักษาหน้าที่ของตัวเองให้เคร่งครัด ไป เรากลับไปนอนกัน"

แล้วแกก็ทำหน้าที่ต้อนพวกนั้นให้ออกเดิน พลางหันกลับมาโบกมือให้กับรพินทร์ ซึ่งพรานใหญ่ก็โบกมือตอบ อย่าว่าแต่

ฝ่ายของสแตนลีย์เลย ที่จะเกิดความงุนงงในพฤติการณ์ของกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์ แม้แต่ฝ่ายเชษฐาเองก็งงเช่นกัน

เชษฐาหัวเราะออกมาเบา ๆ ถามว่า

“คุณสั่งพวกนั้นไว้ก่อนแล้วหรือ ว่าเมื่อตอนจะกลับให้พวกสี่คนนั่นกลับไปด้วย?”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“ผมไม่ได้สั่งอะไรพวกบุญคำไว้เลยครับ แต่พวกนี้รู้หน้าที่ของตนเองดี ว่าพวกเขาควรจะปฏิบัติอย่างไร จึงจะเหมาะควรถูกต้องที่สุด พวกนี้ร่วมเป็นร่วมตายอยู่กับผมมานาน ไม่มีใครเห็นแก่ตัวหรอก และผมไว้วางใจเขาได้ทุกคน เขาจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่เห็นควร แม้จะไม่มีคำสั่งจากผมก็ตาม เพราะจะมามัวรอฟังคำสั่งผมอยู่ตลอดเวลา ย่อมไม่ได้”

“เยี่ยมยอดจริง ๆ!...”

อนุชา และไชยยันต์ พึมพำออกมาพร้อม ๆ กัน

“...ไม่เพียงแต่ลูกพี่เท่านั้น ที่จะเคร่งครัดต่อหน้าที่ แม้แต่ลูกน้องก็ยังรู้จักหน้าที่ภาระของตนโดยไม่ยอมทอดทิ้ง ขอนับถือน้ำใจเจ้าพวกนั้นจริง ๆ ที่ไม่ละเลยบกพร่องต่อหน้าที่ คุณอบรมคนของคุณได้อย่างวิเศษ สมเกียรติ สมศักดิ์ศรีของพรานนำทางยิ่ง น่ารักเหลือเกิน เรากำลังคิดกันอยู่ว่า คืนนี้ ถ้าคุณไม่กลับไปด้วย พวกนั้นจะรู้สึกว้าเหว่อย่างไรบ้าง และกำลังหาทางให้ทั้งสี่นั่นกลับไปเป็นเพื่อนอยู่ทีเดียว พอดีเขารู้หน้าที่ของตนเองเสียก่อนที่เราจะขอร้องพวกเขา”

“เมื่อ ‘จ่าฝูง’ วิเศษยอดเยี่ยมเสียอย่างเดียว ‘ลูกฝูง’ ก็ต้องยอดเยี่ยมตามไปด้วยซิคะ พี่กลาง ไชยยันต์”

ดารินบอกมาหน้าตาเฉย รพินทร์ทำหน้าพิกล ส่วนเชษฐา อนุชา และไชยยันต์ พากันหัวเราะครืนขึ้น

“แหม! น้อย...พูดเปรียบเทียบน่าฟังเหลือเกินนะ ‘จ่าฝูง’ น่ะ เขาใช้กับพวกสัตว์ที่อยู่กันเป็นฝูง หรือเป็นโขลง ไม่ใช้กับคนหรอก”

หล่อนทำเป็นลืมตาโตตกใจ แต่ซ่อนยิ้มไว้อย่างมิดชิด หันมาถามชายอันเป็นที่รักว่า

“ต๊าย! งั้นเหรอคะ รพินทร์ ถ้างั้นก็ต้องกราบขอโทษ ฉันเจตนาจะหมายถึงว่าเมื่อเจ้านายดี ลูกน้องก็ต้องดีไปด้วยเท่านั้นเอง”

“ครับ ไม่เป็นไรมิได้...”

รพินทร์ตอบอย่างสุภาพ ก้มศีรษะให้หล่อนนิดหนึ่ง

“...สุดแต่คุณหญิงจะเห็นเหมาะสมก็แล้วกัน ผมไม่ได้รังเกียจรังงอนอะไรที่จะเป็น ‘จ่าฝูง’ ของเจ้าทโมนพวกนั้น”

ดารินปล่อยคิ๊กออกมา แล้วโดดเข้ากอดคอเขาต่อหน้าพี่ๆ และทุกคนทั้งหลายที่ยังชุมนุมกันอยู่ที่นั้นด้วยความรู้สึกอันแสนสนิท หมดความขวยอายใครอีกต่อไป เพราะถือว่าหล่อนแต่งงานกับเขาอย่างถูกต้องสมบูรณ์แบบแล้วทุกประการ

“แกล้งพูดล้อเล่นไปงั้นเองแหละค่ะ รพินทร์ อยากดูซิคุณจะทำหน้ายังไง จะเกรี้ยวกราดฉุนเฉียวอะไรออกมาเหมือนสมัยก่อนนี้อีกไหม แต่กลับปรากฏว่าคืนนี้คุณกลายเป็นคนละคนไปแล้ว ไม่ถือสาหาความอะไรเหมือนแต่ก่อนเลย...อย่าโกรธนะคะ ฉันแกล้งกระเซ้าเล่นเท่านั้น”

“ครับ ไม่เป็นไร ต่อไปนี้คุณหญิงไม่มีทางที่จะทำให้ผม

โกรธได้อีกแล้ว เท่าๆ กับที่ไม่มีทางที่จะยั่วยุให้ผมต้องต่อล้อต่อเถียง ผมยินดีและเป็นสุขที่จะยอมรับกับทุกอารมณ์ทุกสภาพ-การณ์จากคุณหญิง...เอาละครับ พวกเขาไปกันหมดแล้ว เหลือแต่พวกเราตามลำพังโดยเฉพาะเท่านั้น เรามาคุยกันให้ยันสว่างสักคืน ขอเชิญทุกท่านนั่งลงเถิดครับ ผมมีเรื่องอะไรต่ออะไรที่จะเล่าให้ฟังแยะทีเดียว คืนนี้ผมได้รับอิสระและเป็นตัวของตัวเองแล้ว ไม่ต้องคอยไปพะวงว่าจะต้องรับใช้ อย่างน้อยก็ตลอดทั้งคืน”

“เราไม่มีอะไรจะต้องคุยกันในคืนนี้อีกแล้ว...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก จ้องหน้าเขาและน้องสาวสลับกัน

“...และเวลามันก็ล่วงเลยมาดึกพอสมควร คิดว่าเกินเที่ยงคืนไปแล้วขณะนี้ และคืนนี้มันเป็นคืนที่จักราช กับพวกเราทุกคน ร่วมฉลองรับรู้รับทราบ ในการแต่งงานระหว่างคุณกับน้องสาวของพวกเรา ผมคิดว่า ถึงเวลาที่คุณกับน้อยจะต้องพักผ่อน และอยู่ด้วยกันตามลำพังตามประสาบ่าว-สาวแล้ว... มะ! พี่ใหญ่ พี่กลางและไชยยันต์จะเดินไปส่งเธอทั้งคู่ ยังห้องอันเป็นห้องหอนั้น”

ว่าแล้ว เชษฐาก็จับข้อมือของดารินไว้ ส่วนรพินทร์ถูกไชยยันต์และอนุชายึดข้อมือคนละข้าง

ทั้งรพินทร์ และดารินตะลึงงง ต่างอึกอักประดัก-ประเดิดอย่างไรบอกไม่ถูก รพินทร์นั้นตะกุกตะกักออกมาว่า

เขายังต้องการที่จะนั่งสนทนากับทุกคนในห้องโถงใหญ่นั้น ส่วนดารินก็บอกกับพี่ใหญ่ของหล่อนว่า หล่อนอยากจะนอนร่วมกับทกคนในห้องนั้นเหมือนเดิม แต่เชษฐา อนชาและไชยยันต์ไม่ฟังเสียงคนทั้งสอง ช่วยกันครึ่งลากครึ่งจูง เอาสองหนุ่มสาวซึ่งเป็นทั้งคู่รักและคู่พลัดพรากจากกันมานาน พานำตรงไปยังห้องที่ถูกจัดไว้สำหรับดาริน

จนกระทั่งมาถึงหน้าประตูห้องอันประดับไว้ด้วยม่านแพรมาหยุดกันอยู่เฉพาะหน้าห้องนั้น เชษฐาส่งมือดารินไปให้แก่รพินทร์ พร้อมกับบอกว่า

“พวกพี่ๆ ขออวยพรให้เธอทั้งสอง จงมีแต่ความสุข และครองรักร่วมกันตลอดไป จงอยู่กันตามลำพังในห้องนี้ อย่าได้ก้าวล้ำออกมาอีก จนกว่าตะวันจะขึ้น มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นการขัดคำสั่งของพี่ๆ และพระราชประสงค์ขององค์จักราชกับเมยานีจำไว้ว่าเธอทั้งสองคนได้สมรสกันถูกต้องสมบูรณ์แบบแล้วทุกประการ”

รพินทร์ยังอยู่ในภาวะตะลึงพรึงเพริดทำอะไรไม่ถูก ส่วนดารินก็อึกอัก หน้ายิ่งแดงซ่านด้วยความขวยเขินขีดสุด

“พี่ใหญ่...”

หล่อนหลุดปากออกมา

“ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว! คืนนี้และเวลานี้ เธอกับบรรดาพี่ๆ ทั้งหลาย หมดสิ้นเวลากันเพียงแค่นี้ มีอะไรจะพูดก็ค่อยพูดกันในวันต่อไป...”

เสียงพี่ชายกลางประกาศออกมาหนักๆ สีหน้าและน้ำเสียงค่อนข้างดุ

"...ขอบอกเสียเลยว่า ถ้าคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนโผล่ออกไปในห้องโถงกลางอีกจะถูกลงโทษอย่างแรงจากพี่ๆทุกคน"

"โดนลูกปืนยิงช้างแน่ๆ ถ้าไม่เข้าไปอยู่ในห้องนั้น และขืนออกมาเดินเพ่นพ่านให้เราเห็นอีก จำไว้!"

ไชยยันต์บอกขึงขังมาอีกคน

เชษฐายิ้มให้แก่ทั้งสอง ซึ่งยังพากันยืนกุมมือกันตะลึงอยู่เช่นนั้น บอกมาเป็นคำสุดท้ายว่า

"ขอให้โชคดี และพบกันใหม่ในพรุ่งนี้...ราตรีสวัสดิ์ น้องของพี่ทั้งสองคน"

กล่าวเพียงแค่นั้นแล้ว ทั้งสามคนก็หันหลังกลับ เดินออกไปตามระเบียงทางเดิน จนกระทั่งเลี้ยวลับมุมออกไป ทิ้งให้รพินทร์และดารินมองตามหลังไป จนกระทั่งลับสายตาโดยต่างยังยืนนิ่งตัวแข็ง ทำอะไรไม่ถูก...

บัดนี้ หนุ่มสาวทั้งคู่ตกอยู่ในสภาพลำพังสองต่อสอง

ณ ตำแหน่งหน้าทวารทางเข้าห้องบรรทมนั้น ไม่มีใครอื่นอีกเลยนอกจากเฉพาะเขาทั้งคู่เท่านั้น ซึ่งต่างหันมามองดูหน้ากันอย่างงงงวยไปหมด ไม่อาจพูดอะไรออกมาได้ชั่วขณะ มือต่อมือที่วางอยู่ในอุ้งของกันและกันบีบประสานกันแน่นกระชับที่สุด

"ผมทำอะไรไม่ถูกแล้ว ตอนนี้..."

รพินทร์กระซิบพึมพำออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำของเขา

"...สมมุติว่าเราทั้งสองคน จะออกไปร่วมกับพวกพี่ๆอีก...?"

“เราคงถูกลูกปืนยิงช้างแน่ๆ หรืออย่างเบาะๆ ก็คงถูกพี่กลางไล่เหยียบเอา รายนั้นเอาจริงนะ รพินทร์ ไม่ใช่เพียงแค่พดข่หรอก”

“พวกท่านเหล่านั้น บังคับให้เราทั้งสองอยู่ด้วยกันตามลำพังตลอดคืนนี้...”

เขาพึมพำขึ้นอีก

“...ความจริงมันก็เป็นสิ่งที่เราทั้งสองปรารถนาที่สุด แต่ผม หรือแม้แต่คุณหญิงเอง ซึ่งผมก็ทายใจถูก เราทั้งสองกระอัก-กระอ่วนใจอย่างไรบอกไม่ถก ใช่ไหมครับ?”

ดารินเม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง นัยน์ตาที่มองดูเขาเป็นประกายพราวไปด้วยความรักความสุดเสน่หา หล่อนยืดกายขึ้นเต็มส่วนสัด แล้วสูดลมหายใจลึก

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณในขณะนี้ และคุณก็เข้าใจความรู้สึกของฉัน รพินทร์ขา...เราตกบันไดพลอยโจนเสียแล้ว ไม่มีสิทธิ์อีกเลยที่จะออกพ้นไปจากห้องนี้จนกว่าตะวันขึ้น มิฉะนั้นทั้งฉันและคุณจะสร้างความไม่พอใจให้แก่พวกพี่ๆ ของเราเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเขาบังคับให้เราอยู่ด้วยกัน เราก็ไม่มีทางหลีกเลี่ยงเป็นอย่างอื่น...หรือว่า...?”

“ทำไมหรือครับ พูดให้จบประโยคซิ ค้างไว้ทำไม?”

“หรือว่าคุณจะแอบปีนหน้าต่างของห้องหนีออกไปที่ปราสาทหน้า ซึ่งมีคริสและเบลอยู่ในขณะนี้?”

รพินทร์เพิ่งจะยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก เพราะคำเหน็บน้อยๆ อย่างน่ารักนั้น รวบเอาดารินเข้ามาไว้ในวงแขนแน่น

“สมมุติผมแอบหนีคุณหญิง และพวกพี่ๆ ทุกคนกลับไป

ยังปราสาทหน้าในคืนนี้ หากคริสหรือเบลเห็นเข้า ผมก็แน่ใจว่าทั้งสองคนคงไม่ยินดีที่จะรับผมเข้าไปในคณะของเขาหรอก โดยเฉพาะในคืนนี้คงจะไล่กลับมาหาคณหญิงตามเดิมนั่นแหละ... ครับ! เป็นอันว่าเราตกบันไดพลอยโจน แต่มันก็เป็นความปรารถนาอันยิ่งยวดของเราด้วย”

พร้อมกับกล่าวเช่นนั้น ร่างของดารินก็ถูกอุ้มช้อนลอยขึ้นในวงแขนเขาเหมือนเด็ก ๆ พานำเดินเข้าไปในห้องอันเปล่าเปลี่ยวเงียบสงบนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเป็นใจตระเตรียมไว้พร้อมสรรพแล้ว นางกำนัลที่คอยประจำห้องเพื่อเตรียมปรนนิบัติรับใช้ดารินบัดนี้ไม่ทราบพากันหายไปไหนหมด ภายในห้องนั้นเงียบเชียบและเปล่าเปลี่ยว ไม่มีผู้ใดอีกเลยทั้งสิ้น คงไว้แต่สรรพสิ่งอันหรูหราวิจิตรประดุจห้องบรรทมของพระราชินีหรือเจ้าหญิงฉะนั้น

วงแขนทั้งสองของหล่อน โอบกอดรอบคอเขาไว้ขณะที่รพินทร์อุ้มพาเดินเข้ามา และเขาได้บรรจงวางร่างของหล่อนอ่อนยวบ จมลงไปบนฟูกเหนือแท่นบรรทมนั้น พร้อมทั้งหย่อนกายลงนั่งใกล้ ๆ ดารินถอดมงกุฎไพรของหล่อนออกช้า ๆ วางไว้บนพื้นราบบริเวณที่ยกขึ้นสูงเหนือแท่นบรรทม พร้อมกับบอกยิ้ม ๆ ว่า

“ฉันไม่ต้องการให้ ‘มงกุฎไพร’ อันมีค่าของฉันวงนี้ ต้องบุบสลายหรือช้ำชอกไปแม้แต่นิดหนึ่ง รพินทร์...ในความฝันอันวกวนของฉันระหว่างที่เดินทางติดตามหาตัวคุณอยู่ ฉันได้ฝันว่าคุณเก็บเอาดอกปักษาสวรรค์ชนิดนี้แหละ มาร้อยพันกันเป็น

มงกุฎ และสวมให้แก่ฉัน ซึ่งในที่สุด ณ มรกตนครแห่งนี้ ฉันก็ได้สวมมงกุฎดอกปักษาสวรรค์ชนิดนี้ จากมือคุณอย่างแท้จริง”

รพินทร์พยักหน้าลง ยิ้มตอบหล่อน ขณะที่จูบเบา ๆ บริเวณหน้าผาก ร่างของหล่อนยังอยู่ในวงแขนของเขาเช่นนั้น แสงอัจ-กลับชวาลาที่จุดติดอยู่ในบางตำแหน่งของห้องนั้น สาดประกายสลัวเขียวขาบออกมาจากครอบแก้วที่ประดับไว้ด้วยมรกต จับใบหน้าของแม่ดอกฟ้าดารินของเขาผุดผาดยองใยงามสะคราญจับตาจับใจยิ่ง

“ผมร้อยมาลัยของช่อปักษาสวรรค์ทำเป็นมงกุฎไพรขึ้นจริง ตรงกับความฝันของคุณหญิง แต่ขณะนั้นไม่มีศีรษะของยอดรักที่จะวางประดับได้ ผมจึงสมมุติโขดหินเป็นคุณหญิง และสวมประดับไว้ที่นั่น จิตใจในขณะนั้นรันทดเศร้าหมอง จนแทบจะสุดฝืนยืนทรงกายอยู่ได้ และมันก็เป็นความจริง ผมล้มลงหมดสติในวันนั้นเอง หัวใจและวิญญาณเหมือนจะแตกดับย่อยยับไปหมดสิ้น ไม่คิดฝันเลยว่า ชีวิตอันอาภัพของผม จะได้มาประสบพบพานยอดดวงใจอีกครั้ง ด้วยความสุขสมหวังทุกอย่างคุ้มค่ากับความเหนื่อยยากคับแค้นที่ทนทุกข์ทรมานมาเป็นเวลานาน ตลอดทั้งชีวิตกรากกรำยากเข็ญของผม ไม่เคยได้รับความสุขความสมหวังเหมือนเช่นที่กำลังได้รับอยู่ในขณะนี้เลย แงซายพูดไว้ถูกต้องแล้ว ในทุกครั้งที่เขาเข้ามาพบผมทางมโนทวาร เขาบอกผมไว้นักหนาว่า ณ ตำแหน่งขุนเขาจรดขอบฟ้า ณ ทิวา มีจุดนัดพบกับราตรีกาล ที่นั่นก็คือสถานถิ่นที่ผมควรจะต้องบุกบั่นดันดั้นมาให้ถึง เพื่อรับกับรางวัลอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต แงซายไม่ได้โป้ปดมดเท็จกับผม คำพูดของเขาเป็นจริงหมดทุกอย่าง!”

ดารินแนบแก้มสนิทกับอกเขาไว้ อีกมือหนึ่งลูบไล้
แผ่วอยู่กับเส้นผมหยักศกซึ่งเคลียระต้นคอ

“รพินทร์...”

“ครับผม”

“สมมุตินะ สมมุติว่าฉันไม่ได้ออกติดตามคุณมาในครั้งนี้ คุณจะยังรักฉันอยู่ไหม?”

“ไม่ว่าคุณหญิงจะตามผมมา หรือจะสุขสบายอยู่ในเมือง ผมก็ขอรักคุณหญิงเช่นนี้ตลอดไป กรรมเก่าบังคับให้ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณหญิง...และคุณหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้น! เพียงแต่ว่าถ้าคุณหญิงไม่ได้ตามมา ผมก็จะเก็บงำความรักของผมอยู่ในใจคนเดียวเท่านั้น คงไม่บังอาจที่จะคิดอะไรมากไปกว่านั้น คงจะเป็นความรักที่สงบเสงี่ยมเจียมตัวเจียมใจอยู่เหมือนเดิม โดยไม่มีความแน่ใจว่าคุณหญิงจะรักผมจริงแค่ไหน แต่เรื่องที่จะให้เลิกรักหรือจืดจางไปนั้น ไม่มีวันเป็นไปได้”

“และคุณเชื่อไหมคะ ว่าฉันจะติดตามมา?”

“โดยสัตย์จริง ผมไม่เคยนึกเชื่อ หรือเฉลียวคิดแม้แต่น้อยนิด ว่าคุณหญิงจะเด็ดเดี่ยวถึงกับออกติดตามผมมาเช่นนี้ คุณหญิงอาจรักผมก็จริงอยู่ แต่มันพ้นความคาดหมายในข้อที่ว่า จะกล้าติดตามมาเช่นนี้ คิดไปไม่ถึงเลยจริงๆ พฤติการณ์ของคุณหญิงที่ตามมาครั้งนี้ทำให้ผมหมดสิ้นปัญหาคลางแคลงใจใดๆ ออกไปหมดสิ้น ผมเชื่อมั่นแล้วว่าคุณหญิงเองก็รักผมจริง และทุกคนที่แวดล้อมคุณหญิงอยู่ไม่ว่าจะเป็นคุณชายใหญ่ คุณชายกลาง คุณไชยยันต์ หรือต่อให้เมย์ ผู้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้คุณไชยยันต์ร่วมทางมาด้วย ก็ล้วนรักและเป็นห่วง

ผมจริงทั้งสิ้น ซึ่งเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่ที่ชีวิตนี้ทั้งหมดของผมไม่มีอะไรที่จะทดแทนท่านเหล่านี้ได้”

“ฉันเป็นสุข และสมหวังแล้ว ที่ได้ยินคุณพูดเช่นนี้...คุณไม่เคยพูดในลักษณะนี้มาก่อนเลย และฉันดีใจ ที่สามารถพิสูจน์ตัวเองให้คุณเห็นได้ว่า ฉันก็รักคุณจริงเหมือนกัน เพราะแต่ไหนแต่ไรมาคุณไม่เคยเชื่อ ต่อไปนี้ คุณคงเลิกมีปมด้อยในใจเสียทีแล้วนะ และขอได้โปรดอย่าหลีกลี้หนีหน้าฉันไปไหนอีก เราต่างฝ่ายต่างใช้กรรมเก่ากันหมดสิ้นแล้ว”

“ครับ ต่อแต่นี้ไป คุณหญิงอยู่ที่ไหน ผมจะอยู่กับคุณหญิงที่นั่นด้วย จนถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิต ผมจะไม่เป็นคนหน้าหินหน้าตายอย่างที่คุณหญิงเคยว่านั้นอีกแล้ว นอกจากจะยิ้มให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่างแช่มชื่นเป็นสุขที่สุด”

“แล้วคืนนี้ล่ะ คุณมีสุขภาพที่ดีพอไหม?”

หล่อนกระซิบริมหูของเขาเบาที่สุด

“ครั้งแรกที่คุณพี่ฯ ของคุณหญิง จับตัวเข้ามาที่นี่ ผมเกือบช็อค แต่ตอนนี้ปกติสภาพดีที่สุดแล้วครับ”

“หวังว่า คงจะไม่เกิดอาการจับสั่นขึ้นอีก เหมือนคืนนั้นที่หนองน้ำแห้งอีกนะ”

“คงไม่หรอกครับ ถ้าเกิดจับสั่น หรือเกิดอาการอย่างอื่นขึ้น ก็ขอตายไปเสียเลยให้รู้แล้วรู้รอด”

“รู้สึกว่าคุณประหม่า...ตื่นเต้นเหลือเกิน...ทำใจให้สบายซิคะ”

“ผมยอมรับว่าผมประหม่าตื่นเต้น ในเมื่อความรู้สึกบอก

ตัวเองว่า ห่างออกจากห้องนี้ไปไม่กี่สิบเมตร พวกคุณพี่ทั้งหลายยังนั่งสนทนากันอยู่ รวมทั้งพวกลูกหาบทั้งหลายด้วย”

“ไม่มีใครเขามาย่งเกี่ยวกับเราอีกแล้วล่ะค่ะ”

“ผมขอนอนหลับไปกับตักคุณหญิง อย่างนี้ได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ แต่มันจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อพอพ้นคืนนี้ไปแล้ว ทุกคนเขาก็ล้วนเข้าใจหมดแล้วว่า ฉันคือภรรยาของคุณครบถ้วนแล้วทุกประการ ไม่มีใครเขาเชื่อหรอกว่า คุณเข้ามาอยู่ในห้องนี้เพียงแค่ขอนอนหลับอยู่กับตักฉันตลอดจนรุ่งเช้า แต่ถ้าง่วงและอ่อนเพลียเต็มที่ก็นอนเสียเถิดค่ะ นอนบนตักฉันนี่แหละ”

ทั้งคู่ กระซิบพลอด เคล้าเคลียกันอย่างดูดดื่มเปรมปลื้มสมรักสมสุขที่สุดในชีวิต...เสียงพูดคุยสรวลเสเฮฮาจากเบื้องนอก ที่แว่วมาเป็นครั้งคราว บัดนี้เงียบสนิทลงแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบสงบ

ทุกคนคงจะนอนหลับไปหมดแล้วตามกาลเวลาดึกที่ผ่านไป คงเหลือแต่เพียงสองวิญญาณรักเท่านั้น ที่กลมเกลียวผนึกแน่นเข้าหากัน ดุจจะรวมตัวเป็นเลือดเนื้อวิญญาณเดียวกัน...

อีกสามสี่วันต่อมาของการพำนักพักผ่อนอยู่ในราชฐานของนรกตนคร ทั้งสองฝ่ายของอเมริกันผู้ติดตามค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ และเชษฐาผู้ติดตามนากายหลัง ได้พบปะทำความสนิทสนมคุ้นเคยซึ่งกันและกันเพิ่มขึ้นอย่างแน่นแฟ้น ตามวันเวลาที่ผ่านไป จนเหมือนกับว่าได้คบหารู้จักกันมาก่อนแล้วนานแสนนาน และประสานความเข้าใจอันดีต่อกันเยี่ยงนิตรสนิท

ทั้งสองคณะ ได้มีการผลัดกันไปเยี่ยมเยียนยังสถานที่พักของกันและกัน และใช้เวลาว่างแห่งการพักผ่อนนี้ ท่องเที่ยวชมพระนครและสถานที่ต่าง ๆ ของอาณาจักรมรกตนคร ตลอดจนศิลปวัฒนธรรมประจำเผ่าพันธุ์ที่ได้รับมรดกตกทอดมาเป็นเวลาช้านาน รวมทั้งนำท่องเที่ยวไปตามชนบทนิคมคามต่าง ๆ อันเป็นแหล่งเกษตรกรรมเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ ทำให้อาคันตุกะ

ได้รับความรอบรู้ทางด้านทัศนศึกษา และสุดทึ่งในความรุ่งเรือง ของมหาอาณาจักรที่หลงสำรวจจากภูมิศาสตร์โลกแห่งนี้เป็นที่ยิ่ง

ไม่ว่าจะเป็นสแตนลีย์ คี๊ธ หรือเชิดวุธ ได้ไปมาหาสู่กับคณะของเชษฐายังสถานที่พัก และใช้เวลาดื่มกินร่วมกัน สนทนาร่วมกันในสรรพปัญหาต่างๆ เป็นประจำแทบทุกวัน และทั้งหมดจะมาร่วมรับประทานอาหารเย็นกันในมหาปราสาทของเจ้าผู้ครองนคร ซึ่งเสด็จออกมาร่วมโต๊ะเสวยด้วยพร้อมพระราชินีในฐานะเป็นองค์ประธาน

ส่วนเบลนั้นแอบย่องมาคุยกับดารินเป็นการส่วนตัวบ่อยๆ หล่อนมีเรื่องสนุกสนานระคนขบขันมาเล่าให้ดารินได้เพลิดเพลินใจอยู่เสมอ ด้วยความเปิดเผยตรงไปตรงมา และเมื่อคบสนิทแล้ว ดารินย่อมจะตระหนักดีว่า เบลไม่ได้มีพิษมีภัยใดๆ เลย และไม่ถือสาอะไร แม้ว่าบางขณะแม่ผมแดงจะพูดอะไรให้เป็นที่ขัดหูของหล่อนไปบ้าง ซึ่งหล่อนพิจารณาว่านั่นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเจตนาร้ายใดๆ ทั้งสิ้น และหล่อนก็ให้ความเอ็นดูรักสนิทถือเสมือนเป็นน้องสาวช่างพูดคนหนึ่ง

เบลมักจะถือสนิทตามนิสัยของหล่อน เล่นหัวหยอกล้อกับรพินทร์และทกคน อันเป็นฝ่ายผู้ชาย เหมือนกันหมดโดยไม่ถือตัว ซึ่งแรกๆ ดารินก็อาจรู้สึกขัดลูกตาไปบ้าง แต่แล้วในที่สุดก็รู้นิสัยแท้จริง และเลิกถือสา แม้ว่าแม่ผมแดงจะโดดเข้ากอดรพินทร์ต่อหน้าบุคคลทั้งหลายอย่างถือสนิท

ตรงข้ามกับคริสติน่า ซึ่งสงบเสงี่ยมระมัดระวังตัวขีดสุด หล่อนวางตัวห่างพรานใหญ่ออกมาในทันที นับตั้งแต่คืนฉลองสมรสคืนนั้นเป็นต้นมา อาการของหล่อนที่เป็นคนเงียบขรึมอยู่ก่อนแล้ว ยิ่งขรึมหนักลงไปอีก จะประหยัดถ้อยคำอย่างที่สุด ทุกคนรวมทั้งดาริน จะเห็นเพียงรอยยิ้มบางๆ ปรากฏบนริม-ฝีปากของหล่อนบ้างในบางเวลาเท่านั้น และจะไม่พูดอะไรโดยไม่จำเป็น

ส่วนเชิดวุธนั้น แม้จะหมดสิ้นหวังใดๆ โดยสิ้นเชิงแล้วก็ตาม เขาก็ยังแสดงความเป็นสภาพบรุษ คอยให้ความประคับประคองดูแลทุกข์สุขใกล้ชิดอยู่กับคริสตลอดเวลา **หล่อนไม่ปฏิเสธความหวังดีของเขา แต่จะไม่ยอมให้สัมพันธภาพล่วงเลยไปกว่าความเป็นมิตรอันดีงาม และไม่ยอมให้เขาเข้าถึงตัวในที่ลับตาเลย**

ในทุกๆ เวลาบ่ายจัด ดารินและทุกคนจะมองเห็นคริสแต่งกายด้วยชุดขาวล้วน เดินตามลำพังคนเดียว ด้วยท่าทีอันสงบ ตรงไปยังมหาปราสาทของจักราช เพื่อศึกษาร่ำเรียนทางด้านฌานสมาธิ ตามข้อตกลงกันไว้โดยมิได้ขาด อาการเดินของหล่อน เหมือนพราหมณี หรือภิกษุณี เต็มไปด้วยอาการสำรวมอิริยาบถ และไม่ยอมให้ผู้ใดเดินร่วมทางเพื่อนำหล่อนไปส่งด้วยจนถึงสถานที่ นอกจากบางขณะ บางวัน อาจสวนกับรพินทร์และดาริน ผู้เดินเล่นอยู่ในอุทยาน คริสจะเดินก้มหน้าผ่านไปอย่างสงบ หรืออาจหยุดเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆเมื่อบุคคลทั้งสองทักทายและสนทนาด้วยเพื่อตอบคำถาม

“จิตใจของฉันปลอดโปร่ง และสุขสงบขึ้นมากทีเดียว...” หล่อนมักจะตอบเรียบๆ พร้อมกับอาการยิ้มน้อยๆ “...สมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนครทรงมีพระเมตตาต่อฉันมาก และทรงอบรมสั่งสอนชี้ทางอันสงบสุขให้แก่ฉัน เชื่อว่าก่อนที่เราจะจากมรกตนครไป ฉันคงจะถ่ายทอดอะไรต่ออะไรจากพระองค์ไปได้มากทีเดียว”

“สาธุ ขออนุโมทนาด้วยใจจริง คริส”

รพินทร์บอกอย่างสุภาพอ่อนโยน หล่อนก้มศีรษะลงรับนิดหนึ่ง แต่ไม่บอกว่ากระไรอีก ดารินซึ่งขณะนั้นยืนเคียงข้างอยู่กับสามีของหล่อน ก็ถามอย่างเกรงใจว่า

“เธอเริ่มต้นเข้านั่งวิปัสสนาแล้วหรือยัง คริส และได้ผลอย่างไรบ้างจากกรรมฐานนั้น”

“ฉันเริ่มต้นตั้งแต่วันที่สองทีเดียว และเพียงแค่นั่งเข้าสมาธิ โดยมีองค์จักราชประทับคุมดวงจิตอยู่เพียงวันแรกเท่านั้น ฉันก็เริ่มมองเห็นกรรมเก่าของตนเองแล้ว สิ่งชั่วร้ายต่างๆในชีวิตที่ฉันได้กระทำมาด้วยมือตนเอง มันผ่านเข้ามาให้เห็นเป็นฉากๆ ทีเดียว บางเรื่อง บางพฤติการณ์ฉันก็ลืมมันไปแล้ว แต่มันได้ผุดเด่นขึ้นมาเตือนความทรงจำฉันอีกอย่างแจ่มชัด จักราชทรงมีตบะฌานที่สูงมาก ฉันรู้ว่าในครั้งแรกพระองค์คงสะกดจิตฉันก่อน แต่แล้วต่อมาเมื่อฉันเพียรพยายามทำใจให้ว่างเปล่าและเพ่งกสิณ ฉันก็มองเห็นด้วยตนเองถึงพฤติกรรมในอดีตที่ฉันลืมไปแล้ว มองเห็นความจริงสี่ประการที่พระองค์เรียก จตุสัจที่ฉันไม่เคยเข้าใจมาก่อน พระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ที่ประเสริฐที่สุดเท่าที่ฉันพบมา...”

หล่อนเหลือบมองไปทางรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ยืนพินิจดูหล่อนเงียบ ๆ

“...แต่ฉันก็ไม่ลืมอาจารย์คนแรกของฉันที่สอนวิชาดำรงชีพให้อยู่รอดได้ท่ามกลางภัยพิบัติทุกชนิด นั่นก็คือครูรพินทร์”

“คุณเป็นศิษย์มีครูบาอาจารย์แล้ว คริส ขอให้พากเพียรต่อไป องค์จักราชจะทรงสอนในสิ่งที่เป็นมงคลที่สุดในชีวิตของคุณ เพื่อที่จะได้ตัดความทุกข์ความวุ่นวายทางโลกียะเสียให้สนิท คุณกำลังจะเป็นนักบุญแล้ว ไม่ว่าจะบวชในศาสนาใดก็ตาม หลักเกณฑ์พื้นฐานเบื้องต้นย่อมเหมือนกันทั้งสิ้น คือการประพฤติชอบ ปฏิบัติชอบ และมีเมตตาต่อมวลมนุษย์และสัตว์โลกทั้งหลาย”

“คุณหญิงดาริน...”

คริสเอ่ยขึ้นกับดารินเสียงเบา แต่ชัดเจน

“ว่าไงจ๊ะ คริส?”

“ฉันขอฝากคนของฝ่ายฉันทกคนไว้ในความมีน้ำใจอันกว้างขวางและเมตตาของเธอด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิสซาเบล ผู้ไม่สำรวม จะแหลมล้ำก้ำเกินหนักนิดเบาหน่อยก็ได้โปรดอภัยให้ด้วย ขออย่าได้ถือสาขุ่นเคือง”

ดารินเข้าไปกอดคริสเบา ๆ

“ข้อนั้น โปรดอย่าได้กังวลไปเลย ฉันและพวกเราทุกคน ไม่เคยถือสาโกรธเคืองอะไรพวกของเธอเลย และโดยแท้ที่จริง คนเหล่านี้ก็ล้วนเป็นมิตรที่ดีต่อเราทั้งสิ้นและเราก็มีความปรารถนาดีอย่างบริสุทธิ์ใจให้แก่พวกเขาทุกคน ไม่ได้ถือสาเป็นอื่นเลย”

“นั่นคือน้ำใจอันประเสริฐของคุณหญิง...ขอขอบคุณ” กล่าวเพียงแค่นั้น คริสก็ขอตัวแยกผละเดินจากไป

“น่าสงสารนะคะ ความจริงผู้หญิงคนนี้สวยเหลือเกิน สวยจนฉันซึ่งเป็นผู้หญิงด้วยกันเองก็ยังชอบที่จะลอบมองหล่อนเสมอ”

ดารินเอ่ยขึ้นเบาๆ กับสามีของหล่อน ขณะที่เอนศีรษะพิงไหล่เขาไว้ ทอดสายตามองตามหลังร่างโปร่งในชุดขาวที่เดินห่างออกไปตามลำดับ

“ครับ คริสเป็นผู้หญิงที่สวยมาก แต่อดีตของหล่อนเป็นฆาตกร ฆ่าคนมามากเหลือเกิน และมีคดีติดตัวอยู่มากคดี การถูกส่งมาทำงานในครั้งนี้ เป็นการมาปฏิบัติงานตามทัณฑ์บนของหน่วยเหนือที่ให้ไว้ ถ้าหล่อนไม่มา หล่อนก็ติดคุก แต่ถ้ามาทำงาน หน่วยเหนือเขาจะลบล้างนิรโทษกรรมคดีเก่าๆ ให้”

“น่าแปลกนะ คริสมีความจำเป็นอะไรที่ต้องฆ่าคน?”

“เป็นการกระทำด้วยอาการของจิตพาธครับ คริสเป็นโรคแซดิสซึ่ม หล่อนสังหารชายคนรักมาไม่น้อยกว่าสามคนแล้ว คนไข้ผ่าตัดของหล่อนก็ตายคาเขียงที่หล่อนผ่าตัดหลายคนเพราะอารมณ์วิปริตเพียงชั่ววูบ จนกระทั่งถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ทางแพทย์”

ดารินลืมตาโต เหลือบมองหน้าเขา

“ถ้างั้นก็โชคดีมาก ที่หล่อนไม่ได้ฆ่าคุณเสียในระหว่างเดินทางมาด้วยกัน”

“ศีล และสัจจะของผมที่ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เป็นเครื่องป้องกันตัวผมให้พ้นจากเงื้อมมือหล่อนครับ คนที่รอดพ้นมาได้อย่างหวุดหวิดอีกคนหนึ่ง ก็คือคุณเชิดวุธ เพราะผมคอยตักเตือนป้องกันไว้ แต่เดี๋ยวนี้หล่อนเปลี่ยนไปเป็นคนละคนแล้ว จักราชช่วยให้หลุดพ้นจากห้วงกรรมได้”

“พูดตามตรง จากความรู้สึกของฉัน คริสรักคุณมากนะ”

“ครับ ยิ่งรักมากเท่าไหร่ หล่อนก็จะยิ่งฆ่าผมได้ง่ายมากขึ้นเท่านั้น ถ้าผมหลวมตัวไปมีอะไรกับหล่อนเข้า”

หล่อนจูบที่แก้มเขาเบา ๆ

“คุณเป็นคนดี ถึงได้รอดพ้นมาได้ อาจเรียกได้ว่า หวุด-หวิดจวนเจียนทีเดียว แล้วนี่คุณทำความเข้าใจกับเชิดวุธแล้วหรือยัง เขากำลังอยู่ในภาวะอกหัก เพราะเขาหลงรักแม่นี่มากทีเดียว”

“เชิดวุธทำใจได้แล้วครับ และเขาเข้าใจในสิ่งที่ผมอธิบายให้ทราบ คริสไม่เหมาะสำหรับผู้ชายคนไหนทั้งสิ้น หล่อนเหมาะที่จะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าอย่างเดียวเท่านั้น ก็โชคดีที่หล่อนเข้าใจตนเอง”

“หล่อนเป็นคนมีเคราะห์กรรมที่น่าสงสารจริง ๆ มาเห็นอย่างนี้ และได้ความจริงที่ซ่อนเร้นอย่างนี้จึงจะรู้”

“ก็อย่างที่ผมกล่าวไว้เมื่อครู่นี้ หล่อนโชคดีมาก ที่ได้มาพบกับจักราช อันทำให้ชีวิตผันเปลี่ยนไปได้ในทางบุญกุศล แทนที่จะจมปลักอยู่ในบาปกรรมตลอดไป ความจริงหล่อนเป็นคนทั้งสวย ทั้งฉลาด แต่มนุษย์เราในโลกนี้ไม่สมบูรณ์แบบไปได้หมดทุกอย่างหรอก ต้องมีตัวถ่วงหรือข้อบกพร่องจนได้”

“แล้วฉันล่ะ มีข้อบกพร่องอะไรบ้าง ที่คุณค้นพบ?”
“คุณหญิงก็มีครับ ก็โชคดีที่กลับตัวทันเหมือนกัน”
“ฉันบกพร่องอะไรบ้างคะ?”

รพินทร์ยิ้มกระซิบข้างหู

“รัก แต่ทำเหมือนไม่รัก ซ้ำยังทอดทิ้งชายคนรักให้ต้องทุกข์ ตรมใจเปล่าเปลี่ยวเดียวดายอยู่ตลอดเวลายังไงละครับ เพิ่งจะมาแสดงความจริงใจเอา ต่อเมื่อเวลาเกือบจะสายเสียแล้ว”

“แต่ก็ยังไม่ถึงกับสายใช่ไหมคะ...รับรองต่อไปนี้ฉันจะไม่ห่างคุณอีกแล้ว คุณอย่ารำคาญก็แล้วกัน”

ย่างเข้าวันที่ 9 ของการเข้ามาพำนักอย่างปลอดโปร่ง สุขสบายอยู่ในมรกตนคร ทั้งสองฝ่ายเริ่มประชุมหารือในกำหนดวันเดินทางกลับ เพราะทุกคนสดชื่นและมีพละกำลังกลับคืนมาเหมือนเดิมแล้ว

ราตรีนั้น จักราชและเมยานีเสด็จมาเยี่ยมคนทั้งหมดที่ปราสาทส่วนหน้าที่ชุมนุมสนทนาหารือกันอยู่ เพราะความทราบถึงพระโสต ขณะที่ทั้งสองพระองค์เสด็จมาถึงอย่างไม่เป็นทางการ ฝ่ายอเมริกันกำลังอยู่ในภาวะเตรียมข้าวของ

“ความจริง ข้าฯ อยากจะให้พวกท่านได้พำนักอยู่ที่นี่เป็นเวลาสักเดือน หรือยาวนานกว่านั้น...”

ทรงรับสั่งขึ้นรวมๆ ไปยังบุคคลทั้งสองคณะที่อยู่กันพร้อมหน้า ณ ที่นั้น

“...แต่เมื่อทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องต้องกันว่า จะจากไปแล้ว

ข้าฯ และพระราชินีก็ไม่ประสงค์จะขัดขวาง จะจัดเตรียมเสบียงไปให้พร้อมสรรพ รวมทั้งจะไปส่งจนถึงสุดปลายแดนของมรกต-นคร”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณ ทั้งสองพระองค์”

ทั้งสองฝ่ายกราบทูลขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน จักราชทอด-พระเนตรไปยังบุคคลทั้งหมด พร้อมด้วยสีพระพักตร์ที่ระบายไปด้วยรอยแย้มสรวลอย่างพระทัยดี แล้วรับสั่งถามต่อไปว่า

“สำหรับฝ่ายด็อกเตอร์สแตนลีย์ ท่านแน่ใจแล้วหรือว่าจะไม่นำเอาหลักจานสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านค้นพบในเครื่องบินตกลำนั้นกลับไปเลยจนชิ้นเดียว ถ้าท่านเปลี่ยนความตั้งใจ ก็ไปแสวงหาเอาได้ตามความพอใจนะ”

สแตนลีย์สั่นศีรษะช้า ๆ พร้อมกับทูลตอบปนหัวเราะเบา ๆ ว่า

“จะไม่มีหลักฐานจากเครื่องตกแม้แต่ชิ้นเดียว ที่เราจะเอาติดตัวไปด้วยพระเจ้าข้า เพราะมันไร้ประโยชน์และรังแต่จะเกิดโทษแก่พวกเราด้วย เพราะเราไม่ต้องการให้หน่วยเหนือทราบความจริงใด ๆ ทั้งสิ้น ตามที่เราค้นพบเข้านี้”

“เช่นนั้น ก็ตามใจท่านเถิด ข้าฯ ก็เห็นใจพวกท่านอยู่เหมือนกัน เพราะสิ่งที่พูดไม่ได้นั้น มันก็ไม่อาจพูดอธิบายแก่ใครได้ทั้งสิ้น สู้เก็บไว้ภายในของเราเองดีกว่า ก็แปลว่า ในคำรายงานของท่าน เมื่อกลับไปถึงถิ่นฐานแล้วก็คือ ไม่ได้ร่องรอยเค้าเงื่อนของเครื่องอันมาตกอยู่ที่นี่เลยเช่นนั้นรึ?”

“เป็นเช่นนั้นพระเจ้าข้า คือ เราตามเครื่องแล้วไม่พบเค้าเงื่อนใด ๆ เลย”

แบบเทียบ
WBSWS:01
มาตราฐาน

จักราชพยักพระพักตร์ช้า ๆ แล้วแลไปเห็นรพินทร์กับคี๊ธซึ่งกำลังมุงเหมือนจะปรึกษาหารือกันอยู่ที่วัตถุสิ่งหนึ่ง มีลูกหาบสองสามคนเตรียมจะมัดเข้าหีบห่อ

“สองคนนั่น ดูเหมือนกำลังถกปัญหากันไม่ตก...มีอะไรยุ่งยาก เป็นปัญหารึ?”

คี๊ธเบ้ปากยักไหล่ ในขณะที่รพินทร์นิ่ง ส่วนสแตนลีย์กราบทูลขึ้นแทนว่า

“เครื่องวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ สำหรับติดต่อกับสถานีอวกาศ อันเป็นศนย์บัญชาการของพวกเราพระเจ้าข้า มันชำรดเสียหายใช้ไม่ได้มาเป็นเวลานานแล้ว คี๊ธมีความเห็นว่าควรจะทิ้งมันไว้ที่นี่ ไม่ควรจะแบกกลับไปให้เป็นภาระอีก แต่พรานรพินทร์ทักท้วง แนะนำให้เรานำกลับติดตัวออกไปด้วย”

พระเจ้ากรุงมรกตนครแย้มสรวลกว้างออกไปอีก รับสั่งถามมาว่า

“ท่านได้วิเคราะห์ถ่องแท้แล้วหรือ ว่าเครื่องมือสื่อสารอันสำคัญยิ่งของท่านเครื่องนั้น ชำรุดเสียหาย”

“ก็มันใช้งานไม่ได้เลยนี่ พระเจ้าข้า”

คี๊ธโพล่งออกมาอย่างหงุดหงิด พร้อมกับเอาเท้าเตะเครื่องวิทยุรับส่งพลังสูงนั้นเบา ๆ

“ข้าฯ มีความเห็นตรงกันกับพรานใหญ่รพินทร์ นั่นคือขอร้องให้พวกท่านเอามันกลับติดตัวไปด้วยเถิด เมื่อพ้นเขตมรกตนคร หรือพ้นเขตนรกดำออกไปแล้ว มันอาจจะใช้งานขึ้นมาได้อีกครั้งก็ได้ ซึ่งมันจะเป็นประโยชน์สำหรับฝ่ายท่านเป็นอย่างมาก”

คี๊ธอึ้งไป โคลงหัวอย่างไม่ศรัทธา แต่รพินทร์พยักหน้ากับพวกลูกหาบ สั่งว่า

“มัดเข้าหีบห่อให้ดีที่สด เราจะเอากลับไปด้วย อตส่าห์หอบหิ้วมาจนถึงที่นี่ได้ เที่ยวขากลับก็ต้องเอามันกลับไปด้วย จะทิ้งเสียได้ยังไง ไม่ต้องฟังเสียงนายห้างคี๊ธหรอก เก็บไปด้วย มันไม่เป็นภาระอะไรมากนักหรอก ถ้าเราจะทิ้งเราก็ควรจะทิ้งเสียตั้งแต่ปีนขึ้นเทือกพระศิวะแล้ว แต่นี่ก็ยังหอบหิ้วเอากันมาได้”

“พวกท่านเชื่อพรานใหญ่มาแล้ว ก็จงทดลองเชื่อเขาไปให้ตลอดเถิด บุคคลผู้นี้รอบคอบรัดกุมเสมอในทุกสิ่งทุกอย่าง”

จักราชทรงรับสั่งมา

คี๊ธไม่กล่าวอะไรอีก เพียงแต่พยักหน้ากับพวกลูกหาบให้จัดการมัดให้เป็นที่เรียบร้อย ตามรับสั่งแนะนำมานั้นอย่างเสียไม่ได้

ฝ่ายของเชษฐาช่วยกันสนับสนุนมาให้นำกลับไปด้วย เพราะเห็นว่าไหนก็อุตส่าห์หอบหิ้วกันมาถึงเพียงนี้แล้วและขณะนั้นเอง เมยานีก็ทรงมีรับสั่งถามทุกคนขึ้นว่า

“มันดูเหมือนกับว่าท่านกำลังจะเตรียมตัวจากพวกเราไปวันนี้ หรือพรุ่งนี้งั้นแหละ พวกท่านกำหนดวันแน่นอนแล้วหรือไม่ว่าจะออกเดินทางกันเมื่อไรแน่?”

คราวนี้ ทุกคนของทั้งสองฝ่าย พากันมองหน้ากันเองอยู่ไปมา และนิ่งอึ้งกันไปนาน ต่างรู้สึกมีความลำบากใจอย่างยิ่ง

ที่จะกราบทูลให้ทั้งสองพระองค์ทรงทราบว่า พวกเขาทั้งสองฝ่ายจะลาจากแผ่นดินที่ให้การต้อนรับอย่างแสนจะอบอุ่นผืนนี้ไป

ในที่สุด สแตนลีย์ ผู้ซึ่งถูกฝ่ายเชษฐาเป็นฝ่ายลอบพยักหน้าให้เป็นคนทูลแทน ก็กราบทูลขึ้นด้วยน้ำเสียงเกรงพระทัย แต่ก็มั่นคงเด็ดเดี่ยวว่า

“ข้าพระองค์ทั้งสองฝ่าย ได้ปรึกษากันเป็นที่แน่นอนแล้ว พระเจ้าข้าว่าจะขอพำนักอยู่กับใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทอีกเพียงสองราตรีเท่านั้น ในเช้าตรู่ของวันมะเรื่อง หรือวันถัดจากพรุ่งนี้ไป เราทั้งหมดก็จะถวายบังคมลาแล้ว”

ระหว่างที่จักราชยังประทับเงียบเฉยอยู่นั้น ราชินีเมยานีก็พยักพระพักตร์เนิบช้าลง แล้วทอดเนตรไปยังเชษฐา

“เป็นความจริงเช่นนั้นหรือคะ พี่ใหญ่?”

อดีตท่านทตทหารบกฝีนยิ้ม อาการของเขาและทกฝ่ายของเขารวมทั้งรพินทร์ด้วย ไม่ร่าเริงเป็นสุขนัก

“เราได้ตกลงกันไว้แล้วเช่นนั้นพระเจ้าข้า แล้วตั้งใจว่าจะกราบทูลให้ทั้งสองพระองค์ทราบในค่ำนี้ บังเอิญเสด็จมาเยี่ยมและทรงเห็นการจัดเตรียมตัวของพวกเราเสียก่อน”

เมยานีทอดเนตรละไปตามใบหน้าของเชษฐา อนุชา ไชย-ยันต์ และดารินตามลำดับ สีพระพักตร์สลดลงเล็กน้อย และทรงอึ้งไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ทุกคนสบเนตรกับนางเพียงชั่วแวบแล้วก็เมินหลบไป เพราะไม่อยากจะเห็นสายพระเนตรอาลัยอาวรณ์กึ่งขอร้องนั้น

“พี่หญิงดาริน พี่จะจากเมยานีไปแล้วหรือคะ”

นางระงับพระสุรเสียงมิให้สั่นเครือ ขณะที่ทรงถามเบา ๆ ไปทางดาริน วราฤทธิ์

ราชสกุลสาวถอนใจลึก น้ำตาคลอ แต่ยิ้มให้เมยานี

“ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาททรงทราบดีอยู่แล้วว่าโดยใจจริงแล้ว ทางฝ่ายของหม่อมฉันยังอยากที่จะพำนักอยู่ในมรกตนครใกล้เบื้องพระยุคลบาททั้งสองพระองค์ตราบนานเท่านาน แต่ติดขัดจำเป็นด้วยฝ่ายของด็อกเตอร์สแตนลีย์ยังมีภารกิจ ที่จะต้องกลับไปยังบ้านเมืองของเขา ซึ่งเราก็ต้องไปพร้อมกันด้วย เราคงไม่อาจปล่อยให้พวกเขาไปกันตามลำพังในเที่ยวขากลับได้ มันจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง จำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้! และเราทั้งหมดก็ได้มาพำนักอยู่ในมรกตนครนานพอสมควรแล้ว เป็นเวลาครบ 12 วันพอดี สมควรที่ฝ่ายของด็อกเตอร์สแตนลีย์จะต้องกลับได้แล้ว”

ราชินีแห่งมรกตนครพยักพระพักตร์ลงอีกครั้ง ฝืนแย้มสรวลออกมา

“เป็นความอาลัยรักอย่างยิ่งจากเราทั้งสองคน แต่เราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะขอร้องหรือขัดขวางอย่างใดได้ทั้งสิ้น เรามองเห็นความจำเป็นทางฝ่ายของด็อกเตอร์สแตนลีย์ และความจำเป็นของฝ่ายท่านพี่เชษฐา ที่จะต้องร่วมทางกลับพร้อมกันด้วย ก็แปลว่า เราคงมีเวลาที่จะอยู่ด้วยกันอีกหนึ่งวันเศษ ๆ เท่านั้น”

รับสั่งประโยคหลังของเมยานี เหมือนจะเป็นการรำพึง แล้วยืดพระวรกายเหยียดขึ้นเป็นสง่าเหมือนเดิม แม้สีพระพักตร์

จะส่งแววตาอาลัยเปี่ยมล้น สำหรับจักราธิราชนั้น คงมีริมโอษฐ์ละไมไปด้วยรอยยิ้มเช่นเดิมอย่างยากที่ผู้ใดจะทำนายพระทัยได้ถูก ทอดพระเนตรไปทางพรานใหญ่รพินทร์ ก็เห็นเขายังง่วนอยู่กับการบงการให้พวกลูกหาบมัดหีบห่อข้าวของในสภาพปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย แล้วบุ้ยพระโอษฐ์ให้พวกของเชษฐาดูตามสายพระเนตรไปยังเบื้องหลังของรพินทร์ในขณะนี้ เหมือนจะทรงฟ้องให้เห็น ในอากัปกิริยาวางเฉยไม่สะดุ้งสะเทือนใดๆ เลยของพรานใหญ่ ซึ่งเชษฐา อนุชาและไชยยันต์ก็เข้าใจในความหมาย พากันหัวเราะเบาๆ อนุชาจึงเอ่ยเรียกเบาๆ ว่า

“รพินทร์”

พรานใหญ่หันกลับมา พร้อมกับขานรับว่า

“ครับผม”

“ดูคุณมีภารกิจยุ่งมากตลอดเวลานะ ตั้งแต่ทั้งสองพระ-องค์เสด็จเข้ามานี่”

คำพูดประโยคนั้น ดูเหมือนจะมีอาการประชดอยู่นิดๆ พรานใหญ่ยกหลังมือขยี้ปลายจมูก แล้วหันกลับมายิ้มกับฝ่ายเชษฐาทุกคนรวมทั้งดาริน ผู้จ้องมองอยู่ก่อนแล้ว

“ผมต้องช่วยดูแลพวกนี้ทำงานให้เรียบร้อยครับ และหน้าที่ของผมอีก .01 เปอร์เซ็นต์ ที่ยังเหลืออยู่ก็คือการนำพวกเขาไปส่งยังสถานที่ที่พวกเขาปลอดภัยที่สุดเสียก่อน แล้วหลังจากนั้น เราจะหมดภาระการเป็นลูกจ้าง และนายจ้างเสียที คงเหลือไว้แต่ความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเท่านั้นในอนาคตข้างหน้า ถ้าบังเอิญว่าเราจะได้พบกันอีก...”

กล่าวสิ้นประโยคเพียงแค่นั้น จอมพรานก็แลด้วยสายตา

ตรงไปยังอดีตแงซาย ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกเหมือนจะทำวันทยหัตถ์ให้ แล้วทูลด้วยเสียงเรียบ ๆ ปกติของเขาว่า

"เหลือเวลาอีกนานพอสมควร ที่ข้าพระองค์จะกราบถวายบังคมลา แต่คงจะไม่ใช่เวลานี้ ถึงอย่างไร พระองค์และพระ-ราชินี ก็คงจะต้องเสด็จไปส่งจนถึงปลายแดนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ พระเจ้าข้า ได้ยินทรงรับสั่งอยู่เมื่อครู่นี้"

จักราชสรวลทุ้มกังวาน

"แน่นอน ท่านพราน! ข้าและพระราชินีจะต้องไปส่งท่านจนถึงปลายเขตแดนแน่ คงไม่บกพร่องหน้าที่ของเจ้าของบ้านที่ดีหรอก แม้ว่าแขกบางคนของเราจะไม่ค่อยจะเอาไหนนัก!"

รับสั่งเช่นนั้น ทำให้ทุกคนในสถานที่นั้นพากันหัวเราะขึ้นอย่างขบขัน รพินทร์เพียงแต่ยิ้ม ทำปากหมุบหมิบมาเหมือนจะด่าให้ แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ผ่านจากริมฝีปากเขา

เมยานี เสด็จดำเนินเข้าไปยังอิสซาเบล ผู้ผละจากการจัดของยืนคอยรับเสด็จอยู่ เมื่อทั้งสองพระองค์เสด็จเข้ามาในห้องพัก นางได้วางหัตถ์ลงบนไหล่ของแม่ผมแดง แล้วรับสั่งอ่อนโยนด้วยว่า

"อิสซาเบล เธอคงจะดีใจ ที่อีกไม่นานก็จะได้กลับบ้านแล้ว"

เบลคว้าพระหัตถ์ข้างนั้นขึ้นมาจูบเบา ๆ

"หม่อมฉันยังไม่อยากจะจากใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทและมรกตนครไปหรอกเพคะ ที่นี่หม่อมฉันมีแต่ความสุขทุกอย่าง

ด้วยพระเมตตา แต่ก็อย่างที่ทรงทราบดีอยู่แล้ว ภารกิจของพวกเรายังมี ถ้าไม่มีเรื่องการงานเข้ามาผูกพันเสียอย่างเดียว หม่อมฉันอยากจะอยู่ที่นี่ตลอดไปเสียเลยด้วยซ้ำ”

“แม้จะเป็นระยะเวลาเพียงสั้นๆ ที่พวกเธอมาอยู่กับเราที่นี่ ทำให้เราทั้งสองมีความสุขมาก...”

นางพญามรกตนครรับสั่ง แล้วทรงหันไปทางคริสติน่าผู้ยืนเงียบสงบอยู่ แม้ในขณะที่เตรียมข้าวของเพื่อจะเดินทางกลับบ่ายวันนี้หล่อนก็อยู่ในชุดขาว แสดงว่ายังเตรียมพร้อมที่จะไปศึกษาธรรมกับองค์จักราชเหมือนเช่นทกวัน

“...คริส...”

ทรงรับสั่งขึ้น พร้อมทั้งแย้มสรวลให้อย่างอ่อนหวาน และจับที่ต้นแขนของแม่ผมทองบีบแน่น

“...เธอเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์เดียวกับข้า คือองค์จักราช เสียดายเวลาอันน้อยนิดที่เธอได้มีโอกาสมาศึกษาธรรมกับพระ-องค์ที่นี่ และนี่ก็เตรียมจะเดินทางกลับกันอย่แล้ว เธอจะยังไปศึกษาอยู่เหมือนเดิมหรือไม่?”

คริสย่อกายลงอย่างสุภาพอ่อนน้อมขีดสุด

“เป็นวาสนาอย่างยิ่งของหม่อมฉันเพคะ ที่ได้มีโอกาสมาศึกษาธรรมกับองค์จักราช แม้จะเพียงเวลาอันน้อยนิด และหม่อมฉันจะคงขอศึกษาต่อไป ในบ่ายวันนี้ และบ่ายพรุ่งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะทูลลาจาก”

“เป็นการดีมาก ที่เธอเต็มไปด้วยอุตสาหวิริยะ มิได้ว่างเว้นการศึกษาเล่าเรียนเลยแม้แต่สักวันเดียว บ่ายของวันนี้ และพรุ่งนี้ ก็จงไปศึกษาเหมือนเดิม ประเดี๋ยวเวลาเสด็จกลับมหา-

ปราสาท เธอจงตามเสด็จพระองค์ไปเถิด และเหลือเวลาอาหารค่ำที่เราจะร่วมรับประทานกันอีกเพียงสองครั้งเท่านั้น ขออย่าให้ทุกคนขาดหายหน้าไปแม้แต่คนเดียวที่โต๊ะเสวยทั้งค่ำนี้ และค่ำของพรุ่งนี้”

ทุกคนรับปาก ตามรับสั่งขอร้องนั้น

จักราชเสด็จดำเนินไปยังกลุ่มพรานพื้นเมือง รับสั่งทักทายสนทนากับพวกนั้นอย่อีกคร่ใหญ่ แล้วก็ทรงชวนราชินีคู่พระทัยเสด็จกลับ ก่อนที่จะผละออกไป ไม่ทรงลืมที่จะกระดิกนิ้วพระหัตถ์เรียกคริส ให้ตามเสด็จไปด้วย ซึ่งหล่อนก็ตามเสด็จของทั้งสองพระองค์ไปอย่างสงบ ปล่อยหน้าที่การจัดข้าวของให้แก่พรรคพวกที่เหลืออยู่ทั้งหมด

เมื่อองค์จักราช และเมยานี ทรงละจากบริเวณที่พักของสแตนลีย์ไปได้สักครู่ เชษฐาก็ชักชวนคณะทั้งหมดของตนกลับที่พัก โดยบอกว่า

“ทางด้านผม ก็ขอตัวไปจัดข้าวของบ้าง แต่คงไม่กินเวลาอะไรมากนัก เพราะสัมภาระฝ่ายผมไม่มีอะไรมาก...แล้วเราค่อยพบกันอีกครั้งที่โต๊ะเสวยในราชวังหลวงค่ำนี้”

“เชิญครับ ขอบคุณมาก ที่ช่วยมาดแลจัดข้าวของให้พวกเรา...”

สแตนลีย์เข้ามาจับมือเขย่าเบา ๆ แล้วหันไปทางรพินทร์

“...ผมคิดว่าทางนี้เรียบร้อยเป็นส่วนใหญ่แล้ว ที่เหลือเรา

จะจัดการแพ็คกันเอง คุณไปช่วยทางด้านคุณชายเชษฐาเถิด ไม่ต้องมาเสียเวลาอะไรอยู่ที่นี่อีกแล้ว”

รพินทร์รับคำ หันไปสั่งความกับคี๊ธ และบุญคำอีก สองสามประโยค โดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นสั่งให้แพ็คเครื่องรับส่งวิทยุให้ดีที่สุด แล้วก็เดินตรงเข้าไปหาฝ่ายของเชษฐา ที่ออกมาชุมนุมรอคอยกันอยู่ตรงบริเวณที่ผูกม้าไว้ ขณะนั้น เบลก็ร้องโวกเวกว่าหล่อนจะขออนุญาตตามรพินทร์ไปด้วย ซึ่งสแตนลีย์ก็ไม่ขัด หล่อนจึงวิ่งมาเกาะแขนเขาไว้ เดินหัวเราะเข้ามา โดยเอาตัวเขามาส่งให้แก่ดาริน

“เอ้า! น้อย ฉันเอาตัวมาให้แล้ว จูงไปให้ดี ระวังเด็กหาย”

ดารินหัวเราะตอบ คว้าข้อมือรพินทร์ไว้

“รับรองว่า ต่อไปนี้ ‘เด็ก’ จะไม่มีวันพลัดหายไปจากฉันอีกแล้วละ เบล ขอบใจที่จูงมาส่ง ฉันกำลังจะไปลากเขาออกมาอยู่ทีเดียว”

“คุณหญิงจะไม่มีวันลากผมไหวหรอกครับ เว้นเสียแต่ผมจะตามคุณหญิงไปเอง”

รพินทร์ตอบเบาๆ เอานิ้วเขี่ยแก้มหล่อน ดารินก็บอกว่า

“ถ้าฉันลากด้วยตัวเองไม่ไหว ฉันก็ใช้ม้าให้ช่วยลากให้ลองดูไหมล่ะ”

“ผู้หญิงคนที่เคยใช้บ่วงบาศคล้องตัวผมไว้ แล้วลากด้วยม้า คือจิตรางคนางค์ในยุคนั้นครับ คงไม่ใช่คุณหญิงดารินใน

ยุคนี้หรอก แต่ถึงในยุคนั้น ผมก็ยังกระโดดเกาะหลังม้าของจิตรางคนางค์เอาไว้ได้ ก่อนที่จะถูกลากกลิ้งไปกับพื้นเมื่อคราวยุทธกรีฑาระหว่างแคว้น”

รพินทร์กระซิบข้างหูภรรยายอดรักของเขา ดารินย่นจมูกกระซิบตอบว่า

“ก็แค่ทดลองดูเท่านั้น ว่าอัคนีรุทร์ จะเก่งกาจสักแค่ไหน ใจจริงก็ไม่คิดที่จะลากให้เนื้อตัวเละเทะไปหรอกในครั้งนั้นน่ะ... สัญญากันไว้หลายครั้งแล้วว่าจะไม่พูดถึงความเก่าอีก เลิกเอ่ยถึงในยคนั้นเสียทีเถอะ”

รพินทร์ยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง พูดอู้อี้ออกมาว่า

“ตกลง ไม่พูดอีกแล้ว”

กล่าวจบ เขาก็อุ้มดารินส่งขึ้นไปบนหลังม้าที่ผูกชุมนุมกันไว้ที่หน้าที่พักของฝ่ายอเมริกัน เพราะคณะของเชษฐามากันด้วยม้า เนื่องจากระยะทางอันห่างไกลพอสมควร ต่างคร้านที่จะเดินกันมา และแทนที่ตัวเองจะโดดตามขึ้นไปบนหลังม้าใหญ่ตัวนั้นด้วย ก็คว้าเอวของเบล ซึ่งยังยืนเก้ๆ กังๆ อยู่บริเวณนั้น อุ้มส่งให้ขึ้นไปนั่งซ้อนหลังดารินอีกคน

“ฝากเบลไปด้วยคนครับ คุณหญิง เบลจะได้ไปช่วยจัดของให้คุณหญิง”

“ตกลง แล้วตัวคุณเองล่ะ?”

หล่อนร้องถามมา ขณะที่กระตกสายบังเหียน

“ไม่เป็นไร ผมเดินจูงม้าไปให้คุณหญิงก็ได้!”

“ก็ดีเหมือนกัน คุณสุภาพบุรุษรพินทร์! จูงไปให้ดีๆ นะ อย่าให้ม้ามันเผ่นเตลิด เดี๋ยวเบลร่วงลงมาฉันไม่รู้ด้วยนะ”

อิสซาเบล กอดเอวหล่อนไว้แน่น หัวเราะเกี๊ยวออกมา

“ห้อให้เต็มเหยียดเลยน้อย! ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ตกหรอก ทิ้งสามีของเธอให้เดินไปอย่างนี้แหละ เขาเป็นนักเดินที่ดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

ว่าแล้ว เบลก็ใช้ส้นเท้า กระแทกสีข้างม้าของดารินโดยแรง ทำให้มันกระโดดเผ่นโผนไปเบื้องหน้า หลุดจากมือของรพินทร์ ที่ถือจูงสายตรงบริเวณคอของมันไว้

ดารินร้องออกมาว่า

“ไม่ได้ ปล่อยให้เขาเดินไปคนเดียวไม่ได้ เดี๋ยวก็เดินเลี้ยวไปเรียนธรรมนั่งวิปัสสนากับจักราชเสียอีกคนหนึ่งเท่านั้น...”

แล้วหล่อนก็เรียกไชยยันต์ ผู้กำลังเพิ่งก้าวขึ้นหลังม้าของตน ตะโกนสั่งว่า

“ไชยยันต์รับรพินทร์ไปด้วยนะ ม้าฉันเต็มแล้ว นั่งกันอยู่สองคน”

ไชยยันต์หัวเราะ แล้วกระตุ้นม้า ให้เดินเฉียดผ่านเข้ามาที่รพินทร์ พร้อมทั้งร้องสั่งให้เขาโดดขึ้นคร่อมหลังตามคำสั่งของดาริน แล้วทั้งคณะก็บ่ายหน้ากลับปราสาทหลัง...

ค่ำคืนนั้น ภายหลังร่วมโต๊ะเสวยเสร็จ เหมือนเช่นตามปกติทุกเย็น และฝ่ายของเชษฐาได้พากันกลับมายังที่พักของตนแล้ว อีกชั่วไม่นาน ทุกคนก็ประหลาดใจและยินดี ที่เห็นจักราชเสด็จมายังปราสาทที่พักของพวกตน ในระหว่างที่นั่ง

สนทนารวมกลุ่มกันอยู่ในห้องโถงกลาง เพราะยังเป็นเวลาหัวค่ำอยู่

กษัตริย์หน่มเสด็จมาตามลำพัง อย่างเป็นการส่วนพระองค์ เมื่อย่างพระบาทเข้ามายังห้องโถงกลางระหว่างที่ทุกคนฝ่ายเชษฐากำลังรวมกลุ่มสนทนากัน ก็ทรงแย้มสรวลโบกพระหัตถ์ให้ในขณะที่ทุกคนมีอาการตกใจเล็กน้อย เตรียมจะลุกขึ้นยืนทำความเคารพรับเสด็จ

"ตามสบายครับ ผมมาอย่าง 'แงซาย' อีกครั้ง แม้ว่าจะไม่ได้แต่งองค์ทรงเครื่องทเรศของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรคนนั้นมาด้วยก็ตาม และที่มา ก็จะมาสนทนาด้วย และให้คำปรึกษาที่ดีแก่พวกเจ้านายของผม สำหรับในเที่ยวขากลับนี้"

น้ำเสียงทุ้มกังวานปนหัวเราะนั้น ดังเข้ามาก่อนอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง ก่อนที่จะก้าวเข้ามาถึง แล้วทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้าของทุกคนที่พากันจ้องมาทางเขาเป็นตาเดียว

"ดีใจมาก ที่เห็นเธอมาเยี่ยมเราอีกครั้งที่นี่ แงซาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเวลาเราใกล้จะลาจากเธอไปแล้ว"

เชษฐาเอ่ยขึ้น ทุกคนตระหนักดีในระหว่างที่พำนักอยู่ในมรกตนครว่า เมื่อใดวาระไหนจะใช้คำพูดกับจักราชในลักษณะอย่างใด

"แอบหนีเมียมาคุยกับเราบ่อยๆ อย่างนี้ เมียแกไม่ว่าเอามั่งหรือยังไง แงซาย?"

ไชยยันต์ถามมาบ้าง ทำให้แงซายยิ่งหัวเราะดังขึ้นไปอีก

"เมียผมไม่ค่อยจะจุกจิกตอแยนักหรอกครับ ในเรื่องนี้

และเธอกลับจะดีใจเสียอีก ที่ผมเอาใจใส่ดูแลกับคณะเจ้านายเก่าของผมมาตลอด ความจริง เมยานีอยากจะตามมาด้วย แต่ผมเป็นคนขอร้องเองว่า ผมอยากจะมาพบกับเจ้านายเก่าของผมตามลำพัง เพราะการมาของเธออาจทำให้ฝ่ายเจ้านายผมเกิดความเกรงใจหรืออึดอัดขึ้น และสำหรับเธอนั้นก็ได้ไปมาหาสู่กับนายหญิงและพวกเจ้านายทุกคนเป็นประจำอยู่แล้ว”

“เธอน่ารักเสมอต้นเสมอปลายนะ ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะจักราช หรือแงซาย...กำลังคิดถึงอยู่ทีเดียว แต่เป็นการคิดถึงแงซายมากกว่าจักราช ซึ่งพวกเราเพิ่งผละจากการร่วมโต๊ะเสวยมาเมื่อหยก ๆ นี่เอง”

ดารินบอกมายิ้ม ๆ สายตาที่มองไปยังแงซายเต็มไปด้วยประกายรักอย่างสนิทใจเยี่ยงน้องชายร่วมสายโลหิต

“เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกท่านทุกคน ผมก็อยากจะเป็น ‘แง-ซาย’ มากกว่าที่จะเป็น ‘จักราช’ และรู้สึกไม่สบายใจนัก เมื่อทุกครั้งที่พวกท่านต้องแสดงและปฏิบัติต่อผมและเมยานีไปในอีกรูปแบบหนึ่ง และโดยใจจริงของผม ถ้าไม่ติดภารกิจที่จะต้องปกครองเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของผมในแผ่นดินนี้ ก็ยังอยากที่จะเป็นลูกหาบช่วยแบกของไปให้พวกท่านในเที่ยวขากลับนี่ด้วย นี่พูดออกมาจากแก่นแท้ มิใช่เพียงแค่กำนัลท่านด้วยปาก”

ทุกคนที่ได้ยินคำพูดเช่นนั้น ก็พากันยิ้มออกมา ยกเว้นรัฬทรคนเดียว

อนุชาบอกว่า

“เรารู้ เราเข้าใจในข้อนั้น แต่นายอยู่ที่นี่น่ะดีแล้ว แงซายโลกภายนอกของพวกเราที่จะต้องกลับไปใช้ชีวิตกันอยู่นั้น มัน

ต่ำทรามนัก...ว่าแต่นี่แน่ะ คืนนี้จะมาทำ ‘เซอร์ไพรส์’ อะไรให้พวกเราอีก”

แงซายสั่นหน้า

“ไม่มีครับ นายกลาง ไม่มีเซอร์ไพรส์ใด ๆ อีกแล้วสำหรับผม เมื่อจัดการแต่งงานให้ผู้กองกับนายหญิงของผมลุล่วงเรียบร้อยไป ก็เปรียบเสมือนภาระอันหนักอกยิ่งใหญ่ในชีวิตของผมได้ถูกปลดเปลื้องไปแล้วจนหมดสิ้น มันหมายถึงว่า ผมได้ทำให้ใบหน้าที่ตายด้านแข็งกระด้างประดุจหินบนหลุมฝังศพของผู้กองรพินทร์ ซึ่งเป็นเช่นนี้มาตลอดชีวิต ได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นใบหน้าของมนุษย์ปกติธรรมดากับเขาได้เสียที จึงไม่มีอะไรที่จะต้องทำเซอร์ไพรส์อีกแล้ว”

“เห็นไหม ท้ายสุด แกก็ไม่วายที่จะต้องแว้งมาเหน็บฉันจนได้นั่นแหละ”

รพินทร์บอกมาพร้อมกับยิ้มให้ และคำพูดเช่นนั้นของแงซาย ทำให้ทุกคน แม้แต่ดารินพากันหัวเราะ

“เราทุกคนขอบอกกับเธออีกครั้งว่า ไม่อยากจะจากเธอเมยานี และชาวมรกตนครทุกคนไปเลย”

ดารินพูดออกมาจากแก่นลึกจริงใจของหล่อน

แงซายก้มศีรษะลงแช่มช้า

“ผมตระหนักในความรู้สึกของ นายหญิง ผู้กอง และทุกท่านดีครับในข้อนี้ แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นที่จะต้องจาก เราก็ต้องจาก นี่เป็นสัทธรรมข้อหนึ่งของชีวิต และภายหลังจากกันในครั้งนี้แล้ว เราคงหมดโอกาสที่จะได้พบกันด้วยตัวจริงของเราอีกแล้ว เว้นเสียแต่โดยทางจิตวิญญาณของเราแต่ละฝ่ายเท่านั้น

พวกท่านคงไม่ลืมผม เท่า ๆ กับที่ผม เมยานี และชาวมรกตนคร ทุกคนก็จะไม่มีวันลืมท่าน ...ตลอดไป”

ทุกคนอึ้งงันไปนาน

“เราไม่อยากจะให้วันเวลานั้นมาถึงเลย แงซาย แต่ความจำเป็นมันบีบบังคับอยู่ เกี่ยวกับทางด้านฝ่ายอเมริกันเขา ถ้าไม่มีพวกนั้น เราอาจอยู่กับนายที่นี่ให้นานกว่านี้”

ที่สุดเชษฐาก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงต่ำพร่าของเขา

“ผมมาพบพวกท่านในคืนนี้ นอกจากจะมาคุยเป็นการส่วนตัวแล้ว ผมก็มีข้อแนะนำที่ดี เกี่ยวกับเส้นทางกลับ เพื่อย่นระยะเวลาของพวกท่าน รวมทั้งเพื่อจะไม่ให้เหนื่อยยากฝ่าอันตรายเหมือนเมื่อเที่ยวขามา...ผู้กองครับ ขอเชิญผู้กองมานั่งข้าง ๆ ผมหน่อย ผมไม่อยากให้ผู้กองไปนั่งห่างผมอย่างนั้นเลย”

ประโยคหลัง แงซายเอ่ยยิ้ม ๆ ขณะที่แลไปทางรพินทร์ผู้นั่งเช็ดลูกเลื่อนของไรเฟิลอยู่ ห่างจากคณะออกไปเล็กน้อย พรานใหญ่ลุกขึ้นโดยดี ละจากไรเฟิลประจำมือชั่วขณะ แล้วมาทรุดตัวนั่งอยู่ข้าง ๆ แงซาย

“มีอะไรที่แกจะให้ประโยชน์แก่พวกเรา ในการเดินทางกลับหรือ?”

เขาถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น

“มากทีเดียวครับ ก่อนอื่น ผมอยากจะให้ผู้กองลืม หรือทิ้งไอ้แผนที่ซังกะบ๊วยเก่าของผู้กองที่ทำไว้ในเที่ยวขากลับในครั้งนั้น แล้วเรามาพิจารณาเส้นทางที่ผมจะชี้ให้ใหม่ดีกว่า...ขอปากกาของผู้กอง และกระดาษผมสักแผ่น เอาจากสมุดบันทึกก็ได้”

รพินทร์ ดึงปากกาลูกลื่นจากกระเป๋าเสื้อของเขาส่งให้แงซาย และทำท่าจะค้นหาสมุดบันทึกเล็กๆ ประจำตัว ขณะนั้นเอง ดารินก็เอาสมุดบันทึกของหล่อน เล่มขนาดค่อนข้างเขื่องยื่นส่งมาให้บอกว่า

“เอ้า! ไม่ต้องไปค้นหาที่ไหนหรอก นี่กระดาษ”

แงซายรับสมุดบันทึกมาจาก ‘นายหญิง’ ฉีกเอาแผ่นที่ว่างเปล่าออกมาแผ่นหนึ่ง แล้ววางลงไปบนแท่นหินตรงหน้าที่ยกสูงขึ้นมาเหมือนโต๊ะ ทุกคนก็เข้ามารายล้อมทันที โดยเฉพาะรพินทร์ผู้ประกบอยู่ด้านข้าง

“ผู้กอง และทุกท่านโปรดสังเกตให้ดีนะครับ...นี่คือถนนพระศิวะ และนี่คือปลายถนนที่ผู้กอง และฝ่ายอเมริกันไต่ขึ้นมารวมทั้งการมาถึงที่นี่ในครั้งแรกซึ่งมีผมมาด้วยในครั้งนั้นด้วย เราก็ไต่ทาง อันแสนลำบากยากเย็นขึ้นมาทางด้านนี้...”

พระเจ้ากรุงมรกตนคร ในวิญญาณเก่าของแงซาย รับสั่งขึ้นช้าๆ ขณะที่ขีดเส้นลงไปยังแผ่นกระดาษนั้น

“...ถนนสายนี้ นำมาสู่มหาอาณาจักรมรกตนคร โดยใช้เดินทางด้วยม้าประมาณ 3 วัน ในเที่ยวขากลับครั้งก่อน ผมก็ได้ไปส่งผู้กองและทุกท่านยังตำแหน่งนี้เหมือนกัน...แต่กึ่งกลางของถนนพระศิวะ ตรงจุดเอ็กซ์ ที่ผมกากบาทลงไปนี่ เป็นตำแหน่งที่คณะของนายใหญ่ ไต่ทางขึ้นมาโดยการนำของวายา และเมื่อไต่ขึ้นมาแล้ว มันก็มาถึงจุดกึ่งกลางของถนนพระศิวะอันยาวเหยียดใกล้ชนบท นิคมคาม ที่ถูกเรียกนามว่า ‘กัทลีคาม’ จุดนี้แหละ ที่คณะของนายใหญ่ได้เหยียบย่างขึ้นมาถึง และพบเมยานีกับกองทัพส่วนหนึ่งดักรับอยู่พอดี มันจะใช้ระยะการเดิน

ทางจากจุดนี้ถึงพระนคร หรือจากพระนครถึงจุดนี้ประมาณวันครึ่งด้วยม้า”

รพินทร์และทุกคนฟังอย่างตื่นเต้น จ้องตาไม่กะพริบ

“แล้วยังไงต่อไป?”

พรานใหญ่ซักโดยเร็ว

“ในการไปส่งเที่ยวนี้ ผมจะไปส่งทุกคน ที่จุดอันเป็น ‘กัทลีคาม’ หรือจุดกึ่งกลางของถนนพระศิวะนี่แหละ เพื่อว่าทุกท่านจะได้ไต่ทางลงไปทางด้านนี้ อันจะทำให้เสี่ยงอันตรายน้อยกว่า และย่นระยะทางได้มากกว่า”

“แต่ฉันยังไม่เคยรู้จักหนทาง ที่แกกำหนดไว้นี่เลยนะ แง-ซาย”

รพินทร์ท้วงออกมาเบา ๆ

“แต่พวกเราเคยใช้เส้นทางนี้มาแล้ว!...”

เชษฐากล่าวโดยเร็ว

“...เราพอจำเส้นทางได้ เพราะวายานำทางเรามา”

แงซายยกมือขึ้นเหมือนจะห้ามบุคคลทั้งสองไว้ ในความนัยที่แตกต่างกันออกไป บอกมาว่า

“ผู้กองไม่เคยรู้จักทางมาก่อน ก็ไม่เป็นไร ส่วนนายใหญ่ที่อ้างว่า พอจะรู้จักเส้นทางที่วายานำมาส่ง ผมก็ขอท้วงไว้ เพราะขากลับ ทุกท่านคงไม่ประสงค์จะผ่านนครวานรที่ภูเขานิลกาญจน์ อันจะทำให้หนทางอ้อมไกลไปโดยเสียเวลาเปล่า”

“ถ้างั้นนายมีข้อแนะนำอย่างไร?”

อนุชากับไชยยันต์ร้องถามมาพร้อมกัน ทุกคนดูเหมือน

จะลืมเรื่องอื่นใดหมดทั้งสิ้นลงชั่วขณะ นอกจากเพ่งสายตาลงไปยังแผนที่ซึ่งแงซายกำลังลากเส้นอยู่ในขณะนี้

"ผมมีข้อแนะนำว่า ถ้าไม่ประสงค์จะอ้อมไปยังนครลิงของวายาอีกให้เสียเวลา ภายหลังจากไต่ลงจากไหล่ถนน และข้ามเขาเตี้ย ๆ ลูกนี้ลงไปแล้ว ขอให้มุ่งตัดป่าไปทางตะวันตกก่อน ภูมิประเทศในช่วงฤดูกาลนี้จะเดินไม่ยากนัก เป็นลอนลูกเขาขึ้น ๆ ลง ๆ สลับซับซ้อนอยู่หลายสิบลูก บ่ายหน้าตะวันตกอย่างเดียว ใช้เวลาเดินทางประมาณ 3-4 วัน แล้วจะมองเห็นทิวปีกครุฑอยู่ทางด้านใต้ จากนั้นให้บ่ายเข็มไปทางด้านใต้ตลอด ใช้เวลาอีกประมาณ 7-8 วัน ผู้กองก็จะมองเห็นหนทางโดยสะดวกเองว่าจะตัดป่าดำออกไปสู่ป่าของโลกภายนอกได้อย่างไร เพื่อให้ย่นระยะทาง และย่นเวลาที่สุด ผมเพียงแต่แนะนำแค่นี้ ผู้กองคงจะเข้าใจโดยตลอด สำคัญในช่วงแรกที่จะมุ่งลงตะวันตกนี่ก่อนเท่านั้น ถ้าผิดทิศทางหรือเบนออกนอกเส้น จะกินเวลามากและจะพบกับอปสรรคในด้านการเดินทาง เพราะหนทางทรกันดารยิ่ง เส้นทางที่ผมแนะนำนี้ หาใช่เส้นทางตายตัวที่จะไปหรือจะมาได้ในทุกครั้งไม่ แต่จะเป็นเฉพาะช่วงฤดูกาลเท่านั้น และเวลานี้ก็เป็นช่วงของกาลเวลาที่เหมาะสมพอดี เพราะดวงดาวต่าง ๆ เข้ามาอยู่ในมุมองศาที่ถูกต้องสมพงษ์กันอย่างสอดคล้อง แต่ถ้าผิดจากเวลานี้ไปแล้ว เส้นทางก็จะเปลี่ยนไปอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเราจะต้องวิเคราะห์กันเป็นคราว ๆ ไป"

ทุกคนนิ่งตะลึงงัน รพินทร์เม้มริมฝีปาก ขมวดคิ้ว และจ้องหน้าแงซายเขม็ง

“นี่หมายความว่ามันจะเป็นเส้นทางสะดวก เฉพาะช่วงกาลเวลาเท่านั้นเองหรือ?”

“ครับ เฉพาะช่วงกาลเวลาเท่านั้น”

“ฉันแปลกใจ ในข้อที่ว่าในเที่ยวขามา แกไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง อาศัยติดตามมากับฉันแท้ ๆ แต่เดี๋ยวนี้แกกลับรู้เส้นทางได้ปรุโปร่งหมดสิ้น”

แงซายหัวเราะเบา ๆ

“ผู้กองเป็นคนฉลาด แต่กลับถามอย่างโง่ ๆ...คนที่ไม่เคยรู้มาก่อน เมื่อร่ำเรียนศึกษา ก็ย่อมจะรู้ขึ้นมาได้ และรู้ดีเสียกว่าคนที่เคยรู้ แต่ไม่เคยคิดจะศึกษาเพิ่มเติมเลย อย่าแปลกใจไปเลยครับ เมื่อผมได้กลับมายังแผ่นดินนี้แล้ว มีตำรับตำราอยู่มากมายก่ายกองเหลือเกิน ที่จะให้ผมได้ร่ำเรียนศึกษาถึงวิธีจะหวนกลับออกไปสู่โลกภูมิศาสตร์ภายนอก มันเกี่ยวพันกับดาราศาสตร์ และการซ้อนเหลื่อมของกาลเวลาที่เข้ามาเป็นองค์ประกอบด้วย สมัยก่อนนี้ ผมต้องอาศัยผู้กองในการกลับคืนมายังบ้านเก่าของผม แต่มาในยุคนี้ ผู้กองจะต้องพึ่งผมเสียแล้ว ถ้าอยากกลับบ้านไปให้ถึงบ้านโดยเร็วที่สุด แต่ถ้าไม่เชื่อผม อยากจะอ้อมทางเดินกันให้ลำบากเหมือนสมัยก่อนก็สุดแล้วแต่ผู้กองเองเถิด ผมเพียงแต่ชี้ทางที่สะดวกกว่าให้เท่านั้น”

พรานใหญ่อึ้งอยู่นาน ในที่สุดก็ตบไหล่แงซายเบา ๆ

“เป็นความจริง ในข้อที่ว่า ยุคนี้ฉันโง่กว่าแกมาก ในเรื่องของเส้นทาง และมันมีเหตุผลที่ฉันจะต้องเชื่อและปฏิบัติตามแก... เป็นอันว่าเราจะต้องตัดทางลง ตรงตำแหน่งเดียวกับที่นายใหญ่ขึ้นมากลางถนนพระศิวะนี่หรือ?”

“ถ้าต้องการเส้นทางที่สะดวกกว่า และรวดเร็วกว่า”

“และแกจะไปส่งพวกเรา ตรงจุดนี้?”

“ครับ ตรงจุดนี้แหละ ที่เราจะร่ำลากันเป็นครั้งสุดท้าย ระหว่างเส้นทาง เราจะค้างแรมบนถนนพระศิวะร่วมกันอีก 1 คืน ถ้าออกในตอนเช้าตรู่ก็แปลว่า คืนหนึ่งเราจะต้องพักอยู่บนถนนสายนี้ และพอตกเที่ยง หรือบ่ายเล็กน้อยของวันถัดไปก็จะถึงตำแหน่งกึ่งกลางถนน แม้จะออกจากมรกตนครแล้วก็ตาม ฝ่ายพวกท่านทั้งหมด จะได้มีโอกาสพักแรมกับผมและเมยานีผู้จะไปส่งอีก 1 คืนในระหว่างทาง”

“วิเศษสุด! และเป็นการดีมาก ที่ช่วยชี้นำแนะแนวทางแก่เรา!”

เชษฐาเอ่ยออกมาด้วยเสียงห้าวต่ำของเขา ในขณะที่คน-อื่นๆ พากันพึมพำแซ่ดด้วยความพอใจระคนประหลาดใจยิ่ง

รพินทร์ส่งมือมาให้แงซายจับ และบีบเขย่าโดยแรง

“ฉันไม่มีทางขัดแย้งแกได้เลย แงซาย และจะทำตามข้อแนะนำของแกทุกอย่าง”

“ผมเขียนไว้ละเอียดพอสมควรแล้วนะครับ ในกระดาษแผ่นนี้ ผู้กองเก็บรักษาไว้ให้ดี สงสัยเมื่อไหร่ให้เอาออกมาดู ผมคิดว่าคณะทั้งหมด ภายใต้การนำของผู้กอง จะเดินทางในเที่ยวขากลับนี่ได้อย่างสะดวกสบายที่สุด แต่อย่าถือเป็นหลักตายตัวที่จะย้อนกลับมาหาผมอีก เพราะถ้ากาลเวลาเปลี่ยน ภูมิประเทศมันก็พลอยเปลี่ยนไปด้วย จะทำให้หลงผิดทางไปได้ อิทธิพลของดวงดาวเป็นสิ่งลี้ลับ สำหรับมนุษย์ที่ยังศึกษาไม่ถึง”

“แงซาย พวกเราไม่มีคำใดที่จะกล่าวกับเธอได้มากไปกว่าคำพูดว่า ขอบใจมากที่สุด!”

ดารินเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือไปด้วยความปีติปราโมทย์และสำนึกในบุญคุณ แงซายเพียงแต่ยิ้ม ไม่กล่าวตอบอะไร แต่ส่งกระดาษที่ตนเขียนเป็นแผนที่คร่าว ๆ นั้นให้รพินทร์ ซึ่งพราน-ใหญ่รับมาพิจารณา แล้วบรรจงพับใส่กระเป๋าเสื้อไว้

“พรุ่งนี้อีกวันหนึ่ง ที่เราจะได้กินอาหารร่วมกัน และมะรืนที่เราเดินทางร่วมกัน ได้พักแรมกันอีกคืนกับอีกครึ่งวัน หลังจากนั้นก็เห็นจะลากันแบบ ‘แฟร์เวลล์’ แล้ว”

ไชยยันต์พึมพำ

“ผมอาลัย แต่จะไม่รู้สึกโศกเศร้าเสียใจนักในการจากไปของพวกท่านเลย เพราะทราบดีว่าท่านกลับไปมีความสุขในบ้านเมืองถิ่นฐานของท่านตามฐานานุรูปของแต่ละบุคคลแล้ว โดย-เฉพาะอย่างยิ่งผู้กองรพินทร์ และนายหญิงของผม...ก็อยากจะขอถามสักนิด ว่าถ้ากลับไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนแล้ว จะจัดให้มีพิธีวิวาห์ขึ้นอีกไหมครับ?”

ดารินกับรพินทร์มองหน้ากัน แล้วชำเลืองไปทางพี่ ๆ อันเป็นผู้ใหญ่ ยังไม่อาจตอบคำแงซายได้ เมื่อนั้นเอง เชษฐาจึงเป็นฝ่ายกล่าวขึ้นว่า

“ดารินกับรพินทร์ ไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องไปจัดพิธีแต่งงานที่ไหนอีกทั้งสิ้น เพราะการแต่งงานของเขาทั้งคู่ที่นี่ สมบูรณ์แบบเรียบร้อยครบสิ้นหมดทุกประการแล้ว โดยกษัตริย์จักราธิ-

ราชเจ้าเป็นผู้ทรงพระราชทานพิธีสมรสให้อย่างสมเกียรติที่สุด”

เมื่อได้ยินพี่ใหญ่กล่าวดังนั้น ดารินก็บอกหนักแน่นว่า

“ใช่ เราไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องจัดพิธีสมรสซ้ำขึ้นอีกแล้ว เพราะเราทั้งคู่ได้เข้าพิธีที่นี่อย่างถูกต้องเพียบพร้อมหมดทุกอย่างแล้ว อย่างมากที่สุดที่เราจะต้องทำอีกอย่างหนึ่งก็คือ แค่ไปจดทะเบียนสมรสให้ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น”

อดีตคนใช้ชาวดงยิ้มพราย ก้มศีรษะให้แก่สองสามีภรรยาและผู้ใหญ่ทั้งหมด

“ในนามของจักราธิราชเจ้าผู้ปกครองแผ่นดินนี้ ผมขอขอบคุณทุกท่าน ที่กรุณาให้เกียรติผม และไม่เห็นว่าพิธีการต่างๆ ที่ผมได้จัดเตรียมไว้ให้นั้น เป็นสิ่งเหลวไหล ครั้งแรกเมื่อจากกันคราวนั้น ผมได้ ‘หมั้น’ นายหญิงไว้ให้แก่ผู้กองแล้ว และเมื่อวกกลับมาในคราวนี้ ผมก็จัดการแต่งให้เสียเลย ผมภูมิใจอย่างที่สุด”

“ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท เพคะ”

ดารินเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ณ ที่นี้เวลานี้ โปรดเรียกผมว่าแงซายเถิดครับ นายหญิง”

“แงซาย”

“ครับผม”

“ฉันอยากจะทราบว่า คริสติน่า ได้ศึกษาเล่าเรียนในทางธรรมกับเธอไปถึงไหนแล้ว?”

“แม้จะเป็นระยะเวลาอันสั้น ก็เป็นที่น่าพอใจมากครับ เพราะเกณฑ์ชะตาของหล่อนให้อยู่แล้ว เนื่องมาจากถึงคราวที่จะหมดเคราะห์กรรม ชาตินี้เป็นชาติที่หล่อนจะบรรลุถึงแล้วซึ่ง

ธรรม แม้ว่าชีวิตเบื้องแรกจะแปดเปื้อนไปด้วยบาปมลทินก็ตาม ขณะนี้คริสติน่า พร้อมแล้วที่จะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า แม้จะภายใต้กฎเกณฑ์ศาสนาเดิมของหล่อนก็ตาม ก็ต้องถือว่าได้หลุดพ้นและเข้าถึงสัทธรรมแล้ว หล่อนเป็นผู้ที่มีอำนาจจิตที่กล้าแข็งมาก จนสามารถที่จะชนะกิเลสทั้งปวงได้อย่างสะอาดหมดจด หล่อนเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ในบาป บุญ คุณ โทษ รู้แล้วในความจริงสี่ประการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย รู้แล้วใน ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ต่อไปหล่อนจะเป็นผู้สอนให้มนุษย์ดำรงตนอยู่ในศีลและสัจ รวมทั้งทำคุณประโยชน์ให้แก่สรรพสัตว์ผู้ร่วมโลกอย่างเอนกอนันต์ ประการทั้งหลายนี้ หาได้เกิดจากผมไม่ แต่เป็นบัญชาจากสวรรค์เบื้องบน ผมเพียงแต่เป็นผู้แนะชี้แนวทางให้เท่านั้น”

ดารินพนมมือขึ้นเหนือทรวงอก ในขณะที่ทุกคนเงียบงันกันไปหมดนั้น ริมฝีปากของหล่อนหมบหมิบคำว่า

“สาธุ!”

ออกมาอย่างแผ่วเบาที่สุด

“ผมอยากจะขอฝาก พ่อลุงหนานอิน ไว้ในความดูแลของนายหญิงและทุกท่านด้วย แกเป็นผู้มีบุญคุณกับผมมาก และแก่ชรามากแล้ว ขออย่าให้แกต้องเร่ร่อนพเนจรไปในป่าอีกเลย เพราะผมจะขอให้แกอยู่กับผมที่นี่แกก็ไม่ยอม จะขอติดตามพวกเจ้านายกลับไปด้วย”

แงซายกล่าวต่อมาด้วยน้ำเสียงที่เศร้าซึมลง

“เราขอให้คำรับรอง!”

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ และรพินทร์ กล่าวออกมาเป็นเสียงเดียวกันหมด ราวกับนัดกันไว้ และดารินได้ย้ำอย่างหนักแน่นต่อไปอีกว่า

“เราจะเลี้ยงดูหนานอินอย่างดีที่สุด จะไม่ให้แกต้องเร่ร่อนไปในป่าอีกแล้ว และพวกเราก็รักแกมากแงซาย อย่าได้กังวลใจเลยในข้อนี้”

“เป็นพระคุณต่อผมอย่างยิ่ง ครับผม ที่ได้รับทราบดังนี้”

และแล้ว คืนอันเป็นคืนสุดท้าย ภายในราชฐาน มรกตนครก็มาถึง!
หัวค่ำนั้น จักราธิราชเจ้า ทรงจัดงานอุทยาน สโมสร เลี้ยงคณะอาคันตุกะทั้งสองฝ่ายเป็นการมโหฬารอีก วาระหนึ่ง ร่วมด้วยเหล่ามุขอำมาตย์ราชนนตรี และชุมทหาร ชั้นผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกับคนเหล่านี้ทั้งหมดดีมาแล้ว

ครั้นพอสมควรแก่เวลา ไม่ถึงกับดึกเกินไปนัก พระองค์ก็ทรงมีรับสั่งขอร้องให้ทั้งสองฝ่ายได้กลับไปพักผ่อนหลับนอนเพื่อเอากำลังไว้ให้เต็มที่ รวมทั้งตรวจจัดเตรียมของให้พรักพร้อมเป็นครั้งสุดท้าย และทรงนัดแนะให้ทั้งหมดไปพร้อมกันที่หน้าสนามชัยในอรุณรุ่ง

"ข้ารวมทั้งพระราชินีและกองทหารส่วนหนึ่งจะไปรอคอยพวกท่านทุกคนอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว..."

ทรงรับสั่งขึ้นกับทุกคนพร้อมทั้งรอยแย้มสรวล

“เราควรจะออกเดินทางในทันทีที่ตะวันเริ่มโผล่พ้นขอบฟ้า ระยะเดินทางก็ดังได้บอกไว้แล้ว เราจะไปกันตามสบายไม่เร่งรีบนัก ใช้เวลาหนึ่งวัน พักแรมระหว่างทางอีกหนึ่งคืน และต่อไปอีกครึ่งวันก็จะถึงจุดหมายที่พวกท่านจะแยกทางไปตรงตำแหน่งจุดกึ่งกลางของถนนพระศิวะขอให้ทุกคนหลับให้สบายในคืนนี้”

ทกคนทั้งสองฝ่าย รวมแล้ว 36 ชีวิต ทลลาและเข้าไปร่ำลากับบรรดาเหล่าราชมนตรีเหล่านั้น เพราะเชื่อว่าคืนนี้คงเป็นคืนสุดท้าย อันจะไม่ได้พบพวกนั้นอีกแล้ว บรรดาราชมนตรีที่ร่วมในงานอยู่ด้วยภายในคืนนี้ต่างก็อวยชัยให้พรขอให้ทุกคนเดินทางกลับไปถึงโลกภายนอกโดยสวัสดิภาพ

อรชุน และบรรดานายทหารใหญ่ที่เคยได้รับทั้งทางด้านเชษฐา และด้านสแตนลีย์ ให้คำมั่นสัญญาว่า จะตามเสด็จไปส่งคณะทั้งหมดด้วยอย่างพร้อมเพรียง และเจ้าส่างปาก็บอกกับบุญคำภายหลัง ถูกถามว่า

“ไอ้ส่างปา เอ็งจะไปส่งพวกข้าด้วยหรือเปล่าวะ?”

“แน่นอน ข้าจะต้องตามเสด็จไปส่งพวกลุง กับเจ้านายทั้งสองด้วยเหมือนเมื่อคราวก่อนนั้น”

“ก็แปลว่า เอ็งจะขออยู่ในมรกตนครนี้ไปชั่วชีวิต”

จัน เกิด เส่ย เข้ามากอดคอส่างปาไว้ แล้วถามขึ้นเหมือนจะหยั่งเสียง ส่างปายิ้มเศร้าๆ

“ชีวิตของข้า มันไม่มีความหมายอะไรกับใครนักหรอก

แม้ข้าอยากจะกลับไปเห็นนายแหม่มมาเรีย อยากจะไปเห็นนายตัวเล็ก ๆ ที่เพิ่งเกิดใหม่ของข้า แต่ข้าก็ได้สาบานแล้ว ว่าจะอยู่ในมรกตนคร เป็นข้าฉลองพระบาทขององค์จักราชไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ข้าก็ไม่อาจเสียคำพูดได้”

“เอ็งเป็นคนดีมาก ส่างปา...”

บุญคำบอก น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“จงอยู่ที่นี่ให้สมกับพระเมตตาธิคุณของกษัตริย์จักราชที่ทรงประทานให้เอ็งต่อไปเถิด ถูกต้องแล้ว ว่าแต่เอ็งได้พูดจาเรื่องนี้ให้แจ่มแจ้งไปแล้วหรือยัง กับนายทหารไชยยันต์เจ้านายของเอ็ง”

ส่างปาพยักหน้า

“ข้าได้บอกความในใจของข้าทั้งหมดแก่นายทหารไชยยันต์ไปแล้ว ท่านก็เห็นใจข้า และข้าก็มีของฝากไปถึงเจ้านายใหม่ตัวน้อย ๆ ของข้าด้วย ข้ามอบให้นายทหารไปแล้ว เป็นกำไลข้อเท้าฝังเพชร”

“ดีมาก! ที่เอ็งมีน้ำใจระลึกถึงนายน้อย ๆ ที่เกิดใหม่ของเอ็ง พรุ่งนี้พบกัน และในระหว่างเดินทางหรือพักแรม เอ็งจงมาอยู่กับพวกข้าตลอด จนกว่าเราจะแยกจากกัน”

ส่างปาพยักหน้ารับ จับมือเพื่อนพรานทุกคน รวมทั้งคะหยิ่น ที่เข้ามายืนมุงอยู่ด้วย

แล้วทั้งหมด ก็พากันแยกย้ายกลับที่พักของตน โดยรพินทร์มอบหมายให้บุญคำเป็นหัวหน้าพราน ทำหน้าที่คอย

ดูแลความเรียบร้อยทั้งปวงให้แก่ฝ่ายของด็อกเตอร์สแตนลีย์แทนตัวเขาภายในคืนนี้ และให้ทั้งสี่คนไปรวมอยู่กับฝ่ายอเมริกันเหมือนเช่นเคยทุกครั้ง สำหรับตัวเขาเองขอแยกตัวมาอยู่กับฝ่ายของเชษฐา แม้ดารินจะกล่าวอนุญาตเช่นไรก็ตาม เพราะเห็นว่าเป็นคืนสุดท้ายในราชฐานมรกตนครแล้ว

“เรื่องอะไรที่ผมจะห่างภรรยายอดรักของผม และเจ้านายเก่าทุกคน ทางด้านโน้นไม่มีอะไรที่จะต้องห่วงแล้ว พรุ่งนี้ก็ต้องพบกันอยู่วันยังค่ำ และในระหว่างเดินทางร่วมกันอีก ซึ่งพวกเขาก็ยังอยู่ในความดูแลของผมจนวินาทีสุดท้ายนั่นแหละ”

หล่อนจูบแก้มเขาเบาๆ กระซิบว่า

“สามีของฉัน น่ารักขึ้นทุกวัน ผิดกับแต่ก่อนนี้ม้าก...มาก”

“ผมทำได้ตามคำพูดไหมครับ?”

“ค่ะ ทำได้ตามพูดทุกอย่าง...รู้ไม่ใช่หรือคะ ว่าฉันไม่อยากจะให้คุณห่างตาแม้แต่วินาทีเดียว ไม่ใช่ไม่ไว้วางใจหรอก แต่อยากอยู่ใกล้น่ะ”

“ผมเข้าใจดีครับในข้อนั้น”

“แล้วคืนนี้ล่ะคะ คุณจะออกมานอนข้างนอกรวมกับคนอื่นๆ หรือจะอยู่ในห้องกับฉัน”

“คืนนี้เราต้องนอนรวมกันแบบเตรียมพร้อมทั้งหมดครับ และอยู่ในชุดที่พร้อมจะออกเดินทางได้ทันที คุณหญิงก็ควรจะต้องออกมานอนรวมกับพวกเราด้วย ผมจะปลุกทุกคนก่อนสว่างประมาณครึ่งชั่วโมง”

ดารินส่งมือไปให้เขาจับ ยิ้มให้อย่างอ่อนหวานเป็นสุข บอกเบาๆ ว่า

“ตกลง นายพรานของฉัน!”

ณ ตำแหน่งสนามชัย หน้าพระบรมมหาราชวัง องค์จักราชและราชินีเมยานี ในฉลองพระองค์ชุดออกศึก ประทับรออยู่แล้วบนหลังม้า พร้อมด้วยกองทหารม้าประมาณหนึ่งกองพัน เมื่อทั้งฝ่ายเชษฐา และฝ่ายของสแตนลีย์ เดินเหยาะม้าเข้ามาเป็นขบวน รวมทั้งสิ้น 36 คน ครบถ้วนของทั้งสองฝ่ายที่เป็นอาคันตกะเหยียบย่างเข้ามาในมรกตนคร มีม้าต่างบรรทุกสัมภาระมาด้วย ทุกคนล้วนอยู่บนหลังม้าทั้งสิ้น จากการจัดสรรตระเตรียมไว้ให้พรักพร้อมแล้วตั้งแต่เย็นวาน

ทั้งหมด แต่งกายในชุดเดิมของตน และมีอาวุธพร้อมมือเหมือนเดิม เมื่อต่างเคลื่อนเข้ามาถึง และขยายแถวออกเป็นหน้ากระดานประจันหน้ากับกองทัพม้าของจักราช ทุกคนก็ทำวันทยาวุธ ถวายการเคารพอย่างพร้อมเพรียงกันทั้งหมด

จักราชและเมยานี แย้มสรวลแจ่มใส ยกพระหัตถ์ขึ้นทักทาย และรับการเคารพนั้น

“พวกท่านมาได้ตรงตามเวลาดีมาก หวังว่าทุกคนคงพร้อมที่จะออกเดินทางได้แล้วเดี๋ยวนี้?”

กษัตริย์หนุ่มโฉมงาม ผู้ปราดเปรื่อง ทรงรับสั่งถามขึ้นรวมๆ ด้วยพระสุรเสียงอันดังกังวานก้อง

“พวกข้าพระองค์ทุกคน พร้อมแล้ว พระเจ้าข้า!”

เชษฐา ทำหน้าที่กราบทูลขึ้น แทนให้แก่คณะทั้งสองฝ่าย จักราชกวาดพระเนตรเหมือนจะตรวจนับจำนวนคนของ

ทั้งสองฝ่าย และเมื่อทรงเห็นว่าครบทั้ง 36 คน ไม่มีใครขาดไปเลย ก็ชูพระหัตถ์ขึ้นสูง

เมื่อนั้นเสียงแตรสัญญาณให้เคลื่อนพลก็ดังขึ้นพร้อม กับเสียงฝีเท้าม้าที่ขยับพร้อมกันสะเทือนลั่นสนามชัย

อรชุน ยุธฐิษ พรหมเมศวร์ วามิส สุกรี พราหุต และขุนศึก ที่ทุกคนคุ้นหน้า อยู่ในขบวนแถวหน้าของกองทัพนั้นพร้อมหมดทกคน ไม่มีใครขาดไปเช่นกัน และเบื้องหลังขององค์จักราชกับพระราชินี มีส่างปาในชุดทหารยืนม้าอยู่เบื้องหลังด้วย

ขบวนทั้งหมด เริ่มเคลื่อนเป็นแถวเรียงสิบ ออกจากสนามชัยในทันทีนั้น โดยมีอรชุนนำไปเบื้องหน้า และทุกคนของฝ่ายอาคันตุกะผู้มาเยือนซึ่งพร้อมที่จะเดินทางกลับอยู่ในขณะนี้ก็ชักม้าเข้ามารวมอยู่ในส่วนกลางของกองทัพนั้นทันที จักราชทรงทำสัญญาณด้วยพระหัตถ์ สั่งการให้คณะของเชษฐา และสแตนลีย์ชักม้าเข้ามาใกล้ชิด

เมื่อผ่านเข้าเขตเมือง ประชาชนทั้งสองฟากฝั่งถนน ซึ่งคงจะทราบข่าวอยู่แล้ว ต่างชุมนุมอยู่คับคั่งเนืองแน่น เสียงโห่ร้องอวยชัยให้พรดังกระหึ่มไปหมด พร้อมทั้งดอกไม้และแพรพรรณที่ปลิวไสว นอกจากจะเปล่งเสียงถวายพระพรชัยจักราธิราชและราชินีเมยานีแล้ว คลื่นของประชาชนทั้งสองฟาก

ฝั่งถนนริมทางผ่าน ก็ตะโกนเรียกนามของรพินทร์และดารินกระหึ่มก้อง จนทั้งสองมีความรู้สึกที่ตื่นเต้นไปหมด ต่างโบกมือให้แก่ประชาชนชาวมรกตนครอันเป็นมิตรที่แสนดีเหล่านั้น

พอพ้นเขตประตูเมือง ที่จัดเป็นซุ้มไว้อย่างสวยงาม และมีทหารขี้นประจำแท่นเชิงเทินทำความเคารพอยู่ ม้าทั้งหมด ก็เริ่มทวีความเร็วขึ้นเป็นลำดับ ควบตัดตรงบ่ายหน้าไปยังตำแหน่งอันบรรจบกับถนนใหญ่แห่งศิวะเทพ ซึ่งเป็นทางนำออกสู่ชนบทนิคมคามในทันที ทิ้งประตูเมืองมรกตนครไว้เบื้องหลัง

เมื่อผ่านเส้นทางแยกที่จะไปยังปราสาทศรีมหาอุมาเทวีหรือสุสานของบุพกษัตริย์แห่งมรกตนคร อันเป็นตำแหน่งที่เครื่องบี 52 อับปางอยู่ อเมริกันทุกคน รวมทั้งรพินทร์และเชิดวุธก็หันไปทำวันทยหัตถ์อำลาแก่ซากเครื่องและนักบินผู้สูญเสียชีวิตเหล่านั้น ส่วนฝ่ายของเชษฐาได้แต่หันไปดูเฉยๆ และแอบนึกพอใจอยู่ภายในเงียบๆ ในกรณีที่ฝ่ายอเมริกัน ไม่สามารถจะดำเนินการใดๆ กับซากเครื่องตก และระเบิด 10 เมกะตันลูกนั้นได้เลย และไม่ยอมแม้แต่ที่จะเก็บหลักฐานใดๆ กลับคืนไปด้วย คงทิ้งซากไว้ให้เป็นอนุสรณ์ยังพื้นราบหลังปราสาทพระอุมาเทวีอยู่เช่นนั้นตลอดไป **การเดินทางค้นหาซากตกของอเมริกันชุดนี้เสมือนประสบกับความล้มเหลวโดยสิ้นเชิง แต่สิ่งใหม่แปลกเหนือโลกที่พวกเขาไม่เคยได้พบเห็นมาก่อนได้กลายมาเป็นผลกำไรแห่งชีวิตอย่างมหาศาล เกินคุ้มค่าของความเหนื่อยยากเสี่ยงตายที่อุตส่าห์บุกบั่นกันมา**

คนชุดนี้คงจะจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้ประสบ

พบเห็นมาไปตลอดชั่วชีวิต และคงไม่มีวันที่จะปริปากบอกเล่าให้ใครฟังได้ เหมือนเหตุการณ์ที่ตนได้ฝันไปฉะนั้น

ณ ตำแหน่งผ่านทางแยกนั้น จักราช ผินพระพักตร์ มา ทรงยิ้ม ๆ ให้แก่เชษฐาผู้ควบม้าอยู่เคียงข้าง แต่มิได้ทรงรับสั่งอย่างใดทั้งสิ้น อดีตท่านทูตทหารบกก็ไม่ได้กราบทูลเช่นไรเช่นกัน เพียงแต่ยิ้มตอบมาให้เหมือนจะเข้าใจความนัยกันอยู่ในที สแตน–ลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบล ซึ่งทำความเคารพต่อซากเครื่องตกได้หันมองจนสุดเอี้ยวคอแล ยกเว้นคริสตินน่าคนเดียว ที่ภายหลังทำความเคารพแล้วก็ไม่แสดงท่าทีว่าจะสนใจหรืออาลัยอาวรณ์ใด ๆ อีกเลย กองทัพม้าทั้งขบวนก็ผ่านทางแยกนั้นไป และเริ่มทวีความเร็วขึ้นตามลำดับ แม้จะไม่ถึงกับควบตะบึงสุดเหยียดก็ตาม

ตลอดระยะการเดินทาง ไม่มีใครจะมีโอกาสได้พูดจาหรือสนทนาใด ๆ กันทั้งสิ้นนอกจากมุ่งไปเบื้องหน้าประการเดียว และการพูดจาก็ไม่สามารถจะทำได้ถนัดในระหว่างที่ม้าทั้งขบวนใหญ่นับหลายร้อยตัวควบไปอย่างแผ่นดินสะเทือนนั้น ได้มีการหยุดพักพลเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อรับประทานอาหารกลางวันแล้วก็มุ่งหน้าออกเดินทางต่อไป โดยไม่ยอมให้เสียเวลาใด ๆ ทั้งสิ้น

ครึ่งหลังของวันนี้ ดารินใช้วิธีเดิมของหล่อนเหมือนเมื่อขามา คือไปนั่งม้าตัวเดียวกับเมยานี โดยเกาะหลังไปเพื่อจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับนางพญาแห่งมรกตนครผู้หล่อนรักเหมือน

น้องสาวให้มากที่สุดก่อนจาก ปล่อยม้าหลังเปล่าของหล่อนให้วิ่งตามมาใกล้ๆ

ทั้งสองจึงมีโอกาสที่จะตะโกนพูดจาอะไรได้บ้าง มากกว่าคนอื่นๆ

ใกล้ค่ำ จักราชทรงมีบัญชาให้หยุดทัพอยู่ในระหว่างพื้นภูมิประเทศอันเป็นป่าเขาปราศจากหมู่บ้านผู้คนบนถนนแห่งนั้น เหล่าทหารแยกออกกางกระโจมพัก ก่อไฟขึ้นคณะสแตนลีย์และเชษฐา เข้ามารวมกลุ่มกันเป็นคณะเดียวทั้ง 36 คน ใจกลางวงล้อมของกองทหาร ทั้งสองพระองค์เสด็จมาร่วมเสวยอาหารค่ำแบบสนามกับอาคันตุกะทุกคนด้วย ทั้งหมดพากันนั่งรายล้อมอยู่รอบกองไฟที่สุมไว้ทั่วไปหมด

“อาหารมื้อนี้แหละ จะเป็นมื้อสุดท้ายอย่างแท้จริง ระหว่างข้าและพวกท่านทั้งหลาย เราเดินทางกันเร็วเกินที่คาดไว้ เพราะพรุ่งนี้ก่อนเที่ยงแน่นอน ก็จะถึงตำแหน่งที่ต้องลาจากกันแล้ว และเมื่อถึงจุดนั้นแล้ว พวกท่านคงจะไม่ยอมเสียเวลาอยู่บนถนนพระศิวะอีก นอกจากเดินทางต่อไปในทันที”

จักราชตรัสขึ้น ด้วยน้ำพระสุรเสียงลึกกังวานได้ยินไปทั่วทุกคน ที่นั่งชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งจากกระแสรับสั่งเช่นนั้นเองทำเอาทุกคนพากันนิ่งอึ้งเงียบงันกันไปหมดทั้งฝ่ายเชษฐา และฝ่ายสแตนลีย์

ในที่สุด เป็นครูใหญ่ สแตนลีย์จึงฝืนยิ้ม และกราบทูลขึ้นต่ำๆ ว่า

“พวกเราทุกคน คงจะต้องถวายบังคมลาทั้งสองพระองค์ด้วยความอาลัยยิ่ง และจะไม่มีวันลืมทุกสิ่งทุกอย่างในมรกตนคร ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เราคงไม่มีโอกาสได้หวนกลับมาเฝ้าเบื้องพระบาทอีกแล้วตลอดไป”

“นอกจาก...ในความคิดคำนึงของพวกเราเท่านั้น!”

คี๊ธเอ่ยแผ่วเบามาอีกคนหนึ่ง อาการของ พ.อ. แห่งยูเอส. อาร์มี่ ซึมลงอย่างเห็นได้ชัด แม้จะเป็นชายอกสามศอก ซึ่งไม่เคยที่จะมีอารมณ์อ่อนไหวลึกซึ้งอะไรมาก่อน การมีชีวิตอยู่ในราชฐานมรกตนคร ทำให้เขามีสภาพเหมือนกับอยู่ในสรวงสวรรค์ ซึ่งเพียบพร้อมไปด้วยสาวสรรค์กำนัลในคอยให้การปรนนิบัติอย่างชนิดที่ไม่เคยพบความสุขเช่นนี้จากที่ไหนมาก่อน และไม่คิดฝันว่าชีวิตนี้จะได้พบ

ไม่เพียงแต่คี๊ธเท่านั้น แม้เชิดวุธหรือแม้กระทั่งพวกพรานพื้นเมืองหรือลูกหาบทุกคน ก็มีความรู้สึกเช่นกัน หลาย ๆ คนมีความคิดที่ไม่อยากจะจากมรกตนครไปก่อน อยากจะใช้ชีวิตอยู่ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เหตุการณ์จำเป็นเข้ามาบีบบังคับ

สำหรับเบล หล่อนมองไปยังวงพระพักตร์และพระสิริ-ลักษณ์สง่างามดุจเทพเจ้าของจักราชด้วยความหลงใหล แต่ก็ยำเกรง ไม่อาจที่จะอาจเอื้อมเกินขอบเขตใด ๆ ได้ **แม้ว่าในอดีตที่ผ่านมานั้น หล่อนจะมองผู้ชายทุกคนที่หล่อนพอใจเหมือนของเล่น และหลอนก็หลอกล่อเร้งเล้นด้วยมาตลอด ด้วยอำนาจของเสน่ห์ดึงดูดในตัว แต่สำหรับบุรุษผู้นี้ หล่อนบังเกิดความระย่อยั่นขึ้นเป็นครั้งแรก...**

ครั้งแรกของเจ้าแม่ยั่วเมือง อย่างเบล! มันเป็นความ

รู้สึกหวาดกลัวอันเกิดขึ้นอย่างลึกลับ แต่ทั้งๆที่กลัว หล่อนยังอยากที่จะเห็น อยากที่จะอยู่ใกล้ตลอดเวลา

"สำหรับหม่อมฉัน..."

หล่อนเอ่ยขึ้น ไม่มีอาการระริกระรี้ผิดไปกว่าทุกครั้ง

"คงจะได้หวนกลับมาเฝ้าพระองค์อีกในความฝัน"

จักราชแย้มสรวลน้อยๆ ก้มพระเศียรลงนิดหนึ่ง

"ถ้าดวงจิตของเธอกล้าแข็งพอ แต่ทว่าเธอมิได้หมั่นฝึกจิตใดๆ ของเธอเลย นอกจากจิตที่มุ่งอยู่แต่ในวัตถุธรรมและกระแสแห่งทางโลกีย์เท่านั้น...จะอย่างไรก็ตามข้าขอขอบใจที่เธอจะหวนกลับพบข้าอีก นั่นคือ การตรึกนึกระลึกถึง แต่เธอจะไม่ฝันหรอก ภายหลังเมื่อจากที่นี่ไปแล้ว จงกลับไปใช้ชีวิตให้เป็นคุณประโยชน์ต่อมนุษยชาติด้วยวิชาแพทย์ของเธอ อิสซาเบล และจงมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุขเยี่ยงสตรีทั่วๆ ไป อย่าได้ใช้ชีวิตเสี่ยงต่อภัยอีกเลย"

"เพคะ หม่อมฉันจะจดจำในสิ่งที่พระองค์รับสั่งตักเตือนนี้ไว้"

ราตรีสุดท้ายเหนือถนนพระศิวะนี้ ดูเหมือนจักราชจะทรงให้ความสนใจพระทัยกับฝ่ายของสแตนลีย์เป็นพิเศษ ได้รับสั่งทักทายทั่วไปหมดทุกคน ขณะที่ฝ่ายของเชษฐาเฝ้าจับตาสังเกตอยู่เงียบๆ โดยไม่ขัดจังหวะสอดแทรกใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น

"น้องชาย!..."

ทรงหันมาตรัสกับเชิดวุธผู้นั่งมองดูคริสติน่ากำลังนับเม็ด

ประคำที่หล่อนห้อยคออยู่ขณะนี้ คริสติน่า ผู้ซึ่งมีอาการสงบเฉย เหมือนจะไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวใด ๆ ทั้งสิ้น หล่อนกลายเป็นคนพูดน้อยที่สุดในระยะหลัง

"เธอได้ตื่นขึ้นบ้างแล้วหรือยัง?"

ประโยคติดต่อมานั้น เป็นรับสั่งถามอย่างแฝงลึกไปด้วยความนัย

เชิดวุธสะดุ้ง ตื่นจากภวังค์ แล้วหัวเราะออกมาอย่างแจ่มใสเป็นครั้งแรก กราบทูลว่า

"พระเจ้าข้า! ข้าพระองค์ได้ตื่นจากความฝันอันไร้แก่นสารสาระนั้นแล้ว ตื่นอย่างเด็ดขาด และจะไม่มีวันหลับเพ้ออีกแล้ว"

"ชีวิตของเธอยังก้าวหน้าไปอีกไกล อนาคตสุกใสเรืองรองรอคอยอยู่แล้ว อย่าคร่ำนึงคิดอะไรให้เป็นนิวรณ์อันร้อนรุ่มอีก"

รับสั่งเตือนสติมาดังนั้นแล้ว ก็ทรงทอดพระเนตรจับนิ่งไปยังคริสติน่า ผู้บัดนี้นิ้วมือทำหน้าที่นับประคำช้า ๆ ตาก็มองจับอยู่ยังเปลวไฟวอบแวบในกองเบื้องหน้า แสงไฟส่องจับใบหน้าของหล่อนขาวเรืองรองดูประหลาดไป แล้วทรงหันไปทางพรานใหญ่รพินทร์ ผู้นั่งพินิจพฤติการณ์สนทนาโต้ตอบต่าง ๆ อยู่อย่างพิเคราะห์เงียบ ๆ จักราชรับสั่งด้วยเบา ๆ ว่า

"ทุกคนตระหนักดีว่าผู้กองเป็นคนดีมีวิชา และหนักไปในทางเดียรัจฉานวิชาเสียด้วย"

"ทรงเลี้ยวลดมาหาข้าพระองค์ทำไม?"

"พรานกะเหรี่ยงที่ชื่อแงซาย เคยเห็นผู้กองสามารถจะหยิบถ่านแดง ๆ จากกองไฟขึ้นมาจุดบุหรี่ได้ ยามที่ร้อนวิชาหนัก"

"ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังหยิบได้...แล้วยังไง?"

“หยิบถ่านในกองไฟนี่ขึ้นมาสักก้อนซิ!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กลั้นใจร่ายเวทบริกรรม แล้วหยิบถ่านอันลุกแดงโชติก้อนหนึ่ง เขื่องขนาดหัวแม่เท้าขึ้นมา โดยการคีบระหว่างนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือของเขา ชูขึ้นเลิกคิ้ว

“แล้วยังไงต่อไป? จะให้ยื่นส่งต่อให้แก่พระหัตถ์ของพระ-องค์รึ?”

เขาถามเรียบ ๆ

“ไม่จำเป็น เดี๋ยวท่านจะกล่าวหาว่าจักราช ได้ดับพิษอันร้อนแรงของถ่านก้อนนั้นลงเสียก่อน...เอาละโยนลงไปที่ตักของคริสตินาเดี๋ยวนี้!”

เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และทุกคนที่ได้ยินคำโต้ตอบอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ โดยเฉพาะดารินร้องออกมาว่า

“อย่านะ รพินทร์!”

มันช้าไปเสียแล้วถ่านแดงโชติในมือของรพินทร์ก้อนนั้น ถูกโยนข้ามกองไฟลงตกอยู่บนหน้าตักของคริส ผู้กำลังนั่งขัดสมาธิอยู่อย่างแม่นยำที่สุด

ท่ามกลางสายตาอันเบิกโพลงตื่นตะลึงของทุกคน ที่จ้องจับมาต่างเห็นกางเกงเดินป่าตรงบริเวณที่ถ่านไฟหล่นลงไปตก ส่งควันกรุ่นขึ้นในทันที มันไหม้เนื้อผ้ากางเกงยีนส์ที่หล่อนสวมอยู่ในขณะนี้อย่างรวดเร็วเพราะความร้อนแรง เกิดเป็นจุดรอยไหม้แดงและควันโขมงขึ้นทุกขณะ

แต่คริสติน่ายังคงนั่งเฉย ไม่สะดุ้งสะเทือนใด ๆ เลยแม้แต่นิดหนึ่ง มือของหล่อนขยับนับลูกประคำอยู่เช่นนั้น

“คริส”

จักราชทรงรับสั่งเรียกด้วยน้ำพระเสียงปกติ

“เพคะ”

หล่อนตอบมาเบา ๆ อันแสดงว่ายังได้สติรู้ตัวอยู่

“หยิบถ่านก้อนนั้น โยนกลับเข้าไปในกองไฟตามเดิม!”

นั่นเป็นประกาศิตสั่ง

ในทุกสายตาที่จ้องมาอย่างตกใจชนิดจู่โจมกะทันหันอันไม่อาจทำนายอะไรได้มาก่อน ทุกคนเห็นคริสละมือจากลูกประคำค่อย ๆหยิบถ่านก้อนนั้นเหมือนหยิบก้อนกรวดธรรมดา โยนกลับคืนลงไปในกองไฟตามเดิม แล้วใช้มือข้างนั้นลูบที่หน้า-ตักซึ่งบัดนี้ ไฟไหม้ผ้าเป็นดวงกลมขาดทะลุลงไปเห็นเนื้อสีชมพูบริเวณนั้นของหล่อน เป็นเนื้อหนังมังสาที่ปกติธรรมดาที่สุด ไม่มีอาการไหม้พองอย่างใดทั้งสิ้น และเจ้าตัวก็ไม่ได้แสดงอาการว่าแสบร้อน หรือถูกถ่านเผาไหม้เนื้อใด ๆ เลยแม้แต่น้อยนิด และเมื่อขยับตัวจากอาการที่นั่งอยู่เดิมนั้นแล้ว คริสก็เลยเปลี่ยนอิริ-ยาบถจากท่าขัดสมาธิ มาเป็นพับเพียบพนมมือทั้งสองขึ้นจรดคางหันไปทางจักราช เอ่ยขึ้นเบา ๆ ว่า

“ขอให้ทรงพระเจริญ...และ...”

หล่อนหันไปทางรพินทร์ มือยังพนมอยู่เช่นนั้น เอ่ยต่อมาว่า

“ขอคารวะไปยังครูคนแรกของฉันด้วย”

“คริส! นี่เธอ...เธอกลายเป็นมนุษย์ประหลาดมหัศจรรย์ไปแล้วหรือนี่ ถ่านไหม้กางเกงเธอขาดควันโขมง เนื้อหนังเธอทนอยู่ได้ยังไง?”

สแตนลีย์ร้องลั่นขึ้น ทุกคนกำลังอยู่ในภาวะตกใจทั้งสิ้น

ด้วยเค้าหน้าอันราบเรียบเป็นปกติที่สุด เหมือนๆ กับองค์พระอาจารย์ที่ประทับทอดพระเนตรนิ่งจับข้ามกองไฟมา คริสเอ่ยขึ้นกับทุกคนเบาๆ ว่า

“ใช่! ถ่านติดไฟ ที่ครรพินทร์โยนลงมาที่ตักฉันตามรับสั่งบัญชา เป็นสิ่งร้อนแรง เป็นไฟ! แม้แต่ผ้าของกางเกงก็ยังขาดเป็นรูมองเห็นอยู่นี่ แต่เมื่อดวงจิตของฉันกำหนดไว้แล้วว่า ไม่ร้อน มันก็ไม่มีความร้อนแรงใดๆ ต่อผิวเนื้อของฉันเลย ทุกคนอย่าได้แปลกใจไปเลย นี่คือพลานุภาพของดวงจิตที่แน่วแน่และมั่นคงเบื้องต้น อันเป็นเพียงแค่หนึ่งกระผีกริ้น ที่ฉันได้รับการศึกษาร่ำเรียนมาจากองค์สมเด็จพระอาจารย์จักราชเท่านั้น”

คำพูดเรียบๆของหล่อนที่ได้ยินกันไปทั่วนั้นทำให้ทั้งหมดแม้กระทั่งฝ่ายของเชษฐา อ้าปากค้างกันไปหมด

“คริส นี่เพียงไม่กี่วันที่เธอได้ศึกษาร่ำเรียนกับองค์จักราช เธอได้สมาธิฌานถึงขนาดนี้แล้วหรือนี่”

ดารินอุทานออกมาอย่างตื่นเต้น

“มันเป็นแต่เพียงพื้นฐานขั้นต้นเท่านั้น น้อยแต่ก็เป็นฐานที่ฉันจะไปเพียรบำเพ็ญภาวนาต่อไป เพื่อให้เกิดมรรคผลที่ถูกที่ควรเพิ่มขึ้น ครูรพินทร์ไม่เคยสอนฉันอย่างนี้มาก่อน แต่จะไปสอนในด้านการเอาตัวรอดเมื่อภัยอันตรายมาถึง และสอนในเชิง

ต่อต้าน มากกว่าที่จะสอนให้ลดละ ผิดกับที่องค์จักราชทรงสอน แต่ถึงอย่างไร ครูรพินทร์ ก็เป็นครูคนแรกที่ฉันจะลืมเสียมิได้ ตลอดไปในด้านสั่งสอนวิชาการต่าง ๆ ให้ แม้ว่าฉันจะกลายเป็นผู้ที่รับใช้พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็ตาม ในอนาคตใกล้ ๆ นี้”

“คุณได้พระอาจารย์ที่ประเสริฐที่สุดแล้ว คริส สำหรับผมนั้น เพียงแต่สอนคุณเพื่อใช้ชีวิตต่อสู้ในทางโลกย์เพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น แต่องค์จักราชทรงสอนในทางธรรม ซึ่งสูงชั้นกว่ามากนัก”

รพินทร์บอกมาเสียงต่ำ ๆน้ำเสียงของเขาเจือไปด้วยความการุณย์และบังเกิดศรัทธาต่อคริส รวมทั้งชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบลและเชิดวุธ มีความตื่นเต้นประหลาดใจต่อสิ่งที่เห็นเสียยิ่งกว่าฝ่ายเชษฐามากนัก ต่างหันมองดูหน้ากันเองไปมา แล้วจ้องไปที่คริสเป็นตาเดียว

“ถามจริง ๆ เถอะคริส นั่นเธอไม่รู้สึกร้อนเลยหรือ?”

นายคี๊ธถามขึ้นโดยเร็ว ไม่ถามเปล่า ยังชะโงกหน้าเข้ามาดูที่ตักตรงบริเวณร้อยผ้าไหม้เป็นวงของคริส หล่อนให้เขาสำรวจดูโดยดี คี๊ธ ถึงกับลงทุนเอานิ้วจี้ลงไปตามบริเวณที่รอยผ้าขาดไหม้นั้น กระทบกับผิวของแม่ผมทองซึ่งก็ยิ่งทำหน้าตื่นเหรอหราเพราะไม่ปรากฏแม้แต่ผื่นแดงพองไหม้ใด ๆ ทั้งสิ้น

“ฉันไม่มีความรู้สึกอะไรเลย”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ สำรวมและสงบ

“แล้วเธอเห็นก่อนหน้าไหมว่า รพินทร์กำลังจะโยนถ่านไฟแดงๆ มาที่ตักของเธอ?”

สแตนลีย์ถามมาบ้างเสียงสูง รู้สึกมึนงงไปหมด

“ฉันได้ยินรับสั่งบัญชาขององค์จักราช และฉันก็เห็นแม้ในขณะที่ครูรพินทร์หยิบถ่านขึ้นมา ขณะที่เขาโยนมาที่ฉันนั้น ฉันก็ตั้งสติแต่เพียงว่า มันเป็นแต่เพียงก้อนดินธรรมดาก้อนหนึ่งเท่านั้น มันจะไม่ระคายเคืองต่อผิวหนังของฉัน...แล้วมันก็ไม่ระคายจริงๆ แม้ว่าผ้าที่หุ้มอยู่จะไหม้ก็ตาม”

“เธอเป็นนักเคมีฟิสิกส์นะ เธอหาคำตอบที่แน่นอนได้ไหมว่า เหตุใดมันจึงไม่ไหม้เนื้อเธอ ในเมื่อมันเป็นถ่านไฟลุกแดงโร่อยู่เช่นนั้น”

อิสซาเบลเขย่าแขนถามอย่างสงสัยเต็มที

คริสระบายลมหายใจลึก

“อดีตของฉัน คือนักเคมีฟิสิกส์-นักวิทยาศาสตร์...แต่เดี๋ยวนี้ฉันเรียนทางจิตศาสตร์และสมาธิกรรมฐาน ทั้งสองวิชานี้แยกออกจากกันโดยเด็ดขาดแล้ว ฉันไม่รู้จะอธิบายให้ทุกคนที่สงสัยทราบได้อย่างไร ว่าทำไมถ่านติดไฟแดงจึงทำอันตรายใดๆ ต่อผิวของฉันไม่ได้ ถ้าทุกคนที่สงสัย อยากจะหาเหตุผลของความจริงในเรื่องนี้ ก็ต้องยอมเสียสละตนเองเข้ามาพากเพียรศึกษาอย่างฉัน และเดี๋ยวนี้ฉันไม่รู้สึกประหลาดใจอย่างไรเลยในการที่เห็นครูรพินทร์สามารถทำอะไรได้แปลกๆ ผิดสามัญมนุษย์ทั่วๆ ไป ไม่สงสัยในเรื่องที่ว่า ถ้าหากเขาไม่ยินยอมแล้วเหตุใดจึงเอาเข็มฉีดยาแทงเนื้อเขาไม่เข้าจนถึงกับเข็มหัก และไม่เห็นเป็นของแปลกน่าขบขันอีกต่อไป หากจะเห็นครูรพินทร์

นั่งหลับตานิ่งบริกรรมอะไรอยู่ ฉันพอจะรู้แจ้งเห็นจริงแล้วว่าเขาทำอะไร แต่ไม่สามารถจะอธิบายได้กับบุคคลที่ไม่ได้ศึกษาร่ำเรียนมาก่อน เพราะจะเป็นคำถาม และคำตอบที่หาที่สิ้นสุดไม่ได้เลย เหมือนๆ กับคำถามที่เราหาคำตอบไม่ได้ในทุกสิ่งที่พวกเราได้เผชิญพบเห็นมานับพฤติการณ์ไม่ถ้วน”

“แต่พวกเราเข้าใจได้ดีที่สุด คริส และขอแสดงความยินดีด้วย ไม่เสียแรง เสียเวลาเปล่าเลย ที่เธอยอมมอบตัวเป็นศิษย์ขององค์จักราช”

ขณะนั้น เชษฐาก็กล่าวขึ้นช้าๆ ด้วยน้ำเสียงกังวานชัดเจนของเขา

“ก่อนหน้านี้ระหว่างที่เธอไปศึกษาร่ำเรียนกับองค์จักราช เธอได้มีการพิสูจน์อำนาจของพลังจิตมาก่อนบ้างไหม”

สแตนลีย์ยังไม่วายสงสัย ซักไซ้มาอีก อย่างรู้สึกสนใจยิ่ง

“ขออย่าให้ฉันตอบอะไรอีกเลย ทกคนที่สงสัยโปรดทราบไว้แต่เพียงว่า พระองค์ไม่ได้ทรงสอนในเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ทางเดียรัจฉานวิชาใดๆ แก่ฉันทั้งสิ้น พระองค์สอนแต่หลักธรรมและให้ตรึกนึกไปถึงสิ่งต่างๆในอดีตที่ฉันได้กระทำมาแล้วเท่านั้น โดยวิเคราะห์ออกมาให้ถ่องแท้ว่า อะไรผิดอะไรถูก อะไรเป็นกุศลและอะไรเป็นอกุศล กับให้ฉันนั่งสมาธิภาวนาซึ่งในระหว่างนั้น ฉันรู้สึกแต่เพียงว่าตัวเบา และมีความปีติสุขอย่างไม่เคยมีมาก่อนในชีวิต ไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่หิว ไม่กระวนกระวาย ไม่รู้สึกถึงภาวะในร่างกายใดๆ ทั้งสิ้น ฉันคิดว่าฉันตัดกรรมของฉันได้แล้ว ขอได้โปรดอย่าซักถามอะไรในเรื่องนี้กับฉันอีกเลย”

ระหว่างที่ทุกคนพากันเงียบไปอีกนั้น จักราชและเมยานี ก็ประทับยืนขึ้น รับสั่งว่า

“พรุ่งนี้ เราจะต้องออกเดินทางต่อแต่เช้า และอีกครั้งที่ขออวยพรให้ทุกคนจงนอนหลับให้เป็นสุข”

ตรัสเพียงแค่นั้น ทั้งสองพระองค์ ก็เสด็จดำเนินกลับไปยังกระโจมที่ประทับแรม

ทางฝ่ายด้านอาคันตุกะของมรกตนครทั้งหมดนั้น คณะเจ้านาย ไม่ว่าฝ่ายอเมริกันหรือฝ่ายเชษฐา ได้นอนรวมกันอยู่ในกระโจมใหญ่กระโจมหนึ่ง ส่วนลกพรานลกหาบและพรานพื้นเมืองทั้งหมด รวมทั้งส่างปา ก็ได้แยกไปนอนที่กระโจมอีกกระโจมหนึ่งใกล้ๆ กัน หน้าที่ก่อไฟเป็นของพวกทหารทั้งหลาย ก่อนที่จะแยกย้ายกันเอนหลังลงนอน เบลก็เอ่ยขึ้นลอยๆ ว่า

“ไม่อยากให้พรุ่งนี้มาถึงเลย”

ไม่มีใครพูดคำใดอีก แต่ทุกคนคิดตามคำพูดของเบลถูกต้องแล้ว เอาจริงเข้า ทุกคนรวมทั้งรพินทร์และดารินก็ไม่อยากจะให้พรุ่งนี้มาถึง...พรุ่งนี้ อันหมายถึงว่า ทุกคนจะต้องผละออกจากดินแดนมรกตนครแห่งนี้ไปแล้ว

และแล้ว นาทีอันต้องจำจากของทั้งสองฝ่ายก็มาถึง

ตามกำหนดเวลา...

ทั้ง 36 ชีวิต ยืนประจันหน้า เข้าแถวเรียงหน้ากระดานสองแถวอยู่เบื้องพระพักตร์ของจักราชและเมยานี ผู้ขณะนี้เสด็จลงมาประทับยืนอยู่บนพื้น เหล่าขุนทหารคู่พระทัยทั้งหลายยืน

เรียงรายอยู่เบื้องหลังของพระองค์ รวมทั้งส่างปาณตำแหน่งนั้น ก็คือจุดกึ่งกลางของถนนพระศิวะ บริเวณเดียวกับที่คณะเชษฐาไต่ตัดทางขึ้นมา เมื่อประมาณสองอาทิตย์ก่อนนั่นเอง

ก่อนหน้านี้เล็กน้อย ทุกคนได้เข้าไปล่ำลาเหล่าขุนทัพนายกอง และส่างปาเรียบร้อยแล้ว คงเหลือเฉพาะการที่จะถวายบังคมลาพระเจ้ากรุงมรกตนคร และพระราชินีผู้ประทับเด่นเคียงคู่กันเท่านั้น ทั้งสองพระองค์ประทับยืนนิ่ง แม้สีพระ-พักตร์จะกราดไปด้วยรอยแย้มสรวล แต่ก็เผือดสลดด้วยความอาลัยสามารถสังเกตเห็นได้ชัด ท่ามกลางแสงแดดอันอร่ามเรืองดุจเปลวทองของยามสายจัดใกล้เที่ยงที่มีกระแสลมเย็นพัดพลิ้ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินตรวจดูบุคคลทั้งหมด เหมือนจะตรวจพล นับจำนวนว่าครบถ้วนหรือไม่ รวมทั้งเสบียงที่ได้รับจากฝ่ายมรกตนครเพื่อประทังชีพในระหว่างทางและสรรพ-สัมภาระของทั้งสองฝ่าย เป็นที่ครบถ้วนถูกต้อง แล้วสั่งการให้พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคน เข้าไปถวายบังคมลาก่อน

บุญคำ จัน เกิด เส่ย คะหยิ่นและหนานอิน รวม 6 คน กับพวกลูกหาบของทั้งสองฝ่ายอีก 20 คน เลื่อนแถวมาข้างหน้าทุกคนทรุดตัวลงคุกเข่า และมีอาการเหมือนจะกราบลงกับพื้น แต่จักราชทรงโบกพระหัตถ์ทักท้วงไว้ เสด็จออกมายืนตรงหน้าบุคคลเหล่านั้น

“ขอให้ทุกคนพวกเจ้า จงมีแต่ความสวัสดีในการเดินทาง

กลับครั้งนี้! พวกเจ้าล้วนเป็นผู้กล้าหาญและเสียสละน่าสรรเสริญยิ่ง!”

รับสั่งด้วยพระสรเสียงอันดังกังวานเช่นนั้นแล้ว ก็เสด็จดำเนินตบไหล่คนเหล่านั้นไปทีละคนเหมือนจะประทานกำลังใจให้ เมื่อมาถึงคะหยิ่น จักราชหยุดจ้องหน้า

“โอกาสสุดท้ายสำหรับเจ้า ที่จะตัดสินใจ เจ้าจะอยู่กับข้าในมรกตนครนี่ไหม? คะหยิ่น?”

เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างยิ้มจนเห็นฟันสองแถวแล้วสั่นศีรษะไปมา

“ข้าพระองค์เป็นทาสรับใช้มากับพวกเจ้านาย ก็ต้องกลับกับพวกเจ้านาย จะหนีเพื่อสบายเอาตัวรอดคนเดียวย่อมไม่ได้”

“เจ้าไม่เพียงแต่มีร่างกายใหญ่โตอย่างเดียวเท่านั้น แม้น้ำใจก็ยิ่งใหญ่ด้วย คะหยิ่น! ข้าถือเสมือนเจ้าคือมิตรแท้คนหนึ่ง ขอให้เจริญเถิด”

กับเส่ยและเกิด จักราชทรงส่งพระหัตถ์ไปให้จับและบีบกระชับแน่น

“ข้าจะไม่ลืมวันคืนสำคัญ ที่พวกเจ้าได้มาร่วมศึกกู้บัลลังก์กับข้าเลย เกิดและเส่ยสหายรัก”

ทั้งสองก้มศีรษะลงคำนับ

“ไม่ติดขัดที่จะต้องตามเจ้านายไป ข้าพระองค์ทั้งสองก็อยากจะอยู่ฉลองพระบาทที่นี่เหมือนกัน”

ทั้งคู่กล่าวแผ่วเบา แต่หนักแน่น

สำหรับบุญคำ ซึ่งยืนระวังตัวตรงแหน่วอยู่ จักราชทรง

เอาฝ่าพระหัตถ์ตบเข้าไปที่พุงอันคอดกิ่วรัดด้วยผ้าขาวม้าของแก แล้ววางพระหัตถ์บนไหล่

“ต่อไปนี้ เจ้านายคงจะชุบเลี้ยงลุงคำให้มีความสุขเสียทีคงไม่ต้องให้ลำบากวิ่งไล่หรือวิ่งหนีสัตว์ป่าอีกต่อไป”

“พระเจ้าข้า! ข้าพระองค์ก็หวังไว้อย่างนั้นเหมือนกัน ต่อไปนี้ไอ้คำคงไม่ลำบากอีกแล้ว เงินค่าจ้างเดินทางมาในครั้งนี้ก็มีมากพอที่จะเป็นเศรษฐีย่อย ๆ ได้ในหนองน้ำแห้ง โดยไม่ต้องขโมยเพชรออกมาจากขุมเพชรพระอุมาของพระองค์เลยสักเม็ดเดียว”

พระเจ้ากรุงมรกตนคร สรวลออกมาได้เป็นครั้งแรก จับคางเหี่ยว ๆ ของแกเขย่าเบา ๆ แล้วผ่านมาที่จัน ทรงจับไหล่ไว้อีก

“น้าจัน...ขอให้ไปดีมีความสุขไม่น้อยไปกว่าลุงคำนะ”

“ถ้าข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ก็จะเสี่ยงตายบากหน้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารที่นี่”

“ยินดีต้อนรับเสมอ...แต่ ไม่มีใครในสี่คนนี่จะตกทุกข์ได้ยากอีกแล้ว”

แล้วก็มาประทับยืนอึ้งไปชั่วขณะ ตรงหน้าครูพรานหนานอิน ผ้น้ำตาคลออย่ ครั้นแล้วจักราชก็ทรงสวมกอดแกเต็มอ้อม

“สัญญากับข้าฯ ก่อน พ่อลุงหนานอิน สัญญาว่าต่อแต่นี้ไป เมื่อไปถึงหนองน้ำแห้งแล้ว พ่อลุงจะไม่บุกป่าฝ่าดงไปไหน

อีก แต่จะอยู่กับผู้กองรพินทร์และนายหญิงดารินที่หนองน้ำแห้ง แห่งนั้นให้เป็นที่แน่นอนเสียที”

“ข้าพระองค์ให้สัญญาพระเจ้าข้า...ขอให้พระองค์และพระราชินีเจริญอยู่ในสิริราชสมบัติตลอดพระชนม์ชีพอันยืนนาน”

หนานอินพูดเสียงเครือ น้ำตาครูพรานไหลเป็นทางแล้วสวมกอดอดีตแงซายแน่นเช่นกัน

จักราชทรงตบที่หลังของแกเบา ๆ และราชินีเมยานีก็เสด็จเข้ามาจับแขนอีกข้างของแกไว้ สั่งเสียล่ำลากันนานกว่าพรานทุกคน แล้วต่อจากนั้น เหล่าพรานและลูกหาบทั้งหมดก็พากันถอยไปตั้งแถวอยู่ด้านหลังของคณะเจ้านายทั้งหมดตามเดิม

ณ บัดนี้ แถวที่ยืนประจันหน้ากับจักราชและเมยานี ก็คือ ฝ่ายอเมริกัน และฝ่ายของเชษฐาทั้งหมด ระหว่างพระเจ้ากรุงมรกตนครและราชินีเมยานีกับคนเหล่านั้น ได้แต่ยืนจ้องกันในภาวะสะอึกอึ้งตะลึงตะไลไปเป็นครู่ใหญ่ เหมือนจะทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

และแล้วดร.สแตนลีย์ก็เคลื่อนไหวก่อนทุกคน ก้าวเข้าไปยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ทั้งคู่ ก้มศีรษะลงถวายคำนับ

“ข้าพระบาท ในนามของอเมริกันทุกคนที่มาค้นหาซากเครื่องตกในครั้งนี้ ขอทูลลาแล้วพระเจ้าข้า ขอให้สมเด็จพระ-เจ้าจักราธิราชและราชินีเมยานี จงทรงพระเจริญ”

จักราชและเมยานีส่งพระหัตถ์ไปให้จับเขย่าโดยแรง สม-เด็จพระเจ้ากรุงมรกตนครรับสั่งน้ำพระสุรเสียงกังวานนุ่มว่า

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ท่านเข้ามาลาข้า และพระราชินีเฉพาะเป็นการส่วนตัวของท่านเองเท่านั้น ข้าต้องการคำกล่าวอำลาจากพวกท่านทุกคนแต่ละคนไป จะกล่าวในนามทั้งหมดไม่ได้”

กระแสดำรัสนั้นได้ยินไปทั่วทุกคน สแตนลีย์ยิ้มพรายก้มศีรษะคำนับอีกครั้ง แล้วถอยหลังออกมา เมื่อนั้นพ.อ.คี๊ธ จึงก้าวเข้าไปแทนที่ทำความเคารพแบบทหาร

“ข้าพระองค์ พันเอกลาร์รี่ คี๊ธ ขอถวายบังคมลาเบื้องพระบาททั้งสองพระองค์ไปก่อนแล้ว พระมหากรุณาธิคุณ และความซาบซึ้งประทับใจของพวกเราที่พำนักอยู่ในมรกตนคร จะไม่มีวันลืมเลือนเลยตลอดทั้งชีวิตนี้”

“ขอสวัสดิภาพทั้งมวล จงเป็นของพันเอกคี๊ธ”

ทั้งสองพระองค์รับสั่งพร้อมกัน พร้อมทั้งประทานหัตถ์ให้

คนต่อไปเป็นเชิดวธ เขาเข้ามายืนวันทยหัตถ์เช่นกัน แต่ความตื้นตันทำให้พูดอะไรไม่ออก ทั้งสองพระองค์ทรงทอดเนตรและเลิกพระขนงน้อย ๆ เหมือนจะเตือนให้พูดคำใดออกมา ในที่สุดเชิดวุธก็ตะกุกตะกักออกมาว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่าง อันเกิดจากพระเมตตาของทั้งสองพระองค์ จะจารึกไว้ในหัวใจของข้าพระองค์จนตาย และถ้าไม่ติดภารกิจใด ๆแล้ว ข้าพระองค์ประสงค์ที่จะขอพึ่งพระบรมโพธิสมภารอยู่ที่นี่ตลอดไป พร้อมทั้งถวายตัวเป็นศิษย์ด้วย”

“มันยังไม่เป็นการเหมาะควรสำหรับน้องชายหรอก ที่จะมาทิ้งชีวิตเสียในโลกซีกส่วนอันลี้ลับที่สุดนี้...”

จักราชรับสั่ง ประทานพระหัตถ์ไปให้จับแน่นกระชับ
“ขอให้ไปดีมีสุข และเจริญด้วยลาภยศสรรเสริญ”
“และขอให้ได้ศรีภรรยาที่ดีพร้อมในคุณสมบัติทุกประการ ภายหลังเมื่อจากที่นี่ไปแล้ว”

เมยานีรับสั่งมาพร้อมกับพรายยิ้ม ตบที่ไหล่ของนายทหารหนุ่มด้วยความเอ็นดู

พันตรีแห่งกองทัพบกไทย ชิดเท้าตรง วันทยหัตถ์อีกครั้ง แล้วก้าวถอยเข้าไปประจำแถวที่ยืนอยู่ตามเดิม

ระหว่างคริสติน่าและเบล ต่างยืนนิ่ง เหมือนจะเกี่ยง ให้คนใดคนหนึ่งออกไปก่อน เพราะตามปกติแล้วคริสมักจะเป็นคนสุดท้ายเสมอ แต่เมื่อเห็นว่าเบลยืนรีรอเหมือนจะขอเป็นคนสุดท้ายของคณะ หล่อนก็ก้าวออกไปย่อกายลงถวายเคารพ

“หม่อมฉัน คริสติน่า ขอทูลลาพระอาจารย์ และพระ-ราชินีผู้มีพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าเพคะ และจะขอปฏิญาณว่า เมื่อกลับออกไปสู่โลกภายนอกแล้ว หม่อมฉันจะประพฤติปฏิบัติอยู่ในธรรมบทวินัยทุกประการ ขอทูลลาแล้ว และคงไม่อาจหวนกลับมาอีกในชีวิตนี้”

“เธอกลับมาได้อีกคริสถ้าตบะฌานของเธอที่รับปากว่าจะเพียรปฏิบัติให้บรรลุถึงในชั้นที่สอง ต่อไปนี้โลกภายนอกจะมีแสงสว่างแห่งธรรมะเพิ่มขึ้นอีกดวงหนึ่ง ความเรืองรองจงเป็นของเธอตลอดไปในโลกใหม่ที่เธอบ่ายหน้าไปสู่...ไปเถิด คริส ครูขอให้พร”

จักราชรับสั่งแช่มช้า ยกพระหัตถ์ขึ้นในพระอาการประ-ทานพร คริสถวายความเคารพอีกครั้ง อย่างอ่อนน้อมที่สุด แล้วเอื้อมมือไปคว้าพระหัตถ์ของเมยานีขึ้นมาจบแผ่วเบา ก่อนจะถอยเข้าไปในแถว

อิสซาเบลถอนใจยาวอย่างพอใจที่เป็นคนสุดท้ายในคณะของหล่อนได้เป็นครั้งแรก ก้าวเข้ามาอย่างเข้มแข็งด้วยวินัยของทหาร แล้ววันทยหัตถ์เหมือนผู้ชาย

“หม่อมฉัน อิสซาเบล กราบทูลลาก่อน สำหรับจอมกษัตริย์ผู้งามไปด้วยพระสิริลักษณะและน้ำพระทัย กับมหาราชินีผู้ทรงโฉมแห่งมรกตนคร หม่อมฉันไม่อาจกราบทูลอะไรได้มากกว่านี้ นอกจากจะกราบทูลว่า หม่อมฉันมีความอาลัย และจะระลึกถึงใต้ฝ่าพระบาททั้งสองตลอดไป”

จักราช และเมยานี น้อมเศียรลงนิดหนึ่ง รับคำกราบทูลนั้นด้วยรอยแย้มสรวล

“จงอย่าลืมในสิ่งที่ข้าได้ขอร้องไว้ นั่นก็คือ อย่าใช้เสน่ห์ในเรือนร่าง แต่จงใช้ความรู้ในวิชาแพทย์ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์ และเราทั้งสองขอขอบใจในวาจาที่กล่าวออกมาเมื่อสักครู่...ลาก่อน...โชคดี! อิสซาเบล”

“ไหน ๆ หม่อมฉันก็กำลังจะจากไปแล้ว ขอประทานพระ-บรมราชานุญาตสักอย่างหนึ่งได้ไหมเพคะ?”

“เธอต้องการอะไรหรือ อิสซาเบล?”

จักราชรับสั่งถามขึ้นพร้อมกับเลิกพระขนงขึ้นน้อย ๆ อย่างแปลกพระทัย

"หม่อมฉัน ขอประทานพระบรมราชานุญาตจุมพิตพระ-องค์สักครั้ง เป็นการถวายบังคมลาได้ไหมเพคะ"

แม่ผมแดงกราบทูลขึ้นอย่างกล้าหาญฉะฉานได้ยินไปทั่วหมดทุกคนในที่นั้น

ทุกคนตะลึงพรึงเพริดไปหมด คิดไม่ถึงว่าอิสซาเบลจะกล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้

ราชินีเมยานีนั้น ครั้งแรกก็ชะงัก พระพักตร์แดงแต่แล้วก็เปลี่ยนมาเป็นสรวลน้อยๆ เอียงพระศอแลไปทางพระสวามีว่าทรงมีปฏิกิริยา หรือตรัสตอบเช่นไร

จักราชทรงพระสรวลออกมาเบาๆ แววเนตรที่แลไปทางเบลนั้น เปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตาเอ็นดูและไม่ทรงถือสา ได้มีกระแสรับสั่งแช่มช้าชัดเจนเช่นเดียวกัน ตอบมาว่า

"อิสซาเบล แม่สาวน้อยผู้ร่าเริงแจ่มใสอยู่เป็นนิตย์ ข้ามิได้รังเกียจใดๆ แม้แต่น้อย ที่เธอจะขอจูบอำลาข้า แต่เธอได้ทำการตกลงไว้กับพระราชินีที่นี่แล้วมิใช่หรือว่า เมื่อยังอยู่ในมรกตนคร ก็จะประพฤติเยี่ยงชาวมรกตนคร กษัตริย์ผู้ครองนครแผ่นดินนี้จะจุมพิตใคร หรือยอมให้ใครจุมพิตมิได้ นอกจากพระราชินี และพระญาติอันสนิทเท่านั้น ข้าเสียใจที่เธอจะต้องผิดหวัง โดยที่ข้ามิได้เจตนาเลย แต่มันเป็นจารีตประเพณี"

คำตอบโดยสุภาพและฉลาดล้ำของจักราชเช่นนั้น แทบจะทำให้ดารินตบมือออกมาดังๆ อย่างยินดี ทว่าระงับไว้เสียได้ ถึงกระนั้นก็ยังยิ้มพราย มองไปทางอดีตองครักษ์ประจำตัวด้วยความสุดที่จะชื่นชม และฝ่ายเชษฐาทุกคน ก็ลอบถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก

“โอ! หม่อมฉันเข้าใจในรับสั่งเพคะ...แล้วนี่หม่อมฉันจะต้องกราบขอพระราชทานอภัยโทษด้วยหรือไม่”

เบลกล่าวออกมาด้วยสีหน้าและอาการเดิม ดประหนึ่งว่า ที่หล่อนกล่าวออกไปในครั้งแรกนั้น ก็เพื่อจะสังเกตดูพระอากัปกิริยาท่าทีของจักราชและเมยานีเท่านั้น หาได้มีประสงค์อื่นใดไม่ และบัดนี้ตัวหล่อนเองก็อมยิ้มอยู่

“ไม่จำเป็นที่เธอจะต้องขอโทษอะไรข้า เพราะเธอไม่ได้กระทำสิ่งใดผิด เพียงแต่อาจเข้าใจผิดไปบ้างเท่านั้น และเพื่อไม่ให้เสียความตั้งใจ เธอจะจมพิตอำลาได้เพียงมือของข้าเท่านั้น”

รับสั่งอ่อนโยนน่ารักดังนั้นแล้ว จักราชก็ยื่นส่งพระหัตถ์ไปให้ พลางพยักพระพักตร์เนิบลงเชิงอนุญาต เบลประคองจับพระหัตถ์ข้างนั้นขึ้นมาจุมพิตแผ่วเบา แล้วค่อยๆ ปล่อยออก พร้อมทั้งทำความเคารพอีกครั้ง พลางหันมาทางราชินีเมยานี

“ใต้ฝ่าพระบาทเล่าเพคะ จะทรงประทานอนุญาตให้แก่หม่อมฉันได้บ้างไหม”

แทนคำตอบใดๆ และด้วยมารยาทอันดีงามละมุนละม่อมที่สุด เมยานีโอบกอดเบลเอาไว้ เอียงพระปรางทั้งซ้ายและขวาให้เบลจุมพิต ในขณะที่ตบหลังหล่อนเบาๆ รับสั่งว่า

“จงไปดี และมีความสุขนะ เบล...คิดถึงพวกเราทางมรกตนครนี่บ้าง”

อิสซาเบลหน้าแดงก่ำด้วยความปีติใจ เพราะความคิดไม่ถึงมาก่อนว่าราชินีเมยานีจะมีน้ำใจสูงส่งถึงเพียงนี้ ความจริงหล่อนอยากจะเห็นพระอาการเกรี้ยวกราดหรือแสดงพระอาการ

ไม่พอพระทัยเสียมากกว่า แต่ทุกสิ่งทุกอย่างกลับกลายเป็นตรงข้ามไปหมด

ภายหลังจมพิตแก่เมยานีแล้ว แม่ผมแดงถอยหลังไปหนึ่งก้าว ชิดเท้าวันทยหัตถ์ให้แล้วกลับหลังหันแบบทหาร เดินเข้าไปยืนสงบในแถวตามเดิม

บัดนี้ ทั้งสองพระองค์ ทอดพระเนตรไปยังกลุ่มของเชษฐาที่พากันยืนนิ่งอยู่ เมื่อนั้น เชษฐา ในฐานะหัวหน้าคณะของฝ่ายไทยก็ก้าวออกมา กล่าวคำทราบบังคมทูลลาสั้น ๆ

จักราชและเมยานี ก้มเศียรลงรับอย่างสงบ พยายามสะกดกลั้นพระอารมณ์บางสิ่งบางอย่างไว้ สีพระพักตร์ยิ่งเผือดสลด โดยเฉพาะองค์จักราช

คนต่อไปคืออนุชา และเมื่อถึงไชยยันต์ ทั้งสองพระองค์ทรงรับสั่งแผ่วเบาว่า

"ขอฝากความระลึกถึงของข้า ไปยังมาเรียและบุตรที่เกิดใหม่ของเธอด้วย"

ดารินกับรพินทร์เป็นคู่สุดท้ายที่ยังยืนอยู่ในแถว หญิงสาวเป็นฝ่ายสะกิดแขนเขาให้เข้าไปทูลลาก่อน รพินทร์จึงก้าวออก

มาด้วยอาการเรียบๆ ปกติของเขา และมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าขององค์ประมุขแห่งมรกตนครทั้งคู่

“ทกสิ่งทกอย่าง เราทั้งสองฝ่ายต่างก็ตระหนักแน่แก่ใจกันดีอยู่แล้วพระเจ้าข้า เอวังจึงมีด้วยประการฉะนี้!”

จักราชแย้มโอษฐ์ออกน้อยๆ สะอึกอั้นตันพระทัยอยู่เป็นครู่ใหญ่ แล้วพยักพระพักตร์

“ใช่! เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ ขอให้พี่ชายของข้าจงประสบแต่ความสุขชั่วนิรันดร์**กาล** และเราจะไม่พบกันอีกแล้ว... ตลอดไป!!”

“แม้กระทั่งทางกระแส**สด**วงจิต เช่นนั้นรึ?”

“ถูกต้อง เราจะไม่พ**บกัน**อีก แม้แต่ในกระแส**จิต** หรือในความฝัน **นอ**กจา**กคว**ามระ**ลึ**กถึง**กันเท่า**นั้น **ภา**รกิจ**ทุก**ด้านของท่านเสร็จ**สิ้น**ลงแ**ล้ว** ภาร**กิจ**ของข้า**ก็เส**ร็จ**สิ้น**ลงเช่น**กัน** สวรรค์**เบื้อ**งบน**ทรง**ทรา**บดี**...ลา**ก่อน** พี่ชา**ยที่**รัก**ขอ**งข้า!!”

รพินทร์**ยืน**นิ่ง **คอ**แข็ง **น้ำ****ตา**ซึม

จักราธิ**รา**ชเจ้า **ก็**ทรงอยู่**ในเพระอา**การ**เดีย**วกัน

“แงซา**ย ทำ**ไม**แ**กไม่**เข้า**มากอด **‘ผู้**กอง’ **ข**องแ**ก**ไว้”

อีกฝ่ายหนึ่ง**สั่น**เครือแช่มช้า **น้ำ**พระสุร**เสี**ยงเครือ

“ไม่ครับ! อย่าให้ผมต้องมีน้ำตาให้เหล่าทหารหาญของผมทั้งหลายได้เห็นเลย เชิญผู้กองได้แล้ว”

รพินทร์เอาหลังมือเช็ดที่ขอบตาดำหนึ่งอย่างรวดเร็ว ชักเท้าตรง วันทยหัตถ์ แล้วถอยหลังเข้าไปในแถว

ดาริน...คนสุดท้าย เป็นผู้ที่ก้าวเข้ามาถอนสายบัวให้แก่ทั้งสองพระองค์

“ทูลลาแล้วเพคะ มหาราชและมหาราชินี ทั้งสองพระองค์ขอให้ทรงพระเจริญอยู่ในไอศูรย์สมบัติภายใต้มหาเศวตฉัตรปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้เป็นสุขร่มเย็นไปชั่วฟ้าดิน หม่อมฉันจะไม่ลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่บังเกิดขึ้นในมรกตนครแห่งนี้ ตราบชีวิตหาไม่”

จักราชเม้มโอษฐ์แน่น ข่มความรู้สึกภายใน ส่วนราชินีเมยานีมีน้ำพระเนตรเริ่มไหลเป็นทาง เผลอพระองค์โผเข้ากอดดารินไว้เต็มอ้อม ทรงอุทานออกมาว่า

“พี่หญิง! เมยานีไม่อยากจะให้พี่หญิงจากเมยานีไปเลย...”

พระเจ้ากรุงมรกตนคร ดำรัสเรียกพระนามของราชินี ด้วยสุรเสียงแผ่วต่ำเหมือนเป็นการให้สติ เมื่อนั้น เมยานีจึงผละออกจากอ้อมกอดของดาริน พระองค์ได้เสด็จเข้ามาใกล้ดาริน แล้วตรัสแผ่วเบาว่า

“ขอฝาก รพินทร์ ไพรวัลย์ ไว้กับพี่สาวด้วยครับผม... ขอให้สวัสดีมีชัย”

ดารินเองก็ร้องไห้ ก้มหน้าหักใจถอยเข้าไปประจำอยู่ในแถว

เมื่อนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ก้าวล้ำออกมาเล็กน้อย และร้องสั่งทุกคนด้วยเสียงอันดังก้องว่า

“ทั้งหมด...วันทยาวุธ!”

เสียงอาวุธปืนทั้ง 36 กระบอก พรึบพร้อมกัน ตั้งปากลำกล้องตรงขึ้นไปบนอากาศและเสียงที่เปล่งออกมาพร้อมกันว่า

“ขอให้ทั้งสองพระองค์ ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน!”
จักราชยืดพระวรกายตรงขึ้น ข่มสะอื้น ตะโกนก้องตอบ
“ขอให้เหล่าท่านเดินทางโดยสวัสดิภาพ ทกคน!”
รพินทร์สั่ง “เรียบวุธ!”
และคำสั่งสุดท้ายของเขาก็คือ
“กลับหลังหัน หน้าเดิน!”

ขบวนทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนที่ ลงไปตามพื้นเอียงลาด ของถนนกึ่งกลางนั้นโดยทันที ท่ามกลางความเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียงฝีเท้าเคลื่อนไหวและหีบห่อสัมภาระที่แกว่งกระทบ แทรกเล็ดลอดออกมาจากเสียงเหล่านั้น ก็คือเสียงสะอื้นเบาๆ ของดาริน หล่อนเดินก้มหน้า โดยไม่เหลียวกลับขึ้นไปมองบนถนนนั้นอีกเลย ในช่วงระยะก่อนที่จะถึงตะพักจุดกึ่งกลาง ซึ่งทุกคนกำลังไต่กันลงมา

หนานอินและบุญคำ เดินนำไปเบื้องหน้า ต่อมาก็เป็นขบวนลูกหาบทั้ง 20 คน และเกิด เส่ย จัน กับคะหยิ่น ที่คอยขนาบดูแลเป็นพี่เลี้ยงพวกลูกหาบเหล่านั้น เพราะหนทางชันฝ่ายอเมริกันเดินรวมหมู่กันถัดมา และชุดที่อยู่หลังสุด เป็นชุดของเชษฐา รพินทร์ซึ่งล้าหลังกว่าทุกคน ได้เดินเข้ามาประคองภรรยายอดรักของเขาไว้ แล้วกระซิบปลอบโยนอยู่ตลอดเวลาให้หักข่มใจลงเสีย

เมื่อทั้งขบวน 36 ชีวิต ได้ลงมาถึงตะพักชั้นแรก อันใช้เวลานานประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง และพากันแหงนเงยขึ้นไป

บนถนนเบื้องบน ก็มองเห็นจักราช เมยานี ยืนม้าอยู่ริมขอบถนนอันมีลักษณะเหมือนหน้าผาสูงลิบนั้น โบกปลายหอกอยู่ไปมา ทุกคนหยุดอีกครั้ง พากันโบกมือตอบ แล้วชั่วขณะจิตหนึ่งภาพที่เห็นอยู่เบื้องบนก็หายพ้นไปจากสายตาของฝ่ายข้างล่าง เหมือนจะรู้ใจฝ่ายเบื้องล่างว่าหากยังยืนม้าเฝ้าจับมองอยู่เช่นนั้นก็จะเกิดอาการพะวักพะวน จึงชักม้าให้ถอยหลบพ้นสายตาออกไปเสีย เพื่อเปิดโอกาสให้คณะเดินทางทั้งหมด รุดหน้าต่อไปตามทิศทาง แต่ในโสตประสาทของทุกคน ยังไม่ได้แว่วเสียงฝีเท้าม้าทั้งกองทัพยังถนนด้านบนเคลื่อนไหวผละไปอย่างใดทั้งสิ้น

“เดินต่อ! อย่าเสียเวลา เวลาของเราทั้งหมดในมรกตนครหมดสิ้นลงเพียงแค่นี้แล้ว! เราทุกคนกำลังจะกลับบ้าน กำลังจะกลับออกไปเผชิญชีวิตยังโลกภายนอกตามเดิม”

เสียงรพินทร์ ไพรวัลย์ตะโกนก้อง เตือนสติทุกคนออกไป

อีกประมาณ 1 ชั่วโมงเต็ม ๆ ที่ทุกคนไม่ได้เหลียวกลับมาดูหลังอีกเลย ต่างเคลื่อนลงไปตามลำดับนั้น ตะพักแล้ว ตะพักเล่า ที่ผ่านพ้นกันมา และแล้วพอตะวันบ่ายเบนไปเล็กน้อย ต่างก็มาหยุดกันบนยอดเขาอันมีระดับต่ำลงมาลูกหนึ่ง

โอกาสนี้เอง ทกคนจึงมีเวลาที่จะหันกลับขึ้นไปมองยังทิศทางที่ตนได้ผละจากมาแล้วนั้น แล้วพากันเบิกตากว้างตะลึงงันกันไปอีก เว้นรพินทร์คนเดียว ซึ่งอยู่ในอาการปกติที่สุด แต่ดูดบุหรี่ลึกจนแก้มตอบ

ตำแหน่งอันเป็นถนนพระศิวะ ที่ทุกคนจำได้นั้น บัดนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว!

ไม่มีวี่แววเค้าเงื่อนให้เห็นอีกเลยว่า บนยอดสูงของทิวเขาลิบ ๆ ขึ้นไปนั้น คือตำแหน่งของถนนสายยาวเหยียดที่จะมุ่งไปสู่มรกตนคร แต่มันเป็นเงาตะคุ่มเลือน ๆ ลาง ๆ อยู่ในกลุ่มหมอกที่ปกคลุมเต็มไปหมด ทำให้ไม่สามารถจะสังเกตเห็นสิ่งใดได้อีกเลย อย่าว่าแต่จะเหลียวแลขึ้นไปเห็นกองทัพของมรกตนครที่มาส่งเลย แม้แต่สัณฐานรูปทรงของเนินที่จะไต่ขึ้นไปสู่ถนน ก็ได้อันตรธานไปจากลักษณะเดิมเสียแล้ว

"โอ! ก๊อด! อะไรกันนี่ ตำแหน่งอันเป็นถนนพระศิวะหายไปไหนแล้ว?"

สแตนลีย์ร้องออกมาด้วยเสียงหนัก ๆ ยกมือขึ้นขยี้ตาเท่านั้นยังไม่พอ อตส่าห์คว้ากล้องส่องทางไกลขึ้นมาจับภาพแต่มันก็ไม่ช่วยประโยชน์อะไรเขาขึ้นมาเลย เขาเห็นแต่หมู่เมฆละอองหมอก

"เราเดินกันมาเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น หรือจะกว่านั้นก็เล็กน้อย และเดินลงมาตลอดไม่ได้เลี้ยวลดคดเคี้ยวไปในทิศทางไหนเลย ทำไมเวลาหันกลับขึ้นไปมองที่เก่า มันจึงเปลี่ยนลักษณะไปหมดแล้วเช่นนี้"

คี๊ธอุทานขึ้นอีกคน ผิวปากยาว ยกมือขึ้นขยี้ตา เบลและเชิดวุธเองก็อ้าปากค้าง ส่วนคริสติน่า มีอาการปกติไม่ได้สนใจกับความเปลี่ยนแปลงที่เห็นนั้นแม้แต่น้อย เหมือน ๆ กับฝ่ายของ

เชษฐาทุกคน แล้วรพินทร์ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำกับทุกคนว่า

“เอาละ เราเริ่มพ้นออกจากรัศมีของแดนสนธยาที่เปรียบเหมือนฝันไปนั้นแล้ว ผมอยากจะขอร้องให้ทุกคนตั้งเวลาของนาฬิกาประจำตัวได้ เวลาขณะนี้ ประมาณบ่ายโมงครึ่ง ถึงบ่ายโมงสามสิบห้านาที จะขาดเกินก็คงไม่มากกว่า 5 นาที...”

ขณะที่บอก เขาแหงนหน้าขึ้นมองดูดวงตะวัน พร้อมกับสูดลมหายใจลึกและขณะนั้นเอง ก็มีเสียงเอะอะประหลาดใจดังมาจากฝ่ายอเมริกันอีก ทกคนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูแล้วต่างบอกกันแซ่ดว่า นาฬิกาของตนเองได้เริ่มเดินแล้ว แต่มันเริ่มต้นเดินเอาตั้งแต่เวลาที่มันหยุดไป ซึ่งไม่ตรงกับข้อเท็จจริงในขณะนี้ เสียงทุกคนไต่ถามเขาแซ่ดว่าจะให้ตั้งเวลาเท่าไหร่กันแน่ รพินทร์บอกให้ทั้งหมดตั้งเวลาไว้ให้ตรงกันทุกคน คือ 13.30 น. ต่างจึงหมุนเข็มนาฬิกา

“รพินทร์ แล้วนี่ถ้าเราเดินย้อนทางกลับขึ้นไป เส้นเดียวกับที่เราลงมานี่ เราจะพบกับถนนพระศิวะ ตำแหน่งกึ่งกลางที่เราอำลาจากจักราชและราชินีเมยานี้ไหมนี่สมมุติเราจะย้อนกลับไปมรกตนครอีก เราจะย้อนกลับได้ไหม?”

สแตนลีย์ร้องถามขึ้น

“ผมเกรงว่าเราจะทำไม่ได้ มันอาจมีขุนเขาอีกนับหลายร้อยลูกโผล่ขึ้นมาปิดบังขวางหน้าของเราไว้ ขณะที่เราเดินทางมานั้น จักราช หรือมิฉะนั้นก็สวรรค์เบื้องบนได้เปิดทางให้เราออกมาจากเมืองลับแล แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า ถ้าเราใช้เส้นทางเดิม เราจะกลับไปถึงตำแหน่งนั้นได้ในเวลาเท่าเดิม มัน

อาจได้เหมือนกัน แต่อาจเป็นเวลาถึง 7 วัน หรือหนึ่งเดือนก็ได้ ใครจะรู้ ผมว่าคุณเลิกคิดอะไรได้แล้ว อ้อ! เอาวิทยุรับส่งประจำตัวของทกคนขึ้นมาตรวจสอบสภาพเครื่องด้วย ว่ามันเริ่มรับส่งได้แล้วหรือยังสำหรับวิทยุมือถือ”

ทั้งฝ่ายอเมริกันและฝ่ายของเชษฐา งัดเอาวิทยุประจำตัวของแต่ละคนที่เก็บไว้ในเครื่องหลังโดยไม่ได้สนใจอีกเลยนับตั้งแต่เหยียบย่างเข้าสู่มรกตนครขึ้นมาเปิดเพื่อทดสอบแบตเตอรี่ และการรับคลื่น

ความมหัศจรรย์ก็พลันเกิดขึ้นอีกครั้งทกเครื่องของทั้งสองฝ่ายที่บอดสนิทราวกับไม่มีแบตเตอรี่นั้น ส่งเสียงสัญญาณของคลื่นอากาศขึ้นในทันที อเมริกันทุกคนแทบกระโดดตัวลอย ฮูเรกันขึ้นลั่นไปหมด

รพินทร์ตรวจเช็กข่ายและพลังรับส่งของฝ่ายเชษฐาโดยการช่วยเหลือเข้ามาตรวจดูด้วยของคี๊ธ ชั่วไม่นานก็สามารถจะปรับคลื่นความถี่ในการรับส่งให้เข้ามาอย่ในข่ายเดียวกัน เพราะสภาพของตัวเครื่องรับส่งมือถือ แม้จะไม่ใช่ยี่ห้อเดียวกัน ก็มีส่วนของข่ายความถี่คลื่นอันสามารถสแกนปรับให้รับส่งซึ่งกันและกันได้อย่างไม่ยากเย็นอะไรเลย

เขาสั่งให้ทุกคนพัก และรับประทานอาหารเที่ยงวันกันยังตำแหน่งใต้ต้นสนภูเขาอันร่มรื่น ในขณะนี้เองภาษาของใครของมัน แต่ต่างฝ่ายต่างพดกันแล้วฝ่ายตรงข้ามสามารถเข้าใจได้ ก็กลับคืนมาเป็นสภาพเดิมหมดทุกอย่าง พวกอเมริกันฟังภาษากะเหรี่ยงของคะหยิ่น หรืออูถะพะโต้ไม่รู้เรื่องเลย ต้องมีล่ามแปลตามเดิม ทั้งๆ ที่ในมรกตนคร ระหว่างอเมริกันกับ

พวกลูกหาบหรือพรานพื้นเมืองทั้งหลาย สามารถพูดจากันได้เหมือนภาษาเดียวกันอย่างไม่มีอะไรเป็นอุปสรรคแม้แต่น้อย และแม้ฝ่ายเชษฐาจะพูดกับพวกอเมริกันเหล่านั้น ก็ใช้ภาษาไทยของตน แต่มาบัดนี้ เดี๋ยวนี้ฝ่ายเชษฐาต้องใช้ภาษาอเมริกันแล้ว ถ้าหากจะทำความเข้าใจให้ถ่องแท้กับพวกนั้น

"นี่เราฝันกันไปหรือเปล่าหนอ?"

สแตนลีย์ฝืนยิ้ม หันมาพูดกับเชษฐาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกได้ถูก

"ก็คิดเสียว่าเราฝันไปก็แล้วกัน"

"ทุกสิ่งทุกอย่างในมรกตนคร หรือแม้ครั้งสุดท้าย ทุกคำพูด ทุกอิริยาบถท่าทีของจักราช และราชินีเมยานียังติดตาและเสียงของพระองค์ก็ยังแว่วอยู่ในโสตประสาทในขณะนี้ แต่เดี๋ยวนี้มันเหมือนกับว่าเราได้ตื่นฟื้นขึ้นจากความฝันงั้นแหละ"

เบลเอ่ยขึ้น แล้วหันมาถามคริสว่า

"เธอคิดยังไง คริส?"

แม่ผมทองสั่นศีรษะช้าๆ ยิ้มให้ขรึมๆ

"ครูรพินทร์บอกกับพวกเราแล้วไม่ใช่หรือว่า บัดนี้เราได้ล่วงพ้นออกมาจากแผ่นดินประหลาดนั้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจึงเป็นเหมือนกับว่าเราได้ฝันไป ฉันขอคำมั่นสัญญาจากอาจารย์และพวกเราทุกคนอีกครั้ง"

ประโยคหลัง หล่อนหันไปพูดน้ำเสียงเคร่งจริงจังกับสแตนลีย์

"อะไรหรือคริส?"

"เราจะไม่ลืมในสิ่งที่เราได้พบเห็นทุกอย่าง แต่เราจะไม่

พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น อย่างที่เราตกลงกันไว้ก่อนแล้ว โดยเฉพาะนครประหลาดในความลี้ลับ และซากเครื่องตก”

สแตนลีย์หันไปทางยอดขนเขาอันถกปกคลมอย่ด้วยม่านหมอกนั้นอีกครั้ง ถอนใจเฮือก รับออกมาด้วยเสียงห้าวต่ำของเขาว่า

“แน่นอน มันไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับเราเลย ในการที่จะไปเล่านิทานให้ใครฟัง ทั้งที่เราประสบพบเห็นมานั้นเป็นเรื่องจริงทั้งหมด”

“นั่นเป็นความคิดที่ดีที่สดแล้ว สำหรับพวกคณ!”

ไชยยันต์และอนุชา บอกกับพวกนั้น

“เราหลุดออกมาจากดินแดนประหลาดนั้นแล้ว เธอยังมีความคิดอยู่เหมือนเดิมหรือเปล่า คริส?”

สแตนลีย์หันไปถามแม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ผู้บัดนี้กลายสภาพเป็นผู้สงบเสงี่ยมที่สุด

“ฉันหลดพ้นออกจากแดนสนธยานั้นแล้วค่ะอาจารย์ แต่จะไม่มีวันหลุดพ้นจากคำสั่งสอนขององค์จักราชเลย และปณิธานของฉันที่เคยตั้งมั่นไว้เช่นไร ก็จะยังคงเป็นไปเช่นนั้น ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้”

ระยะเวลาระหว่างการพักรับประทานอาหารกันเพียงเพื่อรองท้อง และพักชั่วระยะสั้นๆ นี้ รพินทร์ขอร้องให้คี๊ธเอาวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ออกมาตรวจทดลองดูอีกครั้ง แต่ปรากฏว่ามันยังคงไม่ทำงานอยู่เช่นเดิม ต่างกับวิทยุมือถือเล็กๆ ที่มีติดตัวกันอยู่

“ฉันบอกนายกับทุกคนแล้วว่ามันพังไปแล้ว ไม่รู้จะขนมาทำไมให้หนักเปล่าๆ”

คี๊ธบ่นอ้อยี้ เตะวิทยชั้นเลิศนั้นโครมเข้าให้ แต่รพินทร์บอกยิ้มๆ อย่างมั่นใจว่า

“มันไม่เสียหรอก คี๊ธ ฉันเชื่อแน่ว่ามันจะต้องทำงานได้อีกครั้ง ขอให้เราพ้นรัศมีจากที่นี่ออกไปให้ห่างหน่อยเท่านั้น ถ้านายทิ้งมันไปเสียนายก็โง่ตายห่า ระยะทางที่ฉันจะนำพวกนายกลับออกไปในคราวนี้ มันจะเป็นระยะที่ย่นหนทางมากทีเดียว ผิดกับเมื่อขามานัก จักราชทำแผนที่ให้แนวทางเดินแก่ฉันแล้ว และเชื่อด้วยว่าตลอดระยะเวลาที่เราเดินทางอยู่นี้ พระองค์ก็คงเข้าสมาธิเพื่อเปิดทางให้แก่พวกเรา เพื่อต่างฝ่ายต่างจะได้กลับถึงบ้านโดยเร็วที่สุด”

“คุณเชื่อเช่นนั้นหรือ?” สแตนลีย์ถามขึ้นอย่างตื่นเต้น

“สังหรณ์หรือประสาทสัมผัสของผมไม่เคยผิดหรอกครับเอาละ เราจะไม่ยอมเสียเวลาเลยแม้แต่น้อย พอกินอาหารกันเสร็จแล้ว เราจะออกเดินทางต่อทันที!”

ตลอดระยะเวลาอีกครึ่งวันที่เหลือ คณะต่างเดินทางในลักษณะเดินบ่ายหน้าลงเขา หรือลงจากที่ราบสูง ต่างระดับต่างชั้นกันมาทกระยะ แต่ไม่มีเส้นทางใดที่จะต้องถึงกับปีนป่ายกันลงไปเลย เพราะหนทางที่รพินทร์นำบ่ายหน้าไปนั้น อย่างชันมากที่สุดก็เทเอียงลาดประมาณ 45 องศาเท่านั้น พื้นภูมิประเทศเป็นหญ้านุ่มและสนภูเขานานาพันธุ์ ขึ้นแวดล้อมบดบังไว้รอบ

ด้าน บางมุม ที่ป่าสนเหล่านั้นบางตาไป ก็จะแลเห็นทิวเขาล้อมรอบทิศไปหมด ตัดกับหมู่เมฆที่ลอยอยู่เตี้ยๆ และส่วนมากมักจะลอยต่ำกว่าระดับยอดเขาสูงๆ ต่ำๆ ที่มองเห็น

แม้จะเป็นกองคาราวานของคนหมู่มากถึง 36 ชีวิต แต่ทว่า แต่ละคนก็พากันเดินไปอย่างเงียบเชียบสงบที่สุด ท่ามกลางบรรยากาศอันสงบ รพินทร์นั้น เดินร่วมอยู่คณะเจ้านายเก่าและเจ้านายใหม่ของเขาทั้งสองคณะ โดยไม่ได้แยกตัวออกไปเดินนำหน้าเหมือนเช่นเคยทุกครั้ง คงปล่อยหน้าที่ในการนำทางให้แก่บุญคำและหนานอิน อันเดินอยู่คู่กัน นานๆ ครั้ง เมื่อเกิดอาการลังเล ทั้งบุญคำและหนานอิน ก็เหลียวกลับมองดูคณะเจ้านายทั้งหมดอีกครั้ง ถ้ายังอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก จอมพรานก็จะใช้วิธีชี้มือกำหนดทิศทางให้ ซึ่งทั้งสองก็เข้าใจในอาการตีมือเป็นสัญญาณของเขาเป็นอย่างดี และถ้าเวลาใดที่ทั้งสองเดินรุดหน้านำห่างไกลออกไป ก็จะถามกลับมาโดยทางวิทยุมือถือ ซึ่งทั้งบุญคำและหนานอินมีกันอย่คนละเครื่องที่ได้รับมอบหมายไว้ให้ เครื่องของบุญคำเป็นเครื่องของฝ่ายอเมริกัน ส่วนเครื่องของหนานอินเป็นเครื่องของเชษฐา

“ชะโตงเตง เอยว่า ชะต่องแต่ง หนทางมันสองแพร่ง เราจะไปทางไหนดี...เฮ้ย!”

บางเวลา เสียงตาเฒ่าบุญคำร้องเป็นเพลงทะลึ่งๆ ของแก ดังออกมาจากลำโพงวิทยของรพินทร์ ซึ่งทำให้ดารินเดินเคียงอยู่ใกล้ๆ สามีของหล่อน และคณะฝ่ายไทยทั้งหมด พากันหัวเราะออกมาได้ เสียงพูดเป็นทำนองของแก แทนความหมายถามมายังพรานใหญ่นั่นเอง

รพินทร์หัวเราะหึๆ ระหว่างที่ทุกคนปล่อยก๊ากออกมาได้เป็นครั้งแรก เขายกวิทยุในมือขึ้นกรอกคำสั่งลงไป

“ม่งตะวันตกตลอด จนกว่าตะวันจะลับสันเขาสำหรับวันนี้ ไม่ต้องแยกซ้าย หรือว่าแยกขวาอะไรทั้งนั้น”

“ข้างหน้าบุญคำนี้มีเหวอยู่ บ่อเบ้อเร่อเล้ย นายจะให้เดินตรงลงเหวด้วยหรือยังไง” เสียงแกถามมาอีก

“ไม่มีเหวบนพื้นที่ราบสูงหรอก นั่นคือ หลุมอุกกาบาต เป้าหมายแรกของเรา ถ้าไม่รู้จักเดินอ้อมจะไต่ลงหลุมอุกกาบาตให้กลิ้งลงไปคอหักก็ตามใจ อย่าแกล้งโง่ถามมาให้เสียเวลาเลยตาคำ!”

“ตึ๊กลง! ไอ้คำก๊ะพี่อินจะเดินอ้อมออกซ้ายมือนี่ก่อนนะ พอพ้นหลุมแล้วค่อยมุ่งตะวันตกต่อไป ว่าแต่นายเถอะขึ้นมาเดินนำดีกว่าน่า ไปเดินรวมกลุ่มอยู่กับพวกเจ้านายเขาทำไม”

“ดูแกเกี่ยงผมซิครับ”

รพินทร์หันมาบอกดารินกับเจ้านายของเขาทุกคน อันทำให้ทั้งหมดของฝ่ายเชษฐาหัวเราะขึ้นอีก ทำให้เกิดอาการครึกครื้นกันขึ้นเล็กๆ น้อยๆ ภายหลังจากเดินเงียบขรึมกันมาเป็นเวลาช้านาน ดารินยกวิทยุของหล่อนขึ้นกดคีย์

“บุญคำ?”

“คะรับ นายหญิง”

“ตอนนี้พรานใหญ่เขาเดินสับญคำไม่ได้แล้ว จึงไม่ได้ขึ้นไปเดินนำอยู่ข้างหน้าเหมือนเคย เพราะฉะนั้นบุญคำกับลุงอินนำหน้าไปก็แล้วกัน และอย่าให้ห่างจากรัศมีสายตาของพวกเราด้านหลังนัก โดยเฉพาะตอนมีมุมเนินบัง”

“เสร็จ! นายกู อีเที่ยวขากลับนี่หมดแรงซะแล้ว แต่ก็น่าเห็นใจ...”

เสียงตาคำบ่นอบอิบมาโดยเจตนาจะให้ทกคนได้ยิน เชิงกระเซ้าเย้าแหย่เจ้านายของตัวเอง รพินทร์จุ๊ปากจิ๊กจั๊กขยับจะเร่งฝีเท้าขึ้นไปเตะแกเสียสักป้าบ แต่ดารินคว้าแขนไว้ หัวเราะ

“อย่าไปยุ่งอะไรกับตาคำเลยน่า รพินทร์ คุณเดินพร้อมๆ กัน เป็นหมู่กับพวกเราทุกคนนี่แหละ และนี่เป็นครั้งแรกนะ ที่คุณยอมเดินไปพร้อมๆ กับพวกเราทั้งหมดโดยไม่จ้ำอ้าวแบบตามควายหายเหมือนเช่นทุกครั้ง ฉันอยากจะให้คุณอยู่ใกล้ๆ พวกเราทุกคนอย่างนี้ ถ้าคุณเดินนำหน้า ฉันและพวกเราทุกคนก็เดินตามไม่ทันอยู่นั่นเองจนกว่าคุณจะหยุดรอ”

“อีตาคำนี่แกซนจริงนะ ถ้าไม่มีแกเสียคนเดียว พวกเราคงจะเหงากันแย่ และก็เหงากันมาตลอดทั้งวันแล้วสำหรับวันนี้”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้น ภายหลังจากสอบซักถามความเอาจากเชษฐา และอดีตทตทหารบกอธิบายให้ฟังอย่างละเอียดว่ามีการโต้ตอบกันอย่างไรระหว่าง บุญคำ-รพินทร์ และดาริน

“ให้ตายเถอะ แม้เราจะเดินร่วมหมู่กันมาเป็นจำนวนมากถึงขนาดนี้ มันก็เป็นการเดินที่เศร้าๆ เงียบเหงาอย่างไรบอกไม่ถูก มันดูเปลี่ยวๆ ใจอย่างไรชอบกล ทั้งๆ ที่เราน่าจะร่าเริงกันที่สุดในเที่ยวขากลับ”

เสียงคี๊ธบ่นออกมาเบาๆ พร้อมกับถอนใจเฮือก

“ก็ทุกคนเอาแต่เดินอย่างเดียว ไม่เห็นมีใครคุยอะไรกันมั่งเลย แม้กระทั่งสองสามีภรรยาที่เพิ่งจะแต่งงานกันนั่น!”

เบลเอ่ยออกมาในเชิงบ่น หล่อนเองก็รู้สึกเหงาอย่างไร

บอกไม่ถูก สองสามครั้งหันไปพูดกับเชิดวุธหรือคริส ทั้งสองก็ได้แต่พูดคำตอบคำ ทุกคนทอดสายตาไปข้างหน้าและเดินกันอย่างนักเดินป่า หรือนักไต่เขาอาชีพ โดยไม่ยอมล่าช้าเสียเวลาเลย

“ทำอะไรสักอย่างซิ เบล ที่เธอคิดว่าจะทำให้พวกเรามีความรู้สึกที่รื่นเริงขึ้นได้”

ดารินส่งภาษาบอกมายิ้มๆ

เบลป้องปากร้องตะโกนดังๆ ออกมาครั้งหนึ่ง เสียงของหล่อนดังสะท้อนก้อง กังวานกลับไปกลับมาในระหว่างเนินเขาล้อมรอบ พรรคพวกที่เดินอยู่ด้วยกัน และพวกลูกหาบ พอจะเข้าใจว่าเบลแกล้งตะโกนเล่น เหมือนจะลองเสียงว่ามันจะมีอาการก้องสะท้อนเช่นไร แต่บุญคำกับหนานอินผู้เดินอ้อมหลุมอุกกาบาตอยู่ในขณะนี้ เหลียวกลับมามอง แล้วส่งเสียงถามทางวิทยุของแกก็ดังมายังเครื่องรับของรพินทร์ที่เปิดรับฟังอยู่

“ใคร? ใครตะโกนเรียกหาเทวดา!”

“ไม่มีใครตะโกนเรียกเทวดาหรอก ลุงคำ แหม่มเบลแกล้งร้องตะโกนให้มีเสียงดังขึ้นเล่นๆ งั้นแหละ แกเหงาแก”

เชิดวุธตอบไปทางวิทยุ

“เหงาทำไม? ทำไมต้องเหงา? บอกแหม่มเบล ถ้าเหงาก็มาเดินก๊ะไอ้คำได้ นายทหารเชิดวุธก็ไม่น่าจะทำให้แหม่มเบลเหงา เวลาแกเหงาก็เอานิ้วจี้สีข้างให้แกหัวเราะไว้เรื่อยๆ จี้ให้ถูกสีข้างนะอย่าให้ถูกที่อื่น เดี๋ยวพวกพ้องเขาจะหาว่านายทหารทำอนาจารต่อหน้าธารกำนัล”

เสียงตาคำตอบมา เชิดวุธหัวเราะก๊ากออกมาได้เป็นครั้ง

แรกเช่นกัน เบลทำหน้าตื่นเพราะเสียงจากวิทยุ หล่อนจับกระแสคำพูดไม่ทัน ฟังไม่เข้าใจแจ่มชัดนัก แต่เมื่อถามเชิดวุธ นายทหารหน่มก็ไม่ตอบอะไร

ความเงียบ ก็เข้ามาปกคลุมอีก พร้อม ๆ กับแสงตะวันที่เริ่มอ่อนจางลงเป็นลำดับ ท่ามกลางขุนเขาและทุ่งหญ้าอันเขียวขจีและอ่อนนุ่มอันแวดล้อมอยู่รอบตัว...

ค่ำนั้นรพินทร์สั่งวางแค้มป์ยังบริเวณป่าสนในระหว่างหุบเขา ต่ำจากหลุมอุกกาบาตลงมาประมาณ 2 กิโลเมตร นอกจากนกบางพันธุ์และกวางขนยาวบางชนิดแล้ว ทั้งคณะที่เดินทางมาตลอดครึ่งวันนี้ ไม่ได้พบปะสัตว์ชนิดใดเลยทั้งสิ้น และสัญชาตญาณ'ล่า'ของทุกคนก็ดูเหมือนจะเหือดหายไปจากจิตใจหมดสิ้นแล้ว แม้แต่พวกพรานพื้นเมืองเอง ยิ่งประกอบกับเสบียงอาหารที่ได้รับมาอย่างพรักพร้อมเช่นนี้ ก็ยิ่งทำให้ไม่มีใครคิดที่จะยิงสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้น นอกจากเดินไปพลาง ก็ชมธรรมชาติของขุนเขาลำเนาไพรไปพลางเท่านั้น

หลังอาหารที่รับประทานร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่เสร็จสิ้นลง ก็มืดสนิทพอดี รพินทร์สั่งให้ก่อกองไฟตามปกติไว้ทั้งสามด้าน และในระหว่างที่พวกเขา กับฝ่ายอเมริกันนั่งสูบบุหรี่ผิงไฟสนทนากันก่อนเข้านอนนั้น ก็สังเกตเห็นคริสติน่าแยกตัวออกไปก่อกองไฟเล็ก ๆ ขึ้นกองหนึ่ง ห่างจากกลุ่มของพรรคพวกทุกคนออกไปประมาณ 15 เมตร ภายใต้ต้นสนภูเขา อันเป็นบริเวณที่ราบเรียบตำแหน่งหนึ่ง และนั่งขัดสมาธิ ทรงตัวตรงแน่วนิ่งไม่

ติงกายเหมือนท่อนไม้อยู่ตำแหน่งนั้น โดยไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มร่วมสนทนาด้วยใด ๆ ทั้งสิ้น

หลาย ๆ คน รู้ว่าหล่อนกำลังแสวงเข้าหาสิ่งใด แต่เบลและคี๊ธอาจไม่ทันคิด ทั้งสองหันไปมอง และทำท่าจะตะโกนเรียกทัก แต่เชิดวุธและสแตนลีย์คว้าแขนไว้ได้ทัน

“ปล่อยเขาตามสบาย ขณะนี้คริสกำลังอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่งแล้ว”

“แล้วนั่นเขาจะนั่งอย่อย่างนั้น ในท่านั้นตลอดคืนโดยแยกจากกลุ่มพวกเราออกไปตามลำพังอย่างนั้นหรือ”

เบลเอ่ยถามขึ้นด้วยสีหน้าตื่น ๆ

“อย่าห่วง หรือมีวิตกกังวลอะไรเลย เบล”

เชษฐาเป็นคนกล่าว ตอบขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลของเขา ขณะที่สายตาจับไปยังร่างอันนั่งนิ่งราวกับจะเป็นซากอันปราศจากวิญญาณ หน้ากองไฟเล็ก ๆ นั้น

“คริสปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของเธออย่างที่เคยถือปฏิบัติปล่อยให้เธอได้สงบจิตเข้าสมาธิเถิด เข้าใจว่าเมื่อถึงเวลานอนพัก เธอคงจะละจากสมาธิและมานอนร่วมกับพวกเราตามปกติ ขณะนี้เธอต้องการความสันโดษตามลำพัง และก็อยู่ไม่ห่างจากพวกเรานัก รัศมีมองเห็นกันอยู่แค่นี้”

โดยคำพูดของเชษฐาเช่นนั้นเอง ทำให้ทั้งคี๊ธ และเบลตลอดจนทุกคนสงบลงได้ ไม่มีใครคิดที่จะไปตอแยรบกวนอะไรแม่ผมทอง ซึ่งแยกไปนั่งสงบอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังในลักษณะเข้าฌาน ดารินบอกกับรพินทร์และทุกคนว่า

“ระหว่างที่เรายังนั่งคุยกันอยู่นี่ ก็ควรเหลือบ ๆ ไปทางคริส บ้างก็แล้วกัน เพื่อความไม่ประมาท เพราะไปนั่งอยู่ตามลำพังคนเดียวและห่างจากเราพอสมควร ฉวยพลาดพลั้งมีอะไรย่องเข้ามา เราจะสกัดกั้นกันไม่ทัน”

“วางใจเถิดครับคุณหญิง สมมุติว่าป่าแถบนี้จะมีเหลือบยุงหรือริ้นไร เจ้าแมลงพวกนั้นก็จะไม่เข้ามาแผ้วพานใด ๆ คริสได้เลย เพราะฉะนั้น ไม่ต้องไปคำนึงถึงสัตว์ร้ายอื่น ๆ ให้เสียเวลา”

รพินทร์บอกแล้วทำหน้าที่อธิบายทิศทางให้ฝ่ายนายจ้างอเมริกันของเขาทราบว่า เส้นทางเดินจะมุ่งไปยังทิศใด ๆ บ้างเพื่อให้ทราบล่วงหน้า

“ผมจะพยายามเอาพวกท่านทุกคนให้ออกพ้นรัศมีเทือกพระศิวะ และป่าดำให้เร็วที่สุด เดินกันมาเพียงแค่ครึ่งวันของวันนี้ เรายังอยู่ในรัศมีขอบเขตของเทือกพระศิวะอยู่”

สแตนลีย์ และคี๊ธ สอบถามอะไรเกี่ยวกับเส้นทางเขาจนกระทั่งเป็นที่พอใจ แล้วหันไปคุยร่วมกับเชษฐา อนชา และไชยยันต์ ถึงเรื่องอื่น ๆ สารพัดเรื่อง อันส่วนใหญ่เกี่ยวกับนครลับแล ที่ทุกคนเพิ่งจะเดินทางผละจากมา

ระหว่างนั้นดารินผู้นั่งอยู่บนขอนไม้ยาวท่อนเดียวกัน กับรพินทร์ ก็ถือโอกาสสนทนากับเขาเบา ๆ ตามลำพังสองต่อสอง โดยปล่อยให้บุคคลอื่น ๆ สนทนากันไป

“คุณเคยคิดแปลกใจอะไรอย่างฉันบ้างไหม?”

“เรื่องอะไรหรือครับ?”

“ตามปกติแล้ว แงซาย หรือจักราชเป็นคนที่มีสัจจะที่สุดคนหนึ่งไม่ใช่หรือ”

“แงซายเป็นคนรักษาสัจจะวาจาที่สดในทกเรื่อง ข้อนี้ผมยอมรับ”

เขาตอบ ทั้งสองคุยกันเองด้วยเสียงกระซิบ

“แล้วคุณจำได้ไหม ก่อนที่เราจะลาจากเขาในครั้งก่อนโน้น ฉันหมายถึงเมื่อมาครั้งก่อน เขาได้บอกอะไรกับพวกเราไว้?”

“มันมีหลายเรื่อง หลายอย่างเหลือเกิน ถ้าคุณหญิงหมายถึงอะไรโดยเฉพาะเจาะจงลงไป ก็ต้องเตือนระลึกผมหน่อยครับ”

“เขาบอกว่า ภายหลังจากที่พวกเราจากมรกตนครมาแล้วในครั้งนั้น เขาจะให้สถาปนิกสร้างอนุสาวรีย์ของพวกเราทุกคนไว้ โดยประดิษฐานไว้ตรงหน้าสนามชัย แม้กระทั่งบุญคำ จัน เกิด เสี่ยและคะหยิ่น ยกเว้นส่างปาคนเดียว ที่เขาขอตัวไว้เพื่ออยู่กับเขา”

รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง อย่างเพิ่งจะคิดขึ้นมาได้

“อ๋อ! ใช่ครับ เขาบอกพวกเราไว้เช่นนั้น”

“ฉันไม่ต้องการจะเห็นอนุสาวรีย์หรือภาพปั้นของตนเองที่หน้าสนามชัยนั่นหรอกนะ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้เราผ่านสนามชัยกันแทบจะทุกวัน แต่เรามองไม่เห็นอนุสาวรีย์หรือภาพปั้นของพวกเราคนใดเลย คุณสังเกตไหม?”

พรานใหญ่ยิ้มกว้างออกไปอีก เอาเข่ากระทบเข่าหญิงสาวเบา ๆ แล้วกระซิบบอกว่า

“โดยความจริง ผมเองก็ลืมไปเสียแล้วด้วยซ้ำครับในเรื่องนี้ และไม่ได้สนใจสังเกตอะไรเลย แต่แงซายเองนั่นแหละเป็นคนมาพูดเรื่องนี้กับผม ตอนที่เรามาถึงมรกตนครครั้งที่สองนี่...เขาบอกกับผมว่าในเรื่องนี้เขายังจดจำได้เสมอไม่เคยลืมเลย แต่โหรประจำราชสำนักได้ทักท้วงเขาไว้ว่าการสร้างอนุสาวรีย์นั้นหมายถึงเป็นที่ระลึกของบุคคลที่ล่วงลับหรือตายไปแล้ว แต่พวกเราทุกคนยังมีชีวิตอยู่ จึงยังไม่สมควรที่จะสร้างขึ้น และสาเหตุนี้เอง เขาจึงจำเป็นต้องระงับความคิดนี้เอาไว้ แต่คุณหญิงไม่สังเกตหรือครับ ว่าการที่เรากลับมายังมรกตนครครั้งนี้อีกครั้ง แงซายได้ให้จิตรกรมาวาดรูปพวกเราทุกคนโดยละเอียดเอาไว้หมด เฉพาะพวกเรานะครับ ไม่เกี่ยวข้องกับอเมริกันพวกนั้นคนใดเลย อายุของชาวมรกตนครจะยืนยาวกว่าพวกเรามากอย่างน้อยก็กว่าหนึ่งเท่าตัว ผมคิดเอาเองว่าสักวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า ที่พวกเราแก่ตายกันไปหมดแล้ว และตัวเขายังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิม เขาคงจะสร้างอนุสาวรีย์ของพวกเราทกคนไว้ที่สนามชัยอย่างไม่ต้องสงสัย และถ้าชาติหน้าพวกเราได้มีโอกาสย้อนกลับมาที่นี่อีก เราก็คงจะได้เห็นอนุสาวรีย์ภาพปั้นหรือแกะสลักของพวกเราแน่ๆ สำคัญว่าชาติหน้าคุณหญิงจะสามารถระลึกชาติได้เหมือนชาตินี้หรือไม่เท่านั้น...ทำไม? มีพวกเราคนไหนพูดเรื่องนี้กับคุณหญิงหรือครับ?”

ดารินสั่นศีรษะ ยิ้มออกมาขันๆ

“ไม่มีใครมานั่งสนใจ หรือจดจำอะไรได้อย่างฉันหรอก ไม่มีใครถาม มีแต่ฉันคิดอยู่คนเดียวเท่านั้น แต่เมื่อมาได้รับคำอธิบายจากคุณเช่นนี้ ฉันก็เข้าใจแล้ว และนี่ฉันก็แอบถามคุณ

ตามลำพังเท่านั้น ไม่เคยพูดกับพวกเราคนไหนทั้งสิ้น เอาละพวกเราดูเหมือนเตรียมท่าจะนอนพักกันแล้ว คุณไปตามคริสกลับเข้ามาเถิด”

“ตกลงครับ ผมจะไปตามให้ แต่ขอเรียนให้คุณหญิงทราบล่วงหน้าเสียก่อนสักอย่างหนึ่ง”

“อะไรคะ?”

“ขณะนี้ เราอยู่ท่ามกลางป่าดงพงไพรอีกครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อถึงเวลานอน คุณหญิงอย่ามัวกังวล ผมไปนอนอยู่ที่ไหนอย่างไร หรือลุกขึ้นไปทำอะไรบ้าง หน้าที่พรานนำทางที่จะต้องรับผิดชอบต่อทุกชีวิตของเจ้านายผมทั้งหมดยังไม่หมดสิ้น ถึงเวลานอน คุณหญิงก็นอนรวมกับพวกพี่ๆ ทั้งหลายเหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติมาก็แล้วกัน กลุ่มนายจ้างทั้งหมด จะนอนกันอยู่ใจกลางวงล้อมของพวกผม และพวกลูกหาบทั้งหลาย เรายังประมาทอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น จนกว่าจะถึงบ้านแน่นอนแล้ว”

ดารินพยักหน้าลงอย่างว่าง่าย ประกายตาที่แลจับมายังเขา ฉ่ำไปด้วยแววแห่งความชื่นชมสนิทเสน่หา

“ตกลงค่ะ รพินทร์ ฉันเข้าใจคุณและภาระหน้าที่สำคัญของคุณเสมอ และคุณก็คงทราบอยู่แล้วว่าฉันไม่สำออย หรืออเซาะนักหรอก”

“ชื่นใจ คุณหญิงไม่ทำความลำบากใจให้ผมเลย อย่างนี้ซิครับ ถึงจะเรียกว่า คุณหญิงดาริน วราฤทธิ์”

“ดาริน ไพรวัลย์จ้ะ”

หล่อนท้วง

“เอาไว้ให้ถูกต้องตามกฎหมายเสียก่อนดีกว่าครับ ตอนนี้

อยากจะให้เป็น‘วราฤทธิ์’ไปก่อน ขอรับรองว่าคุณหญิงมีโอกาสได้ใช้นามสกุลเปิ่นๆ ของผมแน่”

พูดแผ่วเบาได้ยินกันเพียงสองคนจบประโยคแค่นั้น เขาก็ลุกขึ้นยืน บอกกับทุกคนว่า

“เตรียมพักได้แล้วครับ พรุ่งนี้ และวันต่อๆไป เรายังจะต้องเดินกันหนักนัก ถึงแม้ว่าอาจสบายกว่าขามาก็ตาม อ้อ! ผมจะไปตามคริสเอง”

ว่าแล้ว จอมพรานก็เดินผละจากคณะที่นั่งผิงไฟกันอยู่ เดินด้วยฝีเท้าเบากริบตรงไปยังคริสติน่า ผู้นั่งเข้าสมาธินิ่งอยู่ **เขามาหยุดยืนอยู่เบื้องหลังของหล่อน คริสยังคงนั่ง** เฉยเหมือนไม่สำเหนียกว่ามีใครมายืนอยู่ชิดตัว ด้านซ้ายข้างๆ กายของหล่อน เอ็ม 16 ประจำมือ วางราบอยู่บนพื้น รพินทร์ค่อยๆ ก้มลงไปหยิบปืนประจำตัวของหล่อนขึ้นมาถือไว้อย่างเงียบเชียบ แม่ผมทองก็ยังไม่ติงกาย เขาปลดแม็กกาซีนปืนออกมาอย่างแผ่วเบา

ในแม็กฯ นั้นว่างเปล่า ไม่ได้มีกระสุนบรรจุอยู่เลยแม้แต่สักนัดเดียว ขยับลูกเลื่อนดูในรังเพลิงก็พบว่ามันว่างเปล่าเช่นกัน!

หัวคิ้วเขาขมวดเข้าหากันนิดหนึ่งอย่างพิศวง นี่แปลว่าตลอดครึ่งวันของวันนี้หล่อนเดินทางมาพร้อมกับคณะ หล่อนสะพายปืนเปล่าปราศจากกระสุนเช่นนั้นหรือ

ก้าวล้ำไปทางเบื้องหน้าหล่อนอีกก้าวหนึ่ง จึงเห็นได้ถนัดว่า คริสนั่งในลักษณะขัดสมาธิเพชร ฝ่ามือขวาแบซ้อนอยู่บน

ฝ่ามือซ้าย และวางอยู่บนตัก แสงไฟที่ก่อไว้เบื้องหน้า สาดจับใบหน้าของหล่อน แลดูเหมือนนักบุญ ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท

และในทันทีนั้น ทั้งๆ ที่ดวงตาทั้งคู่ยังพริ้มปิดสนิท และมิได้ขยับกายอันแน่วนิ่งประดุจท่อนหินนั้นเลย เสียงแผ่วเบา ก็ดังออกมาจากริมฝีปากของหล่อนว่า

"ครูจะมาเตือนให้ฉัน กลับเข้าไปนอนใช่ไหม?"

"ใช่!..."

เขาตอบเสียงเบานุ่ม

"...ว่าแต่นี่แนะ คริส ปืนของคุณไม่มีกระสนบรรจอยู่เลยสักนัด"

"ก็ฉันไม่ได้บรรจุไว้เลย มันก็ไม่ควรจะมี"

"คุณสะพายปืนเปล่าติดตัวมาตลอด ไม่เคยบรรจุกระสุนเลย ตั้งแต่อยู่ในมรกตนครแล้ว"

"ใช่"

"มันหมายความว่ายังไงนี่ ขณะนี้เรากำลังอยู่กันกลางป่านะ"

"จะกลางป่า กลางเมือง หรือที่ไหน มันก็เหมือนกันนั่นแหละ ฉันหมดภาระในการที่จะต้องใช้อาวุธแล้ว ไม่ว่าจะด้านใดทั้งสิ้น ทุกสภาวะ"

"เอาละ ผมเข้าใจคุณ ว่าคุณละแล้วในเรื่องเข่นฆ่าทำลายหรือป้องกันตัวด้วยอาวุธ ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว คุณสะพายมาทำไมให้หนัก ควรจะมอบส่งให้แก่พวกลูกหาบ หรือมัดรวมเก็บไว้กับสัมภาระส่วนกลางเสีย และคุณเดินมาตัวเปล่ามือเปล่า จะไม่สบายกว่าหรือ"

“ฉันไม่ต้องการมอบภาระนี้ไปให้แก่ใคร อดีตมันเป็นปืนของฉัน ฉันก็จะต้องรับภาระสะพายมันมาด้วย ถ้ามอบส่งให้พวกลูกหาบ อย่างน้อย มันก็เพิ่มน้ำหนักให้แก่เขา อีกประการหนึ่ง ฉันไม่ต้องการที่จะให้ใครมองฉันผิดปกติ ผิดสังเกตไป จึงต้องให้มันอยู่กับฉันตามปกติตลอดเวลา”

“ไม่มีอาวุธใดๆติดตัวคุณอยู่ในขณะนี้เลยสักอย่างเดียว?”

“ไม่! แม้แต่ปืนสั้นสักกระบอก หรือมีดสักเล่ม นอกจากกรรไกรตัดเล็บเท่านั้น และขอความกรุณาอย่าได้บอกให้ใครรู้เป็นอันขาด ว่าปืนของฉันขณะนี้ มันเป็นเพียงเศษโลหะท่อนหนึ่งฉันจำเป็นจะต้องถือติดมืออยู่ให้พวกเขาเห็นเท่านั้น”

“สมมุติ เกิดเหตุร้าย...”

“ก็ให้มันเกิดไป ฉันไม่จำเป็นต้องมีอะไรไว้ต่อสู้หรือป้องกันตัวเองทั้งสิ้น”

“คุณอาจได้รับอันตรายได้นะ ที่มาคิดปลดอาวุธตัวเองกลางป่าลึกเช่นนี้”

“ถ้าได้รับอันตราย หรือแม้แต่ถึงแก่ชีวิต นั่นก็คือกรรมเก่าของฉันที่ติดตามมาทันในชาตินี้”

“คุณเข้าถึง สัจธรรม แล้วนะ”

“นั่นเป็นสิ่งที่ฉันเพียรพยายามไขว่คว้าแสวงหาอยู่ในขณะนี้ แต่รู้สึกว่ายังห่างไกลอยู่มาก ฉันจะต้องมีความมานะอดทนยิ่งกว่านี้”

“ผมขออนุโมทนาด้วย จากใจจริง ถ้าเช่นนั้น ปืนกระบอกนี้ผมขอเอาไว้นะ คุณไม่ต้องเป็นภาระสะพายหรือถือติดมืออยู่ให้หนักอีกแล้ว”

“กรุณาโปรดอย่าได้ทำสิ่งใดให้เป็นที่ผิดสังเกตอย่างที่ฉันได้ขอร้องไว้ ฉันไม่อยากตอบคำถามอันโง่เขลาของใครโดยการที่ตัวเองทำตัวให้เกิดเป็นปัญหาขึ้น คืนดุ้นโลหะที่มนุษย์สร้างขึ้นมาไว้เพื่อเข่นฆ่าทำลายกันดุ้นนั้นให้แก่ฉันเถิดค่ะ ครู”

“ตกลง ผมจะคืนให้คุณ แต่คุณก็ควรจะละจากสมาธิและกลับเข้าไปรวมกลุ่มพักผ่อนกับพวกเราได้แล้ว”

คริสลืมตาขึ้นช้าๆ ประกายตาสีฟ้าคู่นั้นใสกระจ่าง พร้อมกับลุกขึ้นยืน รพินทร์ส่งมือไปให้ แต่หล่อนไม่จำเป็นต้องอาศัยมือที่ยื่นส่งไปให้ของเขา เพียงแต่เอื้อมมือมาคว้าเอ็ม 16 ไปถือไว้ตามเดิมถอนใจยาวลึก พึมพำออกมา

“ปลอดโปร่งสบายเหลือเกิน แม้จะเป็นระยะเวลาเพียงสั้นๆ ก็ตาม ไปค่ะ เรากลับเข้าแค้มป์ได้แล้ว”

คืนนั้น ทุกคนทั้งฝ่ายอเมริกันและฝ่ายไทย รวมแล้ว 9 คน นอนเรียงรายกันอยู่เป็นกลุ่มระหว่างกองไฟขนาบทั้งสองด้าน เพื่ออาศัยไออุ่น โดยเฉพาะสามสาว ดาริน คริสและเบลเข้ามานอนเบียดอยู่ใกล้ชิดกัน โดยมีดารินนอนอยู่ตรงกลางเพื่อสนทนากับเพื่อนสาวอเมริกันทั้งสองก่อนที่จะพากันหลับไป ยกเว้นรพินทร์คนเดียว ที่ไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มกับเจ้านายทั้งสองคณะ

เขาเดินตรวจตราดูแลรอบๆ บริเวณอันเป็นที่พักนอนของพวกพรานพื้นเมือง และลูกหาบ 26 คน จนแน่ใจว่าเหมาะสมถูกต้อง พอจะไว้วางใจต่อสถานการณ์ได้แล้ว ก็เรียกบุญคำ

คะหยิ่นและหนานอินมาปรึกษาหารือในแผนเดินทางวันรุ่งขึ้น อีกครู่เดียวก็สั่งให้คนเหล่านั้นเข้านอน

“ทกคนนอนได้ทั้งหมด ไม่ต้องมีเวรยาม แต่ขอให้นอนหูไวหน่อยก็แล้วกัน และถ้าใครตื่นขึ้นมา เห็นกองไฟกองใหญ่นั่นมอด ก็ช่วยสุมให้มันลุกไว้เป็นไฟรุ่ง”

เขาสั่งเป็นประโยคสุดท้าย แล้วตนเองก็เลือกหาชัยภูมิบริเวณใกล้เคียงกับพวกลูกหาบทั้งหลาย เอนกายลงนอนในสภาพปกติ อย่างที่เคยปฏิบัติเป็นประจำของเขา

รัสีกปลอดโปร่งใจ ที่ไม่ได้มีฝ่ายอเมริกัน หรือฝ่ายของเชษฐาเรียกร้องเชิญชวนให้เข้าไปนอนรวมกลุ่มอยู่ด้วย ซึ่งเข้าใจว่าดารินคงจะทำหน้าที่อธิบายให้ทุกคนทราบในสิ่งที่เขาสั่งหล่อนไว้

เช้าวันรุ่งขึ้น ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปอย่างสงบเรียบร้อยทุกประการ ทุกคนรับประทานอาหารมื้อแรก และเริ่มออกเดินทางแต่เช้าตรู่ บุญคำและหนานอิน คงทำหน้าที่นำไปเบื้องหน้าตามคำสั่งของเขา และทิศทางที่นัดหมายเอาไว้ให้ทราบคร่าว ๆ แล้วเหมือนอย่างเคย

หนทาง ทุกคนตระหนักดีว่าเป็นการเดินจากที่สูงลงมาเป็นลำดับ แม้ว่าบางขณะจะรู้สึกว่าเดินอยู่บนพื้นที่อันเป็นทุ่งหญ้าโล่ง สลับละเมาะในสภาพเหมือนพื้นราบนานนับเป็นชั่ว-โมง ๆ ก่อนจะหักไหล่เนินเดินบ่ายหน้าลงต่ำอีก แสดงว่าแต่ละตำแหน่งที่เดินกันมานั้น ล้วนอยู่บนยอดเขาที่กว้างใหญ่ซึ่งมองแล้วแทบไม่ทราบเลย และได้ลดระดับต่ำลงมาทุกขณะ ค่ำลง

ที่ไหน หาชัยภูมิพักนอนได้เหมาะ รพินทร์ก็สั่งให้หยุดพัก และพอรุ่งขึ้นก็สั่งให้เดินต่ออย่างบากบั่น

สภาวะการเดินอย่างหนัก ได้มาถึงอีกครั้งหนึ่งแล้ว ทุกคนรุดหน้าไปตามแนวทางที่พรานใหญ่กำหนด โดยบอกให้ทราบล่วงหน้าว่า เบนห่างออกจากภูเขานิลกาญจน์ไปทางด้านใต้ตลอดสามวันแรก ภูมิประเทศล้วนเป็นทุ่งหญ้านุ่ม และต้นสนภูเขาทั้งสิ้น รวมทั้งพืชพันธุ์ที่อาศัยขึ้นอยู่บนยอดเขาสูง ไม่ปรากฏร่องรอยของสัตว์ใหญ่อันตรายใด ๆแผ้วพานมาให้เห็นเลย นอกจากพวกกวางและนกนานาชนิด หลาก ๆ พันธุ์เท่านั้น

พอรุ่งเช้าของวันที่สี่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็เริ่มออกเดินนำลิ่วไปเบื้องหน้าแล้ว เหมือนจะเป็นการเร่งเวลาของทุกคนให้เพิ่มอัตราฝีเท้าขึ้นในตัว และพอตกสายทุกคนก็เริ่มผ่านภูมิ-ประเทศที่ผิดแผกไปจากเท่าที่เดินผ่านมาแล้วสามวันแรก เพราะเริ่มต้องปีนป่ายไปตามโขดหินของภูเขาซึ่งบางลูกก็มีพืชพันธุ์ขึ้นประปราย และบางลูกก็แทบจะเรียกได้ว่าเป็นภูเขาหินล้วน ๆ สภาพการเดินและปีนป่ายเข้ากันอย่างเหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจ เริ่มปรากฏขึ้นเหมือนเมื่อตอนขามา ทุกคนเหงื่อโชกท่วมกายและภูมิอากาศก็เริ่มระอุอ้าว แตกต่างไปจากระยะทางที่เดินมาแล้ว

"เรากำลังจะบ่ายหน้าตัดลงตะวันตกแล้ว!"

เสียงเขาพูดวิทยุ บอกทุกคนมา ขณะที่ขึ้นไปยืนเด่นรออยู่บนตะพักบริเวณหนึ่งของหน้าผาค่อนข้างสูงชัน

"ขณะนี้เราพ้นเขตของเทือกพระศิวะแล้วหรือยัง?"

เชษฐาวิทยุสอบถามขึ้นไป

“เราพ้นเขตเทือกพระศิวะมาตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วครับ ต่อไปนี้ อากาศในเวลากลางวันจะระออ้าวร้อนที่สด และกลางคืนก็จะหนาว ผมแน่ใจว่าอย่างช้าอีกไม่เกิน 3 วันเราจะเข้าถึงดงทึบแล้ว”

“รพินทร์!”

เสียงของดารินเรียกขึ้นไปอ่อยๆ ขณะนั้น หล่อนใช้มือหนึ่งเกาะแง่หินอีกมือหนึ่งเช็ดเหงื่ออันเกาะพราวอยู่บนหน้าผาก

“ครับผม”

“คุณเริ่มทารุณกับพวกเราทั้งหมดอีกแล้วนะ ขึ้นไปนำอยู่ข้างหน้า แล้วก็เดินเร็วเหลือเกิน”

“เราต้องแข่งกับเวลาครับ คุณหญิง ถ้าดวงดาวทำองศาผิดมุมไปเมื่อไหร่ และระยะทางเรายังไม่บรรลุถึงตามจุดที่กำหนดไว้ หนทางมันจะยาวไกลออกไปมากทีเดียว ขอให้ทุกคนอดทนหน่อย ผมรับรองว่าจะต้องกลับถึงบ้านเร็วกว่ากำหนดมาก อย่างชนิดทุกคนจะต้องอัศจรรย์ใจทีเดียว!”

ทุกคนเงียบกริบ ไม่มีใครพูดอะไรอีก เพราะเบื้องบนรพินทร์เริ่มหันหลัง ออกปีนป่ายต่อ คริสผู้อยู่ในระดับที่สูงเหนือกว่าดาริน และเบลขึ้นไป ก้มลงมาพยักหน้ากับราชสกุลสาว แล้วส่งมือลงมาให้ ฉุดเอาดารินขึ้นไปก่อน ต่อมาจึงฉุดเบลเป็นคนที่สอง ทั้งสามสาวเดินเกาะกลุ่มกันตลอดเวลา โดยมีกลุ่มของพวกผู้ชายคอยระวังอยู่ด้านล่างในขณะปีนป่าย เสียงนายคี๊ธเริ่ม

สบถด่าอุบอิบอีก คี๊ธร้อนและเหนื่อยมากไม่ค่อยจะได้เบื้องหลังลงไป ก็เป็นกลุ่มของพวกพรานพื้นเมือง ที่คอยช่วยกันประคองสัมภาระที่พวกลูกหาบแบกหาม โดยส่งให้ทยอยขึ้นไปทีละคน

"เต็มกลืน เหมือนเมื่อขามาอีกแล้วโว้ย!"

เสียงคี๊ธพึมพำออกมากับเชิดวุธ และสแตนลีย์ ซึ่งแต่ละคนเหล่านั้น ก็ล้วนมีเหงื่อท่วมตัว พร้อมทั้งใบหน้าอันขาวเผือดด้วยความเหนื่อยและริมฝีปากแห้งผาก

ชั่วไม่นานต่อมา รพินทร์ก็สามารถนำให้ทกคนขึ้นมาเดินอยู่บนสันเขาอันแห้งแล้งไปด้วยก้อนหิน เบื้องล่างลงไปลิบ ๆ คือลำธารน้ำไหล ที่เลาะอ้อมตีนเขาอีกฟากหนึ่ง

"เราจะลงไปพักที่ธารน้ำข้างล่างที่เห็นอยู่ และนั่นคือเป้าหมายจุดต่อไปที่เรามุ่งหน้ามา"

เขาชี้บอกทุกคน ภายหลังจากที่ได้มายืนกันอยู่บนส่วนยอดบนสุดของสันเขาหินล้วน ๆ ลูกนั้น

"โอเค หาทางตัดลงได้แล้วรพินทร์ แต่บริเวณนี้มันชันเหลือเกิน พวกลูกหาบแบกของคงจะปีนตามเราลงไปไม่ไหวหรอก"

เชษฐาเป่าลมออกจากปาก แล้วออกคำสั่งมา

จอมพรานโบกมือกับทุกคน เป็นสัญญาณให้เดินต่อ ในขณะที่เขานำขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามสันเขาอันขรุขระไปด้วยโขดหินนั้น ทุกคนที่ตามหลังก็เริ่มเคลื่อนออกจากที่ตามหลังเขาไปในระยะเว้นห่างประมาณ 10 เมตร ต่างอ่อนระโหยโรยแรงกะปลก-กะเปลี้ยไปตาม ๆ กัน แม้แต่ อนุชา หรือหนานอิน ที่จัดว่าเป็น

นักเดินป่าไต่เขาชั้นหนึ่งมาก่อนแล้ว ทุกคนต่างทำหน้าที่คอยช่วยเหลือประคับประคองกันไป ทั้งฝ่ายเชษฐาและฝ่ายสแตนลีย์ คริสเหยียบหินร่วนในลักษณะกรวดลูกรัง ทำท่าจะเสียหลักล้มลงครั้งหนึ่ง แต่ดารินคว้าเอวไว้ได้ และเบลสะดุดก้อนหินหัวคะมำ มีอาการเหมือนจะหล่นร่วงลงไปจากสันเขาบริเวณทางเดินแคบ ๆ ในส่วนนั้น ทั้งดารินและคริส ก็ช่วยกันตะครุบตัวไว้อย่างหวุดหวิด จวนเจียน ชุลมุนกันอยู่ตรงบริเวณหมิ่นเหม่นั้น จนพวกผู้ชายอีกสองสามคนที่ตามหลังมาต้องเข้ามาช่วยฉุดดึงกันอย่างโกลาหล...

ก่อนตะวันลับสันเขาเล็กน้อย รพินทร์ก็นำคณะไต่ตัดทางลงมายังตีนเขาอีกฟากหนึ่งได้เรียบร้อย และสั่งให้หยุดพักกันอยู่ในระหว่างโขดหินริมธารน้ำตื้น ๆ ที่ไหลเลาะอยู่ยังบริเวณตีนเชิงนั้น เป็นการพักการเดินทางซึ่งเหลือเวลาอีกนานพอสมควรก่อนค่ำเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกเดินทางมา เพราะตลอดทั้งวันนี้ เป็นวันที่เดินกันด้วยความยากเย็นลำบากและเหน็ดเหนื่อยยิ่ง เนื่องจากต้องไต่เขากันอยู่ตลอดเวลา

ทุกคนมีโอกาส ได้อาบน้ำชำระกายให้สดชื่นเป็นครั้งแรก และเป็นอีกราตรีหนึ่งที่ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปอย่างราบคาบ ไม่มีสิ่งใดเข้ามารบกวนให้ต้องลุกพรวดพราดตื่นขึ้นอย่างตกอกตกใจกันกลางดึก ซึ่งเป็นภาวะการณ์ที่ผันเปลี่ยนไปจากเมื่อเที่ยวขามา ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ และรพินทร์ ไพรวัลย์ ยังแม่นยำต่อเป้าหมายการเดินทางของเขาเสมอไม่มีวันเปลี่ยนแปลง หรือเสื่อมสมรรถนะไปเลยแม้แต่นิดหนึ่ง

ตลอดระยะการเดินทางที่ผ่านมา ไม่มีเสียงปืนกระ-บอกใดจำเป็นจะต้องลั่นขึ้นแม้แต่นัดเดียว แต่สัญญาณแห่งการบุกบั่นฟันฝ่าอย่างหนัก ชนิดที่เหน็ดเหนื่อยกันแทบขาดใจได้เพิ่มทวีขึ้นทุกวัน ทว่าก็ยังดีกว่าที่จะต้องมายุ่งยากคอยพะวงกังวลหรือกริ่งเกรงอยู่กับภยันตรายที่อาจจู่โจมขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ ผิดกับที่แล้วมา

หน้าที่ของทุกคนคือการเดินไต่เขาอย่างเดียวเท่านั้น โดยฝากความหวังไว้ว่า อีกไม่นาน คงจะถึงตำแหน่งพื้นราบที่เดินกันได้อย่างสะดวกสบายขึ้น และแม้จะยังไม่ปรากฏวี่แววภัยร้ายใด ๆ จะเฉียดใกล้เข้ามา

จอมพรานก็ยังคงปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างรอบคอบรัดกุมเสมอ โดยไม่ประมาทแม้แต่น้อย และขอร้องให้ทุกคนอยู่ในระเบียบวินัยเคร่งครัดตามหลักเกณฑ์เดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะไม่ยอมให้ใครเดินแตกฝูงแยกเดี่ยวออกไปไกลเกินกว่าสายตาหรือรัศมีคุ้มกันของพรรคพวกอย่างเด็ดขาด

และไม่มีเหตุการณ์ใดที่เข้ามาทำให้ต้องแยกย้ายกันออกไปเป็นสองสามฝ่าย นอกจากจะไปด้วยกันพร้อมทั้งหมดเป็นคณะใหญ่ 36 คน และในเวลาร่วมสนทนาปรึกษาหารือไม่ว่าจะระหว่างการเดิน หรือการพัก เขาก็ยังคงปฏิบัติตนในฐานะมัคคุเทศก์รับจ้างผู้ซื่อสัตย์อยู่ตามเดิม จะไม่ปลีกตัวไปขลุกอยู่เฉพาะฝ่ายของเชษฐาอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะร่วมสนทนาหารือพร้อมหน้ากันหมด กับฝ่ายของสแตนลีย์ด้วย โดยถือเสมือนทั้งสองฝ่าย คือเจ้านายของเขาอยู่ตามเดิม อันทำให้ฝ่ายอเมริกันบังเกิดความอบอุ่นใจอย่างยิ่ง

“พวกเราฝ่ายผมตอนนี้คิดว่า อาจเป็นส่วนเกินของคุณแล้วนะ แต่คุณก็ไม่ได้ทำให้ผมต้องคิดเช่นนั้นเลย รพินทร์”

สแตนลีย์ได้กล่าวแก่เขาดังนั้น ด้วยความชื่นชม และมันได้กลายมาเป็นความเคารพนับถือในน้ำใจอย่างเต็มที่ไปแล้ว

“ผมยังเป็นลูกจ้างของคุณอยู่ จนกว่าจะได้ส่งพวกคุณกลับไปถึงที่อันปลอดภัยของพวกคุณแล้ว โปรดอย่าได้คิดว่าในการที่ผมได้พบกับคณะเจ้านายเดิมของผม แล้วจะทำให้ผมต้องสูญเสียบกพร่องต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากพวกคุณไป”

รพินทร์ตอบ ต่อหน้าคณะเจ้านายเก่าของเขาทุกคน

“นายเป็นลูกผู้ชาย และเป็นสุภาพบุรุษอย่างแท้จริงทุกขณะ ไม่เคยบกพร่องอะไรเลย พวกเราขอคารวะน้ำใจที่หายากชนิดนี้”

คี๊ธกล่าวออกมาจากใจจริง แล้วส่งมือมาให้จับบีบแน่น

ดาริน สูดลมหายใจลึกด้วยความภูมิใจในสามีของหล่อนเอ่ยขึ้นด้วยเสียงใสกังวานชัดเจนกลางวงสนทนาว่า

“รพินทร์ของฉันเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วไม่ใช่เพิ่งจะมาปฏิบัติกับพวกคุณครั้งนี้เป็นครั้งแรกเท่านั้น มันเป็นธรรม-ชาตินิสัยหรือจะเรียกว่ากมลสันดานของเขาก็ได้”

“พวกเราต้องขอขอบคุณ คุณชายเชษฐากับคณะทั้งหมดด้วยที่ไม่ได้แสดงความรังเกียจอะไรเลยในการร่วมเดินทางกลับครั้งนี้ ทกท่านล้วนเป็นมิตรที่ดีทั้งสิ้น และเพิ่มความอบอ่นใจให้แก่พวกเรายิ่งขึ้น”

หัวหน้าคณะอเมริกันหันไปทางเชษฐา เอ่ยออกมาจากความรู้สึกที่จริงใจ อดีตท่านทูตทหารบกหัวเราะเบาๆ

“พวกเราคนไทย ล้วนมีความจริงใจเสมอ เมื่อถือว่าคุณคือมิตร เราก็มีความรู้สึกด้วยอย่างมิตรโดยไม่มีอะไรเคลือบแฝง ขอให้พวกคุณสบายใจได้ผมไม่เคยถือว่าพวกคุณเป็นอีกฝ่ายหนึ่งเลย นอกจากจะคิดว่าเราเป็นพวกเดียวกันทั้งหมด ที่จะต้องร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันในเที่ยวขากลับนี่ จนกว่าจะถึงเวลาที่เราแยกจากกัน”

“เราคงจะกล่าวคำอำลาต่อกัน ที่หนองน้ำแห้งนะคะพี่ใหญ่” เบลกล่าวขึ้นยิ้มๆ

“ก็ยังไม่แน่นัก พวกคุณอาจโชคดีกว่านั้นก็ได้ ที่มีโอกาสอำลา พวกเราก่อนที่จะถึงหนองน้ำแห้ง”

เชษฐาว่า เป่าควันซิการ์ขึ้นไปบนอากาศ ซึ่งภายหลังตะวันตกดินไปแล้วเริ่มเย็นเยือกลงอย่างรวดเร็ว

“หมายความว่าอย่างไรครับ?”

คี๊ธถามมาโดยเร็ว จ้องหน้าเชษฐา

“ก็หมายความว่า วิทยุติดต่อกับศนย์บัญชาการ อันเป็นสถานีอวกาศของพวกคุณเครื่องนั้นอาจใช้งานขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ในเส้นทางที่เรากำลังเดินกลับนี้ และถ้ามันติดต่อได้เมื่อไหร่ พวกคุณก็คงจะมีโอกาสได้จากพวกเราไปก่อนโดยไม่จำเป็นจะต้องเดินทางให้ลำบากอีกต่อไปจนไปถึงหนองน้ำแห้ง”

ท่านหัวหน้าคณะฝ่ายไทย กล่าวตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ของเขา

“โอว!...”

เสียงคี๊ธ กับเบลอุทานออกมาพร้อมกัน ในระหว่างที่คริสนั่งเงียบเฉยฟังอย่างสงบ

"...เราไม่คิดกันอีกเลยว่า วิทยุรับส่งเครื่องนั้นของเราจะมีปาฏิหาริย์อะไรมาทำให้มันใช้การขึ้นมาได้อีก มัน 'ตาย' ไปนานแล้วครับ ระหว่างที่เราบุกอยู่ในนรกดำ"

"ถ้าคุณรู้จักคำว่า'ปาฏิหาริย์'ละก็ ทุกสิ่งทุกอย่างในพิภพโลกนี้ล้วนอาจเกิดขึ้นได้ด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ทั้งสิ้นเมื่อมันหยุดทำงานไปโดยคุณก็บอกแล้วว่า คุณไม่ทราบสาเหตุ ตรวจสอบแล้วก็ไม่พบว่าส่วนใดของมันชำรุด มันก็ย่อมอาจกลับคืนมาใช้ได้อย่างเดิม เมื่อถึงเวลาของมัน ผมมีสังหรณ์ว่ามันจะใช้งานได้ณ ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งระหว่างเส้นทางกลับของเรานี่แหละและคงไม่นานนักนี้ด้วย"

"อะไรที่ทำให้คุณชายมีความรู้สึกเช่นนั้น?"

สแตนลีย์ถามสวนมาโดยเร็วด้วยสีหน้าตื่น ๆ

เชษฐาคงหัวเราะเบา ๆ อยู่เช่นนั้น เขาไม่ได้ตอบตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองในขณะนี้ แต่บุ้ยปากไปทางคริส ผู้นั่งสงบนิ่งอยู่

"ผมคิดว่า คริส น่าจะเป็นคนที่รู้ดีที่สุด คุณลองถามคริสดูดีกว่า ว่าความสังหรณ์ของผมข้อนี้ ตรงกับของคริสไหม"

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด หันไปมองดูแม่ผมทองเป็นตาเดียว

หล่อนขยับกายนิดหนึ่ง โบกมือปฏิเสธบุหรี่ที่อนุชาส่งมาให้ และดูเหมือนว่าหล่อนจะได้หยุดสูบบุหรี่ไปตั้งแต่อยู่ในมรกตนครแล้ว เพราะไม่เคยมีใครเห็นอีก หันไปมองทางเชษฐา พึมพำว่า

"พี่ใหญ่มีสัมผัสได้ดีมากในทุกด้าน..."

แล้วก็หันไปทางพรรคพวกของตนเอง พลางเอ่ยขึ้นด้วยอาการสงบเยือกเย็น

"...ฉันเป็นศิษย์ของผู้ยิ่งใหญ่สองท่าน คือ รพินทร์ ไพร-วัลย์ และองค์จักราช ก่อนที่เราจะออกเดินทางมานั้น ทั้งครูรพินทร์ และองค์จักราช ได้ตักเตือนคาดคั้นไว้หนักหนาที่จะให้เรานำวิทยุเครื่องนี้กลับติดตัวออกมาด้วย แม้จะไม่ได้ให้เหตุผลอะไรกับพวกเราทุกคนนักก็ตาม โดยสัญญาณเตือนของบุคคลอันเป็นที่เคารพเลื่อมใสนี่แหละที่ทำให้ฉันก็คิดอยู่ในใจเหมือนกันว่า วิทยุของเราน่าจะต้องมีโอกาสใช้งานได้อีกครั้ง ค่อนข้างจะแน่นอน หาไม่เช่นนั้น ก็ไม่พยายามเตือนเราให้นำกลับมาด้วยให้หนักหรอก...ใช่ไหมคะ ครูรพินทร์?"

ประโยคหลัง หล่อนพูดพร้อมกับมองไปทางจอมมัคคุ-เทศก์

"ผมเองก็ไม่แน่ใจว่ามันจะกลับมาใช้ได้อีกหรือเปล่า แต่เห็นว่าในเมื่อมันไม่ได้ชำรุดเสียหาย เราแบกมันมาได้ถึงขนาดนี้แล้ว เราก็น่าจะแบกมันกลับไปได้ ไม่ควรทอดทิ้งเสีย และการแบกก็ใช่ว่าเป็นภาระของพวกคุณเมื่อไหร่เป็นหน้าที่ของลูกหาบโดยตลอดอยู่แล้ว ผมเป็นคนไม่ชอบทิ้งอะไรง่าย ๆ"

"สมมุติว่า ถ้ามันเกิดปาฏิหาริย์ใช้การได้ขึ้นมา อันหมายถึงว่าเราสามารถส่งข่าวกับศูนย์บัญชาการได้อีกครั้ง..."

เบลกล่าวขึ้นเนิบ ๆ

"...พวกเราจะสามารถกลับได้อย่างสะดวกสบายและรวดเร็วที่สุด เพราะเขาจะต้องส่งยานพาหนะทางอากาศมารับ

ฉันขอทราบล่วงหน้าก่อนว่า ถ้ามีพาหนะมารับเรา พวกของพี่ใหญ่ทั้งหมด รวมทั้งพรานรพินทร์จะไปกับเราด้วยไหม?"

"ข้อนี้ตอบได้ง่ายมาก..."

ไชยยันต์โพล่งขึ้นกลางคัน พร้อมกับยิ้มให้เบลอย่างมีไมตรีจิต

"...ถ้ามียานพาหนะมารับพวกคุณ ก็ขอให้เราจากกันแค่จุดที่เขามารับนั้นเถิด เราลาจากกันแค่นั้น เอาไว้อนาคตข้างหน้า ถ้าโอกาสมี เราค่อยพบกันใหม่ได้ พวกผมทั้งหมดนั้น ไม่ได้มีกันเพียง 4-5 คนที่คุณเข้าใจ แต่มันหมายถึงพรานพื้นเมืองของรพินทร์ หนานอิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบทั้งหมด 20 คนด้วย เราจะใช้วิธีเดินกลับ เพราะมันย่อมเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่จะมีการกลับทางอากาศทั้งหมดจำนวน 36 คน ประการสำคัญที่สุดก็คือ พวกเราพอใจที่จะเดินทางกลับด้วยเท้าต่อไป ขอให้พวกคุณสบายใจได้ อย่าห่วงอะไรเลย...ฉันพูดอย่างนี้พวกเราว่าถูกต้องไหม?"

ประโยคหลัง ไชยยันต์ถามความเห็นไปยังฝ่ายตนทุกคน ซึ่งแต่ละคนก็ยิ้ม และก้มศีรษะรับ

"นั่นมันเป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุดอยู่แล้ว ก็ดีเหมือนกันที่เรามาทำความเข้าใจตกลงกันไว้ล่วงหน้าเสียแบบนี้ จะได้เข้าใจกันเสียแต่เนิ่นๆ ขอให้พวกคุณ 4 คน รวมทั้งคุณเชิดวุธอีก 1 คน ในฐานะทหารฝ่ายประสานงานในครั้งนี้ รวมแล้วเป็น 5 คน แยกทางไปได้เลย เพราะจุดหมายปลายทางของเราทั้งสองฝ่ายคงจะต้องเป็นคนละแห่งกันอยู่แล้ว พวกเรามุ่งหนองน้ำแห้ง พวกคุณก็คงมุ่งเข้าฐานที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ประสงค์จะเปิดเผย

มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่พวกเราจะติดไปกับฝ่ายคุณด้วย แม้จะอ้างว่าเพื่อความสะดวกก็ตาม ทางฝ่ายเรานั้น แม้จะใช้วิธีเดินกลับก็สะดวกอยู่แล้ว แต่พวกคุณทั้งหมดยังต้องมีภาระหน้าที่อีกสารพัด ทว่าถ้าจำเป็น โดยไม่มียานพาหนะมารับระหว่างทาง พวกคุณก็ต้องเดินร่วมทางกับพวกเราไปจนกว่าจะถึงหนองน้ำแห้ง”

อนุชา กล่าวอย่างกระจ่างชัดอีกคนหนึ่ง

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดและเชิดวุธ พากันอึ้งไปครู่หนึ่ง แล้วสแตนลีย์ก็แลไปทางจอมมัคคุเทศก์ เหมือนจะขอความเห็นรพินทร์ยิ้มให้ กล่าวช้าๆ ว่า

“นี่เป็นข้อตกลงที่ดีที่สุดแล้วครับ ด็อกเตอร์ อย่ากังวลทางฝ่ายพวกผมเลย พวกคุณมีภาระหน้าที่ที่จะต้องเข้าถึงฐานและหน่วยเหนือให้เร็วที่สุด”

“เป็นสิ่งที่น่าตะขิดตะขวงใจ สำหรับพวกผมเหลือเกิน...”

อเมริกันอาวุโส ลูบปลายจมูกตนเอง พึมพำออกมา

“...เราเหนื่อยยากลำบากแทบเอาชีวิตไม่รอดมาด้วยกัน แต่วิธีแยกจากกันนั้น เหมือนเราเอาตัวรอดผละทิ้งคุณและมิตรรักทุกคนไปอย่างสะดวกสบายที่สุด...แต่มันก็ถูกต้องตามที่รพินทร์พูดทุกอย่าง เพราะเราหาทางออกที่ดีไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว ผมยอมรับว่าฝ่ายผมมีภาระหน้าที่จะต้องรายงานตัวต่อหน่วยเหนือโดยเร็วที่สุด...นี่เราก็พูดกันเสียยังกะว่าพรุ่งนี้ยานพาหนะจะมารับพวกเราไปได้งั้นแหละ ผมยังมองไม่เห็นทางเลย แต่ที่เห็น

แน่ชัดถึง 99 เปอร์เซ็นต์ก็คือ ต้องเดินร่วมทางกับพวกคุณไปจนถึงหนองน้ำแห้งเสียก่อนแล้วนั่นแหละ”

“เพราะฉะนั้น จงภาวนาขอความช่วยเหลือต่อพระผู้เป็นเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายซิคะ ด็อกเตอร์ ภาวนาขอให้วิทยุเครื่องนั้น มันทำงานขึ้นมาได้อีกครั้ง พวกเราก็จะช่วยภาวนาด้วย”

ดารินพูดยิ้มๆ มาเป็นคนหลังสุด

“แต่ผมไม่ภาวนาด้วยนะครับ พี่หญิง ผมอยากจะเดินกลับกับพวกพี่ไปจนถึงหนองน้ำแห้งอีกครั้ง”

เชิดวุธกระซิบเบาๆ ดารินหัวเราะ มองหน้านายทหารหนุ่มอย่างเอ็นดู

“ถ้ามีพาหนะมารับ คุณต้องกลับกับพวกเขาด้วยน้องชาย เพราะคุณเองก็มีภารกิจร่วมกระทำอยู่กับพวกเขาเหมือนกัน ต่างกับคนอื่นๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องด้วย”

อีกสองวันเต็มๆ ของการเดินหนักอย่างที่เรียกว่า มหาโหด เพราะเป็นการไต่เขา ลดระดับลงไปอีก ลูกแล้ว ลูกเล่า รพินทร์ไปเดินนำอยู่เบื้องหน้าเหมือนเคย กลางวันร้อนจัด จนแทบจะหมดเรี่ยวแรงปีนป่ายตามหนทางอันลาดชันขรขระนั้น ตกกลางคืนก็หนาวเข้าไปจนถึงกระดก แต่ทกคนเคยชินเสียแล้ว ทั้งหมดเกาะหมู่กันไปเป็นกองคาราวานอย่างเงียบเหงา แทบจะไม่มีโอกาสได้พูดอะไรกันเลยในระหว่างเดิน ยกเว้นจะถึงตำแหน่งที่พักเท่านั้น ภูมิอากาศระอุอ้าวขึ้นวันต่อ

วัน ที่ลดระดับต่ำลง จะมองไปทางไหนก็เห็นแต่ก้อนหิน...หิน... และหิน รูปลักษณะต่าง ๆ แลลิบลิ่วห่างไกลออกไป ก็เป็นยอดสูง ๆ ต่ำ ๆ ของทิวเขาที่ล้อมอยู่รอบด้าน

เมื่อถึงตำแหน่งที่พัก ไม่ว่าจะแห่งใด คี๊ธพยายามที่จะนำวิทยุเครื่องใหญ่ออกมาทดสอบ ผลยังคงปรากฏอยู่อย่างเดิม คือไม่มีวี่แววว่ามันจะรับสัญญาณใด ๆ ได้เลย แม้แต่คลื่นของอากาศ... เงียบกริบ...ทั้ง ๆ ที่วิทยุตัวเล็กแบบมือถือของแต่ละคนใช้งานได้ดีแล้วทั้งสิ้น

“เราเห็นจะต้องเดินไปจนถึงหนองน้ำแห้งด้วยกันแล้วละเบล”

อนุชา ผู้เดินคอยระวังอิสซาเบลอยู่ ในระหว่างที่ไต่กันอยู่บนสันเขาอีกลูกหนึ่ง บอกขึ้น พร้อมทั้งยิ้มให้กำลังใจ ซึ่งขณะนั้นแม่ผมแดงเปียกโชกไปด้วยเหงื่อเหมือนอาบน้ำจนกระทั่ง ทุกส่วนสัดของร่างกายปรากฏเป็นรูปรอยขึ้นอย่างเด่นชัด ซึ่งทุกคนก็ล้วนตกอยู่ในสภาพเดียวกันหมด บ่ายวันนี้ หล่อนเกือบตกเขาไปสองสามครั้งแล้ว และอิดโรยอ่อนเปลี้ยกว่าทุกวันที่ผ่านมา หยาดเหงื่อเกาะพราว แม้กระทั่งแผงของขนตา และมันได้ไหลเข้าตาหล่อนจนต้องป้ายแขนเสื้อเช็ดอยู่ตลอดเวลา

เบลหันมายิ้มฝืด ๆ กับอนุชา ซึ่งวันนี้ ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงหล่อนมาโดยตลอด เนื่องจากเห็นไต่เขาพลาดอย่บ่อยครั้ง

“ขามา...มาจนถึงจุดหมายปลายทางได้ แต่ขากลับเห็นจะตกเขาตายเสียก่อนกระมังพี่กลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวฉัน”

“ไม่หรอก! ไม่มีใครยอมให้คุณตกเขา...ทำอะไรสักอย่าง

ซิเบล ให้มันดูคึกครื้นร่าเริงขึ้น นับวันยิ่งเดินเรายิ่งเงียบเหงาลงไปทุกที”

“พี่กลางจะให้ฉันทำอะไร?”

“เป็นต้นว่าร้องเพลงขึ้นสักเพลง เป็นกำลังใจให้พวกเราทุกคน คุณร้องเพลงเก่งออก”

เบลเป่าลมออกจากปากพรูใหญ่ เหลือกตาขึ้นไปเบื้องบน

“ถ้าฉันร้องเพลงขึ้นมาว่า ‘เธอะ ฮิลล์ อาร์ อะไล้ฟวิธ เธอะ ซาวด์ อ๊อฟ มิวสิค’ ละก็ อีกหลายๆ คนคงนึกอยากจะผลักฉันให้ตกเขาเร็วยิ่งขึ้นไปอีกกระมังคะ เพราะภเขาเหล่านี้ไม่สามารถจะมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้เลย ไม่ว่าจะมีดนตรีมาขับกล่อมสักขนาดไหน”

“รู้จักเพลงนี้ไหม อะ แฮ้ปปี้ วันเด้อร์เร่อร์ หรือ ‘นักเดินทางผู้มีความสุข’ น่ะ”

“แต่ฉันไม่รู้สึกว่ามีความสุขเหมือนบทเพลงนั้นเลยนี่คะ”

“ก็คิดเสียว่าคุณกำลังมีความสุขซิ”

“I Love to go a wandering along the mount-ain track. And as I go I love to sing my knap-sack on my back”

เบลพึมพำเพลงนั้นออกมาเบาๆ อนุชาตบหลังหล่นอย่างเป็นกำลังใจให้ แล้วร้องบอกว่า

“ร้องดังๆ ร้องให้เต็มเสียงเลยเบล!”

“I love to wander by the stream that dances in the sun. So joyously it calls to me come joying happy song...”

ครานี้เบลตะโกนร้องก้องขึ้นเต็มเสียง กระแสเสียงแห่งเพลงของหล่อนดังก้องกังวานไปทั่วท่ามกลางความเงียบสงบนั้น ปลุกประสาทอันกำลังเขม็งเกลียวเครียดของทุกคนขึ้น

พวกที่เดินไปข้างหน้า พากันหันกลับมามองหล่อน และพวกที่เดินตามหลัง ก็หูผึ่งจ้องมาที่หล่อนเป็นตาเดียว เบลโบกมือกับทุกคน ไชยยันต์ผู้เดินอยู่ข้างหน้า ร้อง "ฮูเร่" ขึ้น แล้วเริ่มร้องเพลงนั้นพร้อมไปกับหล่อนด้วย พร้อมกับโบกหมวกให้ทุกคนร้องตาม คริสกับดาริน ผู้เดินอยู่เบื้องหน้า บัดนี้ ผ่อนฝีเท้าลงมาเพื่อมาร่วมกลุ่มกับเบล คี๊ธ และสแตนลีย์เริ่มยิ้มออก เชษฐานั้นหันมาชูหัวแม่มือให้แก่ทุกคนเป็นการเชียร์ให้กำลังใจ เชิดวุธเดินตามเข้ามากอดคอเบลไว้ เดินร้องเพลงไปด้วยกัน

แล้วทุกคนยกเว้นพวกพรานพื้นเมือง ลูกหาบและรพินทร ผู้เดินอยู่เบื้องหน้า ก็ร้องเพลงนั้นขึ้นพร้อมๆ กันเป็นเพลงหมู่ ในจังหวะของการเดิน หรือเพลงมาร์ชกระหึ่มก้องไปทั้งขุนเขา

"I wave my hat to all I meet and they wave back to me. And black birds call so loud and sweet from every green-wood tree.

High over head the skylarks wing they never rest at home. But just like me they love to sing as over the world they roam.

Oh may I go a wandering until the day I die.

Oh may I always laugh and sing beneath god's clear blue sky!"

เสียงเพลงนั้น ทำให้ทกคนคึกคัก หายเหน็ดเหนื่อย และพากันเดินไปตามสบาย รพินทร์เอง ผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า ก็หันมามองยิ้มๆ อารมณ์เล่นสำหรับเขาเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ที่ยกมือโบกไปมาเหมือนจะเป็นการให้จังหวะการเดินให้เข้ากับเสียงเพลงนั้นด้วย ทำให้กาลเวลาแห่งการเดินผ่านไปด้วยความสนุกสนานรื่นเริงขึ้นเป็นครั้งแรก ภายหลังจากเงียบเหงาเคร่งเครียดกันมาเป็นเวลาช้านาน แต่ถึงอย่างไร เขาก็ยังคงนำรดหน้าไปอย่เช่นนั้น

พอสุดทางเทลาด อันยาวเหยียดลับเหลี่ยมของหินก้อนใหญ่ที่บังอยู่ด้านหน้าร่างของพรานใหญ่ ก็หยุดอยู่กับที่ แล้ววิทยุบอกมาทางพรรคพวกด้านหลังว่า

"ข่าวดีครับ! ทุ่งหญ้าในระดับพื้นราบกำลังปรากฏอยู่ข้างล่างนี่แล้ว! มันกว้างใหญ่และราบเรียบราวกับลานบิน ส่วนที่ห่างลิบๆ สุดสายตาออกไปโน่น คือดงดิบเขียวชอุ่มทีเดียว"

เมื่อทุกคนรีบรุดมาถึงยังตำแหน่งที่รพินทร์ยืนคอยอยู่ นั้น ก็ปรากฏว่าทิวทัศน์ภูมิประเทศที่ปรากฏเห็นอยู่เบื้องล่าง ตรงตามที่พรานใหญ่วิทยุมาบอกทุกอย่าง

เฉพาะบริเวณตีนเชิง อันจะเป็นหนทางที่ไต่ลงไปทางด้านนั้น ก็มีละเมาะไม้เล็กๆ กระจายกันอยู่เป็นหย่อมๆ ต้นไม้สูงใหญ่นัก และกลางทุ่งลิบๆ ออกไป เหล่าสัตว์ป่าประเภทกิน

หญ้าเป็นอาหารหลายพันธุ์หลายชนิด ยืนและเล็มใบหญ้าแตกระบัดและต้นไม้เตี้ยๆ ที่ขึ้นอยู่ประปรายเป็นพุ่มเป็นกออันมีทั่วๆไป

ทั้งหมดพากันยิ้มออกมาได้ โดยเฉพาะพวกพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบกระโดดโลดเต้นไชโยโห่ร้องลั่น

“เฮ้ย! แบบนี้ก็มีทางจะถึงบ้านแล้วซิโว้ย ฮ่า! ฮ่า!”

ตาเฒ่าบุญคำแหกปากลั่นออกมาอย่างลืมตัว แล้วชี้ชวนให้ลูกน้องทั้งหลายดูไปยังฝูงสัตว์ป่า อันประกอบไปด้วยฝูงวัวแดง กปรี และเก้งกวาง ที่พากันเดินจับหม่กันอย่อย่างสบายตามธรรมชาติของมัน

“แปลกมาก แปลกจริงๆ นี่เราตัดทางผ่านนรกดำออกมาได้ยังไง เพียงระยะเวลาการเดินทางเพียงชั่วอาทิตย์กว่าๆ เท่านั้น...เราผ่านนรกดำเหมือนๆกับว่ามันไม่ได้เคยมีปรากฏมาก่อนเลย”

เชษจายกมือขึ้นขยี้ตา พึมพำออกมาอย่างสดที่จะอัศจรรย์ใจ อนุชานั้น ใช้กล้องส่องทางไกล ส่องไปรอบๆ แล้วเม้มริมฝีปากแน่น ไม่พูดจาอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ตบไหล่รพินทร์หนักหน่วง แล้วยกหัวแม่มือชูให้ ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด ยกเว้นคริส ก็พากันพูดแซดอย่างปีติยินดี **โดยสภาพของป่า และฝูงสัตว์ที่แลเห็นลงไปข้างล่างนั้น เตือนสำนึกทุกคนได้เป็นอย่างดีว่า มันน่าจะผ่านพ้นเขตอันแสนจะสาหัสทุรกันดารของ‘นรกดำ’ออกมาแล้วโดยไม่ได้แผ้วพานผ่านพบเลยในเที่ยวขากลับนี้ มันเป็นการเดินตัดลัดทางมาได้อย่างอัศจรรย์ที่สุด**

“ผมยังไม่แน่ใจนักว่าเราจะผ่านนรกดำออกมาได้ โดยตลอดแล้ว แต่ถ้าแม้ว่าจะยังติดพรมแดนของป่านรกดำ มันก็เป็นบริเวณที่ใกล้กับบริเวณที่เชื่อมต่อกับป่าของโลกภายนอกแล้ว เราไม่ได้ลัดทางหรอกครับ แต่มีอะไรสักอย่างหนึ่งทำให้เราสามารถย่นระยะทางได้อย่างชนิดเดินข้ามมิติ อย่างที่ผมก็ไม่คาดฝันมาก่อนเหมือนกัน ผมนำทุกคนเดินมาตามคำสั่งของแงซายที่เขากำหนดไว้ให้โดยไม่ได้ฝืนคำสั่งของเขาเลย”

รพินทร์กล่าวกับทุกคน ขณะที่ถอดหมวกออกมากระพือลมเป็นครั้งแรก ทั้งหมดเห็นจอมพรานก้าวห่างออกจากคณะทั้งหมดออกไปเล็กน้อย แล้วหันหน้าไปทางทิศเหนืออันเป็นตำแหน่งที่ตั้งของภูเขานิลกาญจน์ซึ่งขณะนี้ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยสายตา ยืนสำรวมสงบนิ่งอยู่ชั่วขณะ เหมือนจะเป็นการเข้าสมาธิส่งกระแสจิตไปสักการะต่อมหาฤาษีโกฑัญญะ พระศิวะเทพและพระศรีมหาอุมาเทวี ต่อมาก็ลืมตาขึ้นตามเดิมพร้อมกับสูดลมหายใจลึก

กระแสลมบ่ายอันสดชื่น กะไอของทุ่งหญ้าและป่าทึบเบื้องล่าง โชยพลิ้วมาสัมผัสกาย ทำให้รู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่าผิดแผกไปกับสภาพของอากาศที่ผ่านพ้นมาแล้ว ต่อมา เขาปลดไรเฟิลออกจากไหล่ที่สะพายอยู่ ขยับลูกเลื่อนขึ้นลำ แล้วชูปากลำกล้องขึ้นท้องฟ้า ทุกคนมองเห็นอาการนั้น แต่ก็พากันหยุดนิ่งมองมาที่เขาเป็นตาเดียวโดยไม่มีใครเอ่ยถาม หรือขัดจังหวะใดๆ ทั้งสิ้น ต่างเห็นจอมพรานสะกดกลั้นลมหายใจนิ่ง แล้วไรเฟิล

ขนาด .458 ในมือของเขาที่สงบเสียงมาเป็นเวลานาน ก็แผดกึกก้องสะท้านสะเทือนขึ้นสนั่นหวั่นไหว พุ่งกระสุนสู่ท้องฟ้า

กัมปนาทแห่งเสียงของไรเฟิลล่าสัตว์ใหญ่ ดังสะท้อนไปทั่วทั้งขุนเขาและทุ่งหญ้าเบื้องล่างบรรดาจตุรบาทสัตว์ป่าที่หากินอยู่เป็นกลุ่ม พากันเชิดหัวตื่นขึ้น และมีอาการเหมือนจะตระหนกตกใจเพียงชั่วขณะ เมื่อกังวานเสียงของมันได้กลืนหายไปกับคลื่นอากาศ พวกมันเหล่านั้นก็พากันก้มลงและเล็มหญ้าและพืชพันธุ์ต่อไป โดยไม่ได้แล่นเตลิดแตกตื่นใดๆทั้งสิ้นเพราะอาจจะไม่เคยได้ยินเสียงปืนมาก่อน และคงคิดไปว่าเป็นเสียงฟ้าร้องหรือฟ้าผ่า อันเป็นปรากฏการณ์ของธรรมชาติ

ไม่มีใครโง่ที่จะถามเขาว่า ยิงปืนขึ้นฟ้าทำไมหนึ่งนัด เพราะความที่คุ้นเคยกันมานาน ทำให้พอจะเข้าใจอะไรต่ออะไรได้บ้างตามสมควร แม้จะไม่กระจ่างนักก็ตาม ภายหลังลั่นกระสุนออกไปแล้ว รพินทร์ก็กระชากลูกเลื่อนดึงปลอกกระสุนออกทิ้ง ยัดนัดใหม่เข้ารังเพลิงแล้วลดนก ลดปืนลงมาถือในท่าปกติ ปลดกระติกน้ำออกมาดื่มเป็นครั้งแรกของวันนี้ สีหน้าของเขาแลออกชัดว่าปลอดโปร่งโล่งใจขึ้นเป็นอันมาก

“รพินทร์ นี่แปลว่าเราใกล้จุดหมายปลายทางของเราเข้ามาแล้วหรือนี่?”

สแตนลีย์เอ่ยถามขึ้นอย่างแผ่วเบา ดวงตาเป็นประกาย

“ถ้าวิทยุติดต่อของคุณยังใช้การไม่ได้ ถ้ายังไม่มียาน-พาหนะทางอากาศมารับพวกคุณไป อย่างช้าไม่เกิน 8 ถึง 10

วัน พวกคุณจะได้มีโอกาสได้นอนพักที่บ้านหนองน้ำแห้งของผม”

เขาตอบยิ้มๆ ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นคง

“เฮ้ย! เป็นไปได้ยังไง ในเมื่อขามา เราต้องใช้เวลากันนานนับเดือนๆ...”

นายคี๊ธร้องออกมา

“มันจะต้องเป็นไปได้ และมันได้เป็นไปแล้ว ขามานายเดินมาโดยรพินทร์ ไพรวัลย์เป็นผู้นำ มันก็ลำบากและใช้เวลามาก แต่ขากลับ นายกลับโดยเส้นทางกำหนดของพระศิวะเทพซึ่งมีบัญชาสั่งผ่านมาทางจักราช บอกแค่นี้ หวังว่าคงไม่ต้องอธิบายมาก และขอให้ขอบคุณต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกนายทุกคนด้วย เพราะพระองค์ก็มีส่วนช่วยเหลืออยู่ด้วยเหมือนกัน”

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดอ้าปากค้าง พากันตะลึงไปหมด ยกเว้นคริสคนเดียวที่ถอนใจลึก ลอบสบตารพินทร์ และยิ้มออกมาน้อยๆ หล่อนดูเหมือนจะเป็นคนเดียวในฝ่ายอเมริกันที่เข้าใจอะไรต่ออะไรดีที่สุด และไม่มีปากคำใดๆทั้งสิ้น ต่างกับเบลและดารินที่จับมือกันแน่นด้วยความตื่นเต้น และพูดกันแทบฟังไม่ได้ศัพท์

ใต้ชะง่อนหินใหญ่เชิงเขาลกนั้น เป็นกำหนดพักสำหรับคืนนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นเพิงที่ยื่นแทนหลังคาออกไปเบื้องหน้าเป็นละเมาะไม้เล็กๆ โปร่งตา ภายหลังสุมกองไฟกันหนาวและกันสัตว์ร้ายในเวลากลางคืนและรับประทานอาหาร

มื้อค่ำเสร็จ ระหว่างที่ทุกคนยังนั่งสนทนากันอยู่ คริสติน่าก็ออกไปนั่งเข้าสมาธิอยู่หน้ากองไฟบริเวณปากเพิงถ้ำเหมือนเช่นหล่อนได้ปฏิบัติในทุกครั้ง เมื่อมีการหยุดพักแรมราตรี

ประมาณสองทุ่มเศษๆ รพินทร์ถูกดารินใช้ให้ออกไปตามคริสกลับเข้ามานอนเหมือนเช่นเคย เมื่อเขาเดินตรงเข้าไปยังไม่ทันจะถึงตัวหล่อน แม่ผมทองขยับกายอย่างรวดเร็วผิดปกติไปกว่าทุกครั้ง ลุกขึ้นยืนโดยเร็ว และหันกลับมาทางด้านเขา ซึ่งกำลังเดินเข้ามาพอดี

“มีอะไรหรือคริส ทำไมคุณถึงออกจากสมาธิด้วยอาการพรวดพราดแบบนี้”

เขาถามขึ้น ขณะที่เข้ามาจับตัวหล่อนไว้ คริสคว้าข้อมือของเขาไว้แน่น ตาเป็นประกาย บอกเร็วปรื๋อแทบจะลิ้นพันกันว่า

“ครู! มากับฉันเดี๋ยวนี้เลยค่ะ...”

หล่อนพูดเพียงแค่นั้น และไม่ยอมฟังเสียงว่าเขาจะร้องถามเช่นไร ได้จับข้อมือเขาแน่นไว้ตามเดิมเช่นนั้น ฉุดให้เดินตรงเข้ามายังพรรคพวกที่กำลังจะเตรียมนอนกันอยู่ พอก้าวเข้ามาถึง หล่อนก็ละล่ำละลักบอกไปทางนายคี๊ธ ซึ่งกำลังพูดคุยอยู่กับอนุชาและเชษฐาว่า

“คี๊ธ เร็ว! เดี๋ยวนี้เลย...จัดการเอาวิทยุรับส่งเครื่องนั้นของเราออกมาเปิดทดลองเครื่อง”

ทุกคนได้ยินเสียงที่หล่อนพูด พากันหันขวับมามองอย่างแปลกใจไปหมด ตัวนายคี๊ธเองอ้าปากหวอ ยังไม่ขยับเขยื้อน เสียงหล่อนบอกรัวเร็วปรื๋อมาอีกว่า

“บอกว่าให้ลองเครื่องวิทยุรับส่งเดี๋ยวนี้ ไม่ได้ยินที่ฉันพูดหรือยังไง”

“ฮี้ย์ เกิดอะไรขึ้นนี่ คริส เธอเป็นอะไรไปแล้ว”

คี๊ธร้องลั่นออกมา

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร ปกติดีทุกอย่างนี่แหละ แต่ขอบอกว่าให้เธอเอาวิทยุของเราเครื่องนั้นออกมา ฉันรู้สึกว่ามันน่าจะใช้การได้แล้ว!!”

“เฮ้ย!”

พวกผู้ชายเกือบทั้งหมด อทานลั่นออกมาเป็นเสียงเดียวกันหมด

คริสไม่รอช้าอีกต่อไป เมื่อเห็นเพื่อนชาย อันทำหน้า-ที่พนักงานวิทยุในการเดินทางครั้งนี้ ยังมัวแต่จ้องตะลึงตาค้างอยู่ตัวหล่อนเอง ก็คว้ามือรพินทร์ พุ่งปราดไปยังกองสัมภาระ อันเป็นตำแหน่งที่เก็บวิทยุรับส่งเครื่องนั้นโดยเร็ว

เมื่อนั้นเอง นายคี๊ธจึงกระโดดผลุงเข้ามา

“ฉันไม่เข้าใจเลย อะไรกันนี่ คริส อธิบายให้เข้าใจหน่อยซิว่า เธอบ้าอะไรขึ้นมา ถึงคิดว่ามันจะใช้การได้ขึ้นมาแล้ว”

“เถิดน่า เชื่อฉันเถอะ ลองดู มีอะไรบางสิ่งบางอย่างมาบอกฉันว่าวิทยุของเราใช้การได้แล้ว”

“โอ มายก๊อด!!”

นายคี๊ธทำตาเหลือก แม่ผมทองไม่ฟังเสียง เมื่อเห็นคี๊ธยังงุ่มง่ามอยู่ หล่อนก็กระวีกระวาดลงมือแก้ห่อพลาสติกออกโดย

เร็ว เมื่อนั้นเอง คี๊ธจึงเข้ามาช่วย และขณะนั้นเอง อิสซาเบล ดาริน สแตนลีย์ เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และเชิดวุธ ก็พากันลุกขึ้นฮือกันเข้ามา

"บอกผมหน่อยซิ คริส" เชษฐาถามขึ้น "อะไรที่ทำให้คุณคิดว่าวิทยุของคุณเครื่องนี้จะใช้การได้ขึ้นมา"

"ก็ฉันเห็นนี่นะ เห็นหยกๆ เดี๋ยวนี้เอง พระอาจารย์องค์จักราชเสด็จมาประทับยืนอยู่ตรงหน้าฉัน และทรงรับสั่งกับฉันว่า วิทยุใช้การได้แล้ว ฉันต้องการจะรู้ว่ามันเป็นความจริงหรือภาพหลอน ในระหว่างที่ฉันเข้าสมาธิอยู่"

"คุณเห็นองค์จักราช เสด็จมาประทับยืนอยู่ตรงหน้า และรับสั่งกับคุณเช่นนั้น?"

รพินทร์ขมวดคิ้ว

"ใช่ ฉันเห็นอย่างแจ่มชัดที่สุด แม้จะหลับตาก็ตาม เพิ่งจะเห็นพระองค์เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เราจากมรกตนครมา พระ-สรเสียงยังก้องกังวานอยู่ในหฉันจนกระทั่งเดี๋ยวนี้"

"เอาละ! เราจะพิสูจน์กันเดี๋ยวนี้เลย ใจเย็นๆ คริส"

สแตนลีย์กล่าวมา แล้วบงการให้คี๊ธจัดการกับเครื่องวิทยุในระหว่างที่ทุกคนพากันมุงล้อมดูอยู่อย่างตื่นเต้นระคนประ-หลาดใจยิ่ง

ทันทีที่คี๊ธจัดการชักเสาอากาศออกไปเต็มที่ และเพียงแค่เปิดสวิตช์ขึ้นเท่านั้น เสียงคลื่นอากาศก็ลั่นโครกครากหวิดหวิวขึ้นในทันที

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด แทบกระโดดตัวลอย ร้องออกมาพร้อมกัน

“บราโว!”

คี๊ธขณะนี้แทบไม่หายใจ รีบปรับจูนเครื่องในทันที มือเป็นระวิงไปหมด ปากก็พร่ำอยู่ว่า

“สวรรค์ พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดเราแล้ว! ขอบคุณพระ-เจ้า!!...ให้มันได้ยังงี้ซิวะไอ้ลูกชาย เอ็งมันบอดใบ้ไปนานแสนนานแล้ว ดังซิโว้ย ดังขึ้นไปให้ถึงพ่อของเอ็งบนท้องฟ้าโน่น... คัมมอนซัน!!”

เสียงคลื่นอากาศที่ลั่นอู้ซู่ซ่าขึ้นนั้น เริ่มลดน้อยลงเป็นลำดับ จนกระทั่งมันเงียบสนิท แล้วฝ่ายไทยทุกคนก็เห็นคี๊ธคว้าไมค์ขึ้นมากดคีย์ กรอกคำพูดที่ทุกคนฟังไม่รู้เรื่องลงไปถี่กระชั้นซ้ำๆ กัน

“เอช เอช วัน โคเม็ต...เอช เอช วัน โคเม็ต ฟรอม สปิริตทู...ดี๊ด ยู เฮียร์ มี? ซันส์ อ๊อฟ อะ บิ๊ชท์!! โอเว่อร์!”

อันเนื่องมาจากคี๊ธคงเปิดวอลลุ่ม หรือปุ่มปรับขยายเสียงไว้เต็มที่ เสียงห้าวๆ จึงดังก้องออกมาจากลำโพงจนทุกคนผงะว่า

“สปิริตทู...สปิริตทู...ฟรอม เอช เอช วัน โคเม็ต...โอเว่อร์”

“ยิปปี้!!”

เสียงนายคี๊ธแหกปากออกมาลั่น พร้อมกับหัวเราะออกมาเหมือนคนเสียสติ

สแตนลีย์ยืนตัวแข็ง...

อิสซาเบล ร้องกรี๊ดออกมาอย่างดีใจสุดขีด
เชิดวุธหน้าแดงก่ำ
ส่วนคริสตินาเม้มริมฝีปากแน่น น้ำตาคลอ เอากำปั้นทบลงไปบนฝ่ามืออีกข้างหนึ่งของหล่อน แล้วส่งมือให้รพินทร์จับ จอมมัคคุเทศก์เป่าลมพรูออกจากปาก จับมือกับคริส เขย่าแรง ๆ อยู่เช่นนั้นเป็นเวลานานในขณะที่ดารินกระโดดเข้ามากอดคริสไว้จูบแก้มโดยแรง ร้องอะไรออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ ฝ่ายไทยทั้งหมดกระโดดไชโยขึ้นพร้อม ๆ กันอย่างดีอกดีใจเหลือที่จะกล่าว ขณะ–นั้นเองพวกพรานพื้นเมือง และลกหาบทั้งหลายที่กระจายกันอยู่บริเวณหน้าปากเพิงก็พรูกันเข้ามา พอทราบข่าวว่าวิทยุติดต่อรับส่งของพวก ‘ฟารั้ง’ ใช้การได้แล้ว ก็โห่ร้องขึ้นกึกก้อง

“โว้ย พวกกูไม่ต้องลำบากหิ้วฟารั้งพวกนี้ไปถึงหนองน้ำแห้งอีกแล้วโว้ย!!”

เสียงตาคำป่าวประกาศก้อง พร้อมหัวร่อฮ่า ๆ ตบมือตีตีนอย่างดีอกดีใจยกใหญ่

บัดนี้ คีธ ยังทำหน้าที่ติดต่อกับสถานีอวกาศอยู่อย่างเร่งด่วนเร็วปรื๋อ เสียงครั้งต่อไปเป็นการสบถสาบานด่าพ่อล่อแม่โขมงโฉงเฉงไปหมด เอ็ดตะโรไปทั้งบริเวณเพิงผาที่พักนั้น ทุกคนกำลังอยู่ในภาวะตื่นเต้นยินดีขีดสุด...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจยาวออกมาอย่างปลอดโปร่งโล่งอกเป็นที่สุด บัดนี้เขามีความรู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอกแล้ว

ปลีกตัวออกจากที่นั่นมาอย่างสงบ ในระหว่างที่กลุ่มเจ้านายทั้งสองฝ่ายของเขากำลังชุลมุนอยู่ที่เครื่องวิทยุเครื่องนั้น คี๊ธยังคงโวยวายด่าเอ็ดอึงสนั่นหวั่นไหวอยู่เช่นนั้น

ทรุดตัวลงนอนศีรษะพิงย่ามหลัง ค่อย ๆ ควักบุหรี่ออกมาสูบ แล้วหลับตาลงอย่างอ่อนเพลีย ขณะนั้นเอง ก็รู้สึกว่าถูกโถมเข้ากอดโดยแรง พอลืมตาขึ้น ก็เป็นแม่ดอกฟ้าดารินของเขากำลังกอดแน่นในลักษณะที่ตัวเองลงนอนพังพาบอยู่ เกลือกใบหน้าไปมากับทรวงอกเขา

“ยอดชายนายพรานของฉัน ในที่สด...ในที่สดคณก็ทำได้สำเร็จหมดแล้วทุกอย่าง ฉันไม่รู้จะภูมิใจในตัวคุณยังไงอีกแล้ว รู้มั้ย รู้มั้ย”

ไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น ยังเผยอกายขึ้นจูบแก้มอันเต็มไปด้วยเคราเขียวครึ้มของเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างหนักหน่วงรุนแรง จอมมัคคุเทศก์ใช้แขนอีกข้างหนึ่งโอบกอดยอดรักของเขาไว้แผ่วเบา มือลบอยู่ที่เส้นผมของหล่อน

“ถ้าผมจะตาย ผมก็ตายอย่างตาหลับแล้วครับ คุณหญิง ความสำเร็จของผมทุกอย่าง ขอยกไว้ให้แก่ยอดรักของผมคนเดียว เพราะเป็นจุดบันดาลใจ เป็นพลังใจให้ผมในทุกด้าน จะไม่มี รพินทร์ ไพรวัลย์ ในวันนี้เหลืออยู่ ถ้าคุณหญิงไม่ตามผมมา”

“เหรอะคะ? เหรอคะ? ดีใจจัง พ่อยอดชายของฉัน...แต่ดเหมือนคณจะอิดโรยอ่อนเพลียเหลือเกินวันนี้”

“ผมเหนื่อยครับ เหนื่อยจนแทบขาดใจ กว่าที่จะมาถึงคืนโชคดียิ่งอีกคืนหนึ่ง คือคืนนี้”

“จะนอนกอดคุณทั้งคืนเลย สำหรับคืนนี้ นะคะ...นะคะ

WBSWS:OU

กอดให้หายเหนื่อยทีเดียว ตั้งแต่ออกเดินทางมาเรายังไม่ได้นอนชิดกันเลยนะ แต่คืนนี้ใครอย่ามาขวางเป็นอันขาด ตัวคุณเองก็ห้ามขวาง”

“ตกลงครับ”

“อ้อ! ลืมไป คุณยังไม่หมดหน้าที่เสียทีเดียวนะคะ ยอดรัก”

“หมดครับ หมดอย่างใสสะอาดบริสุทธิ์ทีเดียว”

ดารินสั่นหน้า เอานิ้วชี้เขี่ยปลายจมูกเขา

“ยัง! คุณจะต้องตามหาลูกชายของฉันให้พบเสียก่อน ถึงจะหมดหน้าที่โดยบริสุทธิ์ใสสะอาดที่สุด”

“ลูกชายของคุณหญิง?”

“ก็เจ้าด้วนของฉันยังไงล่ะ?!! ถ้าคุณยังเอาเจ้าด้วนมาให้ฉันไม่ได้ ฉันก็ต้องเคี่ยวเข็ญคุณต่อไป แหม! งานเล็กเหลือเกินนะคะ รายการนี้ อีกนิดเดียวเท่านั้น และไม่ต้องกลัวเหนื่อย เพราะฉันจะเหนื่อยกับคุณด้วยถ้าจำเป็นจะต้องเหนื่อยสำหรับงานนี้”

รพินทร์ยิ้ม ไม่ตอบว่ากระไร แต่เอามือตบที่ลอนตะโพกของหล่อนค่อนข้างแรง จนราชสกุลสาวอุทานอ๊าวออกมา

เงาของใครคนหนึ่ง เคลื่อนเข้ามาคุกเข่าอยู่ข้างๆ ทั้งสองซึ่งกำลังกอดตระกองกันอยู่ รพินทร์เห็นเงาผมสีทองแล้ว แต่ไม่สนใจ ดารินหันไปทักยิ้มๆ ทั้งที่ยังนอนซบอกรพินทร์อยู่ว่า

“มีข่าวดีแล้วใช่ไหมคริส?”

“ค่ะ ข่าวดีมากๆ!...”

เสียงนุ่มอ่อนโยนดังแผ่วตอบมา

“...โปรดอย่าได้คิดว่าฉันเข้ามาขัดจังหวะ คือขณะนี้ ข้างบนเขาถามพิกัดของเราลงมา ซึ่งเราตอบเขาไม่ได้”

“กลับไปบอกพวกคุณทุกคน น้องสาว...”

จอมมัคคุเทศก์ก็ตอบมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน กรุณาเช่นกัน

“...ว่าอย่าเพิ่งรบกวนอะไรผมในเวลานี้เลย ให้คี๊ธเขาด่าพนักงานวิทยุบนหอบังคับการลอยนั่นให้พอเสียก่อนดีกว่า ถึงบอกไปเวลานี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ไว้รอให้ตะวันขึ้นเสียก่อน พวกคุณสบายใจได้แล้ว ที่สามารถติดต่อกับศนย์บังคับการได้”

“ค่ะ ถ้าเช่นนั้น ฉันจะไปบอกให้อาจารย์ด็อกเตอร์สแตนลีย์ได้ทราบไว้ว่าคุณให้ติดต่อไปวันพรุ่งนี้อีกครั้ง ขออภัยที่เข้ามารบกวน”

“ไม่เป็นไร อ้อ! คริส...”

“คะ?”

แม่ผมทองหยดชะงัก หันกลับมาทางเขา รพินทร์ยิ้มให้

“สมาธิฌานของคุณสูงขึ้นมากเป็นลำดับแล้ว ที่สามารถรับกระแสจิตที่ส่งมาโดยฌานของจักราชได้ พระองค์ทรงห่วงใยพวกคุณเสมอ แม้ว่าจะจากไกลมาแล้ว ขอให้เป็นลูกศิษย์ที่ดีของพระองค์ต่อไป เพราะจะทรงเห็นอยู่เสมอไม่ว่าคุณไปทำอะไรอยู่ที่ไหน”

บัดนี้ วาระอันจำเป็นจะต้องผละแยกทางลาจากกันก็ได้มาถึง ระหว่างฝ่ายอเมริกันทั้งหมด กับรพินทร์ ไพรวัลย์

มัคคุเทศก์ผู้นำทาง และฝ่ายของเชษฐาตลอดจนพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบทุกคน

มันเป็นเวลาบ่าย ของวันที่แดดร่มครึ้มและลมสงบที่สุด กลางท้องทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาลรอบด้าน ไม่ห่างจากตำแหน่งที่พักนอนเมื่อคืนที่แล้ว ออกมาไม่เท่าใดนัก ตะวันแฝงเข้าเงาเมฆทึบมาเป็นเวลานานแล้ว และดูไม่มีท่าทีว่าจะโผล่พ้นเมฆออกมา

ทั้งสองฝ่าย ยืนประจันหน้า แลตากันอยู่ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจจะบรรยายได้ เบื้องหลังของสแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล คริส และ เชิดวุธ ห่างออกไปไม่เกิน 50 เมตร เครื่องบินที่ขึ้นลงในแนวทางดิ่งสีเทา ไม่มีเครื่องหมายสัญชาติจอดเป็นแบ็คกราวด์อยู่ ด้านหลังมีทหารสองคนในเครื่องแต่งกายชุดคอมมานโดยืนเอามือไขว้หลังรออยู่ยังบันไดทางขึ้นลงที่ทอดจากลำเครื่องบินลงมายังพื้นเบื้องล่าง และห่างไกลออกไปอีกทางด้านซ้ายมือ เป็นกองไฟสัญญาณขนาดใหญ่ที่ยังส่งควันกรุ่นขึ้นสู่ท้องฟ้า แต่บัดนี้โทรมลงมากแล้ว

เครื่องบินบรรทุกแบบใช้ในงานจารกรรมเครื่องนั้น ได้ลดตัวช้า ๆ ลงมาจอดอยู่กับพื้น นานประมาณกว่าครึ่งชั่วโมงมาแล้ว และในขณะนี้สัมภาระจำเป็นต่าง ๆ ของฝ่ายอเมริกันทั้งหมดได้ถูกขนลำเลียงขึ้นหมดแล้ว คงเหลือแต่บุคคลทั้ง 5 คนเท่านั้นที่เข้ามากล่าวคำอำลาฝ่ายที่จะเดินทางกลับด้วยเท้า ซึ่งเคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาแล้วอย่างชนิดที่ตลอดทั้งชาตินี้ต่างฝ่ายต่างจะไม่มีวันลืมเลือนไปจากความทรงจำ

ทุกคนของฝ่ายที่รับภารกิจมาปฏิบัติงานลับ ได้เข้าไปร่ำลาเพื่อนร่วมตายทั้งหมดโดยทั่วหน้า และได้เข้าไปกล่าวลาแม้กระทั่งเจ้ากะเหรี่ยง อถะและพะโต้ ซึ่งแม้จะเป็นเพียงแค่ลูกหาบปลายแถวที่สุด ทั้งอูถะและพะโต้ ก็ยืนตาแดงอยู่ด้วยความอาลัยรัก

ยามเมื่อนาทีสุดท้ายมาถึง ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด ก็ถึงกับสะอึกอึ้งตะลึงตะไล ไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ชั่วขณะ เมื่อเข้ามายืนเผชิญกับจอมพรานผู้นำทาง และคณะของเชษฐาทั้งหมด อันประกอบด้วย อนุชา ไชยยันต์ ดาริน ได้แต่มองตาซึ่งกันและกันไปมา คอหอยตีบตันไปหมด

"ในที่สุด..."

หัวหน้าคณะอเมริกันผู้อาวุโสที่สุดเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำของเขา โดยบังคับให้มั่นคง ไม่ให้สั่นเครือ และในขณะที่เอ่ยขึ้นช้า ๆ นั้น ก็ฝืนยิ้มให้แก่ทุกคนของฝ่ายไทย

"...วันเวลาที่เราคาดไว้ก่อน ก็มาถึงแล้ว เดี๋ยวนี้ พวกเราไม่ประสงค์เลย ที่จะต้องแยกจากพวกคุณทุกคนไปก่อน จนกว่าเราจะเดินทางไปด้วยกันตลอดจนถึงหนองน้ำแห้ง แต่ก็เหมือนจะเป็นโองการประกาศิตจากพระเจ้า ที่ทำให้เราต้องแยกจากกันก่อน ในลักษณะเช่นนี้ ผมขอพูดสั้น ๆ แต่เพียงว่า พวกเราจะไม่ลืมพวกคุณทุกคน และหวังว่าพวกคุณก็คงจะไม่ลืมเราเช่นกัน"

เชษฐา รพินทร์และทุกคนของฝ่ายไทยยิ้มให้

“นั่นเป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุด ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธ อิส-ซาเบล เชิดวุธ และ...คริส เราขอให้พวกคุณทุกคนไปดี เดินทางโดยสวัสดิภาพ และไม่ต้องห่วงกังวลกับพวกเราด้านนี้ มิตรภาพระหว่างเราทั้งสองฝ่ายจะยังคงเหมือนเช่นเดิม และหวังไว้ว่าในกาลเวลาข้างหน้า เราอาจมีโอกาสพบปะกันอีก”

สแตนลีย์เข้ามาจับมือลากับเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ดารินตามลำดับทุกคน เขาจับมือบีบกระชับแน่นและเขย่าโดยแรง โดยเฉพาะเมื่อมาถึงรพินทร์ ซึ่งยืนอยู่เป็นคนสุดท้ายของแถวหน้ากระดานนั้น หัวหน้าคณะอเมริกันก็ใช้มืออีกข้างหนึ่ง ตบต้นแขนจอมพรานอย่างหนักหน่วง

“เกรท แมน! ในอาณาจักรป่าดงพงไพรแล้ว ไม่มีใครจะยิ่งใหญ่ไปกว่าคุณได้ในโลกนี้ ผมประทับใจในทุกสิ่งทุกอย่างของคุณ!”

“โชคดีครับ ด็อกเตอร์สแตนลีย์!”

จอมมัคคุเทศก์สัมผัสมือแล้วก้มศีรษะให้

คนต่อไปคือ พ.อ. คี๊ธ เขาได้จับมือลาเรียงหน้าตามลำดับไป พอมาถึงรพินทร์ ขณะที่สั่นมือกัน คี๊ธก็บอกว่า

“เราเป็นเพื่อนกันตลอดไปนะ ไอ้เสือ และขอถือโอกาสนี้ขอโทษนายด้วย หากฉันจะมีอะไรที่เคยล่วงเกินนายไปแล้ว”

“สบายมาก! ไม่ต้องคิดอะไรให้เป็นปัญหาคั่งค้าง รพินทร์ไพรวัลย์ คือเพื่อนของนายในวันนี้ และวันข้างหน้า ถ้าวันข้างหน้ายังมีสำหรับเราอีก โชคดี คี๊ธ!”

คี๊ธหัวเราะ ในขณะที่ขอบตาแดง แล้วถอยกลับเข้าไปประจำแถวตามเดิมเพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นๆ เข้าร่ำลา

อิสซาเบลเป็นบุคคลที่สาม ซึ่งก้าวเข้าไปยังแถวของฝ่ายเชษฐา สีหน้าอาการของหล่อนบอกถึงความดีใจ กึ่งอาลัยระคนกัน ความช่างพูดของหล่อนหมดสิ้นไปสำหรับวันนี้ นอกจากเข้าไปจับมือ และกล่าวคำอำลาด้วยเสียงอันสั่นเครือต่อทุกคนเท่านั้น เฉพาะที่ดาริน แม่ผมแดงได้กอด และจูบโดยแรงครั้งหนึ่ง ซึ่งดารินก็จูบตอบกระซิบให้พร และเมื่อมาถึงรพินทร์ หล่อนถอนใจเฮือก ยิ้มแล้วบอกว่า

“ไพรวัลย์...คุณเป็นสุภาพบุรุษนักสู้ที่ฉันไม่เคยพบเห็นจากใครที่ไหนมาก่อน ขอให้ชีวิตต่อแต่นี้ไปของคุณจงมีแต่ความสุข และอย่าลืมทักฉันบ้าง สมมุติคุณไปพบเห็นฉันที่ไหน”

“ผมจำคุณได้เสมอ เบล ขอให้พระเจ้าทรงประทานพรที่ดีแก่คุณ และคุ้มครองคุณตลอดไป น้องสาว!”

เชิดวุธนั้น ไม่ได้เข้ามาจับมือ แต่เข้ามากระพุ่มมือไหว้ทุกคน น้ำตาคลอกล่าวอำลา ฝ่ายของเชษฐาให้พรอย่างเมตตาเอ็นดู เมื่อมาถึงรพินทร์ นายพันตรีหนุ่มก็เข้ามากราบที่ทรวงอก

“พระคุณอันยิ่งใหญ่ของพี่ ผมจะจารึกไว้ตลอดไป พี่เป็นครูบาอาจารย์ของผมเหมือนกันเมื่อภารกิจที่จะร่วมกับอเมริกันพวกนี้หมดสิ้นลงเรียบร้อยแล้ว ผมจะมาเยี่ยมพี่กับพี่หญิงดารินที่หนองน้ำแห้งนะครับ”

“โชคดี น้องชาย ผมก็หวังที่จะได้เห็นคุณอีกเช่นกัน ตอนนี้กลับไปกับพวกเขาก่อนเถิด คุณจะกลับกับฝ่ายของผมไม่ได้หรอก เครื่องบินมารับอยู่โน่นแล้ว”

เชิดวุธรับคำ แล้วถอยออกไป

คริส เป็นคนสุดท้าย ที่เข้ามาอำลา...

เค้าหน้าของหล่อน สงบเยือกเย็น ท่าทียังมีความสง่างามอยู่เหมือนเดิม ได้กล่าวคำอำลาเพียงสั้น ๆ กับแต่ละคนที่หล่อนเดินจับมือผ่านมา เมื่อถึงดาริน หล่อนได้โอบกอดและจูบแผ่วเบา

“เธอโชคดีมากแล้ว น้อย และขอให้โชคดีต่อไป ฉันขอลาก่อน”

“คริส เธอคงไม่เปลี่ยนความตั้งใจเดิมเสียนะ”

แม่ผมทองยิ้มเย็น

“ไม่มีวันที่ฉันจะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจเสียได้ พระผู้เป็นเจ้าเรียกร้องฉันแล้วในวิถีทางของพระองค์”

แล้วหล่อนก็มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ารพินทร์ ระหว่างสัมผัสมือกันอย่างปกติธรรมดา จอมพรานสัมผัสได้ถึงฝ่ามืออันเย็นชืดของแม่ผมทองได้ชัด

“ขอให้สันติสุขจงเกิดขึ้นในดวงใจ และวิถีชีวิตของคุณตลอดไป คริส”

รพินทร์เอ่ยขึ้นก่อนอย่างแช่มช้า ชัดเจน

“ค่ะ ขอบคุณครูมาก...ขอบคุณในทุกสิ่งทุกอย่างที่ครูทำให้แก่ฉันและพวกเราทุกคน และขออโหสิกรรมให้ด้วย”

“โดยแท้จริง คุณไม่ได้มีกรรมใดไว้กับผม แต่ผมก็ยินดีที่จะอโหสิให้เพื่อให้ชีวิตในเพศสมณะของคุณสะอาดหมดจดอย่างแท้จริง ทางสวรรค์เปิดให้แก่คุณแล้ว น้องสาว”

“แฟร์เวลล์...”

หล่อนกระซิบ

“แฟร์เวลล์...”

รพินทร์พยักหน้า เอ่ยตอบ
คริสถอยกลับ เข้าไปยืนอยู่ในแถวตามเดิม

แล้วบัดนั้น ทุกคนของฝ่ายอเมริกัน ก็ยกมือขึ้นวัน-ทยหัตถ์ทำความเคารพอำลา ฝ่ายของเชษฐาทุกคนวันทยหัตถ์ตอบพร้อมกันหมด

เสียงสั่งการของคี๊ธ แบบวินัยทหาร ก็ปรากฏขึ้น โดยให้ทุกคนฝ่ายตนหันหลังกลับ แล้วออกเดินตรงไปที่เครื่องบินที่จอดรออยู่ในทันทีนั้น ทั้งห้าคน เดินเป็นแถวหน้ากระดานห่างไกลจากฝ่ายที่เฝ้าจับตามองดู ออกไปตามลำดับ จนกระทั่งไปถึงบันไดเครื่องกลุ่มของอเมริกันหันกลับมาโบกมืออำลาเป็นครั้งสุดท้าย ฝ่ายของเชษฐาและรพินทร์ ตลอดพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหมดก็โบกมือตอบเงียบ ๆ หลังจากนั้น ทุกคนก็ทยอยขึ้นบันไดเครื่องลับกายหายขึ้นไปจนหมด

บันไดที่ทอดต่ำลงมานั้น ถูกเลื่อนขึ้นจนลับหาย ต่อมาประตูก็เคลื่อนปิดด้วยไฮดรอลิค เครื่องที่ติดกระหึ่มรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ทวีเสียงคำรามดังหนักขึ้นเป็นลำดับ ค่อย ๆ ยกลำตัวสีเทาขนาดเขื่องประดุจเงาปีศาจของมันลอยขึ้นในแนวตรงช้า ๆ ไม่ผิดอะไรกับการยกตัวของเครื่องคอปเตอร์ ทุกคนของฝ่ายข้างล่างแหงนมองตามดโดยไม่กระดกกระดิกอย่เช่นนั้น จนกระทั่งมันลอยตัวขึ้นไปได้ระยะความสูงอันเหมาะสม เครื่องบินจาร-กรรมลำนั้นก็เริ่มเคลื่อนตัดอากาศไปด้านหน้า บ่ายหน้าไปทางตะวันตกเฉียงใต้ เสียงมันแผดสะเทือนสนั่นหวั่นไหว

และชั่ววิบตาเดียวก็หายลับไปกับตา คงทิ้งทางสีขาวเป็นเส้นดุจสายหมอกไว้ยังท้องฟ้าด้านหลัง

รพินทร์ ไพรวัลย์ หลับตาลงพร้อมกับถอนใจยาว ออกมาอย่างปลอดโปร่งที่สุด บัดนี้ ภาระหน้าที่ทั้งปวงของเขาหมดสิ้นลงแล้ว ใบหูแว่วเสียงเจี๊ยวจ๊าวโห่ร้อง และเสียงพูดวิพากษ์วิจารณ์ของพวกพรานพื้นเมือง กับพวกลูกหาบอื้ออึงไปหมด รวมทั้งเสียงพดจากันเองสับสนไปหมด ในบรรดาพวกเจ้านายเก่าของเขา

ต่อมาก็รู้สึกว่าตนเองถูกเข้ามารวบตัวและแบกยกลอยขึ้นโดยพวกลูกศิษย์ทั้งสี่คน บุญคำ จัน เกิดและเส่ย พาเขาแบกไปรอบๆ บริเวณนั้น มีเสียงแหลมของตาคำแหกปากตะโกนออกมา

“ไชโย! นายกเป็นอิสระแล้วโว้ย!! ไม่ต้องเป็นขี้ข้าคอยรับใช้ใครอีกต่อไป หมดเรื่องหมดเคราะห์ไปเสียที ฮ่า! ฮ่า!...”

แล้วเสียงเจ้าเกิด ซึ่งนาน ๆ จะทะลึ่งสักที ก็โห่เหมือนตอนบวชนาค พวกลูกหาบทั้งหลาย ก็ตีเกราะเคาะไม้ เอาพลุของพวกอเมริกันที่เหลือทิ้งไว้ให้ ยิงขึ้นไปแตกอยู่บนท้องฟ้าเป็นที่สนุกสนานร่าเริงปีติใจกันโดยทั่วหน้า

ขบวนเดินป่าทั้งขบวนเกือบจะกลายเป็นขบวนกลองยาวไปแล้ว เสียง ‘มง เท่ง มง’ และ ‘โห่ ฮิ้ว’ ดังลั่นไปหมด ติดตามมาด้วยเสียงแจ้วๆ ของตาคำที่ร้องว่า ‘มีมะกรูดมาแลกมะนาว มีน้องสาวมาแลกน้องเขย เอาวะเอาเหวย น้องเขย ชื่อรพินทร์

ตะละร้า' แล้วก็มีเสียงหัวเราะแหลมชอบใจของดาริน ปรบมือเชียร์อยู่ เสียงผสมโรงของไชยยันต์ ดังมากับเขาด้วยเหมือนกัน อึงคะนึงไปทั้งบริเวณท่งโล่งนั้น

ปืนลูกซองของพรานพื้นเมืองอีกหลายกระบอก ก็ระเบิดโป้งเป้งขึ้นไปบนอากาศ ดูเป็นที่ครึกครื้นกันไปหมดทั้งขบวน ที่เหลืออยู่เฉพาะพวกคนไทยล้วน ๆ กับพวกลูกหาบชาวเขา รวมทั้งหมดแล้วสามสิบเอ็ดคน...

คืนนี้ เป็นคืนที่ร่าเริงแจ่มใส เป็นสุขใจสำหรับทั้งหมด ทุกคนในคณะ อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ต่างร่วมสนทนาเล่นหัวกันอย่างเป็นสุข เพราะมีโอกาสได้อยู่กันตามลำพังพวกเดียวกันล้วน ๆ แล้ว พวกลูกหาบของฝ่ายอเมริกันที่เหลือทิ้งไว้ก็ใช่ใครอื่นที่ไหน ล้วนคนในหมู่บ้านหนองน้ำแห้งของรพินทร์ทั้งสิ้น ส่วนอถะพะโต้อันเป็นกะเหรี่ยงอาสามาจากตะเคียนทองก็ไม่ใช่คนอื่นไกล ล้วนพวกเดียวกันกับคณะพรานพื้นเมือง

เชษฐา สั่งให้เอาน้ำเมาที่บรรจุใส่กระบอกไม้ไผ่อันได้รับมาจากมรกตนครซึ่งตาคำแอบขนมาด้วยสองกระบอกใหญ่ออกมารินเลี้ยงฉลองแจกจ่ายกัน พวกลูกหาบกับพรานพื้นเมืองล่อเสียเมาแประไปตาม ๆ กันเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ออกเดินทางมา ก่อไฟขึ้นกองใหญ่หลายกอง ร้องรำทำเพลงกันเป็นที่สนกสนานเบิกบานใจชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

เชษฐาและรพินทร์ กับอนุชา ปล่อยให้พวกนั้นผ่อนคลายอารมณ์กันได้อย่างเต็มที่จนเวลาล่วงดึกดื่นค่อนคืน ก่อนที่เจ้า

แบบเรียน
WBSWS:OU
มหาวิทยาลัย

พวกนั้นโดยการนำของตาเฒ่าหัวโจกบุญคำจะค่อย ๆ หลับเค้เก้กันไปด้วยความเมาและความง่วง ซึ่งรูปขบวนของการเดินป่าผิดแปลกไปกว่าทกครั้งที่ผ่านมา

ไม่มีใครคิดที่จะต้องห่วงระวังภัยใด ๆ และคิดว่าจะต้องไม่มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นแล้ว ณ บริเวณเพิงที่พักแห่งเดิม เพราะอาถรรพณ์ต่าง ๆ ได้หมดสิ้นลงแล้ว และไม่ต้องมาคำนึงถึงว่าจะต้องรีบนอนพักเอาแรงไว้สำหรับการเดินทางในวันรุ่งขึ้น เพราะทุกคนตระหนักดีว่า การเดินทางสำหรับวันพรุ่งนี้ และวันต่อ ๆ ไปนั้นมันเริ่มเข้าเขตป่านอก อันเป็นป่าธรรมดาที่เคยทำมาหากินกันมาอย่างปรุโปร่งประดุจบ้านของตัวเองแล้ว

ซ้ำยังไม่ต้องมีภาระอะไรที่จะต้องห่วงหน้าพะวงหลัง สัมภาระอันมากมายหนักอึ้งของฝ่ายอเมริกัน ก็ถูกปลดเปลื้องออกไปแล้วทั้งหมด เพราะพวกนั้นขนกลับทางอากาศ โดยไม่เหลือทิ้งไว้ให้ต้องเป็นภาระเลย คงเหลือแต่สัมภาระจำเป็นของฝ่ายเชษฐาเท่านั้น ซึ่งเมื่อพวกลูกหาบทั้งคณะ รวมกันแล้ว 20 คน อันจะทำหน้าที่มาช่วยเหลือเฉลี่ยการแบกหามก็แทบจะเรียกได้ว่าทุกคนสามารถเดินกันได้อย่างตัวปลิว

จะอย่างไรก็ตาม ก่อนที่ฝ่ายของเชษฐาจะล้มตัวลงนอนในคืนดังกล่าว ทุกคนเหลียวไปยังตำแหน่งที่พวกอเมริกันเคยนอนอยู่ก็อดที่จะวาบหวิวอาลัยไม่ได้ มันดูเหมือนว่า พวกเขาได้ขาดเพื่อนสนิทกลุ่มหนึ่งไปเสียแล้ว

ดารินนั้นถึงกับนั่งน้ำตาซึมเมื่อมองไปยังตำแหน่งที่คริส-ติน่าและอิสซาเบล เคยนอนอยู่เคียงข้าง การคบหาสมาคมกัน

มาตลอดระยะเวลาที่ร่วมกันในมรกตนคร และในเส้นเดินทางขากลับช่วงหนึ่ง ทำให้หล่อนและทุกคนในคณะ รู้สึกสนิทสนมกับพวกนั้นมาก และมีความหยั่งซึ้งเข้าถึงน้ำใจของกันและกันดูราวกับว่าจะได้รู้จักคุ้นเคยรักใคร่กันมาเป็นเวลานับแรมปี

หล่อนชอบทั้ง ดร.สแตนลีย์และคี๊ธ กับรู้สึกรักเอ็นดู เบล กับคริสเหมือนน้องสาว อเมริกันพวกนี้ไม่เคยทำอะไรให้หล่อนต้องระแคงใจเลยแม้แต่น้อย มีแต่ความรู้สึกที่ดี แต่มักสร้างแต่ความครึกครื้นร่าเริงให้ อยู่ๆ ก็มีอันเป็นไป ต้องแยกจากกันอย่างกะทันหันเช่นนี้ หล่อนก็รู้สึกอาลัยเป็นอย่างยิ่ง ตอนจะลาจากกันเมื่อตอนบ่ายที่ผ่านมานี้ไม่สู้กระไรนัก แต่พอตอนตกกลางคืน เหลียวไปดูตำแหน่งที่นอน เห็นว่างเปล่าไป ก็รู้สึกใจหาย

ไม่เพียงแต่ดารินเท่านั้น แม้เชษฐา ไชยยันต์และอนุชาก็ล้วนมีความรู้สึกอย่างเดียวกันทั้งสิ้น สวนรพีนทรจะมีความรู้สึกอย่างไรนั้น ยากที่ใครจะเดาออก **ทั้งหมดสังเกตเห็นแต่เพียงว่า เขามีความสุขโปร่งใจขึ้นผิดไปกว่าทุกครั้งอย่างเห็นได้ชัด เพราะไปร่วมสนุกเฮฮาอยู่กับพวกพรานพื้นเมืองของเขาอย่างชนิดไม่เคยเห็นมาก่อน ยิ้มและหัวเราะออกมาได้โดยไม่ต้องมีอาการฝืน ริ้วรอยเคร่งเครียดเอางานเอาการอย่างไม่สร่างซานั้น ค่อยผ่อนคลายลง** อันทำให้ฝ่ายเชษฐาทุกคนพลอยมีความปลอดโปร่งไปด้วย

“ถามจริงๆ เถิดค่ะ นี่คุณไม่รู้สึกคิดถึงอเมริกันสี่คนนั่นกับเชิดวุธบ้างเลยหรือ?”

ดารินแอบถามเขา ขณะเมื่อเตรียมจะเข้านอน

“คิดครับ คิดถึงมากทีเดียว คนเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขร่วมตายกันมาก่อน ทำไมผมถึงจะไม่คิด แต่มันก็ไม่มากไปกว่าความปลอดโปร่งโล่งใจของผมหรอก ในกรณีที่พวกเขาสามารถจะแยกจากพวกเรากลับโดยทางอากาศได้ เพราะมันเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว ไม่ต้องมาลำบากอยู่อีก พวกเขาปลอดภัยกันแล้วครับ”

“คุณว่า...ป่านนี้ พวกเขาถึงที่หมายปลายทางแล้วหรือยังนะ”

แม่ดอกฟ้าดารินของเขารำพึงมาอีก

“ขอให้สบายใจหายห่วงได้แล้ว ป่านนี้นอนห้องแอร์ไปแล้วทุกคน พวกเราซิ ยังต้องนอนกันกลางป่าอยู่อีกหลายวัน”

“รู้ไหมว่าจุดหมายปลายทางของพวกเขาอยู่ที่ไหน?”

“ผมไม่อยากเดา...”

รพินทร์ว่า แล้วดึงไหล่ดารินให้เอนกายลงเคียงข้าง

“...ทกสิ่งทกอย่างของพวกเขามันเป็นราชการลับสดยอด แต่ถ้าให้ทายก็เข้าใจว่า จุดหมายแรก คือสนามบินอู่ตะเภา จากนั้น จะถูกรับตัวเข้าหน่วยใดหน่วยหนึ่งของพวกเขาในกรุงเทพ หรือจะบินต่อไปที่ไหนเลยอีก ก็ยากที่จะเดาได้ ส่วนคุณเชิดวุธก็คงจะถึงบ้านในกรุงเทพสบายไปแล้ว หายห่วงได้”

“เราจะได้พบพวกเขาอีกไหมหนอ”

“แหม! ห่วงหาอาลัยเหลือเกินนะครับ คุณหญิงนี”

“โธ่ พวกเขาเป็นเพื่อนที่ดีทั้งนั้น”

“ผมว่า ถ้าหมดภารกิจ หมดหน้าที่ของเขา พวกเขาก็คงจะหาโอกาสมาเยี่ยมคุณหญิงและพวกเราแน่ๆ ยกเว้นคริส

คนเดียวเท่านั้น ที่คงจะย้อนกลับมายาก หรืออาจไม่มาอีกเลย แต่ไม่ต้องห่วง โลกนี้กลม ถ้าต่างฝ่ายต่างไม่ตายเสียก่อน คุณหญิงก็มีโอกาสได้พบคริสอีกแน่นอน เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่ที่ไหนเท่านั้น”

“พูดถึงคริส หล่อนผิดหวังจากคุณอย่างแรงทีเดียวนะน่าสงสาร”

“เปล่าเลย คริสอาจนึกดีใจในตอนนี้แล้วก็ได้ว่า เท่าที่ไม่ได้มีอะไรกับผมนั้น เป็นสิ่งที่ประเสริฐสุด สำหรับหล่อนเอง หล่อนพ้นเคราะห์กรรมแล้วนับตั้งแต่ได้มีโอกาสพบจักราช”

“ขอพูดถึงคริสอีกสักนิดเถอะ ฉันดูหล่อนไม่ออกเลย ตอนที่จะจากพวกเราทุกคนไป โดยเฉพาะคุณ หล่อนรันทดปวดร้าวใจมากแค่ไหนนะ คุณรู้ไหม?”

จอมพรานสั่นหัว หัวเราะเบา ๆ

“ไม่มีหรอกครับ ไม่ต้องห่วง ไม่มีอาการรันทดหรือปวดร้าวอย่างใดทั้งสิ้น หัวใจของคริสหนักแน่นราวกับหิน และมั่นคงต่อปณิธานมุ่งมั่นของหล่อน นับตั้งแต่ได้ศึกษาเล่าเรียนทางธรรมและกรรมฐานกับจักราชแล้ว ไม่มีนิวรณ์ใด ๆ มาทำให้สะดุ้งสะเทือนได้เลย ระยะหลังหล่อนมองดูผมอย่างศิษย์ที่มองดูครูหรือผู้ที่นับถือ ไม่มีอะไรเกินเลยทั้งสิ้น ไม่มีอะไรปิดบังซ่อนเร้นไว้ด้วย”

“คุณแน่ใจนะ”

“แน่ใจที่สุด”

“โล่งอกไปที ถึงแม้คุณจะเป็น ‘ของฉัน’ ฉันก็ไม่ต้องการให้ผู้หญิงอื่นต้องมาปวดร้าวเพราะฉัน”

“สบายครับ บอกแล้วว่าไม่ต้องห่วง นอนให้หลับเสียเถิดครับ พรุ่งนี้เราจะเดินทางต่อ แต่จะไปกันอย่างปลอดโปร่งสบายอารมณ์แล้ว”

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคนคงตื่นนอนกันตามปกติในเวลาย่ำรุ่ง แต่ฝ่ายนายจ้างทุกคนดูเหมือนจะนอนตื่นสายเป็นพิเศษผิดไปกว่าทุกครั้ง จนกระทั่งรพินทร์ต้องเข้ามาปลุก ซึ่งนั่นหมายถึงตะวันเริ่มจะฉายแสงกล้าขึ้นแล้ว

“หลับเป็นตายเลย เมื่อคืนนี้ ดูเหมือนจะหลับสนิทยิ่งกว่าอยู่ในพระราชฐานมรกตนครเสียอีก”

อนุชาบอกปนหัวเราะ ขณะที่บิดขี้เกียจอ้าปากหาว อาการของคณะนายจ้างทุกคนคล้ายจะเพิ่งลุกขึ้นจากเตียงนอนภายในบ้านของตนเอง

“เป็นยังไง ตื่นนานแล้วหรือ รพินทร์?”

ท่านหัวหน้าคณะร้องถามมายิ้ม ๆ เมื่อมองเห็นพรานใหญ่ผู้บัดนี้มีศักดิ์เป็นน้องเขยของเขา คงอยู่ในชุดเสื้อผ้าระหว่างการปฏิบัติงานโดยปกติ มีหมวกสักหลาดใบเก่าสวมอยู่บนศีรษะพร้อมอีกมือถือไรเฟิล

“ผมตื่นก่อนพวกพรานพื้นเมืองหรือพวกลูกหาบเสียอีกครับ ในป่าแล้วถ้าไม่เจ็บป่วยอะไร ผมตื่นเช้าเสมอ เพราะถูกฝึกมาแต่ไหนแต่ไร”

“นี่เห็นจะออกเดินตรวจรอบบริเวณที่พักตามปกติของคุณแล้วซิ”

ไชยยันต์ถามมาอีกคน ขณะที่ลุกขึ้น คว้ากระติกน้ำมาเทลงฝ่ามือ และตบไปที่ใบหน้า รพินทร์ไม่ตอบว่ากระไรเพียงแต่ยิ้มๆ เมื่อเชษฐาบอกให้เขาไปปลุกดาริน พรานใหญ่จึงเดินเข้าไปคุกเข่าข้างๆ ก้มลงกระซิบเบาๆ ว่า

“มันตรัยมาแล้ว! มาเอาตัวคุณหญิง...”

จากท่าที่นอนตะแคงหลับตาพริ้มอยู่ ริมฝีปากคู่นั้นพรายยิ้ม แล้วตอบมาเบาๆ อย่างคนตื่นนอนเรียบร้อยแล้ว แต่ยังทำทีเป็นหลับอยู่ว่า

“ฉันไม่กลัวมันตรัยหรอก ถ้าหากมีอัคนีรุทร์อยู่ข้างๆ ขณะนี้ แต่ถ้าหากอัคนีรุทร์เสือกไสไล่ส่งฉัน ก็คงจะต้องบากหน้าไปหามันตรัยเหมือนกัน”

รพินทร์จุ๊ปากเบาๆ

“นอนเอาเชิงอยู่นี่เอง คุณหญิง ตื่นลืมตาได้เสียทีแล้วครับ ตะวันส่องหน้าแล้ว”

หล่อนดึงกายขึ้นมานั่งช้าๆ ลืมตาพราวแจ่มใสขึ้น ประสานมือเข้าหากันแล้วดัดนิ้วลั่นกราว

“อื๋อ! จะว่าตะวันส่องก้น ก็พูดมาเถอะน่า...ความจริงฉันก็ตื่นพร้อมๆ กับคุณนั่นแหละ เพียงแต่ไม่อยากจะลุกขึ้นมาเท่านั้น เห็นคุณเดินท่อมๆ ตรวจดูอะไรอยู่รอบบริเวณเหมือนอย่างที่เคยเห็นทุกครั้งนั่นแหละ ไม่เคยบกพร่องต่อหน้าที่เลยนะ นายพราน”

“หน้าที่ของผมก็คือ ก่อนนอน หรือภายหลังตื่นนอนแต่ละครั้ง จะต้องออกตรวจบริเวณโดยรอบ คืบก็ป่า ศอกก็ป่า เรา

จะประมาทอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะถึงอย่างไรเราก็ยังไม่ถึงบ้านเรา”

“แล้วนี่เวลาคุณกลับไปเป็นผู้ครองเรือน อยู่บ้านอยู่ช่องแล้ว คุณจะต้องเดินตรวจอาณาบริเวณก่อนนอนและหลังตื่นอยู่อย่างนี้อีกไหม?”

“ก็คงจะต้องเป็นอย่างนี้แหละครับ อย่างน้อยผมก็ต้องตรวจดูว่า ประตูหน้าต่างทุกบานปิดลงกลอนเรียบร้อยแล้วหรือยัง กันไม่ให้ขโมยมันเข้ามา”

“แหม! เอาเรื่อง ตาพรานคนนี้นี่ ภรรยาของคุณคงรำคาญคุณแย่นะ ในเมื่องานชนิดนั้นมันเป็นงานของยามที่จะต้องคอยดูแลอยู่แล้ว ไม่ใช่หน้าที่ของคุณเลย”

“ภรรยาคนไหนครับ ที่จะรำคาญผม?”

รพินทร์ถามหน้าตาเฉย

ดารินลืมตาโต ยื่นหน้าเข้าไปใกล้เขา

“ขอโทษ คุณมีภรรยากี่คนไม่ทราบ บอกมาซิ!!”

อีกฝ่ายหนึ่งทำหน้าเฉยอยู่อย่างเดิม ขยับปีกหมวกแล้วว่า

“อ้อ! โทษที ลืมไป มีอยู่คนเดียวครับ และไม่ได้คิดที่จะมีมากไปกว่านั้นเลยให้ตกน้ำป่อมแป่มซิเอ้า! อย่ามัวแต่ชักช้าอยู่เลยครับ ประเดี๋ยวรับประทานอาหารเสร็จ เราจะออกเดินทางกันแล้ว โปรดเตรียมตัวให้พร้อม แต่ไม่ต้องแต่งหน้าทาปาก ผมจะสั่งงานอะไรกับพวกลูกหาบและคนของผมหน่อย”

กล่าวเพียงแค่นั้น รพินทร์ก็แตะปีกหมวก ส่งให้แก่หล่อนแล้วลุกขึ้นเดินผละมาทันที มิไยที่ดารินจะร้องเรียกเสียงแหลมมา

อย่างไร ผลปรากฏว่ามีก้อนดินเล็กๆ ปลิวตามหลังมาเฉียดหูเขาไปนิดเดียว พร้อมกับเสียงเกรี้ยวตามหลังมาว่า

“แหม! อีตาพรานคนนี้นี่...ฮึ! มาแบบเดิมอีกแล้วนะ ในเรื่องยั่วยวนโทสะ ประเดี๋ยวเหอะ ประเดี๋ยวเจอะลูกปืนหมวกทะลุไปอีกเท่านั้น”

โดยไม่ได้เหลียวกลับ แต่มีเสียงบอกมาเรียบๆ ว่า

“ถ้าจะยิง ก็อย่ายิงหมวก ยิงให้หัวรพินทร์ทะลุไปเลย คุณหญิงจะได้เป็นหม้ายรู้แล้วรู้รอดไปเสียที”

พรานใหญ่ถูกก้อนดินอีกก้อนหนึ่ง คราวนี้ไม่เพียงเฉียดแต่กระทบอย่างจังกลางหลัง ก้อนใหญ่กว่าเดิมเสียด้วย ทำเอาหลังแอ้ เขารีบสาวเท้าหนีไปโดยเร็ว

รพินทร์เดินเข้าไปสั่งงานกับพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองที่กำลังช่วยกันหงหาอย่ แล้วต่อมาจึงเรียกตาพรานเฒ่าบุญคำเข้ามาหา

“เราจะมุ่งหล่มช้างของคะหยิ่นเลย ส่งมันกับอูถะพะโต้ที่นั่น จะไม่มุ่งไปทางห้วยเสือร้องแล้ว เพราะทิศทางด้านนี้ใกล้กว่าจะตัดทางไปทางเขาหัวแร้ง”

บุญคำหัวร่อเห็นเหงือก

“นายไม่หิ้วเอาไอ้คะหยิ่น ก๊ะไอ้กะเหรี่ยงสองตัวนั่นไปหนองน้ำแห้งด้วยเรือะ?”

“ไม่จำเป็น ปล่อยให้มันทั้งสามคนกลับถิ่นฐานบ้านช่องก่อน ป่านนี้คิดถึงลูกเมียพวกพ้องแย่แล้ว ถ้ามันคิดถึงเรา มัน

ก็ค่อยตามไปทีหลังเอง ตอนนี้แวะปล่อยมันที่หล่มช้างก่อน... อ้อ! แล้วก็ขอสั่งอีกอย่างหนึ่ง..."

ขณะที่หันหลังกลับ รพินทร์ทำท่าเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้ เหลียวกลับมาชี้หน้าบอกต่อมาว่า

"...วันนี้ก่อนออกเดินทาง ห้ามโห่สามรา ห้ามเล่นเทิดเทิงอีก เมื่อวานนี้ทะลึ่งกันดีนัก เสือกร้องออกมาได้ว่า 'มีน้องสาวมาแลกน้องเขย' ไอ้ตัวไหนนะ เสียงแหลมดีนัก"

"ไอ้เกิด นาย ไอ้เกิดมันร้อง ไอ้เส่ยเป็นคนรับ บุญคำเปล่าร้อง!"

ตาคำชี้มือบอกทันที เจ้าพรานเด็กหนุ่มสองคนทำคอย่นร้องออกมาพร้อมกัน

"เฟ้ย! ลุงคำ ทำไมถึงมาโทษกันยังงี้ ลุงนั่นแหละเป็นคนแหกปากขึ้น"

"กูป่าวนา ไอ้หน้าหมี หน้าหอย แน่ะมาโทษซัดกูได้"

ตาเฒ่าจอมสัปโดกเถียงคอเป็นเอ็น

เมื่อนั้นเอง หนานอินซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่สุด ก็บอกมาปนหัวร่อหึ ๆ ว่า

"เอ็งนั่นแหละ ไอ้เฒ่าคำ ยังไปโทษซัดเด็กมันอีก ไอ้พวกนี้เป็นแค่ลูกคู่ของเอ็งเท่านั้น แต่นายรพินทร์ก็ไม่ควรจะไปว่าอะไรมัน เรื่องมันถูกต้องแล้ว พวกท่านพาน้องสาวเอามาแลกน้องเขยอย่างนายรพินทร์จริง ๆ เมื่อมันเป็นความจริงก็ต้องยอมรับซิ"

รพินทร์คอแข็ง ทำหน้าพิกล แล้วพยักหน้าหงึก ๆ

“เอา! เมื่อลุงอินเห็นว่าตาคำแกพูดถูกแล้ว ฉันก็ไม่อยากจะเถียงอะไร แต่ขอร้องว่าอย่าปล่อยให้ไอ้พวกนี้แหกปากร้องเพลงพรรค์นี้ขึ้นมาอีก ประเดี๋ยวเจ้านายท่านเอาตาย”

“ท่านจะไปว่าอาไร้ ก็เห็นท่านหัวร่อสนุกสนานเฮฮากันอยู่ทุกคน ไม่เห็นมีใครโกรธ”

รพินทร์เดินเข้ามากอดคอครูพรานหนานอินไว้ แล้วบอกว่า

“ฉันก็ต้องขอบใจลุงอินกับคะหยิ่นด้วยเป็นอย่างมาก ที่อตส่าห์พานายหญิงกับพวกเจ้านายทั้งหลายมาตามฉัน ถ้าไม่ตามมา ฉันคงตรอมใจตายไปแล้ว หรือม่ายก็มีเมียผมสีทองเสียคนไปเลย”

ขณะนั้น ตาคำผู้ย่องเข้ามาแอบฟังอยู่ด้านหลัง ก็แหกปากออกมาว่า

“ฮา! ไอ้คำจะไปฟ้องนายหญิง ว่านายพูดก๊ะพี่อินว่ายังไง”

พรานใหญ่สะดุ้งโหยง หันขวับกลับมา ตาเฒ่าจอมแก่นคู่ใจก็วิ่งจู๊ดหนีระยะขายาว ๆ ของเขาไปไกลเสียแล้ว

เป็นเวลาสายจัด ที่ขบวนทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่ ตัดทุ่งมุ่งเข้าหาดงทึบอันเขียวครึ้มที่มองเห็นอยู่ข้างหน้า ทุกคนเคลื่อนกันไปตามสบายโดยไม่เร่งร้อนใด ๆ ทั้งสิ้น

ดารินขี่นไปเดินนำหน้าคู่อยู่กับสามีของหล่อน พลางกำชับว่า

“ขอให้เราเดินไปด้วยกันเคียงข้างอย่างนี้นะคะ ตลอดไปทุกครั้งนับแต่นี้ จนกว่าจะถึงหนองน้ำแห้ง ห้ามไม่ให้จ้ำพรวดๆ เดินหนีหายไปข้างหน้าอีกเป็นอันขาด ม่ายโกรธจริงๆ ด้วย”

รพินทร์หันมายิ้มให้ เขาอยากประคองกอดหล่อนแล้วเดินคลอไปด้วยกัน แต่ไม่กล้า เพราะพวกพี่ๆ พากันเดินตามอยู่เบื้องหลัง

“ตกลงครับ...ว่าแต่คุณหญิงดารินยังยิงปืนแม่นอยู่เหมือนเดิมหรือเปล่า?”

หล่อนหัวเราะเสียงหวาน สั่นศีรษะ

“สงสัยว่าจะไม่แม่นเสียแล้วละค่ะ โดยเฉพาะสำหรับสัตว์ที่มีชีวิต ซึ่งมันไม่ได้เป็นอันตรายต่อเรา”

“ก็ถ้าสมมุติ เสือมันโผล่พรวดออกมา กำลังจะขบขมองรพินทร์ล่ะ?”

“ถ้าในกรณีอย่างนั้นละก็ คงเป็นกรรมเก่าของรพินทร์นะคะ ค่าที่ไปยิงมันไว้มาก”

“แล้วกัน! ผมนึกว่าจะได้ยินคุณหญิงพูดว่า จะยิงมันเพื่อป้องกันผมไว้”

หล่อนอมยิ้มอยู่เช่นนั้น สั่นศีรษะอยู่เช่นเดิม

“ไม่ค่ะ กรรมเก่า!...คุณต้องชดใช้กรรมเก่า และฉันก็อยากจะดูเหมือนกันว่าเสือตัวไหนมันจะมาขบหัวคนชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้ จะให้รางวัลมันอย่างงาม โดยเอามันไปเลี้ยงไว้อย่างดีทีเดียว ฐานที่มันสามารถขบหัวจอมพรานได้”

“บ๊ะ!”

พรานใหญ่ครางออกมาเสียงหนักๆ ยกแขนขึ้นขยี้ปลาย

จมูก แล้วลดมือข้างนั้นลงตบไปที่ตะโพกของหญิงสาวดังป้าบ ดารินร้องอ๊าว แล้วเอากำปั้นทุบเขาโดยแรง

ชั่วไม่นาน ทั้งคณะก็พากันเหยียบย่างเข้าสู่ชายดง อันเป็นป่าไม้เบญจพรรณที่สมบูรณ์ เต็มไปด้วยเถาวัลย์ต้นใหญ่เกี่ยวพันอยู่เป็นดง คณะทั้งหมดเดินรวมกลุ่มกันมาโดยไม่เว้นระยะห่างกันมากนัก พวกพรานพื้นเมือง เริ่มใช้ดาบเดินป่าตัดฟันกิ่งไม้ เพื่อแหวกหนทางเดินโดยสะดวก เมื่อรพินทร์ชี้กำหนดเส้นทางให้

ระหว่างที่ตัดทางออกมาพบเส้นทางด่านเล็กๆ และยึดเส้นทางด่านเดินกันไปนั่นเอง ทุกคนก็ต้องสะดุ้งสุดตัว และปลดปืนออกจากไหล่อย่างรวดเร็วด้วยสัญชาตญาณ เมื่อได้ยินเสียงโกญจนาทแปร่แปร่นดังขึ้นกึกก้อง

“เฮ้ย ช้าง!!”

เสียงตาเฒ่าบุญคำอุทานลั่นออกมาอย่างตกใจ อันเนื่องจากเสียงนั้นดังมาจากหลังจอมปลวกใหญ่ที่ร่มครึ้มไปด้วยพุ่มข่อยป่า เบื้องหน้าห่างออกไปแค่ไม่เกิน 10 เมตรนั่นเอง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขณะนี้ชะงักกึก ยกมือขึ้นสูง เป็นสัญญาณสั่งให้ทุกคนสงบนิ่งอยู่กับที่ ดารินผู้ยืนเคียงข้างเขาในขณะนี้ กระชับไรเฟิล .300 เวฯ แม็กฯ แน่นในมือ ดวงตาของหล่อนจ้องไปยังจอมปลวกที่ปกคลุมไปด้วยต้นข่อยตาไม่กะพริบ ปืนทุกกระบอกในมือของฝ่ายนายจ้างเก่าของเขา และลูกหาบทุกคนอยู่ในภาวะเตรียมพร้อมแล้วถ้าเจ้าของเสียงพรวดออกมา

ก็แปลว่าจ้าละหวั่นกันยกใหญ่ทีเดียว เพราะระยะมันกระชั้นชิดเหลือเกิน

กึ่งอึดใจเต็มๆ ที่ทุกคนยืนนิ่งอยู่กับที่ โดยไม่หายใจยกเว้นรพินทร์คนเดียว ที่ยืนในลักษณะโสตประสาทเปิดพร้อม แต่ไรเฟิลในมือของเขายังคงคอนอยู่ในแขน ยังไม่ได้มีการเคลื่อนไหวอย่างใดทั้งสิ้น ในขณะที่ลูกเลื่อนไรเฟิลของฝ่ายนายจ้างทุกคน แม้แต่ดารินก็ขยับขึ้นลำเรียบร้อยแล้ว

เสียงนั้นดังขึ้นครั้งเดียว แล้วมันก็เงียบหายไปอย่างลึกลับ

จอมพรานยกหลังมือขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก แล้วหันกลับมามองดูลักษณะท่าทีของนายจ้างของเขาทุกคนเบื้องหลัง เห็นเตรียมประทับปืนจ้องอยู่ ก็โบกมือช้าๆ อีกครั้ง เชิงเตือนให้สงบและใจเย็นไว้ ตัวเองก้มลงช้าๆ หยิบหินลูกรังบนทางด่านข้างหน้า ก้อนเขื่องขนาดกำปั้นขึ้นมาถือเตาะไว้ในมือ แล้วร้องตะโกนออกไปว่า

"ไม่ต้องไปแหกปากร้องอยู่อย่างนั้นหรอก ออกมาเดี๋ยวนี้! ฉันไม่ทำอะไรแกหรอก!"

ดาริน และทุกคนตกตะลึงพรึงเพริด เมื่อได้ยินเสียงรพินทร์ตะโกนออกไป เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเช่นนั้น เมื่อขาดเสียงจอมพราน และยังไม่ทันที่ใครจะขยับปากเช่นไร ทุกคนก็แว่วเสียงหนึ่ง มันลั่นโกรกเกรกเหมือนกระดึงที่ผูกคอวัวควายดังออกมาจากหลังซุ้มข่อยนั้น

ดารินลืมตาโพลง ร้องออกมาสุดเสียงอย่างปีติใจสุดขีดว่า “เจ้าด้วน!!”

ขาดเสียงของหล่อน ก็มีเสียงแอ้ ดังตอบมาอีก คราวนี้ไม่ดังมากนัก และเสียงกระดึง อันเป็นปล้องไม้ไผ่ก็ยิ่งดังเพิ่มขึ้น อันเกิดจากการเคลื่อนไหว และฝ่ายเชษฐาก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า

“ไอ้ด้วน! นั่นมันไอ้ด้วนนี่...”

ป่ารกด้านหลังพุ่มข่อยที่บดบังอยู่ เริ่มไหวลู่ยวบยาบ เสียงลำตัวใหญ่โตละกิ่งไม้ซ่ซ่าออกมาแล้วชั่วไม่ถึงอึดใจ คชสารใหญ่สีเทาปนดำ ก็ปรากฏร่างอันทะมึนของมันขึ้น ก้าวล้ำออกมากลางทางด่าน เสียงกระดึงที่ดารินสั่งให้หนานอินทำขึ้นผูกคอมันไว้ ลั่นโกรกเกรกอยู่ตลอดเวลา

ดารินแทบจะกรีดออกมาสุดเสียงด้วยความดีใจจนลืมตัว ปากก็ตะโกนร้องเรียก ‘เจ้าด้วน!’ ซ้ำๆ อยู่เช่นนั้น ทิ้งปืนลงกับพื้นอย่างลืมตัว วิ่งปราดเข้าไปในทันที โดยที่ช้างป่าขนาดใหญ่ตัวนั้นยังไม่ทันจะนำกายของมันเข้ามาสู่กลางทางด่านได้เต็มตัว

สิ่งที่ทุกคนเห็น...เจ้าคชสาร...ซึ่งแท้ที่จริงก็คือเจ้าด้วน

คู่ชีพของดาริน วราฤทธิ์ ผู้ซึ่งบัดนี้ ได้พิสูจน์ออกมาแล้วว่า มันได้ดักรอคอยคณะทั้งหมดอยู่หลังจอมปลวก ระหว่างที่ฝ่ายมนุษย์ได้เคลื่อนใกล้เข้ามาได้ทรุดกายคู้หมอบลง พร้อมกับชูงวงขึ้นสูง เปล่งเสียงร้องแหลมยาวอยู่เช่นนั้น เหมือนจะเป็นเสียงร้องทักทายนายหญิงของมัน ดารินถลาเข้าไปถึงก็โถมกายเข้าไปอยู่

ในระหว่างงางอนของมันทั้งสองข้าง กอดไว้ที่งวงของมัน ซึ่งบัดนี้ ก็ได้ลดลงมาโอบกระหวัดรัดไว้รอบตัวหญิงสาว เสียงหล่อนละล่ำละลักเรียกชื่อมันสั่นระริกแทบไม่เป็นภาษา พร้อมกับน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มปีตินองหน้า

“ด้วน! ฉันไม่ต้องลำบากไปตามเธอที่ไหนอีกแล้ว ในที่สุด ในที่สุดเธอก็มาดักคอยรับฉัน...ดีใจเหลือเกิน รพินทร์! เจ้าด้วนโผล่มาแล้ว เจ้าด้วนจริงๆ ด้วย”

ทุกคนก็ฮือเข้ามาล้อมอย่างตื่นเต้นไปหมด พร้อมกับร้องเรียกเจ้าด้วนเป็นเสียงเดียวกันหมด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ขณะที่เป่าลมพรูออกจากปาก เขาเป็นคนสุดท้ายที่เดินเข้ามายังช้างใหญ่ ที่กำลังหมอบอยู่กับพื้น โดยมีภรรยายอดรักของเขานั่งอยู่บนขาหน้าของมัน ทั้งสตรีสาวสวย และทั้งพลายใหญ่ฉกรรจ์ตัวนั้น ต่างมีน้ำตาแห่งความปีติปราโมทย์ อาบไหลด้วยกันทั้งคู่ เขาได้เดินเข้ามาจนชิดเบื้องหน้าของมัน ขณะที่ดารินกำลับลูบไล้อยู่ที่เนินศีรษะอันหยาบกระด้างใหญ่โตนั้น แล้วก็เอ่ยขึ้นอย่างปลอดโปร่งโล่งใจว่า

“ทุกท่านโปรดเป็นพยานให้ผมด้วยนะครับ ว่าบัดนี้ภาระทั้งหลายของผมที่ติดค้างคุณหญิงดารินเอาไว้ ได้หมดสิ้นเรียบร้อยลงแล้วทุกประการ ผมไม่ต้องไปตามเจ้าด้วนที่ไหนอีกแล้ว มันมาดักรอพบคุณหญิงอยู่ตรงนี้เอง ซึ่งผมคาดการณ์ไว้แล้วก็ไม่ผิดไปเลย... เอาละ เจ้าด้วน ฉันขอบใจแกมาก ที่ไม่ทำให้ฉัน

ต้องลำบากอีกต่อไป ลุกขึ้นเถอะ แล้วเรากลับบ้านด้วยกัน กลับบ้านของเรา ด้วน! บ้านหนองน้ำแห้ง ที่มีคุณแม่คนสวยของแกพร้อมที่จะเลี้ยงดประคบประหงมแกอยู่แล้ว”

ดาริน เงยหน้าอันนองน้ำตา แต่ริมฝีปากพรายไปด้วยรอยยิ้มมายังเขา พูดว่า

“ขอบใจคุณ ขอบใจมาก ๆ ฉันพูดอะไรไม่ถูกแล้ว...ด้วน! กลับบ้านเรานะลูก แม่จะไม่ยอมให้มีใครมารังแกเจ้าได้อีกแล้ว เราจะไปอยู่ด้วยกันที่หนองน้ำแห้งโน่น!”

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ พากันกะพริบตาปริบ ๆ แล้วมองหน้ากันเองไปมา พี่ ๆ ทั้งสามไม่มีใครพูดอะไรอีกเลย นอกจากถอนใจยาวอย่างโล่งอก...

จบบริบูรณ์

ขอได้รับลำขอบคุณยิ่ง
ณ ห้านวรรณกรรม และ พนมเทียน